
THE UNIVERSITY OF MICHIGAN
LIBRARIES
THE UNIVERSITY OF MICHIGAN
ARTES SCIENTIA VERITAS
1817

George W. Bethune
October 30th
1816

Lucianus Samosatensis

EXCERPTA QUÆDAM

EX

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERIBUS.

Per *N. KENT*, A. M.

Coll. REGAL. *Cantab.* Socium.

In Usum TYRONUM.

Editio sexta, prioribus auctior & emendatior.

LONDINI:

APUD J. POTE, J. RIVINGTON & FILIOS, B. LAW, T. CASLON, G. ROBINSON, J. FOX, R. BALDWIN, J. BEW, G. STUART, J. WALLIS, & FIELDING & WALKER.

MDCCLXXVIII.

PRÆFATIO.

CUM ex omnibus Luciani editionibus, in quas incidere mihi contigerat, nè unam quidem ad tyronum usus satìs comparatam judicaverim, selectos quosdam Dialogos haud ita pridem ad examen revocavi, & mendis aliquâ ex parte sublatis, versione hîc illîc mutatâ, & Idiotismis bene multis praeeunte Vigero, Budæo, cæterisque expositis, publici juris feci quàm temerè quidem & perfunctoriè, maculæ non paucæ, quas undique fudit incuria, abundè testantur. Proinde id operam dedi, ut in lucem prodiret altera, aliquantò auctior & emendatior; in quâ, nè quid studiosæ Juventuti, quibus unicè hoc quicquid est opusculi destinatum est, moram injiceret, nonnulla, quæ deerant, supplentur; vitiosè exarata, corriguntur. Vale.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ

ΚΑΙ

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΚΥΚΛΩΨ.

[1] Ω Πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ξένου, ὃς [2] μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟ. [3] Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥ. Τὸ μὲν πρῶτον, Οὖτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟ. Οἶδα ὃν λέγεις· [4] τὸν Ἰθακήσιον· [5] ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει· ἀλλὰ πῶς ταῦτ'

[1] Ω Πάτερ] Polyphemum Neptuno & Europâ Tityi filiâ natum fuisse autor est Apollonius. Homerus, verò, Neptuno & Thoosâ.— Vid. Od. *α*. Hic autem Dialog. ex Od. *ι*.

[2] Ος μεθύσας] Tyronem hîc semel admonitum velim, Aorist. activ. participia cum suis casibus verti solere, aut per ablativ. absolut. particip. passivæ vocis, ut σκώμματα συμφορήσας. *dicteriis congestis*, aut per eundem casum cum nomine, quod ab eo pendet, ut σὲ ἀράμενος ῥίψω εἰς κεφαλὴν, *te sublatum præcipitem dabo*, aut per eundem modum & personam cum sequente verbo, additâ conjunctione *&*, ut ἀλλ' ἀναστάντες καταψηφίσασθε ἤδη, *sed consurgite jam & me damnate*. (quod & in aliis temporibus obtinet) aut per plusquamperfectum *posteaquam*, *ubi*, vel *cum* prefixo, uti hoc in loco. Vid. Viger. de Græcæ dictionis Idiotismis.

[3] Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, pro τίς δέ ἐστιν ὃς ἐτόλμησε ταῦτα ποιεῖν;] Attici enim participiis verborum loco utuntur, præfixo articulo; participiis quippe necessarius est articulus, quoties in verba resolvuntur.

[4] Τὸν Ἰθακήσιον] Ulyssem ex urbe & patria Ithacâ, Insulâ in mari Ionio ante Epirum, frequentibus scopulis asperâ. Cognatus.

[5] Εξ Ιλίου, &c.] Ilii enim, Phrygiæ urbis, militaverat: res nota.

ἔπραξεν, οὐδὲ πάνυ εὐθαρσὴς ὤν; ΚΥ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλούς τινας, ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις· [a] ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέτρα δ' ἐστί μοι παμμεγέθης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν, ἀποκρύπτειν αὑτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λῃστὰς ὄντας· ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε Οὖτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας, ἡδὺ μὲν καὶ εὔοσμον, [b] ἐπιβουλότατον δὲ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεσθαι πιόντι· καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο· καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἤμην· [1] τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπάσθην· ὁ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώσας γε, προσέτι ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ [2] ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς [3] εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. [4] Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, [5] ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες [6] μεταξὺ τυφλού-

[1] Τέλος δὲ] Ellipsis pro εἰς vel πρὸς vel κατὰ τέλος.

[2] Απ' ἐκείνου] Subaud. χρόνου.

[3] Εἰμί σοι] Σοὶ & μοὶ, quemadmodum apud Hebræos, Latinos, & Gallos, sæpè παρέλκουσιν. Vid. Viger.

[4] Ως βαθὺν] Subaud. ὕπνον.

[5] Ω τέκνον, ὃς, &c.] In omni sive generis sive numeri Anomaliâ habita est ratio πρὸς τὸ σημαινόμενον, non τὸ ῥητόν. Vid. Scot's Gramm.

[6] Μεταξὺ τυφλούμενος] Μεταξὺ cum participio eleganter conjungitur eo in casu, quem sententia postulat, *i. e.* participium non ab adverbio μεταξὺ, sed a verbo pendet, ut μεταξὺ περιπατῶν τῷ ἐχθρῷ ἐνέτυχεν, *inter ambulandum in hostem incidit*, μεταξὺ περιπατοῦντι ἀπήντησεν ὁ ἐχθρὸς, *inter ambulandum*, vel *interea dum ambulabat*, ipsi *hostis* occurrit. Vid. Viger.

VARIÆ LECT.

[a] Γρ. Επεὶ γὰρ ἐπέθηκα, in antiq. Cod. Grævius. in vulgatis ἐπεὶ δὲ ἔθηκα.

[b] Γρ. Επιβουλότατον in eod. Cod. Græv. in vulgat. ἐπιβουλευτότατον.

μενος·

μενος· οὐδ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; οὐ γὰρ ἄν, [1] εὖ οἶδ' ὅτι, ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. ΚΥ. Ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν, ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῷ, ὁπόσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ. ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε [2] ἔλαθεν ὑπεξελθών σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν. ΚΥ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἧκον· ἐπεὶ δὲ [a] ἤροντο τοῦ ἐπιβουλεύοντος τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην ὅτι Οὖτίς ἐστι, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, [3] ᾤχοντο ἀπιόντες· οὕτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι· καὶ ὃ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, οὐδ' ὁ πατὴρ, φησὶν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. ΠΟ. Θάρσει, ὦ τέκνον· ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ, ὅτι εἰ καὶ

[1] Οὐ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι, &c.] Οἶδα præcedente εὖ, & sequente ὅτι, aut parenthesi includitur, ac tum verti debet, *sat scio*, (ὅτι enim redundat) quæ dictio apud Latinos eodem modo usurpatur; sequens enim verbum nec ab hâc nec ab illâ ullatenus pendet: aut est Hyperbaton, *i. e.* verborum ordinis perturbatio; ac tum phrasis sic est ordinanda, εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι οὐκ ἂν ἐδυνήθη, quo supposito, ὅτι ἐδυνήθη reddi debet per Infin. eodem modo, quo apud Latinos verbum quod sequitur *sat scio* (si non parenthesi includatur) in infinit. ponitur. Vid. Viger. Sect. VIII.

[2] Ελαθεν ὑπεξελθών σε] Participium cum verbo λανθάνω conjunctum per verbum explicari debet, λανθάνω verò aut per adverbium *clam*, ut ἔλαθεν ὑπεκφυγὼν, *clam aufugit*, aut per nomen *imprudens*, ut ἔλαθεν εἰς μέσους ἐμπεσὼν τοὺς πολεμίους, *imprudens medios in hostes incidit*, quin & per particulam καὶ cum *alio verbo* conjunctum *clam* redditur, ut ἔλαθον καὶ ἀπέκτειναν, *clam interfecerunt*. Vid. Viger.

[3] Ὤχοντο ἀπιόντες] Participia quædam eleganter in oratione παρέλκουσιν. Ejusmodi sunt ἔχων, φέρων, ἀπιὼν, &c. Hinc illud frequentissimum ᾤχετο ἀπιὼν, quod ad verbum sonat, *abiit discedens*, i. e. discessit: satis enim esset ᾤχετο sine participio. Vid. Viger.

VARIÆ LECT.

[a] Γρ. Εἴροντο in duob. Cod.

πήρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, [1] τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ καὶ ΠΡΩΤΕΩΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

ΑΛΛΑ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, [2] ὦ Πρωτεῦ, ὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιον γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐς λέοντα [3] ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως ὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως· εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. ΠΡΩ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ Μενέλαε, γίγνομαι γάρ. ΜΕ. Εἶδον καὶ αὐτός· ἀλλά μοι δοκεῖς, (εἰρήσεται γὰρ πρὸς σὲ) γοητείαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς ὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος. ΠΡΩ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; ὐκ ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες ἐς ὅσα μετεποίησα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι, προσένεγκαί μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴσῃ γὰρ εἰ ὁρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ

[1] Τὰ γοῦν τῶν πλεόντων] Subaud. κατὰ. Quin & illud observatum velim, quòd ornatûs causâ articulus neutrius generis, tam in singul. quam in plurali numero, cum genitivo singulari ponatur loco nominis singularis, & cum genitivo plurali loco nominis pluralis ejus casûs, cujus est articulus, ut κατὰ τὰ τῶν πλεόντων idem sonat, ac κατὰ τοὺς πλέοντας. Vid. Scot's Gram.————quod si ad Grammaticæ normam exigas, Ellipsis est, quam suppleas licet addendo πράγματα.

[2] Ω Πρωτεῦ] Proteus marinus Deus, de quo vid. Hom. Od. δ. & Virgil. Georg. 4. v. 422.

[3] Οπότε ἀλλαγείης] Supple, ut perfecta sit sententia, εἰ καὶ ἔτι χρόνος ἐπότε, &c.

καίειν

ªκαίειν τό τε μοι πρόσεστιν. ΜΕ. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡΩ. Σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ Πολύπουν ἑωρακέναι πώποτε, [1] οὐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθῦς οὗτος εἰδέναι. ΜΕ. Ἀλλὰ τὸν μὲν Πολύπουν εἶδον· ἃ πάσχει δὲ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ. ΠΡΩ. Ὁποία ἂν πέτρα προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφὺς ἔχηται κατὰ [2] τὰς πλεκτάνας, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν χρόαν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιέας, μὴ διαλλάττων, μὴ δὲ φανερὸς ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· [3] τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡΩ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύσειας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. [4] Ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

[1] Οὐδ' ὃ πάσχει] Πάσχω interdum significat *facio* potius quàm *patior*, ut e contra apud Latinos *facere* interdum *pati* significat, ut *jacturam facere*. Sic ὅμοιόν τι πάσχει, *perinde facit*. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; quid enim facias? Vid. Budæum.

[2] Τὰς πλεκτάνας] De Polypi acetabulis & vario ingenio meminit Plin. lib. 9. c. 29 & 30. Cognat.

[3] Τὸ δὲ σὸν] Subaud. πάθος vel πρᾶγμα.

[4] Ἰδὼν εἶδον] Hæc vocis geminatio Hebræis est solennis, & vim aliquam dictis adjicit, sed quam Gatakerus asserit non augere aut intendere semper, sed minuere quandoque atque elevare. Vid. Gat. Diss. de Nov. Test. Styl. Cap. ix.

VARIÆ LECT.

ª Γρ. Apud Ald. & in Cod. Lud. Par. editio καίειν.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ καὶ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

ΕΥΓΕ, ὦ Δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ [1] φιλάνθρωποί ἐςε· καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς [2] Ἰνȣ̃ς παιδίον [3] ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι [4] ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρῳδὸν τȣ̃τον [5] τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ

[1] Φιλάνθρωποι] Vid. Plin. 9. c. 8. Cogn.

[2] Ἰνȣ̃ς παιδίον] Melicertam, de quo Apollod, lib. 1 & 3. Athamas ob Junonis iram, quod Bacchum, Jovis nothum, educandum in se susceperat, iis filiis, quos ex Inone sustulerat, orbatus fuit. Ipse enim furore percitus Learchum sagittâ interemit: Ino autem Melicertam secum ipsa in mare dejecit. Vid. & Ov. Met. lib. 4. & sequent. Dialogum.

[3] Επὶ τὸν Ισθμὸν] Illum, scilicet, quo Peloponnesus reliquæ Græciæ connectitur, inter sinum Corinthiacum & sinum Saronicum situm.

[4] Απὸ τῶν Σκιρωνίδων] In orâ inter Megara & Corinthum sitæ sunt Scironides petræ, teste Strabone, lib. IX. &, teste Solino, non procul à Piræeo in mare 6. m. p. porrectæ. Quod autem hoc in loco Scironides petras, in sequente Dialogo Cithæronem dicit Lucianus, Montem in Bœotiâ: quod primâ quidem facie jure meritò in dubium voces, utrum rectè se habeat necne; quod si propiùs spectes, benè sibi constare reperies. Cithæron enim Oneiis montibus interpositis cum Scironiis saxis connectitur; Strabo enim alibi de Oneiis montibus, *Oneii montes à saxis Scironiis usque ad Bœotiam & Cithæronem protenduntur.* Constat igitur Lucianum hisce montibus, qui apud alios quidem diversis in locis diversis nominibus gaudent, non nisi unum nomen attribuere: dicit enim, καθόπερ καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν: at Cithæron propriè dictus nusquam in mare porrigitur, ex alterâ enim parte initium habet Atticis ac Megaricis montibus contiguum, ex alterâ verò haud procul Thebis desinit Vid. Strab. Geogr. lib. 9. Hæc autem saxa Scironia dicta sunt à Scirone, qui hanc montanam regionem latrociniis infestam habuit, & postquam eum interfecerat Theseus, ossa ejus, teste Ovidio, in saxa mutabantur. Vid. Ov. Met. lib. 7.

[5] Τὸν ἐκ Μηθύμνης] Arionem Methymnæ, quæ urbs est Lesbi, natum.

σκευῇ

σκευῇ, καὶ κιθάρᾳ· οὐδὲ περιεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον. ΔΕΛ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ Πόσειδον, [1] εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. ΠΟ. Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς [2] καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο· ὅπως γοῦν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν; ΔΕΛ. [3] Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ· ὁ δὲ, πλουτήσας παρὰ τοῦ τυράννου, ἐπεθύμησε πλεύσας οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον, καὶ ἐπιβὰς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένετο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται· ὁ δὲ, (ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλαβόντα με, καὶ ᾄσαντα θρῆνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἑκόντα ἐάσατε [4] ῥῖψαι ἐμαυτόν· ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται· καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ᾖσε πάνυ λιγυρῶς, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος· ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν, ἐξενη-

[1] Εἰ τοὺς] Εἰ post verba, quæ affectum aliquem animi significant, ferè nunquam non pro ὅτι usurpatur. Viger.

[2] Καταναυμαχήσας] Non satis assequor quid velit Lucianus per το καταναυμαχήσας. Navale enim prælium nusquam reperio, ubi victi in Delphinos mutabantur. Fabula eorum, qui in Delphinos mutabantur, apud Apollodorum sic se habet: Βουλόμενος Διόνυσος ἀπὸ τῆς Ἰκαρίας εἰς Νάξον διακομισθῆναι, Τυῤῥηνῶν ληστρικὴν ἐμισθώσατο τριήρη· οἱ δὲ, αὐτὸν ἐνθέμενοι, Νάξον μὲν παρέπλεον· ἠπείγοντο δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπεμπολήσοντες· ὁ δὲ τὸν μὲν ἱστὸν καὶ τὰς κώπας ἐποίησεν ὄφεις· τὸ δὲ σκάφος ἔπλησε κισσοῦ, καὶ βοῆς αὐλῶν· οἱ δὲ, ἐμμανεῖς γενόμενοι, κατὰ τῆς θαλάττης ἔφυγον, καὶ ἐγένοντο δελφῖνες. lib. 3.

[3] Περίανδρος] Corinthiorum rex, apud quem Arion in pretio fuit. Vid. Herod. Clio.

[4] Ῥῖψαι ἐμαυτὸν] Subaud. ἐς τὸ πέλαγος.

ξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟ. Επαινῶ [1] τῆς φιλομυσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ [2] τῆς ἀκροάσεως.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ καὶ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

[3] ΤΟ μὲν στενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς κατηνέχθη, [4] Ελλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω· τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηΐδες, παραλαβοῦσαι, [5] τῇ Τρῳάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗ. Μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω· ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὴν, οἴκτιστα ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς πεπονθυῖαν. ΠΟ. Τοῦτο μὲν, ὦ Αμφιτρίτη, οὐ θέμις· οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτήν· ἀλλ' ὅπερ ἔφην, ἐν τῇ Τρῳάδι [6] ἢ ἐν τῇ Χεῤῥονήσῳ τεθάψεται· ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον [a] οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ινὼ πείσεται,

[1] Τῆς φιλομυσίας] Elliptica est oratio, pro ἐπαινῶ σε ἕνεκα τῆς φιλομυσίας.

[2] Τῆς ἀκροάσεως] Idem quod τοῦ ἀκροωμένου. eodem modo ἡ θέα pro τὸ θέαμα usurpatur.

[3] Τὸ μὲν στενὸν] Subaud. πέλαγος.

[4] Ελλήσποντος] Fretum angustum inter Propontidem & mare Ægeum, sic dict. ab Helle Athamantis Thebarum Regis & Nepheles filiâ, quæ una cum Phryxo fratre novercæ Inûs insidias metuens & conscenso ariete aureo, quin pontum transvolare posset, nihil dubitans, decidit, eique nomen fecit. Vid. Apoll. lib. 1. cap. ix.

[5] Τῇ Τρῳάδι] Troas regio Asiæ min. Hellesponto adjacens.

[6] Η ἐν τῇ Χεῤῥονήσῳ] Eâ scilicet, quæ a vicinâ continente Thracia dicitur. vulg. deest ἢ, sed ex MS. reponi jubet Grævius.

VARIÆ LECT.

[a] Γρ. Παραμύθιον οὐ μικρὸν in MS. Græv. in vulgatis τὸ μικρὸν deest.

καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος, διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. ΝΗ. [1] Ἀλλὰ κἀκείνην σῶσαι δεήσει, [a] χαρισάμενος τῷ Διονύσῳ [2] τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ. ΠΟ. Οὐκ [3] ἐχρῆν [4] οὕτω πονηρὰν οὖσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον. ΝΗ. Αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ, ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; ΠΟ. Εἰκότως· νεανίας γάρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φοράν· ἡ δὲ, ὑπὸ ἀηθείας, ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξου, καὶ ἀπιδοῦσα ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα [b] συσχεθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς [5] τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς

[1] Ἀλλὰ κἀκείνην σῶσαι δεήσει χαρισάμενος τῷ Διονύσῳ] Infinitivo interdum eleganter Nominat. adjungitur; ideoque non erat cur Grævius hunc locum suspectum haberet, & MS. qui χαρισαμένους præ se tulit, lectionem vulgari anteferret. Nam hujus loquendi generis ferè nusquam non occurrunt exempla. Xenoph. enim β'. Παιδ.— ὁ δὲ Ἀσσύριος ὁ Βαβυλῶνά τε ἔχων καὶ τὴν ἄλλην Ἀσσυρίαν ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππέας μὲν ἄξειν οὐ μεῖον δισμυρίων. & Hor. lib. 1. Ep. 7.

Vir bonus & sapiens dignis ait esse paratus.

Item Catull. lib. 1.

Phaselus ille, quem videtis hospites,
Ait fuisse navium celerrimus.

[2] Τροφὸς γὰρ αὐτοῦ] Vid. Apollod. lib. 3. c. 14.

[3] Ἐχρῆν] Hoc in loco imperfectum pro futuro usurpatur. Vid. West. Gram. p. 302.

[4] Οὕτω πονηρὰν] Novercalem illius malitiam erga Phryxum & Hellen notat Grævius.

[5] Τὸ σφοδρὸν] Nomina adjectiva neutrius generis accipiuntur nonnunquam abstractorum loco, & more illorum admittunt genitivum, ut τὸ σοφὸν τοῦ Πέτρου pro ἡ σοφία; τὸ σφοδρὸν pro ἡ σφοδρότης. Vid. Scot's Gram.

VARIÆ LECT.

[a] Γρ. In eod. MS. χαρισαμένους· Scilicet ἡμᾶς, te nimirum Neptunum & nos Nereidas. Græv.

[b] Γρ. In eod. MS. συσχεθεῖσα, Græv. in vulgat. σχεθεῖσα.

ἐγένετο

ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, [1] ὧν τέως ἐπείληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗ. Οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πιπτούσῃ; ΠΟ. Ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

ΞΑΝΘΟΥ καὶ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

ΞΑΝΘΟΣ.

ΔΕΞΑΙ με, ὦ Θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα· κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα. ΘΑ. Τί τοῦτο, ὦ [2] Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν; ΞΑΝ. Ἥφαιστος· ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ. Διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ; ΞΑΝ. Διὰ [3] τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· [4] ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τοὺς Φρύγας ἱκέτευσα, ὁ δ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλεήσας τοὺς ἀθλίους, ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς, [5] ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν· Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος ([6] ἔτυχε γὰρ πλησίον που ὤν) πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ [7] ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ

[1] Ὧν τέως ἐπείληπτο] Vulg. ἀπείληπτο· ſed nativa locutio eſt ἐπιλαμβάνεσθαι τῶν κεράτων· ut in navigio, τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένος. Igitur hoc etiam loco ſcribe ἐπείληπτο. Hemſterhuis.

[2] Ω Ξάνθε] Xanthus fluv. Troadis.

Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.

[3] Υἱὸν τῆς Θέτιδος] Achillem.

[4] Ἐπεὶ γὰρ, &c.] Integrè, ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τοὺς Φρύγας παυσάσθαι αὐτὸν ἱκέτευσα.

[5] Ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν] Subaud. χεῖρας vel ἑαυτὸν ἀπό.

[6] Ἔτυχε γὰρ πλησίον που ὤν] In omnibus vocibus, modis, & temporibus pro verbis utuntur Attici participiis, adjunctis his verbis, τυγχάνω, εἰμὶ, ὑπάρχω, ut οὐ σιωπήσας ἔσῃ pro οὐ σιωπήσεις. Vid. Viger. — quod ſi ὢν cum τυγχάνω vel ὑπάρχω conjungatur, *Pleonaſmus* eſt, & ὢν redundat.

[7] Ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ] In Ætnâ enim Vulcani officinam eſſe crediderunt antiqui, ubi Jovi fulmina fabricaret. Vid. Nat. Com. lib. 11.

εἴποθι

εἴποθι ἄλλοθι, φέρων, ἐπῆλθέ μοι· [1] καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας, ὤπτησε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας. Αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας, [2] μικροῦ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἴργασται. Ὁρᾷς δ᾽ οὖν ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν [3] ἐγκαυμάτων; ΘΑ. Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ αἷμα μὲν [4] ἀπὸ τῶν νεκρῶν, ἡ θέρμη δὲ, ὡς φὴς, ἀπὸ τοῦ πυρός. Καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὃς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὥρμησας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηΐδος υἱὸς ἦν. ΞΑΝ. Οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας; ΘΑ. Τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, καὶ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΖΕΥΣ.

ΠΑΥΣΑΣΘΕ, ὦ Ἀσκληπιὲ, καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι· ἀπρεπῆ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν. ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τουτονὶ τὸν φαρμακέα προκατακλίνεσθαί μου; ΑΣΚΛΗ. Νὴ Δία· καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. ΗΡΑ. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν [5] ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα, νῦν δὲ κατ᾽ ἔλεον

[1] Καὶ ἔκαυσε, &c.] Ex Homero hausit, Il. φ´. v. 350. & 353.

Καίοντο πτελέαι τε, καὶ ἰτέαι, ἠδὲ μυρίκαι·
Τείροντ᾽ ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες.

lege igitur μυρίκας non μυρρίκας, uti in vulgatis. Græv.

[2] Μικροῦ δεῖν] Integrè ὥστε ἀπὸ μικροῦ πράγματος δεῖν· δεῖν enim dicitur id quod abest.

[3] Ἐγκαυμάτων] Ἐκκαυμάτων enim (quod Vulgati Codices præ se ferunt) ea nunquam est notio, quæ huic Luciani loco possit convenire. Scribe igitur ἐγκαυμάτων. Hemster. vid. notam ejus in hanc vocem.

[4] Ἀπὸ τῶν νεκρῶν] Subaud. ἐγίνετο, ἐξεπορεύετο, aut aliud simile.

[5] Ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα] Hippolyto ab equis discerpto vitam restituit Æsculapius.

ἔλεον αὖθις ἀθανασίας μετείληφας; ΑΣΚΛΗ. Ἐπιλέλησαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλες, [1] ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγεὶς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; ΗΡΑ. Οὐκοῦν ἶσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν, ὃς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα ἐκκαθαίρων [2] τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος; σὺ δὲ ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης· νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδες δ' οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος. ΑΣΚΛΗ. Εὖ λέγεις· ὅτι σοῦ τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, ὅτε πρώην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος, ὑπ' ἀμφοῖν [3] διεφθαρμένος τῷ σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο τοῦ πυρός· ἐγὼ δὲ [4] εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, οὔτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκὼς, καὶ παιόμενος [5] ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ·

Tum pater omnipotens, aliquem indignatus ab umbris
Mortalem infernis ad lumina ſurgere vitæ,
Ipſe repertorem medicinæ talis & artis
Fulmine Phœbigenam Stygias detruſit ad undas. Virg. Æn. 7.

[1] Ἐν τῇ Οἴτῃ] Oeta Mons Theſſal. morte & ſepulchro Herculis clarus. Vid. Apollod. lib. 2. cap. 6.

[2] Τὸν βίον] βίος eodem modo, quo *vita* apud Romanos, interdum ſignificat ipſos *homines*. Lucret. I. 64.

Humana ante oculos fœdè cum vita jaceret
In terris oppreſſa gravi ſub religione.

ſic etiam Phædrus.

——————*prudenti vitam conſilio monet.* Hemſterhuis.

[3] Διεφθαρμένος τῷ σώματι] Subaud. ἐν vel ἐπί. τὸ χιτῶνος verò ad veſtem, quam ex Deïanirâ acceperat, hydræ veneno infectam, τὸ πυρὸς ad rogum, quem in Oetâ conſcenderat, reſpicit.

[4] Εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο] Ἐλλειπτικῶς dicitur pro *εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἐπιδέδειγμαι*, vel, *εἰ καὶ κατὰ μηδὲν ἄλλο σοῦ ἀμείνων εἰμί.*

[5] Ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης] Omphale fuit Lydiæ regina, cui, ſive oraculo juſſus, ſive amore captus, per triennium ſervivit Hercules. unde Ovid. in Epiſt. Deian. ad Herc.

Non pudet, Alcide, victricem mille laborum,
Raſilibus calathis impoſuiſſe manum?

Craſ-

δάλῳ· ἀλλ᾽ οὐδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα [1] τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑ. Εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς οὐ πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία· ἐπεὶ ἀράμενός σε ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μηδὲ [2] τὸν Παιήονα ἰάσασθαί σε τὸ κρανίον συντριβέντα. Ζ. Παύσασθε, φημί, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ συμποσίου. Καίτοι εὔγνωμον, ὦ Ἡρακλες, προκατακλίνεσθαί σου τὸν Ἀσκληπιὸν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

ΑΡΕΩΣ καὶ ΕΡΜΟΥ.

ΑΡΗΣ.

ΗΚΟΥΣΑΣ, ὦ Ἑρμῆ, οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικὰ, καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ [3] σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ᾽ ἢν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾷν βιάζεσθέ με, μάτην πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε· εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. Καὶ τἄλλα ὅσα

Crassaque robusto deducis pollice fila,
Æquaque formosæ pensa rependis heræ.
Dicerit infelix scuticæ tremefactus habenis
Ante pedes dominæ pertimuisse minas.

Vid. & Nat. Com. lib. 7.

[1] Τὰ τέκνα] Deicoontem scilicet, Therimachum, cæterosque quos ex Megarâ genuit. Vid. Natal. Com. lib. VII. τὴν γυναῖκα δὲ ipsam Megaram respicit. Vid. Eurip. Herc. Furens. Act 4.

[2] Τὸν Παιήονα] Cave sis eundem cum Apolline putes. Scholiastes enim in Homerum, Od. δ'. v. 232. Παιήων ἰατρὸς Θεῶν, οὐχ ὁ αὐτὸς τῷ Ἀπόλλωνι· ἀλλὰ κεχωρισμένος· παρὰ μέντοι τοῖς νεωτέροις ὁ αὐτὸς νομίζεται εἶναι· καὶ Ἡσίοδος δὲ μάρτυς ἐστὶ τοῦ ἕτερον εἶναι τὸν Παιήονα τοῦ Ἀπόλλωνος, λέγων,

Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ὑπ᾽ ἐκ θανάτοιο σαώσῃ,
Ἢ αὐτὸς Παίων, ὃς ἁπάντων φάρμακα οἶδεν.

[3] Σειρὰν καθήσω] V. Hom. Il. θ'. v. 18.

καὶ

καὶ σὺ ἀκήκοας. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἕν ἁπάντων ἀμείνων, καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθείην· ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν, ὡς μὴ καταβαρήσειν αὐτὸν, κἂν τὴν γῆν, κἂν τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθείην. ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἆρες. Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. ΑΡ. Οἴει γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σὲ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. [1] Μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, [2] ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας, καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, κἂν ἐδέδετο [3] αὐτῷ κεραυνῷ, καὶ βροντῇ. Ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῄει μοι γελᾷν ἐπὶ τῇ καλλιρρημοσύνῃ αὐτοῦ. ΕΡ. Σιώπα· εὐφήμει. Οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τοιαῦτα.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ καὶ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ὦ Πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς, ([4] σὸν γάρ ἐστιν, οἶμαι, τὸ ἀναβιῶναι

[1] Μέμνημαι γὰρ, &c.] Respicit ad Homeri locum Il. α. v. 399. Grævius.

[2] Ὡς παντοῖος] Παντοῖος dicitur εἶναι, qui metu perculsus varias induit formas, emoti & trepidantis animi indicia. Hemst.

[3] Αὐτῷ κεραυνῷ] Subaud. σὺν. αὐτῷ enim & αὐτοῖς sine præpositione σὺν (quæ tamen subauditur) eleganter usurpantur. Vid. Vig.

[4] Σὸν γὰρ ἐστιν, &c.] Castor & Pollux erant Gemini. Hic Jovis ex Ledâ sub cygni formâ compressâ, Ille Tyndarei Filius; nam quâ

ναι αὔριον) ἢν που ἴδῃς [1] Μένιππον τὸν κύνα, εὕροις δ' ἂν αὐτὸν [2] ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα, εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, [3] ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἴ σοι ἱκανῶς [4] τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ἐπιγελασόμενον. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, [5] καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ, οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς, καὶ ἀσέμνους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. Ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι ἐμπλησάμενον τὴν πήραν ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ που εὕροι ἐν τῇ τριόδῳ [6] Ἑκάτης δεῖπνον

quâ nocte Jupiter cum Ledâ, eâdem cum eâ rem habuit Tyndareus: Hinc evenit ut Castor & Clytemnestra, ex altero ovo prognati, mortales fuerint, Pollux verò & Helena ex altero, immortales. Verùm ubi obiit Castor, ferunt Pollucem a Jove impetrâsse ut immortalitatem suam cum fratre posset partiri; unde alternatim mori dicuntur & reviviscere. Vid. Apoll. lib. 3. c. 9. & Virg. Æn. 6.

Si fratrem Pollux alternâ morte redemit,
Itque reditque viam toties——————

[1] Μένιππον] E Cynicis philosophis erat Menippus. Vid. Diog. Laert. lib. 6.

[2] Ἐν Κορίνθῳ, &c.] Corinthus urbs Achaiæ ferè medio Isthmi Peloponnesiaci sita. Craneum erat Corinthi, Lyceum prope Athenas, Gymnasium.

[3] Ὅτι σοι] Ὅτι redundat cùm alicujus verba referuntur. Viger.

[4] Τὰ ὑπὲρ γῆς] Subaud. πεπραγμένα.

[5] Καὶ πολὺ τὸ] Subaud. ἐν λόγοις ἐστὶ, *in ore hominum est*, aut aliquid ejusmodi.

[6] Ἑκάτης δεῖπνον] Quid significet Ἑκάτης δεῖπνον, ostendit Aristoph. in Pluto Glossographus; κατὰ δὲ νουμηνίαν οἱ πλούσιοι ἔπεμπον δεῖπνον ἑσπέρας, ὡς θυσίαν τῇ Ἑκάτῃ ἐν ταῖς τριόδοις· οἱ δὲ πένητες (addo & Cynicos) ἤρχοντο πεινῶντες, καὶ ἤσθιον αὐτὰ, καὶ ἔλεγον ὅτι ἡ Ἑκάτη ἔφαγεν αὐτά. Vid. Brodæi Misc. lib. 1. c. xxiv.

κείμενον, [1] ἢ ᾠὸν ἐκ καθαρσίυ, ἤ τι τοιῦτο. ΠΟ. Αλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενες· ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιςα, ὁποῖός τίς ἐςι τὴν ὄψιν; ΔΙ. Γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελᾷ δ' ἀεὶ, καὶ [2] τὰ πολλὰ τὺς ἀλαζόνας τούτυς φιλοσόφυς ἐπισκώπτει. ΠΟ. Ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπό γε τύτων. ΔΙ. Βύλει καὶ πρὸς αὐτὺς ἐκείνυς ἐντείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφυς; ΠΟ. Λέγε. Οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. ΔΙ. [3] Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα ληροῦσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζυσι, [4] καὶ κέρατα φύυσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλυς ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα

[1] Η ᾠὸν ἐκ καθαρσίυ] Καθάρσιον Græcis expiatio quædam erat, quâ totas plerumque insulas (ut de Dolo apud Herodotum & Thucydidem legimus) urbes, conciones, theatra, exercitum lustrabant, ad quam ritè peragendam apta erant admodum ova. Ovid. in Art.

Et veniat quæ lustret anus lectumque locumque,
Præferat & tremulâ sulphur & ova manu.
——*nisi se centum lustraverit ovis.* Juv. Sat. 6.

cæterum sive quis animalibus sive ovis ad expiationem usus esset, his vesci nefas existimabat, teste περὶ τῆς ἱερῆς νόσυ Hippocrate. Quam superstitionem Cynici parum curantes ea foras projecta helluari consueverant. Brod. Misc. lib. 1. c. xxv.

[2] Τὰ πολλὰ] Integrè κατὰ τὰ πολλὰ ῥήματα.

[3] Τὸ ὅλον] Pro ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν.

[4] Καὶ κέρατα, &c.] Per κέρατα captiosos syllogismos ad hunc modum conflatos intelligit Lucianus εἴ τι ὐκ ἀπέβαλες, τοῦτο ἔχεις, κέρατα δὲ ὐκ ἀπέβαλες, κέρατα ἄρα ἔχεις. Crocodilus sophisma ex fabulâ hujusmodi nomen habet. Mulier quædam Ægyptia secus Nili ripas puerum errabundum a Crocodilo ablatum sensit, rogat ea Crocodilum, ut reddere filium dignetur. Crocodilus respondet *se redditurum, si verum diceret.* Illa autem dixit, *non mihi reddes.* Conditio sanè inexplicabilis erat propterea quod hujus orationis veritas ex voluntate Crocodili penderet. Quintil. lib. 1. Ceratinas & Crocodilinas appellat ambiguitates. Brodæus. lib. 11. Misc. c. 3.

ἄπορα

ἄπορα [1] ἐρωτᾷν διδάσκουσί τοὺς νέους. ΠΟ. Ἀλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, κατηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν. ΔΙ. Σὺ δὲ οἰμώζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε. ΠΟ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενες, ἀπαγγελῶ. ΔΙ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελλε ταῦτα παρ' ἡμῶν· τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς, λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ ταλάντοις συντιθέντες, οὓς χρὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας [2] ἥκειν μετ' ὀλίγον; ΠΟ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. ΔΙ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστὶν, ἢ νεῦρα εὔτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, φασὶ, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους. ΠΟ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυρούς. ΔΙ. Καὶ τοῖς πένησιν, [3] ὦ Λάκων

[1] Ἐρωτᾷν διδάσκουσι τοὺς νέους] Vulg. τὸν νοῦν. Sed non video quâ possit ratione palato non insipienti placere hæc lectio: quid enim διδάσκειν τὸν νοῦν ἐρωτᾷν? Ut paucis complectar, legendum censeo ἐρευνᾷν. Petrus Faber in Luciani margine notârat τοὺς νέους pro τὸν νοῦν, quod acceptum refero humanitati doctissimi viri Du Soul; argutè profectò, neque id meæ conjecturæ anteponi indignabor. Minus opportunè Menagius τὸν νέον. Sæpe noster irrisit futilibus philosophorum syllogismis, quibus se invicem petebant: ut in Gallo, ἐνίοτε καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναί μοι. Et in Fugit. Αἱ κομψαὶ καὶ ἄποροι καὶ ἄτοποι ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις, &c. Hemsterhuis.—Vid. & Dial. inter Char. & Mercurium, ubi hanc ob causam dolere fingitur philosophus, ὅτι μηκέτι ἕωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀργύριον λήψεται. Quibus causis adductus τοὺς νέους in textum inserui.

[2] Ἥκειν μετ' ὀλίγον] Ἐλλειπτικῶς dicitur pro ἥκειν εἰς ᾅδου (οἶκον) μετ' ὀλίγον χρόνον.

[3] Ω Λάκων] Filius erat Λήδας τῆς Λακαίνης. Schol. cur autem Diogenes paulo post τοῖς σοῖς Λακεδαιμονίοις dicat, hoc in causâ est, quod Lacedæmonii Castorem & Pollucem pro Diis Patriis habuerint. Vid. Nat. Com. lib. 8.

(πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. Καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς, ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς. ΠΟ. Μηδὲν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγε· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ. ΔΙ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεί σοι δοκεῖ· σὺ δὲ, οἷς προεῖπον, ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

ΠΛΟΥΤΩΝ, ἢ κατὰ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΚΡΟΙΣΟΣ.

ΟΥ φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον [1] τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα. ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς [2] μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον. ΠΛ. Τί δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὤν; ΚΡ. Ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζομεν, καὶ στένομεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὑτοσὶ τοῦ χρυσίου, Σαρδανάπαλος δὲ τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελᾷ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγάς. Καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. ΠΛ. Τί ταῦτά φασιν, ὦ Μένιππε; ΜΕ. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. Μισῶ γὰρ αὐτοὺς, ἀγεννεῖς καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς,

[1] Τουτονὶ] Demonstrativis additur in contextu orationis ι acutum ad vim significationis intendendam. Vid. Scot's Gram.

[2] Μετοικήσομεν] Codicum bona pars μετοικήσωμεν præ se ferunt: mihi autem impensius placet μετοικήσομεν, quoniam hæc vox istorum hominum arrogantiæ melius convenit, implicans, quod etiam in Orco sese Reges, nec Plutone minores, crediderint.

κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι μέμνηνται καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. Χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς· ΠΛ. Ἀλλ' οὐ χρή· λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερούμενοι. ΜΕ. Καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλούτων, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τούτων στεναγμοῖς; ΠΛ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι στασιάζειν ὑμᾶς· ΜΕ. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε [1] ὡς οὐδὲ παυσομένου μου· ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατάδων, καὶ καταγελῶν. ΚΡ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις; ΜΕ. Οὔκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες. Τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφῃρημένοι. ΚΡ. Πολλῶν γε, ὦ θεοί, καὶ μεγάλων κτημάτων. ΜΙ. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. ΣΑΡ. Ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. ΜΕ. Εὖγε οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς· ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπᾴσομαι ὑμῖν· πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾳδόμενον.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ, καὶ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

ΣΦΩ μέντοι, [2] ὦ Τροφώνιε καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε καὶ μάντεις

[1] Ὡς οὐδὲ παυσομένου] Non absolutè poni, quod Vigero placet, sed à præpositione περὶ subauditâ pendere videtur, ut οὕτω γινώσκετε περὶ μοῦ ὡς οὐδὲ παυσομένου· Φήμη τις ἐξῆλθεν (περὶ) ἡμῶν ὡς αὐτίκα δὴ μάλα ἀκολουθήσοντων τῷ τῶν ὑπεναντίων στρατῷ.

[2] Ω Τροφώνιε καὶ Ἀμφίλοχε] Trophonius & Amphilochus erant vates de primo Schol. οὗτος ἔρωτι τοῦ παρ' Ἕλλησι νομισθῆναι Θεὸς, σπήλαιόν τι ζοφῶδες ὑπελθὼν, λιμῷ ἐκεῖσε διεφθάρη καὶ τὴν ζωὴν ἀθλίως κατέστρεψε. Quod autem post mortem pro Deo habitus fuerit, & Lebadiæ Bœotiæ oppidi

τεις δοκεῖτε, καὶ [1] οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. [2] ΑΜ. Τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; ΜΕ. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτερατεύεσθε, ὡς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις. ΤΡ. Ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείη ὅτι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὑτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμί, καὶ μαντεύομαι, ἤν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. Σὺ δ' ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι Λεβαδείᾳ τοπαράπαν. οὐ γὰρ ἠπίστεις σὺ τούτοις. ΜΕ. Τί φής; εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω, [3] καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις, γελοίως μᾶζαν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχων, ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου ταπεινοῦ ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; [4] ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. ΤΡ. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σύνθετον. ΜΕ. Ὃ μήτε ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φής, μήτε

oppidi sub Jovis Trophonii nomine cultus, Vid. Pausan. in Bœoticis, & Strab. lib. ix.—De Amphilocho autem Amphiarai & Eriphyles Filio, Vid. Pausaniam, qui in libro de Atticis rebus, *Amphilochi in Atheniensium urbe ara est, & in Ciliciæ loco Mallo oraculum meâ ætate omnium verissimum.*

[1] Οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων] pro οἱ μάταιοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων.

[2] Αμφ. τί οὖν] In Vulg. Τροφ. τι οὖν. Amphilocho persona in quibusdam & editis & MSS. Codicibus à dialogi fronte deest: error exinde natus, quod Amphilochum in hoc toto Colloquio non invenirent: errorem jure dixi, quoniam Amphilochus pro Trophonio hic substituendus est, quod ex ipsius oratione satis liquet: cum enim in sequentibus suam divinitatem contra Menippum validè tutetur Trophonius, hîc tamen stupidæ hominum opinioni res ista tribuitur; hoc à Trophonii prorsus alienum esse personâ vides, quod commodè dixerit Amphilochus; hunc itaque repone. Hemsterhuis.

[3] Καὶ ἐσταλμένος, &c.] Vid. Potter's Archæologiam Græcam.

[4] Αλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς] Subaud. τέχνης.

Θεός,

Θεὸς, καὶ συναμφότερόν ἐστι. Νῦν οὖν πȣ͂ σȣ τὸ θεȣ͂ ἐκεῖνο [1] ἡμίτομον ἀπελήλυθε; ΤΡ. Χρᾷ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτίᾳ. ΜΕ. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ὅλος εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

ΕΡΜΟΥ καὶ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜΗΣ.

ΛΟΓΙΣΩΜΕΘΑ, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὖθίς ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν. ΧΑ. Λογισώμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἄμεινον γὰρ ὁρίσαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον. ΕΡ. Ἄγκυραν ἐντειλαμένω ἐκώμισα πέντε δραχμῶν. ΧΑ. Πολλȣ͂ λέγεις. ΕΡ. Νὴ τὸν Αἰδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν. ΧΑ. Τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολȣ̀ς δύο. ΕΡ. [2] Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τȣ͂ ἱστίȣ· πέντε ὀβολȣ̀ς ἐγὼ κατέβαλον. ΧΑ. Καὶ τȣ́τȣς προστίθει. ΕΡ. Καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίȣ τὰ ἀνεῳγότα, καὶ ἥλȣς δὲ, καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ τὴν [3] ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. ΧΑ. Εὖγε ἄξια ταῦτα ὠνήσα. ΕΡ. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. Πότε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν φῄς; ΧΑ. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον· ἢν δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόȣς τινὰς, ἐνέσται τότε ἀποκερδᾶναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορθμεῖα. ΕΡ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδοῦμαι, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. ΧΑ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. Νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὁρᾷς, ἀφικ-

[1] Ἡμίτομον] Scilicet μέρος.
[2] Καὶ ἀκέστραν, &c.] Subaud. ὠνησάμην.
[3] Ὑπέραν] Ὑπέρα est funis nauticus, quo antennarum cornua transferuntur, seu tenduntur, seu laxantur.

νοῦνται ἡμῖν· εἰρήνη γάρ. ΕΡ. Ἄμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα. Πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάρων, οἶσθα οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανὼν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξῳδηκὼς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη· ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις· οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματα ἥκουσιν, ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις, ὡς ἐοίκασι. ΧΑ. Πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα. ΕΡ. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἁμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ καὶ ΕΡΜΟΥ.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

ΤΟΝ γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ᾧ παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, πεντακισμύριοι; ΕΡ. Ναὶ, τὸν Σικυώνιον φῄς· τί οὖν; ΠΛ. Ἐκεῖνον μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ζῇν ἔασον, ἐπὶ τοῖς ἐννενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴ γε οἷόν τε ἦν, καὶ ἔτι πλείω· τοὺς δὲ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. ΕΡ. Ἄτοπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον. ΠΛ. Οὐμενοῦν, ἀλλὰ δικαιότατον. [1] Τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες εὔχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον, ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιοῦνται, οὐδὲν προσήκοντες; ὃ δὲ πάντων ἐστὶ μιαρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θεραπεύουσιν [2] ἔν γε τῷ φανερῷ· καὶ

[1] Τί παθόντες] Atticum dicendi genus pro ſimplice τί, ideoque *quorſum* redditur, verbatim *quid paſſi, quo affecti incommodo.*

[2] Ἐν τῷ φανερῷ] Subaud. τόπῳ.

νοσοῦντα,

νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλεύονται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἢν ῥαΐσῃ· καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κολακεία τῶν ἀνδρῶν. Διὰ ταῦτα, ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες. ΕΡ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες. Πολλὰ κἀκεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτούς, καὶ ἐπελπίζει. καὶ ὅλως, ἀεὶ θανόντι ἐοικώς, ἔῤῥωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. Οἱ δὲ, ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διῃρημένοι, βόσκονται, ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες. ΠΛ. Οὐκοῦν ὁ μὲν, ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ [1] Ἰόλεως, ἀνηβησάτω. οἱ δ᾽ ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων τὸν ὀνειροπολήθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη κακοὶ κακοῦς ἀποθανόντες. ΕΡ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ᾽ ἕνα ἑξῆς. Ἑπτὰ δὲ, οἶμαι, εἰσί. ΠΛ. Κατάσπα· ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὖθις πρωθήβης γενόμενος.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ καὶ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

ΤΕΡΨΙΩΝ.

ΤΟΥΤΟ, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα γέροντα Θούκριτον ζῆν ἔτι; ΠΛ. Δικαιότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἴ γε ὁ μὲν ζῇ, μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον. ΤΕΡ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ

[1] Ἰόλεως] Iphicli F. qui Herculi Hydram interficienti adfuit, ferroque candente cruorem cohibuit, ne alia ex eo capita suppullularent. Hic cum aetate longè provectus fuerit, Herculis precibus juventuti restitutus est. Vid. Ov. Met. lib. 9.

πλέτω αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; ΠΛ. Καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν. Τὸ δὲ ἄλλως ἡ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν. ΤΕΡ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι [1] τῆς διατάξεως· ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἑξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον, πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν· ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς· μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέργηρων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἔμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ τῶν νέων καταγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους καὶ ἐρρωμενεστάτους νεανίσκους· [2] ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτο γε· ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ἐθεράπευον. Νῦν δὲ [3] τὸ τῆς παροιμίας, ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει. ΠΛ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα γίνεται, ἤπερ σοὶ δοκεῖ. Καὶ ὑμεῖς ὅ τί παθόντες ἀλλοτρίοις [a] ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων [4] εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν

[1] Τῆς διατάξεως] Subaud. ἕνεκα.

[2] Ἄνω γὰρ ποταμῶν] Proverb. quo præposterè fieri quid significatur. Quin & Ellipsis est, quam hoc modo suppleas licet, τοῦτο γέ ἐστι τὸ τῆς παροιμίας, ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί.

[3] Τὸ τῆς παροιμίας] Idem sonat quod ἡ παροιμία.

[4] Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτούς] Participium φέρων licet sæpe ornatûs causâ potius, quam significationis addatur, ut in illo Æschinis, ἀπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων, ubi planè redundat τὸ φέρων, significationem tamen aliquam non raro verbo addit, à quo pendet, uti hoc in loco. Vid. Viger.

VARIÆ LECT.

[a] In MS. ἐπιχαίνετε. Græ. in vulgat. ἐπιχαίρετε.

γέλωτα

[1] γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς ἐκείνων καταρυττόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολλοῖς ἥδιστον γίνεται· [2] Ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὔχεσθε, τοσούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. Καινήν γὰρ τινα ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν. Οἱ δὲ ἔντεκνοι, ὑμῖν ἀνέραστοι· [3] καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν οὐκ ἐρωμένων συνέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἔρωτος, ἢν καὶ τύχωσι παῖδας ἔχοντες μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν. Εἶτα ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δωροφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστι δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ, ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας, [4] ἀποσμυγέντες. ΤΕΡ. Ἀληθῆ ταῦτα φής. Ἐμοῦ γοῦν Θούκριτος πόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθνήξεσθαι δοκῶν; καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποστένων, καὶ μύχιόν τι καθάπερ ἐξ ᾠοῦ νεοττὸς ἀτελὴς ὑποκρώζων; ὥστ' ἔγωγε ὅσον αὐτίκα

[1] Γέλωτα ὀφλισκάνετε] Ὀφλισκάνειν & καταγινώσκειν in propriâ significatione sunt ἀντίστροφα. Hoc enim cum genitivo personæ & accusat. rei, est *dignum aliquem statuere eâ* vel *opinione*, vel *pœnâ*, quæ accusativo exprimitur; ut, καταγινώσκω σου πολλὴν ἀμαθίαν, *dignum te judico qui admodum imperitus habeare*. Ὀφλισκάνειν autem significat cum accusandi casu, *eâ ipsâ re pœnâve dignum esse vel damnatum*. Ita Chrysost. τοσούτῳ πλείω τὸν γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρ' ἡμῶν, verbat. *tanto majorem risum à nobis debent*, i. e. *tanto digniores sunt, qui à nobis rideantur*; sic πολλὴν ἄνοιαν ὀφλισκάνεις, verbat. *multam stultitiam debes*; i. e. *dignus es qui stultissimis habeare*. Vid. Budæum.

[2] Ὅσῳ γὰρ ὑμεῖς, &c.] Subaud. μᾶλλον.

[3] Καίτοι πολλοὶ ἤδη τῶν οὐκ ἐρωμένων] In vulgatis deest οὐκ; sed necesse est ut οὐκ vel μὴ addatur, quoniam modò dixerat τοὺς ἐντέκνους ἀνεράστους. Vid. Not. Hemster. in hunc locum.

[4] Ἀποσμυγέντες] *Dolore ardentes*. Ludovicus Kusterus unius literulæ detrimento rescribendum monet, ἀπομυγέντες, *emuncti*. Sed facilior videtur emendatio, quam Amici Doctissimi, & in conjecturis, ut qui maximè, felicis, humanitati acceptam refero; ἀποσμαγέντες scilicet; quæ vox primo in sensu idem sonat quod ἀπομυγέντες. Ἀποσμήχω enim idem est quod ἀποκαθαίρω. Vid. Suid.

οἰόμενος ἐπιβήσειν αὐτὸν τῆς σορȣ̃, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ. Καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ διατάττων. Ταῦτα γȣ̃ν μοι καὶ τȣ̃ ἀποθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία, καὶ φροντίδες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καταπιὼν, ἐφειστήκει θαπτομένῳ, πρώην ἐπιγελῶν. ΠΛ. Εὖγε, ὦ Θȣ́κριτε, ζώης ἐπιμήκιστον, πλȣ́των ἅμα, καὶ τῶν τοιȣ́των καταγελῶν· μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. ΤΕΡ. Τȣ̃το μὲν, ὦ Πλȣ́των, καὶ ἐμοὶ ἥδιστον ἤδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεθνήξεται Θȣκρίτȣ. ΠΛ. Θάρρει, ὦ Τερψίων· καὶ Φείδων γὰρ, καὶ Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτȣ̃ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν. ΤΕΡ. Ἐπαινῶ ταῦτα. Ζώῃς ἐπιμήκιστον, ὦ Θούκριτε.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ καὶ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΗΣ.

Σὺ δὲ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι, παράσιτος ὢν Δεινίȣ, πλέον τȣ̃ ἱκανȣ̃ ἐμφαγὼν ἀπεπνίγην, οἶσθα· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι. ΚΑ. Παρὴν, ὦ Ζηνόφαντες. [1] Τὸ δ᾽ ἐμὸν, παράδοξόν τι ἐγένετο. Οἶσθα γὰρ καὶ σύ πȣ Πτοιόδωρον τὸν γέροντα. ΖΗ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλȣ́σιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ᾔδειν συνόντα; ΚΑ. Ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, [2] ὑπισχνȣ́μενος ἐπ᾽ ἐμοὶ τεθνήξεσθαι. Ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπιγίνετο, καὶ [3] ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων

[1] Τὸ δ᾽ ἐμὸν] Subauditur μέρος. Nam τὸ ἐμὸν μέρος non tantum *pro meâ virili parte* significat, sed interdum etiam, *quod ad me pertinet.* Vid. Budæum.

[2] Ὑπισχνούμενον] Fortè ὑπισχνȣ́μενος. Hemsterhuis.

[3] Ὑπερ τὸν Τιθωνὸν] Tithonum Laomedontis F. longissimam vitam ab Aurorâ, quæ cum in deliciis habuit, exorâsse fabulantur Poetae,

γέρων ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον. Πριάμενος γὰρ φάρμακον, ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπιεικῶς, [1] ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. ΖΗ. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας. ΚΑ. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἥκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ, τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, σφαλεὶς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν. Εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. Τί τοῦτο γελᾷς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελᾶν. ΖΗ. Ἀστεῖα γὰρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. Ὁ γέρων δὲ, τί πρὸς ταῦτα; ΚΑ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἶτα συνεὶς, οἶμαι, τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἴργασται. ΖΗ. Πλὴν ἀλλ' οὐδέ σε [2] τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. [3] ἧκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν.

Poetæ, & cum ætates vixiſſet plurimas, decreſcente quotidie ex ſenio corpore, tandem in cicadam abiiſſe. Hor.

Longa Tithonum minuit ſenectus.
——— Tithonuſque remotus in auras.

[1] Ζωρότερον] Subaud. οἶνον, & lin. 11. poſt ἀφάρμακτον ſubauditur ποτήριον.

[2] Τὴν ἐπίτομον] Subaud. ὁδόν, ſic & poſt λεωφόρου ſubaudi ὁδοῦ.

[3] Ἧκε γὰρ ἂν σοι] Subaud. κλῆρος.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ,

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ϗ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΚΝΗΜΩΝ.

ΤΟΥΤΟ ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, [1] Ο νεβρὸς τὸν λέοντα. ΔΑ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ Κνήμων; ΚΝ. Πυνθάνῃ ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα, κατασοφισθεὶς ὁ ἄθλιος, ὃς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα [2] σχεῖν τἀμὰ, παραλιπών. ΔΑ. Πῶς τοῦτ' ἐγένετο; ΚΝ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ· κἀκεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. Ἔδοξε δή μοι ϗ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τἀμὰ πάντα, ὡς κἀκεῖνος ζηλώσειε, ϗ τὰ αὐτὰ πράξειε. ΔΑ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος; ΚΝ. Ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος. Καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τἀμὰ, ὥσπέρ τις λάβραξ ϗ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκατασπάσας. ΔΑ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ ϗ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα. Ὥστε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέθεικας. ΚΝ. Ἔοικα. Οἰμώζω τοιγαροῦν.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ϗ ΕΡΜΟΥ, καὶ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

ΧΑΡΩΝ.

ΑΚΟΥΣΑΤΕ ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πράγματα. Μικρὸν μὲν [a] ἡμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, ϗ

[1] Ο νεβρὸς τὸν λέοντα] Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσηκόντων. Bourd. ἐνίκησε verò subauditur, aut aliud simile.

[2] Σχεῖν τἀμὰ] Subaud. χρήματα.

VARIÆ LECT.

a Γρ. ὑμῖν apud Ald. & in Cod. Salmurii & Amstelod. Editis.

ὑπόσαθρον

ὑπόσαθρόν ἐστιν, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλά· καὶ ἢν τραπῇ [1] ἐπὶ θάτερα, [2] οἰχήσεται περιτραπέν· ὑμεῖς δὲ, τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος· ἢν οὖν μετὰ τούτων ἐμβῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε· καὶ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε. ΝΕ. Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν; ΧΑ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω· γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἠϊόνος καταλιπόντας· μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. Σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ τὰ ἔπιπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλών. Παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἑστὼς, διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. ΕΡ. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιήσωμεν. Οὑτοσὶ τίς ὁ πρῶτός ἐστι; ΜΕ. Μένιππος ἔγωγε. Ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐς τὴν λίμνην [3] ἀποῤῥίφθων. Τὸν τρίβωνα δὲ [4] οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. ΕΡ. Ἔμβαινε, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην [5] ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῇς ἅπαντας. Ὁ καλὸς δὲ οὗτος, τίς ἐστι; ΧΑ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραστος· οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. ΕΡ. Ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ

[1] Ἐπὶ θάτερα] Subaud. μέρη.

[2] Οἰχήσεται περιτραπέν] Idem quod περιτρέψεται. Οἴχομαι enim cum participio conjunctum plerumque ſupervacaneum videtur; participium autem per verbum ſuum reddendum eſt, ejus modi, temporis, & perſonæ, cujus eſt verbum οἴχομαι.

[3] Ἀποῤῥίφθων] Vel pro ἀποῤῥιφθήτων (quæ eſt 2da perſ. dual. Imp. ab aoriſt. primo ἀπεῤῥίφθην) per Syncopen ponitur, vel per Sync. & Atticè pro ἀποῤῥιφθήτωσαν· in uno autem Codice Lugduni edito ἀπεῤῥίφθων legitur, quæ eſt ſecunda perſona dual. Imperat. a perfecto, ἀπέῤῥιμμαι.

[4] Οὐδ' ἐκόμισα εὖ ποιῶν] Pro εὖ ἐποίησα οὐ κομίσας. Enallage apud Græcos haud inſolens.

[5] Ἐφ' ὑψηλοῦ] Scilicet τόπου.

χείλη

χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. Ἔχει καλῶς· εὔζωνος εἶ· ἐπίβαινε ἤδη. [1]Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; ΛΑ. Λάμπιχος, [2] Γελώων τύραννος. ΕΡ. Τί οὖν; ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει; ΛΑ. Τί οὖν ἐχρῆν, ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύραννον ἄνδρα; ΕΡ. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα· ὥστε ἀπόθου ταῦτα. ΛΑ. Ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀπέῤῥιπται. ΕΡ. Καὶ τὸν τῦφον ἀπόῤῥιψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπεσόντα. ΛΑ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἔασόν με ἔχειν, καὶ τὴν ἐφεστρίδα. ΕΡ. Οὐδαμῶς. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες. ΛΑ. Εἶεν· τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὁρᾷς. ΕΡ. Καὶ τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες· ΛΑ. Ἰδού σοι ψιλός εἰμι. ΕΡ. Ἔμβαινε ἤδη. Σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ΔΑ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής. ΕΡ. Ναὶ ἔοικας. Οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδών. ΔΑ. Ναὶ, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα. ΕΡ. Οὐ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτὰς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερθεὶς μόνον. Ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπόῤῥιψον, καὶ τὰ κηρύγματα· ΔΑ. Ἰδού σοι γυμνὸς, ὡς ὁρᾷς,

[1] Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, &c.] Elliptica est oratio, pro ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ ἀμπεχόμενος (seu περιβεβλημένος) καὶ τὸ διάδημα ἔχων, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; οὑτοσὶ vero aut *heus tu* significat, aut imperfecta est sententia, & τίς ἐστι subauditur: superius enim paulò interrogaverat aliquem Mercurius, ὁ καλὸς δ' οὗτος τίς ἐστι; deinde, accepto responso, pergit, ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα, &c. (τίς ἐστιν;) at sententiâ nondum absolutâ ad ipsum Lampichum conversus interrogat, τίς ὢν τυγχάνεις;

[2] Γελώων] Geloi erant Siciliæ populus. Vid. Diod. Sic. lib. xiii.

ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοςάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς. ΕΡ. Οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶναι· ὥςε ἔμβαινε· καὶ σὺ δὲ τὸν πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφὴν, μηδὲ [1] τὰ ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς· μηδὲ ὅτι μέγαν τάφον ἐπί σοι ἔχωσαν λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. ΚΡ. Οὐχ ἑκὼν μὲν, ἀποῤῥίψω δέ. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι; ΕΡ. Βαβαί. Σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος, τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις, ΝΕΚ. Ὅτι ἐνίκησα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἠρίςευσα; καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. ΕΡ. Ἄφες ἐν γῇ τὸ τροπαίον· ἐν ᾅδου γὰρ εἰρήνη, καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσαι. Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπό γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐςιν, ὁ τὸν βαθὺν πώγωνα καθειμένος; ΜΕ. Φιλόσοφός τις, ὦ Ἑρμῆ· μᾶλλον δὲ, γοὴς, καὶ τερατείας μεςός. ὥςε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον· ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. ΕΡ. Κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον· εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. Ὦ Ζεῦ, ὅσην μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει, ὅσην δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξείαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκονθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους· ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλὴν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν. Νὴ Δία, καὶ χρυσίον γε τουτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν· οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. Καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὸν τῦφον, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων· ὡς εἴ γε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντερος δέξαιτο ἄν σε; ΦΙΛ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν

[1] Τὰ ἐντάφια] Subaud. κοσμήματα.

αὐτά, ἐπείπερ ὕτω κελεύεις. ΜΕ. Ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνα τῦτον ἀποθέσθω, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὡς ὁρᾷς· πέντε μνῶν τρίχες εἰσὶ τοὐλάχιστον. ΕΡ. Εὖ λέγεις. Ἀπόθυ καὶ τοῦτον. ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται; ΕΡ. Μένιππος ὑτοσὶ λαβὼν πέλεκυν [1] τῶν ναυπηγικῶν ἀποκόψει αὐτὸν, [2] ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. ΜΕ. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ πρίονα μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τῦτο. ΕΡ. Ὁ πέλεκυς ἱκανός· εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. ΜΕ. Βόλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων; ΕΡ. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταῦτας ἐπῆρκεν, ὐκ οἶδ᾽ ἐφ᾽ ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. Τί τῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; ἔμβηθι δ᾽ ὖν. ΜΕ. Ἓν ἔτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει. ΕΡ. Τί, ὦ Μένιππε; ΜΕ. Κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ. ΦΙΛ. Οὐκῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθυ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παῤῥησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. Μόνος γῦν τῶν ἄλλων γελᾷς; ΕΡ. Μηδαμῶς. Ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κῦφα γὰρ καὶ πάνυ εὔπορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλυν χρήσιμα· καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθυ τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀπεραντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παρισώσεις, καὶ περιόδυς, καὶ βαρβαρισμὺς, καὶ τἄλλα βάρη τῶν λόγων. ΡΗ. Ἦν ἰδὺ, ἀποτίθεμαι. ΕΡ. Εὖ ἔχει. Ὥστε λύε [3] τὰ ἀπόγεια· τὴν ἀποβαθρὰν ἀνελώμεθα· τὸ ἄγκυριον ἀνεσπάθω· πέτασον τὸ ἱστίον· εὔθυνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν. Τί οἰμώζετε, ὦ μά-

[1] Τῶν ναυπηγικῶν] Subaud. ἐκ vel ἀπό.

[2] Ἐπικόπῳ] Sic vocat truncum, ſuper quo aliquid diſſecatur. Bourdel.

[3] Τὰ ἀπόγεια] Subaud. σχοινία.

ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος. σὺ ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδῃωμένος; ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, ἀθάνατον ᾤμην τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν. ΜΕ. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. ΕΡ. Τὰ ποῖα; ΜΕ. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατειλήσας, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα· καὶ ἕωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, ἀργύριον λήψεται. Ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. ΦΙΛ. Σὺ δὲ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών; ΜΕ. Πῶς, ὃς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός; ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, οὐ κραυγή τις ἀκούεται ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; ΕΡ. Ναὶ, ὦ Μένιππε· οὐκ ἀφ' ἑνός γε χώρου· ἀλλ' οἱ μὲν, ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες, ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ· καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν· καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι, ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ Κράτωνι τούτῳ· καὶ νὴ Δία γε ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύουσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ· σὲ δὲ οὐδεὶς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος. ΜΕ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἴκτιστον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὁπότ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με. ΕΡ. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. Ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, [1] εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες, ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ πορθμεὺς, ἄλλους μετελευσόμεθα. ΜΕ. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ. Προΐωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. Τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; δικασθῆναι δεήσει·

[1] Εὐθεῖαν ἐκείνην] Subaud. ὁδὸν.

καὶ τὰς καταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τροχοὺς, καὶ γῦπας, καὶ λίθους. Δειχθήσεται δὲ ὁ ἑκάστου βίος.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ καὶ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΚΡΑΤΗΣ.

ΜΟΙΡΙΧΟΝ τὸν Πλούσιον ἐγίνωσκες, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὁλκάδας ἔχοντα, οὗ ἀνεψιὸς Αριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν, [1] τὸ Ομηρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπιλέγειν, [2] Η μ' ἀνάειρ', ἢ ἐγὼ σε. ΔΙ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους; ΚΡ. Τοῦ κλήρου ἕνεκα ἑκάτερος, ἡλικιῶται ὄντες. Καὶ τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐτίθεντο· Αριστέαν, μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀφιεὶς τῶν ἑαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Αριστέας, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ· ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο· οἱ δὲ ἐθεράπευον ἀλλήλους, ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ· [3] Καὶ οἱ μάντεις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἄστρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, [4] ὥστε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν a Αριστέᾳ παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοιρίχῳ· καὶ τὰ

[1] Τὸ Ομηρικὸν ἐκεῖνο] Supple ῥῆμα.
[2] Η μ' ἀνάειρ', ἢ ἐγὼ σε] Sunt Ajacis verba ad Ulyssem colluctantem. Il. ψ'. v. 724. Græv.
[3] Καὶ οἱ μάντεις] Subaud. οὐ μόνον.
[4] Ωσγε Χαλδαίων παῖδες] Periphrastica locutio, pro Χαλδαῖοι. Chaldæi autem mirum in modum Astrologiæ dediti erant, unde omnes Genethliaci Chaldæi dicti. Vid. Diod. Sic. lib. 2. & Juv. Sat. 6.

Chaldæis sed major erit fiducia, quicquid
Dixerit Astrologus, credent à fonte relatum
Ammonis.

VARIÆ LECT.

a Γρ. In MS. Αριστέᾳ teste Grævio, in editis Αριστεῖ.

τάλαντα

τάλαντα, ποτὲ μὲν ἐπὶ τῦτον, νῦν δ᾽ ἐπ᾽ ἐκεῖνον ἔῤῥεπε. ΔΙ. Τί ὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον. ΚΡ. Ἄμφω τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας· οἱ δὲ κλῆροι ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, ὐδὲ πώποτε προμαντευομένυς ὕτω γενέσθαι ταῦτα. Διαπλέοντες γὰρ [1] ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίῤῥαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον [2] πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. ΔΙ. Εὖ ἐποίησαν· ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, ὐδὲν τοιῦτον ἐνενοῦμεν περὶ ἀλλήλων· ὔτε πώποτε εὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτῦ· (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνυ ποιησάμενος) ὔτε οἶμαι σὺ, ὦ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίθον, καὶ τὴν πήραν, [3] χοίνικας δύο θέρμων ἔχυσαν. ΕΡ. Οὐδὲν γάρ μοι τύτων ἔδει, ἀλλ᾽ ὐδὲ σοὶ, ὦ Διόγενες· ἃ γὰρ ἐχρὴν, [4] σύ τε Ἀντισθένυς ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σῦ, πολλῷ μείζω, καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. ΔΙ. Τίνα ταῦτα φής; ΚΡ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. ΔΙ. Νὴ Δία μέμνημαι, τῦτον διαδεξάμενος τὸν πλῦτον παρ᾽ Ἀντισθένυς, καὶ σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών. ΚΡ. Ἀλλ᾽ οἱ ἄλλοι ἠμέλυν τῶν τοιύτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν· ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες

[1] Ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίῤῥαν] Sicyon urbs Peloponnesi, Cirrha Phocidis oppidum.

[2] Πλαγίῳ τῷ Ἰάπυγι] Ventus ille ex Apuliæ finibus proficiscitur, adversus Eurum flat. Vid. Gell. lib. 2. cap. 22. ex Peloponneso igitur in Phocida solventes obliquo flatu excipiat necesse est.

[3] Χοίνικας] Χοῖνιξ Attica mensura pro aridis, maximè cibo diurno, cujus capacitas est sesquisextarius. Cogn.

[4] Σύ τε Ἀντισθένυς, &c.] Antisthenes fuit princeps Cynicæ sectæ, præceptor Diogenis, cujus discipulus erat Crates. Vid. Voss. de Sectis Philosophorum. cap. xvii.

ἔβλεπον. ΔΙ. Εἰκότως, οὐ γὰρ εἶχον ἔνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διεῤῥυηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων, ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παῤῥησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθὺς, καὶ διέῤῥει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου· οἷόν τι πάσχουσιν [1] αἱ τοῦ Δαναοῦ αὗται παρθένοι ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. Τὸ δὲ χρυσίον ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. ΚΡ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἕξομεν κἀνταῦθα τὸν πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν [2] ἥξουσι κομίζοντες, καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, καὶ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

ΕΜΕ δεῖ προκεκρῖσθαι σου, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γάρ εἰμι. ΑΝ. Οὐ μὲν οὖν, ἀλλ' ἐμέ. ΑΛ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω. ΜΙ. Τίνες δ' ἐστέ; ΑΛ. Οὗτος μὲν Αννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ, Αλέξανδρος ὁ Φιλίππου. ΜΙ. Νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι. Ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; ΑΛ. Περὶ προεδρίας· φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ· ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάν-

[1] Αἱ τοῦ Δαναοῦ, &c.] De his vid. Hor. Carm. lib. 3. Od. xi.

Audiat Lyde scelus atque notas
Virginum pœnas, & inane lymphæ
Dolium fundo pereuntis imo, &c.

[2] Ἥξουσι κομίζοντες] Ἥκω cum particip. conjunctum sæpe sæpius redundat; participium autem per verbum suum reddendum est, ejus modi, temporis, & personæ cujus est verbum ἥκω. Ut ἥκει φέρων pro φέρει *affert*, ἥξουσι κομίζοντες pro κομίσουσι afferent.

των σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενεγκεῖν [1] τὰ πολέμια. ΜΙ. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. Σὺ δὲ πρῶτος, [a] ὦ Λίβυ, λέγε. ΑΝ. Ἓν μὲν τοῦτο, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον· ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον οὗτος ἐνέγκαιτό μου. Φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως [2] ἐπὶ μέγα προεχώρησαν, δι' αὑτῶν δύναμίν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς. Ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας [3] ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὕπαρχος ὢν [4] τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος κριθείς· καὶ τούς γε [5] Κελτίβηρας εἷλον, καὶ [6] Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων· καὶ [7] τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς, [8] τὰ περὶ τὸν Ἠριδανὸν [b] ἅπαντα κατέδραμον· καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις· καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην· καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς προὐχούσης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν

1 Τὰ πολέμια] Subaud. πράγματα & καλά.

2 Ἐπὶ μέγα] Subaud. χωρίον.

3 Ἐς τὴν Ἰβηρίαν] Vid. Liv. lib. xxi. c. v.

4 Τῷ ἀδελφῷ] Aſdrubale, Amilcaris genero, ſub quo imperatore triennio meruit. Liv. lib. xxi. c. iv.

5 Κελτίβηρας] Ad Iberum Hiſp. fluv. populos. Cogn.

6 Γαλατῶν] Galliæ Tranſalpinæ incolæ erant; quæ enim Romanis Gallia, Græcis Γαλατία appellatur, et ἑσπερία Γαλατία, ut à Galatiâ Aſiaticâ (cujus incolæ hujus ἄποικοι) diſtinguatur.

7 Τὰ μεγάλα ὄρη] Alpes. Vid. lib. xxi, xxii, xxiii, ubi omnia videre eſt quæ ſequuntur.

8 Περὶ τὸν Ἠριδανὸν ἅπαντα] Elliptica eſt oratio, pro ἅπαντα τὰ χώρια τὰ περὶ τὸν Ἠριδανὸν ὄντα.

VARIÆ LECT.

a Γρ. Ὦ Λίβυ in Cod. Lut. Par. edit. in pleriſque ὁ Λίβυς.

b Γρ. Ἅπαντα κατέδραμον in Cod. Lugdun. edito; in cæteris ἅπαντας.

μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι, καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. Καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, [1] οὔτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε Θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς συνετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμπλεκόμενος· οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίους καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας, πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ, πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβὼν, ηὔξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὁρμῇ· ἐπεὶ δ' οὖν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον [2] ἐν Ἰσσῷ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν, ἀποστὰς τῶν πατρῴων, προσκυνεῖσθαι ἠξίου, [3] καὶ δίαιταν τὴν Μηδικὴν μετεδιῄτησεν ἑαυτόν· καὶ ἐμιαιφόνει ἐν τοῖς συμποσίοις [4] τοὺς φίλους, καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. Ἐγὼ δὲ ἦρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος· καὶ [5] ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώτην ἐμαυτὸν παρέσχον· καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ πρᾶγμα. Καὶ ταῦτ' ἔπραξα, βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαίδευτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς, [6] καὶ οὔτε Ὅμηρον, ὥσπερ οὗτος, ῥαψῳδῶν· [7] οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρησάμε-

[1] Οὔτε Ἄμμων☉, &c.] Hæc omnia Alexander. Vid. Juſt. lib. xi.

[2] Ἐν Ἰσσῷ, &c.] Iſſus urbs Ciciliæ (ubi Alex. Darium vicit, ideoque Nicopolis ab eo dicta eſt) Arbela Perſiæ civitas. Vid. Diod. Sic. lib. xvii.

[3] Δίαιταν τὴν Μηδικὴν, &c.] Vid. Diod. Sic. lib. xii. Liv. l. ix.

[4] Τοὺς φίλους] Cliti cædem tangit.

[5] Ἐπειδὴ μετεπέμπετο] V. Liv. 30. cap. xx.

[6] Καὶ οὔτε Ὅμηρον] Ἐφρόνει Ἀλέξανδρ☉ μέγα ἐπὶ τῷ ἀπὸ στόματ☉ προφέρειν τὴν Ἰλιάδα. Schol.

[7] Οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει, &c.] Ariſtotele præceptore per quinquennium Alexander uſus eſt. Vid. Juſt. lib. xii.

νος. Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνω φημὶ εἶναι· εἰ δ' ἔστι καλλίων οὑτοσὶ, διότι διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέτο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά. οὐμὴν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγικοῦ ἀνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλέον ἤπερ τῇ τύχῃ κεχρημένου. ΜΙ. Ὁ μὲν εἴρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, [1] οὐδ' ὡς Λίβυν εἰκὸς ἦν ὑπὲρ αὐτοῦ. Σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε τί πρὸς ταῦτα φῄς; ΑΛ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα οὕτω θρασύν· ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος λῃστὴς ἐγένετο. Ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα· ὃς νέος ὢν ἔτι, παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν [2] ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα [3] τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ· στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων, ἀγαπᾷν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν· ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος εἰ μὴ ἁπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων, ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπί τε [4] Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλῃ μάχῃ· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν, καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν ἀεὶ χειρούμενος, ἦλθον ἐπὶ Ἰσσὸν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε, μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων. Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας διαπηξαμένους, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν

[1] Οὐδ' ὡς Λίβυν, &c.] Ut qui Barbarus fuerit.

[2] Ἀρχὴν τεταραγμένην] Vid. Q. Curt. lib. 2.

[3] Τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ] Vid. Diod. Sic. lib. xvii. ubi videre est omnia quæ sequuntur.

[4] Γρανικῷ] Bithyniæ fluvio.

διαπλεῦσαι. Καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττον, αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώσκεσθαι ἀξιῶν. Καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν Αρβήλοις διηγήσομαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ινδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ωκεανὸν ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἷλον, καὶ [1] Πῶρον ἐχειρωσάμην· καὶ Σκύθας δὲ οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας, ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ· καὶ τοὺς φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην. Εἰ δὲ καὶ Θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκεῖνοι, παρὰ τὸ μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες περὶ ἐμοῦ. Τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον· οὗτος δὲ ἐν φυγῇ ὢν [2] παρὰ Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανουργότατον καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ιταλῶν, ἐῶ λέγειν· ὅτι οὐκ ἰσχύϊ, ἀλλὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ δόλοις· [3] νόμιμον δὲ, ἢ προφανὲς, οὐδέν. Ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ οἷα ἐποίει [4] ἐν Καπύῃ, [a] ἑταίραις συνὼν, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ὁ θαυμάσιος καθηδυπαθῶν. Ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ τὴν ἕω μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ιταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ [5] τὰ μέχρι Γα-

[1] Πῶρον] Indiæ regem.

[2] Παρὰ Προυσίᾳ] Bithyniæ regi, ad quem Annib. à Romanis victus se receperat; cæterùm postea à Romanis postulatus, & Prusiæ fidem suspectam habens, hausto, quod inclusum annulo gestabat, veneno se confecit. Vid. Liv. lib. 39. c. 51.

[3] Νόμιμον δὲ, &c.] Subaud. ἐποίησε.

[4] Εν Καπύῃ] Vid. Liv. lib. 23. c. 17.

[5] Τὰ μέχρι Γαδείρων] Subaud. χώρια & ἐκτεταμένα.

VARIÆ LECT.

[a] Γρ. ἑταίραις συνὼν In MS. Gr. in editis ἑτέραις.

δείρων

δείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. Εἴρηκα· σὺ δὲ, ὦ Μίνως, δίκαζε· ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. ΣΚ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσῃς. ΜΙ. Τίς γὰρ εἶ, ὦ βέλτιστε, ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς; ΣΚ. [1] Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγὸς, [2] ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. ΜΙ. Τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; ΣΚ. Ἀλεξάνδρου μὲν ἥττων εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, [3] καὶ φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως· πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἁμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ, ὁ νενικηκὼς αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ; ΜΙ. Νὴ Δί' εὐγνώμονα φὴς, ὦ Σκηπίων. Ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος· μετ' αὐτὸν δὲ, σύ· εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὤν.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ καὶ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Τί τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ ἡμεῖς ἅπαντες; ΑΛ. Ὁρᾷς, Διόγενες· οὐ παρά-

[1] Σκηπίων Ἰταλιώτης] Scipio Africanus major.

[2] Ο καθελὼν Καρχηδόνα] Καθελὼν hic significat, *vici, expugnavi*, non *delevi*, quod volunt Interpretes. Scipio enim de quo nunc agitur, Carthaginem tantùm expugnávit. Vid. Liv. lib. 26. delevit Africanus junior. Vid. L. Ep. lib. 51. African. autem juniorem hîc non inteillgi ex eo patet, quòd inferius paulo se victum Annibalem in fugam dedisse asserat. Annibal enim occidit anno Romæ conditæ 567. Vid. Liv. lib. 39. at tunc temporis Scip. Afric. junior erat infantulus; natus enim erat anno U. C. 565. Vid. Liv. lib. 44. cap. 44.

[3] Καὶ φυγεῖν, &c.] Vid. Liv. lib. 30. c. 35. quinetiam in capite trigesimo septimo ejusdem libri dicit, sunt qui Annibalem ex acie ad mare pervenisse, inde præparatâ nave ad regem Antiochum extemplo profectum tradant; postulantique ante omnia Scipioni ut *Annibal sibi traderetur*, responsum esse, *Annibalem in Africâ non esse.*

δοξον δὲ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον. ΔΙ. [1] Οὐκῦν ὁ Αμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτῦ σε εἶναι υἱόν; σὺ δὲ Φιλίππυ ἄρα ἦσθα; ΑΛ. Φιλίππυ δηλαδή· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Αμμωνος ὤν. ΔΙ. Καὶ μὴν ϰ περὶ τῆς Ολυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, ϰ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἶτα ὕτω σε τεχθῆναι· τὸν δὲ Φίλιππον ἐξηπατῆσθαι, οἰόμενον πατέρα σῦ εἶναι· ΑΛ. Κἀγὼ ταῦτα ἤκυον ὥσπερ σύ· νῦν δὲ ὁρῶ ὅτι ὐδὲν ὑγιὲς ὔτε ἡ μήτηρ, ὔτε οἱ τῶν Αμμωνίων προφῆται ἔλεγον. ΔΙ. Ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν ὐκ ἄχρηςόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησσον Θεὸν εἶναί σε νομίζοντες· ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας; ΑΛ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες. Οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς ἢ τῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων [2] Περδίκκᾳ τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. Πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες; ΔΙ. [3] Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην οἷα ἐποίει ἡ Ελλὰς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, ϰ προςάτην αἱρῦμενοι, καὶ ςρατηγὸν ἐπὶ τῦς βαρβάρυς, ἔνιοι δὲ [4] καὶ τοῖς δώδεκα Θεοῖς προςι-

[1] Οὐκῦν ὁ Αμμων, &c.] *Olympias mater Alex. viro suo Philippo confessa fuerat se Alexand. non ex eo, sed ex serpente ingentis magnitudinis concepisse. Quâ ex causâ Olympiadem, velut stupri compertam, repudio dimisit. Alexander igitur cupiens originem divinitatis acquirere, simul & matrem infamiâ liberare, ad Jovem Hammonem pergit, & per præmissos subornat antistites, quid sibi responderi velit. Ingredientem templum statim antistites ut Hammonis filium salutant.* Just, lib. xi. c. 11.

[2] Περδίκκα] Vid. Diod. Sic. lib. 19.

[3] Τί γαρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην] Ellipsis est, quam sic supple, τί γαρ ἄλλο ἐγέλασα, ἢ ὅτι ἀνεμνήσθην.

[4] Καὶ τοῖς δώδεκα Θεοῖς] Diis majorum Gentium, quos huic disticho inseruit Ennius:

Juno, Vesta, Minerva, Ceres, Diana, Venus, Mars,
Mercurius, Jovis, Neptunus, Vulcanus, Apollo.

θέντες

θέντες, καὶ νεὼς οἰκοδομούμενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῷ; ἀλλ' εἰπέ μοι, πῶς σε οἱ Μακεδόνες ἔθαψαν; ΑΛ. Ἔτι ἐν Βαβυλῶνι κεῖμαι, τρίτην ταύτην ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἤν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν θορύβων [1] τῶν ἐν ποσίν, [2] ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγών με, θάψειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἷς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν. ΔΙ. Μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν ἐν ᾅδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα [3] Ἄνουβιν, ἢ Ὄσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μέν, ὦ θειότατε, μὴ ἐλπίσῃς. Οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ [4] ἐς τὸν εἴσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακός· οὐδὲ ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος. Ἐκεῖνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς φέρεις ὁπότ' ἂν ἐννοήσῃς ὅσην εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφῖξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦντα, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμήν, καὶ δόξαν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλήν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης; ΑΛ. Σοφὸς, ἁπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτότατος ὤν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν ᾔτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν· ὡς δὲ κατεχρῆτό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ, θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν, ἄρτι μὲν ἐς

[1] Τῶν ἐν ποσίν] Periphrastica locutio pro τῶν παρόντων.

[2] Ἐς Αἴγυπτον] Vid. Diod. Sic. lib. 18.

[3] Ἄνουβιν ἢ Ὄσιριν] Duos apud Ægyptios Deos, quorum alter canis formâ, alter bovis colebatur. V. Diod. Sic. lib. 1.

[4] Ἐς τὸν εἴσω] Sub. τόπον.

τὸ

τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν [1] τἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον· καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων· γόης, ὦ Διόγενες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης· πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς, ἃ κατηριθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν. ΔΙ. Ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταυθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται, σὺ δὲ κἂν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε, καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις· οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιώμενος. Καὶ γὰρ καὶ [2] Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ ὁρμῶντας, ὡς διασπάσαιντο, καὶ ἀμύναιντό σε [3] ὧν ἔδρασας αὐτούς. Ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε· καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ καὶ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

ΝΥΝ μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἄμμωνός γε ὤν. ΑΛ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱός εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶναι. ΦΙ. Πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν σεαυ-

[1] Τἀγαθοῦ] Nota emphasim articuli τοῦ. ἀγαθὸν signif. *bonum*, τὸ ἀγαθὸν *summum bonum.*

[2] Κλεῖτον καὶ Καλλισθένη] Clitum interfecit Alex. quod Philippi memoriam tueretur, & patrem plus quàm filium laudaret; Callisthenem verò, quòd illum pro Deo habere recusaverit. Vid. Just. lib. xii.

[3] *Ὧν ἔδρασας αὐτούς*] Ellip. pro ὑπὲρ ἐκείνων ὧν ἔδρασας αὐτούς.

τὸν

τὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν; ΑΛ. Οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι ἀνθίστατο, οἰόμενοι Θεῷ μάχεσθαι· ὥστε ῥᾷον ἐκράτουν αὐτῶν. ΦΙ. Τίνων ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὃς δειλοῖς ἀεὶ συνηνέχθης, τοξάρια, καὶ πελτάρια, [1] καὶ γέῤῥα οἰσύϊνα προβεβλημένοις; [2] Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν, καὶ Φωκέων, καὶ Ἀθηναίων, καὶ τὸ Ἀρκάδων [3] ὁπλιτικὸν, καὶ τὴν [a] Θετταλικὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικὸν, ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι, ταῦτα μεγάλα. Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλδαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων, καὶ ἁβρῶν, οὐκ οἶσθα ὡς πρὸ σοῦ μύριοι [4] μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ, πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων; ΑΛ. Ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον· [5] καὶ ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας, ἐκράτουν αὐτῶν· οὐδ' ἐπιώρκησα πώποτε, ἢ ὑποσχόμενος ἐψευσάμην, ἄπιστον ἐπραξά τι τοῦ νικᾷν ἕνεκα· καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὲν

[1] Καὶ γέῤῥα] Περσικὰ μὲν ἐστιν, ὅπλα κυρίως τὰ γέῤῥα. Καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἅπαν τὸ σκέπασμα, εἴτε δερματινὸν, εἴτε καὶ ἄλλης τινὸς ὕλης γέῤῥον ἐλέγετο. Schol.

[2] Ἑλλήνων] Quæ de Philippo ſequuntur, videre eſt in Diod. Sic. lib. xvii.

[3] Ὁπλιτικὸν] poſt ὁπλιτικὸν & πελταστικὸν ſubauditur πλῆθος vel στράτευμα.

[4] Μετὰ Κλεάρχου] Vid. Diod. Sic. lib. 14. & Ξενόφ. Κύρου ἀναβ. lib. 1.

[5] Καὶ ὅμως, &c.] Tangit patris cauponium, de quo Demoſth. & alii Bourdel.

VARIÆ LECT.

[a] Γρ. Θετταλικὴν ἵππον In MS. Græv. in vulgat. Θετταλὴν ἵππον.

ἀναιμωτὶ

ἀναιμωτὶ παρέλαβον, [1] Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον. ΦΙ. Οἶδα ταῦτα πάντα· Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι [2] μὲ πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε· σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, κάνδυν, ὥς φασι, μετενέδυς, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίους· καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμιμοῦ [3] τὰ τῶν νενικημένων· ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, [4] λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἄν-

[1] Θηβαίους δὲ] Thebanis Alexander bellum ideo intulit, quod cum aliis Græciæ civitatibus ab eo Persicum bellum aggressuro defecerant, nec *postea precibus nec deprecatione usi sunt: itaque victi gravissima quæque supplicia miserrimæ captivitatis experti sunt.* Just. lib. 11. Vid. & Diod. Sic. lib. 17.

[2] Μὲ πρὸς σὰς τὰς πράξεις] Hoc modo dixisse Ciceronem observat Gronovius, Isocrates majore mihi ingenio videtur, quam ut *cum orationibus Lysiæ* comparetur: & Justinum, Lydorum reges fuêre variis casibus memorabiles; nullus tamen *fortunæ Candauli* comparandus.

[3] Τὰ τῶν νενικημένων] Subaud. ἔθη.

[4] Λέουσι συγκατακλείων, &c.] Ad Lysimachum Agathocles F. respicit, *qui virtutis & philosophiæ palmam inter cæteros tulit.* Ad hunc autem modum se habet historia: *Alex. Callisthenem philosophum, quod eum adorare recusaverat, abscissis auribus, naso, labiisque deforme ac miserandum spectaculum reddidit, & cum cane in caveâ clausum ad metum cæterorum circumtulit: tunc Lysimachus (audire Callisthenem, & præcepta ab eo virtutis accipere solitus) misertus tanti viri, venenum ei in remedia calamitatum dedit. Quod tam ægre tulit Alexander, ut eum leoni ferocissimo objici juberet.* Just. lib. XV. ubi & plura: γάμους δὲ τοιούτους respicit ad captivas mulieres ab eo in matrimoniam receptas; Justinus enim de Statirâ in matrimonium receptâ loquens, vocat *crimen regis;* Arrianus autem in 4 lib. de Alexand. Expedit. de Rhoxane Oxyartis filiâ loquens, scribit, *Alexandrum ejus amore captum, nihilominus tamen contumeliam, utpote captivæ, inferre noluisse, matrimonio autem dedignatum non fuisse. Quod quidem Alexandri factum laude potius quam reprehensione dignum censuerim.* Vid. Epit. Arriani de Alex. Exped. Diodoro Siculo annexam.

δρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ηφαιστίωνα ὑπεραγαπῶν· ἓν ἐπήνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου [1] τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. ΑΛ. Τὸ φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ [2] ἐν Οξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι [3] εἰς τὸ ἐντος τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; ΦΙ. Οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο, ὦ Αλέξανδρε· οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεσθαί ποτε τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοὶ τοιοῦτο ἥκιστα συνέφερε. Θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τρωθείης, καὶ βλέποιέν σε φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ῥεόμενον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι· καὶ ὁ Αμμων γόης, καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο· καὶ οἱ προφῆται, κόλακες. Ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἴει πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομοῦντας, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ Θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη, καὶ ἐξῳδηκότα, κατὰ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρήσιμον ὃ ἔφης, Αλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τῆς δόξης ἀφῃρεῖτο τῶν κατορθουμένων. Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς, ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν. ΑΛ. Οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ' Ηρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασι με· καίτοι τὴν [4] Αορνον

[1] Τῆς τοῦ Δαρείου, &c.] Vid. Diod. Sic. lib. 17.

[2] Εν Οξυδράκαις] Indiæ gens erant Oxydracæ. Vid. Diod. Sic. lib. 16.

[3] Εἰς τὸ, &c.] Subaud. χώριον.

[4] Αορνον] *Petra* apud Indos *miræ asperitatis & altitudinis.* Just. lib. 12. Vid. & Diod. Sic. lib. 17.

ἐκείνην,

ἐκείνην, οὔθ᾽ ἑτέρου ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρασάμην. ΦΙ. Ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμωνος λέγοις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τῦφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῇς ἤδη νεκρὸς ὤν;

ΑΧΙΛΛΕΩΣ καὶ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ.

ΟΙΑ πρῴην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσέα σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου· ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε, καὶ Φοίνικος· ἠκροώμην γὰρ ὁπότε ἔφης βούλεσθαι [1] ἐπάρουρος ὢν, θητεύειν παρά τινι τῶν ἀκλήρων, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, μᾶλλον, ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. Ταῦτα μὲν οὖν, ἀγεννῆ τινα Φρύγα, δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὐτοῦ διανοεῖσθαι, πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· [2] ὅς, ἐξὸν ἀ-

[1] Ἐπάρουρος ὢν] Homeri locum reſpicit,

Βουλοίμην κ᾽ ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ᾽ ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολύς εἴη,
Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Od. λ΄. v. 488.

[2] Ὅς, ἐξὸν] Sunt qui non quartum modò, ſed & primum & ſextum caſum genitivi loco abſolutè uſurpari exiſtiment, ut *ἀνοίξαντες τοῦ σώματος πόρους πάλιν γίγνεται τὸ πῦρ, apertis meatibus corporis, rurſus fit ignis.* Ariſt. Οἷς γενομένοις πῶς οὐκ εἰκότως μέγα φρονοίης; *quibus factis, quomodo non meritò de te magnificè ſentias?* Iſoc. ſic & ἀκουθὲν, *audito*, προςεταγμένον, *mandato*, ἐξὸν, *cum liceret.* δέον, *cum oporteat* &c. ſed meliùs, ut opinor, quibus hæc & ſimilia ἐλλειπτικῶς poni videntur, & hoc modo ſupplenda; ὅταν ἀνοίξαντες ὦσιν, &c. σὺν οἷς γενομένοις, &c. μετὰ τὸ ἀκουθὲν πρᾶγμα, μετά τὸ προςεταγμένον πρᾶγμα, ſic & μετά τὸ ἐξὸν πρᾶγμα, μετὰ τὸ δέον πρᾶγμα. Μετὰ enim in *poſtquam* cum verbo ſatis commodè reſolvi poteſt.

κλεῶς

λέως ἐν τῇ Φθιώτιδι [1] πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἑκὼν προείλε τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον. ΑΧ. Ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὢν, τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου· νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελὴς, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οἱ ἄνω ῥαψωδήσουσι. Μετὰ νεκρῶν δὲ, ὁμοτιμία. Καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν· ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ᾽ οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες, καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἢ μὲν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός· ταῦτα με ἀνιᾷ, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν. ΑΝ. Ὅμως τί οὖν ἂν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. Ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμένοις. Ἄλλως τε ὁρᾷς τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σέ ἐσμεν οἵδε, μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. Ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα καὶ τὸν Μελέαγρον καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν οἶμαι δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν; ΑΧ. Ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις. Ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾷ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστὲ, καθ᾽ ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. ΑΝ. Οὐκ. Ἀλλ᾽ ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ. Τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. Σιωπᾷν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι [a] δέδοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

[1] Πολυχρόνιον βασιλεύειν] Vid. Hom. Il. ι. v. 410.

VARIÆ LECT.

a Γρ. Δέδοκται in MS. Grævius.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ καὶ ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

ΤΙ κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἤ τι σεαυτὸν ὀδύρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς; ΤΑΝ. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους. ΜΕ. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νὴ Δί᾽ ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί; ΤΑΝ. Οὐδὲν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαιμι· Φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὰν προσιόντα αἴσθηταί με. Ἢν δέ ποτε καὶ ἀρύσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, [1] οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαῤῥυὲν, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. ΜΕ. Τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέῃ τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ᾽ ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ που τέθαπται, ὅπερ καὶ πεινῆν, καὶ διψῆν ἐδύνατο. Σὺ δὲ ἡ ψυχὴ, πῶς ἂν ἔτι ἢ διψῴης, ἢ πίνοις; ΤΑΝ. Τοῦτ᾽ αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῆν μου τὴν ψυχὴν [2] ὡς σῶμα οὖσαν. ΜΕ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ φὴς τῷ δίψει κολάζεσθαι. Τί δ᾽ οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέδιας μὴ ἐνδείᾳ τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον μετὰ τοῦτον ᾅδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. ΤΑΝ. Ὀρθῶς μὲν λέγεις. Καὶ τοῦτο δ᾽ οὖν μέρος τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυ-

[1] Οὐ φθάνω βρέξας] φθάνω precedente negatione οὐ, & sequente καὶ in alio membro, significat idem quod ἅμα καὶ in diversis membris, i. e. *ut primum, continuo*, ut οὐκ ἔφθη ἐλθὼν, καὶ τὴν φιλοτιμίαν ἐνεδείξατο, idem est, quod ἅμα ἦλθε, καὶ τὴν φιλοτιμίαν ἐνεδείξατο, *ut primum venit, continuo honoris cupiditatem ostendit*. Vid. Viger.

[2] Ὡς σῶμα οὖσαν] Particip. cum ὡς conjunctum vicem optativi aut subjunct. præstat, ut ὡς σῶμα οὖσαν idem sonat, quod ὡς ἂν σῶμα εἴη. Vid. Viger.

μεῖν πιεῖν, μηδὲν δεόμενον. ΜΕ. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ [1] ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἑλλεβόρου νὴ Δία· ὅστις τοὐναντίον τοῖς ὑπὸ λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος. ΤΑΝ. Οὐδὲ τὸν ἑλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι πιεῖν· γένοιτό μοι μόνον. ΜΕ. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, [2] ὡς οὔτε σὺ οὔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν. Ἀδύνατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες, ὥσπερ σὺ, ἐκ καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντος.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΙΑΚΟΥ, ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ, ΕΜΠΕΔΟΚΛΟΥΣ, καὶ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

ΠΡΟΣ τοῦ Πλούτωνος, ὦ Αἰακὲ, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. ΑΙ. Οὐ ῥᾴδιον, ὦ Μένιππε, ἅπαντα· ὅσα μέντοι κεφαλαιώδη, μάνθανε. Οὗτοσὶ μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν οἶσθα· καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας εἰσιών. ΜΕ. Οἶδα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐρινῦς· τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν. ΑΙ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων· οὗτος δ' Ἀχιλλεύς· οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον· ἔπειτα Ὀδυσσεύς· εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων. ΜΕ. Βαβαί. Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται, ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα,

[1] Ὡς ἀληθῶς] Ὡς redundat.

[2] Ὡς οὔτε] Ὡς interdum idem est quod ἐπεὶ, καὶ γὰρ, *quoniam*, *etenim*. Vid. Devarium de Græcæ Linguæ particulis.

κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολύς· [1] ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. Οὗτος δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; ΑΙ. Κῦρός ἐστιν. Οὗτος δὲ Κροῖσος· καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης. ΜΕ. Εἶτα σὲ, ὦ κάθαρμα, ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε [2] ζευγνῦντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὀρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόῤῥης ἐπίτρεψον. ΑΙ. Μηδαμῶς. Διαθρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν. ΜΕ. Οὐκοῦν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. ΑΙ. Βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφοὺς; ΜΕ. Νὴ Δία γε. ΑΙ. Πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί. ΜΕ· Χαῖρε, [3] ὦ Εὔφορβε, ἢ Ἄπολλον, [4] ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλης. ΠΥ. Νὴ, καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε. ΜΕ. Οὐκ ἔτι [5] χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι; ΠΥ. Οὐ γάρ· ἀλλὰ φέρε ἴδω

[1] Αμενηνὰ, &c.] Ad Hom. locum respexit, Od. κ'. v. 251. Πολλὰ δὲ γουνᾶσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα. Gr.

[2] Ζευγνῦντα μὲν τὸν, &c.] Vid. Herod. lib. 7. & Juv. Sat. X.

Ille tamen qualis rediit Salamine relictâ,
In Corum atque Eurum solitus sævire flagellis
Barbarus, Æolio nunquam hoc in carcere passos,
Ipsum compedibus qui vinxerat Ennosigæum?

[3] Ω Εὔφορβε, &c.] Allusum est ad Pythagoræ dogma περὶ τῆς μετεμψυχώσεως. Pythagoras enim dixit se primo fuisse Æthalidem, deinde Euphorbum, postea Hermotimum, quarto Pyrrhum, Delium piscatorem, postremo Pythagoram. Cur autem & Apollinem dicat Menippus, hoc in causâ est, scilicet quod discipuli ejus propter formam venustissimam pro Apolline illum habuerint. Vid. Diog. Laert. lib. 8. & Ælian. qui in Var. Hist. lib. 11. Αριστοτέλης λέγει ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν τὸν Πυθαγόραν Απόλλωνα Υπερβόρειον προσαγορεύεσθαι.

[4] Η ὅ, τι ἂν ἐθέλης] Integrè, καθ' ὅ, τι ἂν ἐθέλης ὄνομα καλεῖσθαι.

[5] Χρυσοῦς ὁ μηρός] De aureo femore Pythagoræ meminit Lucianus in alio Dialogo, cui titulus *Vitarum Auctio*; Iamblichus in vit. Pythag. c. 28. nec non & Diog. Laert. λέγεται δὲ αὐτοῦ ποτὲ γυμνωθέντος

ἴδω εἴ τι σοι ἐδώδιμον ἡ πήρα ἔχει. ΜΕ. Κυάμους, ὦ 'γαθέ· [1] ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον. ΠΥ. Δὸς μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα· ἔμαθον γὰρ, [2] ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκήων ἐνθάδε. ΑΙ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος· καὶ παρ' αὐτοὺς Πιττακὸς, καὶ οἱ ἄλλοι· [3] ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν, ὡς ὁρᾷς. ΜΕ. Ἄλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μονοί, καὶ φαιδροὶ τῶν ἄλλων. Ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκὼς, τίς ἐστιν; ΑΙ. [4] Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης παρών. ΜΕ. Ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; ΕΜ. Μελαγχολία τὶς, ὦ Μένιππε. ΜΕ. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐ-

γυμνωθέντος τὸν μηρὸν ὀφθῆναι χρυσοῦν. Porphyrius ait id eum ostendisse Abaridi Sacerdoti Apollinis, ante opinanti ipsum esse Apollinem, ut, eo viso, pro certo haberet. Leeds.

[1] Ὥστε οὐ τοῦτο, &c.] E Pythagoræ præceptis erat Ἀπέχεσθαι κυάμων. De quo Menagius in observat. in lib. 8. Diog. Laertii, *Multæ*, inquit, *causæ afferuntur, propter quas Pythagoras fabis abstinendum decreverat; de quibus videndus Lilius Gregorius Giraldus in Syntagmate de Pythagoricis Symbolis. Quod vero tot causæ hujusce prohibitionis afferantur, id ipsum argumento est veram ignorari. Nec mirum; cum hoc præceptum abditum occultumque profanis esse voluerit Pythagoras: adeo ut Timycha Pythagorica, cum eam Dionysius cogerit id mysterium revelare, ipsa arcanum ne proderet, mordicus sibi linguam præcidens, in faciem Tyranni exspuisse dicatur. Rem narrat Iamblich. in Vit. Pythag. & Olympiodorus ad Platonis Phædonem.*

[2] Ὡς οὐδεν, &c.] Alludit ad hunc versum,

Ἴσον τοι κυάμους τρώγειν κεφαλάς τε τοκήων.

i. e. æquè malum est edere fabas ac parentum capita. Ἔχουσι subauditur.

[3] Ἑπτὰ δὲ πάντες] Septem Græciæ Sapientes.

[4] Ἐμπεδόκλης] Philosophus & Poeta Agrigentinus, de quo Horatius ad Pisones,

——Deus immortalis haberi
Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus Ætnam
Insiluit.

ταῖς κρηπῖσιν οὐκ ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα ὤνησεν· ἐφωράθης γὰρ τεθνεώς. Ὁ Σωκράτης δὲ, ὦ Αἰακὲ, ποῦ ποτε ἄρα ἐστί; ΑΙ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος ληρεῖ τὰ πολλά. ΜΕ. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου ἐνθάδε ἐστίν. ΑΙ. Ὁρᾷς τὸν φαλακρόν; ΜΕ. Ἅπαντες φαλακροί εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα. ΑΙ. Τὸν σιμὸν λέγω. ΜΕ. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. ΣΩ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε; ΜΕ. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις; ΜΕ. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι· καὶ τά γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι μάλα πολλοί· τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας, οἶμαι, οἷος ἧκε παρὰ σοὶ [1] Ἀρίστιππος, καὶ [2] Πλάτων αὐτός· ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου, ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθών. ΣΩ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; ΜΕ. Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ τά γε τοιαῦτα· πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα (δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθὲς λέγειν) [3] οὐδὲν εἰδότα. ΣΩ. Καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ εἰρωνείαν ᾤοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. ΜΕ. Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ; ΣΩ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος,

[1] Ἀρίστιππος] Ariſtippus erat Cyrenaicus, Socratis auditor: ſed de voluptate cum Epicuro ſenſit. Hunc Diogenes, quod Dionyſio aliiſque ventris gratiâ adularetur, Regium Canem appellavit. V. D. Laertium in Vit. Ariſtippi.

[2] Πλάτων] Plato erat ſectæ Academicæ princeps. De cujus luxuriâ vid. Theodoret θεραπευτ. β'. Grævius. Quin & Athenæus, lib. 11. Deipnoſ. ——— Ἔφιππος ὁ Κωμῳδοποιὸς ἐν Ναυάγῳ Πλάτωνά τε αὐτὸν καὶ τῶν γνωρίμων τινὰς κεκωμῴδηκεν, ὡς καὶ ἐπ' ἀργυρίῳ συκοφαντοῦντας, ἐμφαίνων, ὅτι καὶ πολυτελῶς ἠσκοῦντο, καὶ ὅτι τῆς εὐμορφίας τῶν καθ' ἡμᾶς ἀσελγῶν πλείονα πρόνοιαν ἐποιοῦντο.

[3] Οὐδὲν εἰδότα] Alludit ad id quod fertur Socratem dixiſſe, ipſum ſe nihil ſcire id unum ſcire.

καὶ [1] ὁ τοῦ Κλεινίυ. ΜΕ. Εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. ΣΩ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. ΜΕ. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν· ἔοικα γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκούων. ΑΙ. Κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών. Τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε. ΜΕ. Ἄπιθι· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανά, ὦ Αἰακέ.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ καὶ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Ω ΚΕΡΒΕΡΕ, συγγενὴς γάρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷος ἦν ὁ Σώκρατες, ὁπότε κατῄει πρὸς ὑμᾶς. Εἰκὸς δὲ σε Θεὸν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς φθέγγεσθαι, ὁπότ' ἐθέλοις. ΚΕΡ. Πόῤῥωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτῳ προσώπῳ προσιέναι, καὶ ὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν, καὶ τῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τῦ στομίυ ἑστῶσιν ἐθέλων· ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, κἀγὼ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν [2] δακὼν τῷ κωνείῳ κατέσπασα τῦ ποδὸς, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγένετο. ΜΕ. Οὐκῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ ὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τῦ πράγματος; ΚΕΡ. Οὐκ. Ἀλλ' ἐπείπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα, κατε-

[1] Ο τῦ Κλεινίυ] Alcibiades.

[2] Δακὼν τῷ κωνείῳ] Ad mortis genus, quam ex sententiâ ab Atheniensibus latâ tulit Socrates, alludit. Vid. Plat. Phæd.

θρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. Καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ καὶ ἀνδρεῖοι· [1] τὰ δ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. ΜΕ. Ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα; ΚΕΡ. Μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῄειτε, μηδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι, γελῶντες, οἰμώζειν παραγγείλαντες ἅπασιν.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΜΕΝΙΠΠΟΥ, καὶ ΕΡΜΟΥ.

ΧΑΡΩΝ.

ΑΠΟΔΟΣ, ὦ κατάρατε, τὰ πορθμία. ΜΕ. Βόα, [2] εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων. ΧΑ. Ἀπόδος, φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμευσάμην. ΜΕ. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος. ΧΑ. Ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; ΜΕ. Εἰ μὲν καὶ ἄλλος τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ, οὐκ ἔχω. ΧΑ. Καὶ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν Πλούτωνα, ὦ μιαρὲ, ἢν μὴ ἀποδῷς. ΜΕ. Κἀγὼ τῷ ξύλῳ σοῦ πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον. ΧΑ. Μάτην οὖν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν. ΜΕ. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι. ΕΡ. Νὴ Δία ὀναίμην, [3] εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν. ΧΑ.

[1] Τὰ δ' ἔνδοθεν] Ellipsis est, quam vel hoc modo supple.——— τὰ δ' ἔνδοθεν γενόμενα ἔλεγχός ἐστιν ἀκριβὴς οἷοί εἰσιν, *quæ vero intus ab ipsis fiunt, accurata sunt indicia, quales sint*; vel (quod malle videtur Hemsterhuis) κατὰ δὲ τὰ χώρια τὰ ἔνδοθεν ὄντα, ἔλεγχός ἐστιν ἀκριβὴς τοῦ δέους αὐτῶν, reddit enim, *Porro intus cum sunt argumentum (adest) accuratum (formidinis eorum & trepidantis animi.)*

[3] Εἰ τοῦτό σοι ἥδιον] Subaud. ἢ σιγᾶν.

[2] Εἰ μέλλω ὑπερεκτίνειν] *Si futurum est ut solvam*, vel *si solvere debeam*; μέλλω enim interdum significat *debeo*. Vid. Budæi Comm. Ling. Græcæ.

Οὐκ

Οὐκ ἀποςήσομαί σε. ΜΕ. Τέτεγε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον, παράμενε· πλὴν ἀλλ᾽ ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; ΧΑ. Σὺ δ᾽ ἐκ ᾔδεις ὡς κομίζειν δέον; ΜΕ. Ἤδειν μὲν, ἐκ εἶχον δέ. Τί ἐν; ἐχρῆν διὰ τῦτο μὴ ἀποθανεῖν; ΧΑ. Μόνος ἐν αὐχήσεις προῖκα πεπλευκέναι; ΜΕ. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιςε· καὶ γὰρ ἤντλησα, κὴ τῆς κώπης ἐπελαβόμην, κὴ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν. ΧΑ. Οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμία· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι. ΜΕ. Οὐκῦν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον. ΧΑ. Χαρίεν λέγεις, ἵνα κὴ πληγὰς ἐπὶ τῦτῳ παρὰ τῦ Αἰακῦ προσλάβω. ΜΕ. Μὴ ἐνόχλει οὖν. ΧΑ, Δεῖξον τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις. ΜΕ. Θέρμυς, εἰ θέλεις, κὴ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον. ΧΑ. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἁπάντων καταγελῶν, κὴ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ᾄδων, οἰμωζόντων ἐκείνων. ΕΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὁποῖον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, [1] κοὐδενὸς αὐτῷ μέλει. Οὗτός ἐςιν ὁ Μένιππος. ΧΑ. [2] Καὶ μὴν ἄν σε λάβω ποτέ; ΜΕ. Ἂν λάβῃς, ὦ βέλτιςε· δὶς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ καὶ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ω Κὰρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; ΜΑΥ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασι-

[1] Κοὐδενὸς αὐτῷ μέλει] Pro καὶ περὶ οὐδενὸς, &c.

[2] Καὶ μὴν ἄν σε λάβω ποτέ] Hic aliquid, quod pro suâ cuique sententiâ licet adjicere, eleganter supprimitur; hæc enim suppressio, quam ἀποσιώπησιν vocant, terrori incutiendo non parùm inservit: ut in illo Virg. Æn. 1.

Quos ego——sed motos præstat componere fluctus.

λεία

λεία μέν, [1] ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης, ἦρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων· καὶ νήσους δέ τινας ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην, [2] τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος· καὶ καλὸς ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· [3] τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἁλικαρνασσῷ [4] μνῆμα παμμέγεθες ἔχω ἐφικείμενον, [5] ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρός, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου· οἷον οὐδὲ νεὼν εὕρη τις ἂν ῥᾳδίως. Οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν; ΔΙ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φής, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; ΜΑΥ. Νὴ Δί' ἐπὶ τούτοις. ΔΙ. Ἀλλ' ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν· εἰ γοῦν τινα ἑλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθείη ἂν τοῦ ἐμοῦ· φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, καὶ τὰς ῥῖνας ἀποσεσιμώμεθα. Ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως [6] εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστι. Σὺ δέ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φής, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος. ΜΑΥ. Ἀνόνητα οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα;

[1] Ω Σινωπεῦ] Sinopensis dicitur Diogenes, à Sinope, urbe maritimâ Paphlagoniæ, ubi natus erat.

[2] Τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας] Subaud. μέρη.

[3] Το δὲ μέγιστον] To pro ὃ sumitur, & vox ἐστὶ subauditur.

[4] Μνῆμα παμμέγεθες] De quo. Aul. Gell. lib. 10. & passim Poetæ.

[4] Ἡλίκον] Integrè, τηλικοῦτον, ἡλίκον.

[5] Εἶεν ἐπιδείκνυσθαι] Verbum εἰμὶ aliis infin. modi verbis additum, sive absolutè & per se, sive subauditâ voce δυνατὸς vel οἷος eleganter pro δύναμαι usurpatur.

καὶ

καὶ ἰσότιμος ἔςαι Μαύσωλος καὶ Διογένης; ΔΙ. Οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναιόταϊε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο· Διογένης ϗ καταϛελάσεται αὐτȣ̃. Καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυϊȣ̃ ὑπὸ Ἀρϊεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς καϊεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τȣ̃ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτȣ. Λόγον δὲ τοῖς ἀρίςοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκὼς, ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδέςατε, τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιοϊέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ, καὶ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΝΙΡΕΥΣ.

ΙΔΟΥ δὴ Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐςιν. Εἰπὲ, ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ; ΜΕ. Τίνες δὲ καί ἐςε; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τȣ̃το εἰδέναι. ΝΙ. Νιρεὺς καὶ Θερσίτης. ΜΕ. Πότερ☉ ὁ Νιρεύς, καὶ πότερος ȣ̃ν ὁ Θερσίτης; ȣ̓δέπω γὰρ τȣ̃το δῆλον. ΘΕΡ. Ἓν μὲν ἤδη τȣ̃τ' ἔχω, ὅτι ὅμοιός εἰμί σοι, καὶ ȣ̓δὲν τηλικȣ̃τον διαφέρεις, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, [1] ἁπάντων εὐμορφόταϊον προσειπών· ἀλλ' ὁ φοξὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνὸς, ȣ̓δὲν χείρων ἐφάνην τῷ δικαςῇ. [a] Ὅρα συ δὲ, ὦ Μένιππε, ὅν τινα καὶ εὐμορφότερον ἡγῇ. ΝΙ. Ἐμέ γε τὸν Ἀϊλαΐας καὶ Χάροπος, ὃς κάλλιςος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

[1] Ἁπάντων εὐμορφότατον] Vid. Il. β'. v. 672.

VARIÆ LECT.

[a] Γρ. Ὅρα σὺ δὲ in MS. Grav. in vulg. ὥρα δέ σοι.

ἦλθον. ΜΕ. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος ἦλθες, ἀλλὰ τὰ μὲν ὅστα ὅμοια· τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὔθρυπτον τὸ σόν· ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀνδρῶδες ἔχεις. ΝΙ. Καὶ μὴν ἐροῦ Ὅμηρον, ὁποῖος ἦν, ὁπότε συνεστράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς. ΜΕ. Ὀνείρατά μοι λέγεις. [1] Ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ, οἱ τότε, ἴσασιν. ΝΙ. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ὦ Μένιππε; ΜΕ. Οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὔμορφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾅδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ καὶ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

[2] ΗΚΟΥΣΑ, ὦ Χείρων, ὡς Θεὸς ὢν ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν. ΧΕΙ. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. ΜΕ. Τίς δέ σε ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος; ΧΕΙ. Ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. Οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. ΜΕ. Οὐχ ἡδὺ ἦν ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς; ΧΕΙ. Οὐκ, ὦ Μένιππε. Τὸ γὰρ ἡδὺ ἔγωγε ποικίλον τί καὶ οὐχ ἁπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς· αἱ ὧραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρῳ· ἐνεπλήσθην γοῦν

[1] Ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, &c.] Elliptica oratio, pro ἐγὼ δὲ ἴσημι ἃ βλέπω, καὶ ἃ νῦν ἔχεις· οἱ δὲ τότε ζῶντες; (vel ὄντες) ἴσασιν ἐκεῖνα.

[2] Ἤκουσα, ὦ Χείρων] Chiron eſt Deus mortuus. Vid. Apollod. lib. 2. Grævius.

αὐτῶν. Οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ [1] ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως, τὸ τερπνὸν ἦν. ΜΕ. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων. Τὰ ἐν ᾅδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἥκεις; ΧΕΙ. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάνυ δημοτικὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. Ἄλλως τε, οὐδὲ διψῆν ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. ΜΕ. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ. ΧΕΙ. Πῶς τοῦτο φής; ΜΕ. Ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐτὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα, προσκορῆ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολήν γε ζητεῖν τινα καὶ ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. ΧΕΙ. Τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε; ΜΕ. Ὅπερ οἶμαι, καὶ φασὶ, συνετὸν ὄντα ἀρέσκεσθαι, καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον οἴεσθαι.

[1] Ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως] Τῷ μετασχεῖν sensum affixerunt Interpretes, quem ex iis, quos vidi Lexicographos, ne unus quidem agnoscit: reddunt enim, voluptas non in eo est sita, si semper iisdem fruare, sed *si omnino permutes.* Interpretationem quidem non longè ab hâc alienam orationis series postulat, sed unde hunc sensum ἐκ τοῦ μετασχεῖν elicerent, prorsus me latet; μετέχω enim semper ferè significat *participo*, nunquam, quod sciam, *permuto*. Quâ de causâ Hemsterhuis etiam in hunc locum———*considerari fas est, si vulgatâ lectione præstet,* ἐν τῷ μεταλλάττειν. *Quod quidem arbitror: verbum enim illud in vetustis codicibus sic scribi solitum* μετάλλειν, *facilè degeneravit in* μετασχεῖν. Sed huic loco forsan melius consultum foret, si (quod mecum communicavit Vir Doctissimus) ὅλων pro ὅλως substitueretur. ——— Voluptas in eo non est sita, quod *eodem* semper fruaris, sed quod *res omnes* participes. Cui interpretationi τοῦ ὅλων astipulantur Lexicographi; Stephanus enim de hâc voce———Duobus modis ὅλον aliquid dicitur, vel respectu partium, & tunc commodius interpretabimur *Totum, Integrum*; vel respectu specierum, & tunc reddemus vel *Totum*, vel *Universum*.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, καὶ ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ, καὶ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΣ, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν· ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν [1] εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσοντες, ὀψόμενοι τοὺς κατιόντας οἷοί τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ; ΑΝ. Ἀπίωμεν, ὦ Διόγενες. Καὶ γὰρ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὁρᾷν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ερμοῦ, ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον. ΚΡΑ. Ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν, ἃ εἶδον ὁπότε κατῄειν κατὰ τὴν ὁδόν. ΔΙ. Διήγησαι, ὦ Κράτης. Ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια ἐρεῖν. ΚΡΑ. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν ἐν ὐατοῖς δ' ἐπίσημοι, Ισμενόδωρός τε ὁ πλούσιος, ὁ ἡμέτερος, καὶ Αρσάκης ὁ Μηδίας ὕπαρχος, καὶ Οροίτης ὁ Αρμένιος. Ὁ μὲν οὖν Ισμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ελευσῖνα, οἶμαι, βαδίζων, ἔστενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε· καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνὰ, ἃ καταλελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης· ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ελευθερὰς χωρία πανέρημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων διοδεύων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγετο· καὶ ταῦτα φιάλας πέντε χρυσας, καὶ κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. Ὁ δὲ Αρσάκης, γεραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ νὴ Δί' οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν [2] ἐς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο

[1] Εὐθὺ τῆς καθόδου] Subaud. εἰς χωρίον vel τόπον.
[2] Ἐς τὸ βαρβαρικὸν] Subaud. ἦθος.

καὶ

καὶ ἠγανάκλει πεζὸς βαδίζων, καὶ ἠξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συνετεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι διαπαρέντες ὑπὸ Θρακός τινος πελταςοῦ, ἐν τῇ [1] ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ· ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προϋπεξορμήσας· ὑποςὰς δὲ ὁ Θρᾷξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδὺς, ἀποσείεται τὸν Ἀρσάκου κοντόν· οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισσαν αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. ΑΝ. Πῶς οἷόν τε, ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; ΚΡΑ. Ῥᾷςα, ὦ Ἀντίσθενες. [2] Ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, εἰκοσάπηχύν τινα κοντὸν προβεβλημένος· ὁ Θρᾷξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας δέχεται τῇ σαρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ ςέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα. Διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπὰξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγήν. Ὁρᾷς οἷόν τι ἐγένετο; οὐ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον· ἠγανάκτει δὲ ὅμως ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἠξίου ἱππεὺς κατιέναι. Ὁ δέ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἁπαλὸς τὼ πόδε, οὐδ' ἑςάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. [3] Πάσχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν ἀποβῶσι των ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες, ἀκροποδητὶ μόλις βαδίζουσιν· Ὥςε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίςασθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιςος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν, ἐκόμι-

[1] Ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ] Armeniæ maj. fluv.——sed nescio prorsus, unde hæc Lucianus hauserit.

[2] Ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν] Ἐλαύνειν, cum compositis pro ἵππον vel ἅρμα ἐλαύνειν sæpe sæpius usurpatur.

[3] Πάσχουσι δ' αὐτὸ, &c.] Medorum mollitiem tangit.

σεν

σεν ἄχρι πρὸς πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων. ΑΝ. Κἀγὼ δὲ, ὅτε κατῄειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι· παρὰ τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς. ΔΙ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενες, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρνὰν, ξεναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατῄεσαν· ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανών· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας, ἀποσφάξας ἑαυτόν· ὁ δὲ Βλεψίας λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι· καὶ ἐδήλου, ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος· ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰδὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. Σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνὰν, ἔστενε γὰρ κἀκεῖνος, καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτιᾷ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὔ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων· ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπιπλάστων, καὶ στεναγμῶν, ἑάλως ὁ γενναῖος. Ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος

Κατηγόρει φθάσας] Participium τοῦ φθάνω cum verbo conjunctum, & signific. suam *occupandi* retinens, reddendum est. p. adv. *prius*, vel nomen *prior*, ut hîc, ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας, *prior sese accusavit*: Vid. Vig.

νομίζων,

νομίζων. Πλὴν ἔμοιγε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν [a] παρέσχον τότε στένοντες. Ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμέν. Ἀποβλέπειν χρὴ ϗ ἀποσκοπεῖν πόῤῥωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. Βαβαί. Πολλοί γε, ϗ ποικίλοι, ϗ πάντες δακρύοντες, πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, ϗ νηπίων. Ἀλλὰ ϗ οἱ πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται· τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; τοῦτον οὖν τὸν ὑπέργηρων ἔρεσθαι βούλομαι. Τί δακρύεις τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀγανακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφιγμένος; ἦπου βασιλεὺς ἦσθα; ΠΤΩ. Οὐδαμῶς. ΔΙ. Ἀλλὰ σατράπης; ΠΤΩ. Οὐδὲ τοῦτο. ΔΙ. Ἆρα οὖν ἐπλούτεις, εἶτα ἀνιᾷ σε τὸ πολλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι; ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιοῦτον. Ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐννενήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου ϗ ὁρμιᾶς εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὤν, ἄτεκνός τε, ϗ προσέτι χωλὸς, ϗ ἀμυδρὸν βλέπων. ΔΙ. Εἶτα τοιοῦτος ὢν ζῆν ἤθελες; ΠΤΩ. Ναί. Ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς· ϗ τὸ τεθνάναι δεινὸν καὶ φευκτέον. ΔΙ. Παραπαίεις, ὦ γέρων, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεών· καὶ ταῦτα, ἡλικιώτης ὢν τοῦ πορθμέως. Τί οὖν ἄν τις [b] ἔτι λέγει περὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ τηλικοῦτοι φιλόζωοί εἰσιν; οὓς ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνατον, ὡς τῶν ἐν τῷ γήρᾳ κακῶν φάρμακον· ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται ὡς ἀπόδρασιν βουλεύοντας, ὁρῶν περὶ τὸ στόμιον εἰλουμένους.

VARIÆ LECT.

[a] Γρ. Παρέσχον τότε in Cod. Amstel. edit. in cæteris παρέσχοντό τε.

[b] Deest ἔτι in Cod. Amstel. & Salm. editis.

ΑΙΑΝΤΟΣ καὶ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΕΙ σὺ μανεὶς, ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, [1] ἐμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσέα; [2] καὶ πρώην οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἧκε μαντευσόμενος, οὔτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην, καὶ ἑταῖρον· ἀλλ' ὑπεροπτικῶς [3] μεγάλα βαίνων παρῆλθες. ΑΙ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον. Αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντεξετασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑ. Ἠξίους δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἁπάντων; ΑΙ. Ναὶ, τάδε τοιαῦτα· οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τοῦ [4] ἀνεψιοῦ γε οὖσα· καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων· ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίου εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα. ΑΓΑ. Αἰτιῶ

[1] Vulg. Εμέλησας] Sed in MS. legitur ἐμέλλησας, teste Grævio; & φονεύειν subaudiendum est: post μέλλω enim infinitivus verbi præcedentis non raro reticetur.————Ingeniosa quidem est Grævii conjectura, ἐμέλισας sc. *membratim concidisti*, sed cum eâ nihil opus sit, MS. lectionem retinui.

[2] Καὶ πρώην, &c.] Respicit ad Hom. Od. λ'. v. 526 & 543. Sicut & quæ inferius de Theti arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea de Trojanis sententiam ferentibus, & quæ respondet Ajax, *novi quæ me damnârit*, intelligenda sunt ex versu sequente Homeri,

Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. Græv.

[3] Μεγάλα βαίνων] Subaud. βαδίσματα.

[4] Ανεψίου γε οὖσα] Vid. Ov. Met. lib. xiii. v. 31.

————*Frater erat, fraterna peto.*

Patruelis scilicet frater, nam Peleus & Telamon fratres fuerunt; patrueles autem fratres dicuntur, qui è fratribus nati sunt.

τοιγαροῦν,

τοιγαροῦν, ὦ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἣ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά. ΑΙ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸν Οδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. ΑΓΑ. Συγγνώμη, ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν ὠρέχθη δόξης ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς. ΑΙ. Οἶδα ἐγὼ ἥτις με κατεδίκασεν· ἀλλ' οὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. Τὸν γοῦν Οδυσσέα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὦ Αγάμεμνον, οὐδ' εἰ αὐτή μοι Αθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

ΜΙΝΩΟΣ καὶ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

ΜΙΝΩΣ.

Ο ΜΕΝ λῃστὴς οὗτος Σώστρατος ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ερμῆ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποταθεὶς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἧπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἄπιτε κατὰ τάχος ἐς τὸ Ηλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον. ΣΩ. Ακουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέγειν. ΜΙ. Νῦν ἀκούσω αὖθις; οὐ γὰρ ἐξελήλεγξαι, ὦ Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπεκτονώς; ΣΩ. Ελήλεγμαι μέν· ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως κολασθήσομαι. ΜΙ. Καὶ πάνυ, εἴ γε ἀποτίνειν [1] τὴν ἀξίαν δίκαιον. ΣΩ. Ομως ἀπόκριναί μοι, ὦ Μινως· βραχὺ γάρ τι ἐρήσομαι σε. ΜΙ. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους διακρίνωμεν ἤδη. ΣΩ. Οπόσα ἔπραττον

[1] Τὴν ἀξίαν] Subauditur δίκην.

ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑκὼν ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας; ΜΙ. Ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή. ΣΩ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ταῦτα δρῶμεν; ΜΙ. Ναὶ, τῇ Κλωθοῖ, ἣ ἑκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι τὰ πρακτέα. ΣΩ. Εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ᾽ ἄλλου φονεύσειεν τίνα, οὐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, οἷον, δήμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῇ πεισθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ φόνου; ΜΙ. Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τύραννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὂν πρὸς τὸν θυμὸν τῷ πρώτως παρασχόντι τὴν αἰτίαν. ΣΩ. Εὖγε, ὦ Μίνος, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τῷ παραδείγματι· ἢν δέ τις, ἀποστείλαντος τοῦ δεσπότου, ἥκῃ αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν ιστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραπτέον; ΜΙ. Τὸν πέμψαντα, ὦ Σώκρατε· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν. ΣΩ. Οὐκοῦν ὁρᾷς πῶς ἄδικα ποιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, καὶ τούτους τιμῶν τοὺς διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατὸν ἦν τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. ΜΙ. Ω Σώκρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. Πλὴν ἀλλὰ συ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι οὐ λῃστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. Απόλυσον αὐτὸν, ὦ Ερμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. Ορα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

ΜΕΝΙΠ-

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, ἢ ΝΕΚΥΟΜΑΝΤΙΑ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

[1] Ω Χαῖρε μέλαθρον, πρόπυλά θ᾽ ἑςίας ἐμῆς· ὡς ἄσμενός σ᾽ ἐσεῖδον, ἐς φάος μολών. ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ. Οὐ Μένιππος ἔτος ἐςὶν ὁ κύων; οὐμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μένιππος ὅλος. Τί δ᾽ αὐτῷ βύλεται τὸ ἀλλόκοτον τῦ σχήματος, [2] πῖλος, καὶ λύρα, καὶ λεοντῆ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. Χαῖρε, ὦ Μένιππε. Καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον ὁ πέφηνας ἐν τῇ πόλει. ΜΕ. [3] Ηκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότυ πύλας λιπὼν, ἵν᾽ ᾅδης χωρὶς ᾤκιςαι θεῶν. ΦΙΛΩ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· κατ᾽ ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν; ΜΕ. Οὔκ· ἀλλ᾽ ἔτ᾽ ἔμπνουν ἀΐδης μ᾽ ἐδέξατο. ΦΙΛΩ. Τίς δ᾽ ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξυ ταύτης ἀποδημίας; ΜΕ. [4] Νεότης μ᾽ ἐπῆρε, καὶ θράσος τῦ νῦ πλέον. ΦΙΛΩ. Παῦσαι, μακάριε, τραγῳδῶν, καὶ λέγε ὑτωσί πως ἁπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν ἰαμβείων. Τίς ἡ ςολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ ὐχ ἡδεῖά τις, ὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁδός. ΜΕ.

1 Ω Χαῖρε, &c.] Vid. Eurip. Herc. Furens. v. 523.

2 Πῖλος] Male reddunt Interpretes *clava*, cum significet *pileus*, qui nihilo deterius Ulyssi proprius erat, quam Orpheo *lyra*, aut *leonis exuviæ* Herculi. Causam vero, cur se hisce Menippus induerit, inferius videre est.

3 Ηκω νεκρῶν] V. Eur. Hec. v. 1.

4 Νεότης, &c.] In vulgatis legitur, Νεότης μ᾽ ἐπῆρε, καὶ θράσος τῦ νέυ πλέον. Sed ex MS. leg. Νεότης μ᾽ ἐπῆρε, καὶ θράσος τῦ νῦ πλέον. Græviꝰ.

[1] Ὦ φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς ἀΐδαο, ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο. ΦΙΛΩ. [2] Οὗτος, ἀλλ' ἢ παραπαίεις· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἐμμέτρως ἐρραψῴδεις πρὸς ἄνδρας φίλους. ΜΕ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὁμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματα μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; ΦΙΛΩ. Καινὸν οὐδὲν, [3] ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ ἁρπάζουσιν, ἐπιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. ΜΕ. Ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες. Οὐ γὰρ ἴσασιν οἷα ἔναγχος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ μὰ τὸν Κέρβερον, [4] οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς. ΦΙΛΩ. Τί φῄς; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε; ΜΕ. Νὴ Δία καὶ πολλά. Ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καί τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. ΦΙΛΩ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διός, μὴ φθονήσῃς τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί· πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς, τά τ' ἄλλα καὶ [5] πρὸς μεμυημένον.

ΜΕ.

[1] Ὦ φιλότης] Vid. Hom. Od. λ'. v. 163. Quin & notetur hanc vocem φιλότης ἀντὶ τοῦ προσφιλέστατε usurpari. Vid. Hesych.

[2] Οὗτος, ἀλλ' ἢ] Integrè forsan, οὐχ ἕτερον ποιεῖς, ἀλλ', ἢ παραπαίεις.

[3] Ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ] Integrè, ἀλλὰ τοῖα ποιοῦσιν, οἷα καὶ πρὸ τοῦ χρόνου.

[4] Οὐδεμία μηχανὴ] Significat, *fieri non potest*, vel *causæ nihil est*. v. g. quod Latinus diceret, *nunquam efficies*, vel *fieri non potest*, *ut hoc in argumento acquiescam*, Græcus ita redderet, οὐδεμία μηχανὴ τό μ' ἐπὶ τῷδε ἀτρεμεῖν ἐνθυμήματι. Vigerus.

[5] Πρὸς μεμυημένον] Eleusiniis scilicet sacris, quæ in honorem Cereris agebantur, eâ solennitate, ut teste Athenæo κατ' ἐξοχὴν Μυστήρια dicerentur. In his sacris usque adeo cautum fuit, ne in

vulgus

ΜΕ. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοὐπίταγμα, καὶ οὐ πάντῃ ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σοῦ γε ἕνεκα τολμητέον. Ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, τὸ χρυσίον κατάκλειστον ὥσπερ τὴν Δανάην φυλάττοντας. ΦΙΛΩ. Μὴ πρότερον εἴπῃς, ὦ 'γαθὲ, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου· ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἶθ' ἑξῆς ἅ τε εἶδες, ἅ τε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς· εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν. ΜΕ. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὡρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. Ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ [1] πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ, καὶ οὐ παρέργως ἐκινούμην πρὸς αὐτά. Ἐπεὶ δὲ [2] εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων, τἀναντία τοῖς ποιητοῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στασιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. Ἐν μεγάλῃ οὖν καθειστήκειν ἀμφιβολίᾳ, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρησαίμην ἐμαυτῷ. Οὔτε γὰρ

vulgus emanarent Mysteria, ut hâc in parte religionem violare summi criminis loco duceretur; unde illud Horatii lib. 3. Od. 2.

——vetabo, qui Cereris sacrum
Vulgârit arcanæ, sub iisdem
Sit trabibus, fragilemque mecum
Solvat phaselum.——

[1] Πατέρων ἐξελάσεις καὶ ἀδελφῶν γάμους] Hoc ad Jovem & Junonem respicit, illud ad Jovem & Saturnum.

[2] Εἰς ἄνδρας τελεῖν] Pro τελεῖσθαι, i. e. τάττεσθαι, ἐγκρίνεσθαι. Vid. Viger.

τοὺς Θεοὺς ἄν ποτε ἡγούμην μοιχεῦσαι καὶ στασιάσαι πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίνωσκον· οὔτ᾽ ἂν τοὺς νομοθέτας τἀναντία τούτοις παραινεῖν, εἰ μὴ λυσιτελεῖν ὑπελάμβανον. Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους, ἐγχειρίσαι τε ἐμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν [1] χρῆσθαί μοι ὅ, τι βούλοιντο, καί τινα ὁδὸν ἁπλῆν καὶ βεβαίαν ὑποδεῖξαι τοῦ βίου. Ταῦτα μὲν δὴ φρονῶν προσῄειν αὐτοῖς· ἐλελήθειν δ᾽ ἐμαυτὸν ἐς αὐτό, φασι, τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος· παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὕρισκον ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα· ὥστε μοι τάχιστα χρυσοῦν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιωτῶν βίον. Αμέλει [2] ὁ μὲν αὐτῶν παρῄνει τὸ πᾶν ἥδεσθαι, καὶ μόνον τοῦτο [3] ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ εὔδαιμον. [4] ὁ δέ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρεστοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συνεχὲς ἐπιῤῥαψῳδῶν τὰ

[1] Χρῆσθαί μοι ὅ, τι] Integrè, πρὸς ὅ, τι.

[2] Ο μὲν αὐτῶν παρῄνει τὸ πᾶν ἥδεσθαι] Epicureus ſcilicet, aut Cyrenaicus; utraque enim Secta ἡδονικὴ dicebatur. V. Voſſ. de Phil. Sect. c. ix.

[3] Εκ παντὸς] Subaud. τρόπου.

[4] Ο δέ τις ἔμπαλιν] Hoc ad Cynicos videtur reſpicere; Laertius enim libro 6. de Diogene——— Θέρους μὲν ἐπὶ ψάμμου ζεστῆς ἐκυλινδεῖτο. χειμῶνος δὲ ἀνδριάντας κεχιονωμένους περιελάμβανε, πανταχόθεν ἑαυτὸν συνασκῶν. Δεινός τε ἦν κατασοβαρεύσασθαι τῶν ἄλλων. Vid. & Segm. 70. ejuſdem libri. Quod autem ad virtutem attinet, de illâ Cynici cum Stoicis idem ſenſerunt. Laertius enim in Segm. 104. ejuſdem libri de Cynicis loquens——— Αρέσκει αὐτοῖς καὶ τέλος εἶναι τὸ κατ᾽ ἀρετὴν ζῆν ὁμοίως καὶ τοῖς Στωϊκοῖς. Et inferius paulo——— τὸν κυνισμὸν εἰρήκασι σύντομον ἐπ᾽ ἀρετὴν ὁδόν.

παν-

πάνδημα ἐκεῖνα [1] τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, ϗ τὸν ἱδρῶτα, ϗ τὴν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. [2] Ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἴεσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν· [3] ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι ϗ τὸν πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. Περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς [4] γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενά, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ' αὐτῶν [5] ἤκουον ἐναντίων· καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἄν ποτε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν τ' αὐτῷ χρόνῳ. Ἀτεχνῶς οὖν ἔπασχον τοῖς

1 Τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς, &c.

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα Θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι, μακρὸς δὲ ϗ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν
Καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
Ῥηϊδίη δ' ἤπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα.

2 Ἄλλος καταφρονεῖν] Stoicus. Vossius enim de Stoicâ sectâ——*Nec mirum si secta hæc sic placuerit gravissimis quibusque, cum nulla magis animum formet ad contemptum rerum humanarum, & patientiam in adversis.*

3 Ὁ δὲ τις αὖ πάλιν, &c.] Peripateticus. Aristoteles enim lib. I. Ethic. in bonis divitias numerat——νενεμένων δὲ τῶν ἀγαθῶν τριχῆ, ϗ τῶν μὲν ἐκτὸς λεγομένων δὲ περὶ ψυχὴν ϗ σῶμα, &c. Vid. & Dial. inter Diog. & Alexandrum.

4 Ὅς γε ἰδέας] Ad Platonicos respicit; de quorum ideis vid. Plat. de rep. lib. 6. Quin & Platonici ἀσώματα, mentem scilicet & spiritum, contra Epicureos statuerunt: quanquam hoc in loco ad Stoicos per ἀσώματα forsan alluditur, qui *Spatium*, *Tempus*, ἀσώματα dixerunt. Vid. Diog. Laert. lib. vii. per ἀτόμους verò & κενὰ perstringit Epicurum. Vid. Diog. Laert. lib. x.

5 Ἤκουον ἐναντίων] Apud Aldi Editionem legitur ἀκούων ἐναντίων. Unde doctissimi Amici in mentem a Luciani manu fuisse ἀκούων ἐναντίων, *audiens nauseabam.* Palmaria sanè conjectura! & quæ omnibus, qui tantillum elegantiæ sapiant, quin non parùm arriserit, nullus dubito.

4 νυστάζουσι

νυστάζουσι τούτοις ὅμοιον· ἄρτι μὲν ἐπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν· ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. Τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, ἑώρων ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας· τούς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας· ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας· ἰδίᾳ δὲ, μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους. Σφαλεὶς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον· ἠρέμα παραμυθούμενος ἐμαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων, ἀνόητός τέ εἰμι, καὶ τἀληθὲς ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι. Καί μοι ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναί τινος τῶν μάγων τῶν [1] Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων. Ἤκουον δ' αὐτοὺς ἐπῳδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ᾅδου τὰς πύλας, καὶ κατάγειν ὃν ἂν βούλωνται ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὖθις ἀναπέμπειν. Ἄριστον οὖν ἡγούμην εἶναι παρά τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστιν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν τις ἕλοιτο εὖ φρονῶν. Καὶ δὴ ἀναπηδήσας [2] ὡς

[1] Ζωροάστρου] In fragmentis Berosi Chaldæi legitur, Zoroastrem Persam fuisse Cham Noæ F. hujus meminerunt Plato, Plut. & alii. Cognatus.

[2] Ὡς εἶχον τάχους] Hic observatum velim elegantem τοῦ ἔχω usum cum gen. casu & adverbiis ὡς, οὕτως, εὖ, &c. ut, οὕτως ἔχω τῆς γνώμης, *ejus sententiæ sum*, ὡς ἕκαστος ἑτοιμότητος ἢ βουλήσεως ἔσχε, *ut quisque paratus aut animatus fuerit*, εὖ ἔχειν τῆς ῥώμης, *robore valere*. Vid. Viger. ——Sed in his omnibus verbum ἐλλειπτικῶς poni videtur, ut εὖ ἔχει τῆς ῥώμης pro ἕνεκα τῆς ῥώμης, *bene se habet quod ad robur attinet*, οὕτως ἔχω ἕνεκα τῆς γνώμης, *ita sum affectus quòd ad sententiam attinet.*

εἶχον

εἶχον τάχους, ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. Ἐλθὼν δὲ, συγγίνομαί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, πολιῷ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθειμένῳ· τοὔνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης· δεηθεὶς δὲ καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ βούλαιτο μισθῷ, καθηγήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ. Παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ, [1] πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ εἴκοσιν ἅμα τῇ σελήνῃ ἀρξάμενος ἔλουε, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην, ἕωθεν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, ῥῆσίν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον· Ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπίτροχόν τι καὶ [a] ἀσαφὲς ἐφθέγγετο. Πλὴν ἀλλ' ἐῴκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. Μετὰ γοῦν τὴν ἐπῳδὴν, τρὶς ἄν με πρὸς τὸ πρόσωπον ἐποπτύσας, ἐπανῄει πάλιν, οὐδένα τῶν ἀπαντώντων προσβλέπων. Καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τοῦ [2] Χοάσπου ὕδωρ· εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. Ἐπεὶ δὲ ἅλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν [3] Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν, ἐκάθηρέ τε με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισε δᾳδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλ-

[1] Πρῶτα μὲν, &c.] De hisce ritibus vid. Hom. Od. κ'. & λ'. & Apollon. Argon. lib. 3.

[2] Χοάστου] Medorum fluv. cujus aqua eâ est dulcedine, ut, Teste Herodoto, Persarum Rex non aliam biberet.——τοῦ μόνου πίνει βασιλεὺς, καὶ ἄλλου οὐδενὸς ποταμοῦ. Lib. 1. Vid. & Tib. lib. 4.

Nec quâ Nilus vel regia lympha *Choaspis*
Profluit.

[3] Τίγρητα] Asiæ fluvium.

VARIÆ LECT.

[a] Γρ. In Cod. Lut. Par. edito οὐκ ἀσφαλὲς, & apud Ald. ἀσφαλές.

λοις

λοις πλείοσιν· ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας, καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων, ἀπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. Καὶ [1] τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἴχομεν. Αὐτὸς μὲν οὖν μαγικήν τιν' ἔδυ στολὴν, τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ Μηδικῇ. Ἐμὲ δὲ τουτοισὶ φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πίλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ· Καὶ παρεκελεύσατο, ἤν τις ἔρηταί με τοὔνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ηρακλέα δὲ, ἢ Οδυσσέα, ἢ Ορφέα. ΦΙΛΩ. Ως δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων. ΜΕ. Καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ παντελῶς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ᾅδου κατεληλύθεσαν, ἡγεῖτο εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον, τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος. Ηδη δ' οὖν ὑπέφαινεν ἡμέρα, καὶ κατελθόντες ἐπὶ τον ποταμὸν, περὶ [2] ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα. Παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. Εμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα, οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ [3] βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες· καὶ μέχρι μέν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς το ἕλος, καὶ [4] τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. Περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην, ἀφικνούμεθα ἔς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ

[1] Τὸ λοιπὸν] Subaud. τῆς νυκτὸς μέρος.

[2] Αναγωγὴν] Η τῶν νηῶν ἔκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. Schol.

[3] Βαίνομεν ἀχνύμενοι] V. Hom. Od. λ'. v: 5. ubi videre est & ea quæ sequuntur.

[4] Τὴν λίμνην, &c.] Persicum sinum. Vid. Dionys. Περιήγ. v. 981.

ἀνήλιον·

ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες, ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης, βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπείσαμεν. Ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾷδα καιομένην ἔχων, οὐκ ἔτ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, παμμέγεθες δὲ ὡς οἷός τε ἦν ἀνακραγὼν, δαίμονάς τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινὰς, καὶ Ερινύας, καὶ νυχίαν Εκάτην, καὶ [1] ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, παραμιγνὺς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα. Εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς τοὔδαφος ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόῤῥωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκατηφὲς ἦν, καὶ σκυθρωπόν· [2] ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων Αϊδωνεύς. Κατεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτονος [3] τὰ βασίλεια. Κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος, τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα μικροῦ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους· ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μέντοι, καὶ παρεκίνησε. Ταχὺ δὲ μου κρούσαντος [4] τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. Επεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, [5] μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν. Ην γὰρ ἤδη πλῆρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων. Τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον· ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ

[1] Καὶ ἐπαινὴν] Pro αἰπαινὴν (quod vulgati Codices præ se ferunt) lege ἐπαινὴν, ut oftendi in lectionibus Hesiodeïs. Grævius.

[2] Εδδεισεν, &c.] Vid. Hom. Il. ύ. v. 61.

[3] Τὰ βασίλεια] Subaud. οἰκήματα.

[4] Τὴν λύραν] Allusum est ad Orpheum, de quo Horat. carm. lib. 3.

Cessit immanis tibi blandienti
Janitor aulæ
Cerberus, &c. & Virg. Georg. 4.
———*tenuitque inhians tria Cerberus ora.*

[5] Μικροῦ μὲν, &c.] Μικροῦ vel ὀλίγου pro ὥστε ἀπὸ μικροῦ vel ὀλίγου πράγματος δεῖν usurpatur. Vid. Viger.

τὴν

τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλο τι συντετριμμένος· ἐμοὶ δοκεῖν ἔκ τινος πολέμου παρόντες. Ὅμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων ὡς εἶδε [1] τὴν λεοντῆν, οἰηθείς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπόν. Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προῄει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἱπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον· ἔνθα δὴ περιεπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. [2] Κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες, παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον. Ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος. Παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναὶ, καὶ Ἀλάστορες, καὶ Ἐριννύες· ἑτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἁλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ, καὶ πορνοβοσκοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τῶν πάντα κυκώντων ἐν τῷ βίῳ. Χωρὶς δὲ, οἵ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσῄεσαν, ὠχροὶ, καὶ προγάστορες, καὶ ποδαγροὶ, [3] κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος· ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς, ἑωρῶμέν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. Κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. ΦΙΛΩ. Τίνες οὗτοι πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. ΜΕ. Οἶσθά που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙΛΩ. Πάνυ μὲν οὖν. ΜΕ. Αὗται τοίνυν, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσί τε, καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων· ὁ

[1] Τὴν λεοντῆν] Subaud. δόραν.
[2] Κατ' ὀλίγον δὲ] Subaud. διάστημα.
[3] Κλοιὸν] Subauditur κατά.

δ' οὖν

δ' οὖν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. Καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο, τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι περιμενόντων, τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσαττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνητο θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. Οἱ δὲ ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλούτους λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ κάτω νενευκότες, παρειστήκεισαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν. Ὥστε ἔγωγε ταῦθ' ὁρῶν ὑπερέχαιρον. Καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιὼν ἂν ἡσυχῆ πως, ὑπεμίμνησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἕωθεν ἐπὶ τῶν πυλώνων παρειστήκεισαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠθούμενοί τε, καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν. Ὁ δὲ μόγις ἄν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυροῦς τις, ἢ περίχρυσος, ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἢ τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταφιλεῖν. Ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἠνιῶντο ἀκούοντες. Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη· τὸν γάρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς στοᾶς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω] μικροῦ δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν. Ἀποστάντες δὲ ὅμως τοῦ δικαστηρίου, πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. Ἔνθα δὴ, ὦ φίλε,

Ἀποστάντες δὲ ὅμως] forſan ἡμεῖς.

πολλὰ

πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκοῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων, καὶ στρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί· καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε. Ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοί· καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων. Ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁπόσοι ἦσαν τῶν ἔναγχος τετελευτηκότων. Οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές τε, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα πῶς οἴει, βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι πένησιν [1] ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο· καὶ ἀναπαυόμενοι πάλιν ἐκολάζοντο. Καὶ μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν· Ἡράκλεις ὅσος. Ἔκειτο γὰρ [2] τόπον ἐπέχων ἀγροῦ. Διελθόντες δὲ καὶ τούτους, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν, τὸ Ἀχερούσιον· εὑρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ τὰς ἡρωίνας, καὶ τὸν ἄλλον ὅμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ φῦλα διαιτωμένους. Τοὺς μὲν, παλαιούς τινας, καὶ εὐρωτιῶντας, καὶ, ὥς φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνοὺς· τοὺς δὲ, νεαλεῖς καὶ συνεστηκότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς, διὰ τὸ πολυαρκὲς [3] τῆς ταριχείας. Τὸ μέντοι διαγινώσκειν ἕκαστον, οὐ πάνυ τι ἦν ῥᾴδιον· ἅπαντες

[1] Ἡμιτέλεια τῶν κακῶν] Τὸ ἥμισυ τῆς τιμωρίας. Shol. Μέρις autem ſubauditur.

[2] Τόπον ἐπέχων ἀγροῦ] Hom. Od. λ'. v. 575.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον Γαίης ἐρικυδέος υἱὸν
Κείμενον ἐν δαπέδῳ, ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πελέθρα.
——————*per tota novem cui jugera corpus*
Porrigitur. Virg. Æn. 6.

[3] Τῆς ταριχείας] De hoc more apud Ægyptos vid. Herod. Euterp.

γὰρ

γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὀστέων γεγυμνωμένων· πλὴν μόγις καὶ διὰ πολλοῦ ἀναθεροῦντες αὐτοὺς ἐγινώσκομεν. Ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἀμαυροὶ [a] καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν φυλάττοντες· ἀμέλει, πολλῶν ἐν τ' αὐτῷ σκελετῶν κειμένων, καὶ πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότων, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρουν πρὸς ἐμαυτὸν, ᾧ τινι διακρίναιμι τὸν Θερσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἶρον, ἀπὸ τοῦ [1] Φαιάκων βασιλέως, ἢ Πυῤῥίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα. Τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος πομπῇ τινι μακρᾷ προσεοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἡ τύχη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς πομπεύουσι σχήματα προσάπτουσα. Τὸν μὲν γὰρ λαβοῦσα ἡ τύχη βασιλικῶς διεσκεύασε, τιάραν τε ἐπιθεῖσα, καὶ δορυφόρους παραδοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθηκε· τὸν δέ τινα [2] καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ, ἄμορφον καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν. Πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἐῶσα ἐς τέλος διαπομπεῦσαι ὡς ἐτάχθησαν· ἀλλὰ μεταμφιέσασα, τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τοῦ οἰκέτου

[1] Φαιάκων βασιλέως] Alcinoum intelligit.
[2] Καλὸν εἶναι] Subaud. ὥστε.

VARIÆ LECT.

[a] Deest καὶ ἄσημοι in Cod. Amst. Salm. Lond. & Argentor. editis.

ϰ̀ αἰχμαλώτȣ σκευὴν ἀναλαβεῖν· τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, [1] τὴν Πολυκράτȣς τυραννίδα μετενέδυσε· καὶ μέχρι μέν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχήματι. Ἐπειδὰν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικαῦτα ἕκαστος ἀποδὺς τὴν σκευὴν, ϰ̀ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τȣ̃ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τȣ̃, γίγνεται, μηδὲν τȣ̃ πλησίον διαφέρων. Ἔνιοι δὲ ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστᾶσα ἡ τύχη, ἄχθονταί γε, καὶ ἀγανακτȣ̃σιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, ϰ̀ ȣ̓χ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. Οἶμαι δὲ καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι τȣ̀ς τραγικȣ̀ς ὑποκριτὰς τȣ́τȣς πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ Πριάμȣς γιγνομένȣς, ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τȣ̃ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τȣ̃ ποιητȣ̃ κεκελευσμένος. Ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τȣ̃ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, ϰ̀ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται· ȣ̓κ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, ȣ̓δὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέȣς Σȣνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος Μαραθώνιος. Τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν. ΦΙΛΩ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τȣ̀ς πολυτελεῖς τȣ́τȣς καὶ ὑψηλȣ̀ς τάφȣς ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, ȣ̓δὲν τιμιώτεροι πάρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; ΜΕ. Ληρεῖς ὦ ȣ̓τος. Εἰ

[1] Τὴν Πολυκράτȣς, &c.] Mæandrius, qui scriba tantùm Polycratis fuit, post eum Sami imperium obtinebat. Vid. Herod. Thal.

γὰρ

γὰρ ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόητον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν. Οὕτω ταπεινῶς ἔῤῥιπτο ἐν παραβύστῳ που, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν· ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ᾽ ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. Ἐπειδὰν γὰρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον; (δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον [1] οὐ πλέον ποδὸς) ἀνάγκη ἀγαπῶντα κατακεῖσθαι, πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. Πολλῷ δ᾽ ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ᾽ ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατράπας, πτωχεύοντας παρ᾽ αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ᾽ ἀπορίας, [2] ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κόῤῥης παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος, οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ δυνατὸς ἦν. [3]Ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις. ΦΙΛΩ. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικροῦ δεῖν ἄπιστα. Τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; ΜΕ. Ὁ μὲν Σωκράτης κἀκεῖ περιέρχεται διελέγχων ἅπαντας· σύνεισι δ᾽ αὐτῷ Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεὺς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός· ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο αὐτῷ, καὶ διῳδήκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας, τὰ σκέλη· ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ

[1] Οὐ πλέον ποδὸς] Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πυρὶ θαπτομένων μόγις ποδιαῖον τόπον ἡ σποδὸς ἐπίσχει. Schol.

[2] Η τὰ πρῶτα, &c.] Ad Dionysium Siciliæ tyrannum alludere videtur. De quo vid. Just. lib. 21. c. 25.

[3] Εδείχθη δέ μοι, &c.] Ἴσως ἐπὶ τῷ τάφῳ Φιλίππου σκυτεῖον ὕστερον συνέστη, καὶ τοῦτο παίζει. Schol.

τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν. Ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρουμένων, γελᾷ τε, καὶ τέρπεται· καὶ τὰ πολλὰ ὕπτιος κατακείμενος ᾄδει μάλα τραχείᾳ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν, οὐ φέροντας τὸν Διογένην. ΦΙΛΩ. Ταυτί μὲν ἱκανῶς. Τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων; ΜΕ. Εὖγε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἶδ᾽ ὅπως περὶ τούτου λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. Διατρίβοντος γάρ μου παρ᾽ αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. Ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἷς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστῶν. Διῳκήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα· τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων· ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ, καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστάς τις τῶν δημαγωγῶν, ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

ΕΠΕΙΔΗ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸν βίον, ἁρπάζοντες καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πενήτων καταφρονοῦντες, δεδόχθαι τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τὸν βίον, καταλύεσθαι ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι. Τοὐντεῦθεν δὲ λοιπὸν, ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν.

Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος, Νεκυσιεύς, [1] φυλῆς Ἀλιβαντιάδος. Τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος, ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμώ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος. Οὕτω γὰρ ἐντελῆ γίγνεται καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα. Ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.

Ἐγὼ δέ, οὗπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθών, ἱκέτευον αὐτόν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρός με ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. Ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλόν τι γερόντιον, καὶ ὠχρόν, καὶ λεπτόφωνον) ὦ τέκνον, φησί, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς. Ἀτὰρ οὐ θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. Μηδαμῶς ἔφην, ὦ Πατέριον, ἀλλ' εἰπέ, καὶ μὴ περιίδῃς με σοῦ τυφλότερον περιιόντα ἐν τῷ βίῳ. Ὁ δὲ δή με ἀπαγαγών, καὶ [2] πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς, φησίν, ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος· ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλά, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς. Ὣς εἰπών, πάλιν ὦρτο [3] κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Ἐγὼ δέ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν, ἄγε δή, ὦ Μιθροβαρζάνη, φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει,

[1] Φυλῆς Ἀλιβαντιάδος] Lepidè finxit hanc vocem, ut & illas quæ præcedunt. Ἀλίβαντες sunt νεκροί. Vid. Hes. Grævius.

[2] Πολὺ τῶν ἄλλων] Integrè πολὺ διάστημα ἀπὸ τῶν ἄλλων.

[3] Κατ' Ἀσφοδελὸν] Ἀσφόδελος τὸ φυτόν, ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται. Schol.

φησὶν, ὦ Μένιππε, [1] ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπόν. Καὶ δὴ ἀπαγαγών με πρός τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθρίας εἰσρέον φῶς, ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας· ταύτην οὖν ἄνιθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἡσθεὶς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

ΧΑΡΩΝ, Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ.

ΕΡΜΗΣ.

ΤΙ γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπολιπὼν, δεῦρο ἀνελήλυθας ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, οὐ πάνυ εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν; ΧΑ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ· ἢ τίνων στερούμενοι πάντες οἰμώζουσι καταιόντες παρ' ἡμᾶς. Οὐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. Αἰτησάμενος οὖν παρὰ τοῦ ᾅδου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ [2] ὁ Θετταλὸς ἐκεῖνος

[1] Ταχεῖαν γάρ, &c.] Non absimili modo Ovidius Epist. Par. Hel.

Jam facient celeres remus & aura vias:

Id est, facient ut celeriter viam conficiamus.

[2] Ο Θετταλὸς ἐκεῖνος νεανίσκος] Protesilaus, qui uxorem Laodamiam usque adeo in deliciis habuit, ut cum *Hectoreâ hastâ* ad Inferos demissus fuerit, Poetæ illum à Plutone unam noctem impetrâsse fabulentur, quâ superas ad auras evaderet, & uxorem viseret. Unde illud Propertii lib. 1.

Illic Phylacides jucundæ Conjugis Heros
Non potuit cæcis immemor esse locis,
Sed, cupidus falsis attingere gaudia palmis,
Thessalis antiquam venerat umbra domum.

νεανίσκος,

νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς· καί μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοι. Ξεναγήσεις γάρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοςῶν, καὶ δείξεις ἕκαςα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. ΕΡ. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ. Ἀπέρχομαι γάρ τι διακονησόμενος τῷ ἄνω Διῒ τῶν ἀνθρωπικῶν. Ὁ δὲ ὀξύθυμός τε ἐςι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά με ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, παραδοὺς τῷ ζόφῳ· ἢ [1] ὅπερ τὸν Ἥφαιςον πρώην ἐποίησε, ῥίψῃ κἀμὲ τεταγὼν τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. ΧΑ. Περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα, ἑταῖρος, καὶ ξύμπλους, καὶ συνδιάκτορος ὤν; καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅτι μηδὲ πώποτέ σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τοῦ καταςρώματος ἐκταθεὶς, ὤμους οὕτω καρτεροὺς ἔχων· ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὕροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ. Ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἐλκων, ἐρέττω μόνος. Ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς, ὦ φίλτατον Ἑρμήδιον, μὴ καταλίπῃς με· περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὡς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι. Ὡς ἤν με σὺ ἀφῇς, οὐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω. Καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, οὕτω δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. Ἀλλὰ δός, ὦ Κυλλήνιε, μοι ἐς ἀεὶ μεμνησομένῳ τὴν χάριν. ΕΡ. Τουτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταςήσεταί μοι. Ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιηγήσεως οὐκ ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπουργητέον δὲ ὅμως. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις, ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; πάντα

[1] Ὅπερ τὸν Ἥφαιςον] Vid. Hom. Il. ά. v. 591.

μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὦ πορθμεῦ. Πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσε ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, [1] καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγωγοῦντα πολλοῦ τοῦ χρόνου. Καὶ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. Ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδῃς, τοῦτ' ἤδη σκεπτέον. ΧΑ. Αὐτὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινόει τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὤν. ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίου, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἴδοις· σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἐκάμνομεν· ἐκ περιωπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. Ἐπεὶ δὲ οὐ θέμις εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διός, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος περισκοπεῖν. ΧΑ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἴωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὰν ἐπλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταιγίσαν πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνην στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ἡμῖν· [2] αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. Κατὰ ταυτὰ δὴ καὶ σὺ πράττε, ὁπόσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὤν. Ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. ΕΡ. Ὀρθῶς λέγεις· αὐτὸς γὰρ εἴσομαι τί ποιητέον, κἀξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπήν. Ἆρ' οὖν ὁ Καύκασος ἐπιτήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος ἐκεινοσί; καίτοι οὐ φαῦλόν τι ἀνεμ-

[1] Καὶ ζημιοῦν] Pro ὥστε καὶ ζημιοῦν.

[2] Αὐτὸς γὰρ εἰδέναι] Αὐτὸς pro αὐτὸν poni, & ξυνέβη subaudiri videtur.

νήσθην ἐς τὸν Ολυμπον ἀπιδών. Συγκαμεῖν δέ τι κ̀ ὑπεργῆσαι καὶ σὲ δεῖ. ΧΑ. Πρόςατλε. Υπεργήσω γὰρ ὅσα δυνατά. ΕΡ. Ομηρος ὁ ποιητής φησι [1] τοὺς Αλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτὲς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαί ποτε τὴν Οσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ολύμπῳ· εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ᾽ αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἕξειν οἰομένες καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν ὀρανόν. Εκείνω μὲν ὖν τὼ μειρακίω, ἀτασθάλω γὰρ ἤςην, δίκας ἐτισάτην. Νὼ δὲ (ὀ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βελεύομεν) τί ὀχὶ οἰκοδομῦμεν κ̀ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ᾽ ὑψηλοτέρε ἀκριβεςέραν τὴν σκοπήν; ΧΑ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ερμῆ, δύ᾽ ὄντες ἀναθέσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Οσσαν; ΕΡ. Διὰ τί δ᾽ ὀκ ἄν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεςέρες εἶναι τοῖν βρεφυλλίοιν ἐκείνοιν; καὶ ταῦτα θεὲς ὑπάρχοντας; ΧΑ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπιθανόν τινα τὴν μεγαλεργίαν ἔχειν. ΕΡ. Εἰκότως. Ιδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χαίρων, καὶ ἥκιςα ποιήτικος· ὁ δὲ γεννάδας Ομηρος ἀπὸ δυοῖν ςίχοιν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβαλὸν ἐποίησε τὸν ὀρανόν, οὕτω ῥαδίως συντιθεὶς τὰ ὄρη. Καὶ θαυμάζω εἴ σοι ταῦτα τεράςια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ατλαντα δηλαδὴ εἰδότι, [2] ὃς τὸν πόλον αὐτὸν εἷς ὢν φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. Ακὲεις δὲ ἴσως κ̀ τῦ ἐμῦ ἀδελφῦ πέρι, τῦ Ηρακλέος, [3] ὡς διαδέξαιτό ποτε αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ατλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθες, ὑποθεὶς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ; ΧΑ. Ακούω καὶ ταῦτα. Εἰ δὲ ἀληθῆ ἐςι, σὺ ἄν, ὦ Ερμῆ, κ̀ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε.

[1] Τὺς Αλωέως υἱέας] Otum & Ephialtem. V. Hom. Od. λ΄. v. 305. & deinceps.

[2] Ος τὸν πόλον] V. Ov. Met. lib. 4. & Virg. Æn. 4.

[3] Ως διαδέξαιτο, &c.] Vid. Apollod. lib. 2.

ΕΡ. Αλη-

ΕΡ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. Ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὄσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ Πήλιον εἰνοσίφυλλον. Ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξειργασάμεθα; φέρε οὖν ἀναβὰς ἴδω, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανά, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει. Παπαί. Κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἑῴων μόγις Ἰωνία καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας, οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῴων, [1] τὰ ἐπὶ τάδε τοῦ Ἴστρου μόνα· κἀκεῖθεν, ἡ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς. Μετακινητέα ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἴτη ὡς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν. ΧΑ. Οὕτω ποιῶμεν. Ὅρα μόνον μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον, ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ· εἶτα συγκαταρριφθέντες αὐτῷ, πικρᾶς τῆς Ὁμήρου οἰκοδομητικῆς πειραθῶμεν, [2] ξυντριβέντες τῶν κρανίων. ΕΡ. Θάρρει· ἀσφαλῶς γὰρ ἕξει ἅπαντα· μετατίθει τὴν Οἴτην, ἐπικυλινδείσθω καὶ ὁ Παρνασσός. Ἰδού, ἐπάνειμι αὖθις· εὖ ἔχει· πάντα ὁρῶ· ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ. ΧΑ. Ὄρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα· οὐ γὰρ ἐπὶ μικράν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις. ΕΡ. Εἴγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα· οὐκ ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχου μου τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλισθηροῦ πατεῖν· εὖγε ἀνελήλυθας καὶ σύ. Καὶ ἐπείπερ [3] δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἑκά-

[1] Τὰ ἐπὶ τάδε] Integrè τὰ ἐπὶ τάδε μέρη τοῦ Ἴστρου μόνα ὄντα.

[2] Ξυντριβέντες τῶν κρανίων] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ δὲ κοινόν, συντριβέντες τὰ κράνια. Schol. Hîc *pars rei* tantùm denotatur, & hoc in causâ est, cur gen. usurpetur.

[3] Δικόρυμβος] Vid. Ov. Met. lib. 1.

Mons ubi verticibus petit arduus astra duobus
Nomine Parnassus.

τερος

τέρος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι, καθεζώμεθα· σὺ δὲ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων, ἐπισκόπει ἅπαντα. ΧΑ. Ορῶ γῆν πολλὴν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιῤῥέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμοὺς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικροὺς, καί τινας φωλεοὺς αὐτῶν. ΕΡ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις. ΧΑ. Οἶσθα, ὦ Ερμῆ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται, ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν [1] αὐτῇ Κασταλίᾳ, καὶ τὴν Οἴτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. ΕΡ. [2] Οτι τί; ΧΑ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔστωσε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ. ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾷν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· Ωσπερ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με ὅ, τι γελῴην· ἀκούσας γάρ τινος, ἥσθην ἐς ὑπερβολήν. ΕΡ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν; ΧΑ. Επὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπό τινος τῶν φίλων, [3] ες τὴν ὑστεραίαν μάλιστα ἥξω, ἔφη· καὶ μεταξὺ λέγοντος ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. Εγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος τὴν ὑπόσχεσιν. Εοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέποιμι, καὶ ἀκούοιμι. ΕΡ. Εχ' ἀτρέμας· καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, καὶ ὀξυδερκέστατον ἐν βραχεῖ ἀποφανῶ, παρ' Ομήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών. Κἀπειδὰν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾷν. ΧΑ. Λέγε μόνον. ΕΡ. [4] Αχλὺν

[1] Αὐτῇ Κασταλίᾳ] Castalia fons erat in radicibus Parnassi, Musis sacer.

[2] Οτι τί;] Οτι τί pro τί ὅτι usurpari videtur, & τί ὅτι ἐλλειπτικῶς poni pro τί γέγονεν ὅτι μάτην τὸν Πάρνασσον αὐτῇ Κασταλίᾳ, &c. μετεκινήσαμεν;

[3] Ες τὴν ὑστεραίαν] Scilicet ἡμέραν.

[4] Αχλὺν, &c.] Vid. Hom. Il. έ. v. 127.

δ' αὖ

δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν, ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἠμὲν Θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα. ΧΑ. Τί ἐστιν; ΕΡ. Ἤδη ὁρᾷς; ΧΑ. ὑπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, [1] ὡς πρὸς ἐμέ. Ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ προσδίδασκέ με, καὶ ἀποκρίνου ἐρωτῶντι. Ἀλλὰ βούλει κατὰ τὸν Ὅμηρον κἀγὼ ἔρωμαί σε, ὡς μάθῃς οὐδ' αὐτὸν ἀμελῆ ὄντα με τῶν Ὁμήρου; ΕΡ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος ὤν; ΧΑ. Ὁρᾷς; ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. Ἐγὼ δὲ ὁπότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαψῳδοῦντος ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι· καίτοι χειμὼν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ᾄδειν οὐ πάνυ αἴσιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, [2] ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὀρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ κυκῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμὼν ἄφνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν, ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν· ὅτεπερ

[1] Ὡς πρὸς ἐμέ] Subaud. ἐξετάζεσθαι. Lucianus enim in Saturnal. Οὐ μικρὰ ὅλως, οὐδὲ παντάπασιν εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζεσθαι τῆς συμπάσης ἀρχῆς.

[2] Ὡς ὁ Ποσειδῶν, &c.] Vid. Hom. Od. ε.——Sed huic loco in omnibus editis mendi aliquid subesse videtur: quid enim Neptuno cum Stygiis undis, aut à quo τὸ κυκῶν pendeat, non satis video. Rectius igitur, ut opinor, reclamante licet Vigero, reddetur ὡς per *quomodo*, non *continuo*: & si κυκῶν in infinitivum mutetur, sensus magis commodus elici potest: *Cum enim cantilenam quandam navigantibus non admodum faustam cœpisset canere, scilicet quomodo*, &c.—*& multas alias perturbationes in mari carminibus facere*, &c.—Quanquam vereor ut recto talo stare possit hæc lectio, nam voces καὶ ἄλλα πολλὰ ad Neptunum potius quam Homerum videntur respicere. Quod si punctum τὸ θάλασσαν sequatur, forsan sibi melius constabit oratio ——*Cum enim cantilenam*, &c.——*Scilicet quomodo Neptunus nubes coegit, & injecto tridente tanquam tudiculâ quâdam pontum turbavit, omnesque procellas excitavit, etiam multis aliis turbis mare permiscens, parum abfuit quin propter carmina tempestas & caligo derepente incumbens navim nobis subverterit.*

καὶ

καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ῥαψῳδιῶν τὰς πολλὰς [1] αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι. ΕΡ. Οὐ χαλεπὸν οὖν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν διαφυλάττειν. ΧΑ. Εἰπὲ γάρ μοι, [2] τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνήρ, ἠΰς τε, μέγας τε, ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους; ΕΡ. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής· ἐπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου. ΧΑ. Καὶ πόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν, ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς τοῦ Θανάτου, μηδὲ ξυνεὶς ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κᾆτα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου. Νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ. Τί οὖν οἰηθῶμεν; ἆρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαί ποτε; ΕΡ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ; ΧΑ. Ἔα τοῦτον οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπότ' ἂν πλέῃ, μηδὲ ἐμπίδα οὐχ ὅπως ταῦρον ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος. Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ; οὐχ Ἕλλην ὡς ἔοικεν ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς. ΕΡ. Κῦρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, [3] ὃς τὴν ἀρχὴν, πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι· καὶ Ἀσσυρίων ἔναγχος οὗτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο, καὶ νῦν ἐλασείοντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον, ἄρχοι ἁπάντων. ΧΑ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε κἀκεῖνός ἐστιν;

[1] Αὐτῇ Σκύλλῃ, &c.] Vid. Hom. Od. ι'. & μ'. ubi hæc defcribit.
[2] Τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ, &c.] Vid. Hom. Il. γ'. v. 227.
[3] Ὃς τὴν ἀρχὴν, &c.] Vid. Juft. lib. 1. & Herod. lib. 1. ubi & quæ fequuntur.

ΕΡ. Ἐκεῖσε

ΕΡ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, [1] τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι. Καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν ὅ, τι καὶ λέγουσι; ΧΑ. Πάνυ μὲν οὖν. ΚΡΟΙ. Ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυρούς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι τίνα ἡγῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι. ΧΑ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ; ΕΡ. Θάῤῥει· οὐδὲν ἀγεννές, ὦ Χάρων. ΣΟ. Ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες· ἐγὼ δὲ ὧν οἶδα, [2] Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας. ΧΑ. Τῆς Ἀργόθεν φησὶν οὗτος, τοὺς ἅμα πρώην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες, εἵλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπήνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν. ΚΡΟΙ. Ἔστω· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας. Ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη; ΣΟ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος· ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. ΚΡΟΙ. Ἐγὼ δὲ, κάθαρμα, οὔ σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; ΣΟ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφίκῃ τοῦ βίου. Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα εὐδαιμόνως διαβιῶναι. ΧΑ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσιν; ΕΡ. [3] Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται μικρὸν ὕστερον· φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. ΧΑ. Ἐκεῖνο

[1] Τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος] Subaud. ἔχουσαν.

[2] Κλέοβιν] Vid. Herod. lib. 1. qui Tello primas attribuit, his secundas.

[3] Πλίνθους, &c.] Vid. Herod. lib. 1. ubi etiam de Oraculo videre est.

γὰρ

γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει τὸ ὕπωχρον μετ᾽ ἐρυθήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων ἀεί. ΕΡ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον. ΧΑ. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό. ΕΡ. Οὐ γὰρ οἶσθα ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ λῃστήρια, καὶ ἐπιορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δουλεῖαι; ΧΑ. Διὰ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἑκάστου ἐκλέγων. ΕΡ. Ναί. Ἀλλ᾽ ὁ χαλκὸς μὲν πολύς· ὥστε οὐ πάνυ σπουδάζεται ὑπ᾽ αὐτῶν. Τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι. Πλὴν ἀλλ᾽ ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τἄλλα. ΧΑ. Δεινήν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἳ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχροῦ καὶ βαρέως κτήματος. ΕΡ. Ἀλλ᾽ οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὦ Χάρων, ἐρᾷν αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελᾷ γὰρ τοῦ Κροίσου, καὶ τῆς μεγαλαυχίας τοῦ βαρβάρου· καί μοι δοκεῖν ἔρεσθαί τι βούλεται αὐτόν. Ἐπακούσωμεν οὖν. ΣΟ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε· οἴει γάρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον; ΚΡΟΙ. Νὴ Δία. Οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθεμα οὐδὲν τοιοῦτον. ΣΟ. Οὐκοῦν μακάριον οἴει τὸν Θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς; ΚΡΟΙ. Πῶς γὰρ οὔ; ΣΟ. Πολλήν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεήσει αὐτοὺς, ἢν ἐπιθυμήσωσι. ΚΡΟΙ. Ποῦ γὰρ τοσοῦτος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος παρ᾽ ἡμῖν; ΣΟ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; ΚΡΟΙ. Οὐ πάνυ τι. ΣΟ. Τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε. ΚΡΟΙ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου; ΣΟ. Ἢν ἀποκρίνῃ μηδὲν ἀγανακτῶν,

ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν. ΚΡΟΙ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων. ΣΟ. Πότερον ἀμείνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν; ΚΡΟΙ. Οἱ σώζοντες δηλαδή. ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἢν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπίῃ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε; ΚΡΟΙ. Ὁ σίδηρος δηλαδή. ΣΟ. Καὶ εἴ γε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. ΚΡΟΙ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε. ΣΟ. [1] Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα. Φαίνῃ δ' οὖν ἀμείνω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. ΚΡΟΙ. Οὐκοῦν καὶ τῷ Θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὖθις ἀνακαλεῖν; ΣΟ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσεται. Ἀλλ' ἤν τε χαλκὸν, ἤν τε χρυσὸν ἀναθῇς, ἄλλοις μέν ποτε κτῆμα καὶ ἕρμαιον ἔσῃ ἀνατεθεικὼς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἤ τινι τυράννῳ, ἢ [a] λῃστῇ· τῷ δὲ Θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν. ΚΡΟΙ. Ἀεὶ σύ μου τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς καὶ φθονεῖς. ΕΡ. Οὐ φέρει ὁ Λυδὸς, ὦ Χάρων, τὴν παῤῥησίαν καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσσων, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων. Μεμνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὕστερον τοῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἁλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι. Ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς πρῴην ἀναγινωσκούσης τὰ ἑκάστῳ ἐπικεκλωσμένα· ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο, [2] Κροῖσον μὲν ἁλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκεινησὶ τῆς Μασσαγέτιδος ἀποθανεῖν. Ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ ἐξελαύνουσαν;

[1] Μὴ γένοιτο] Integrè, εὔχομαι ἵνα μὴ γένοιτο.
[2] Κροῖσον μὲν, &c.] Vid. Just. lib. 1. & Herod. lib. 1.

VARIÆ LECT.

[a] Γρ. Ἢ λῃστῇ in MS. Vulg. deest ἤ. Grævius.

ΧΑ. Νὴ

ΧΑ. Νὴ Δία. ΕΡ. Τώμυρις ἐκείνη ἐςί· καὶ τὴν κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὕτη, ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. Ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐςιν. Οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα· καὶ [1] μυρία σφαλεὶς ἔν τε Λιβύῃ καὶ Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελευταῖον [2] μανεὶς, ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἆπιν. ΧΑ. Ὢ πολλοῦ γέλωτος. Ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν οὕτως ὑπερφρονοῦντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιςεύσειεν ὡς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν αἰχμάλωτος ἔςαι, οὗτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἕξει ἐν ἀσκῷ αἵματος; ἐκεῖνος δὲ τίς ἐςιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεςρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθὺν ἀνατεμὼν [3] Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ; βασιλεὺς δέ τις εὔχεται εἶναι. ΕΡ. Εὖγε παρῳδεῖς, ὦ Χάρων. Ἀλλὰ [4] Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος αὐτὸς, ὑπὸ τοῦ παρεςῶτος οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. [5] Καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα. ΧΑ. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ,

[1] Μύρια σφαλεὶς, &c.] Ad Ammonis templum expugnandum exercitum misit, qui in Libyâ desertâ arenis obrutus periit. Vid. Herod. lib. 3. quin & profectus ad quærendam Nili originem in id loci fame redactus fuit, ut comitum suorum aliquot in aliorum alimentum occiderit, nec tamen voto potitus sit. Unde illud Lucani, lib. 10.

——— & pastus cæde suorum
Ignoto te, Nile, redit.

[2] Μανεὶς, &c.] Vid. Herod. lib. 3.

[3] Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ;] Vid. Hom. Od. ω. v. 40,

[4] Πολυκράτην, &c.] De hoc vid. Her. lib. 3. Quæ autem de Mæandrio dominum suum prodente scribit, non leguntur apud Herodotum, sed ex alio Historico illa hausit. Apud Herod. sponte suâ proficiscitur Polycrates ad Orœtem. Grævius.

[5] Καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα] Subaud. παρὰ vel ἀναγινωσκούσης.

γεννικῶς καὶ αὐτοὺς, ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. Ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. Ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσῆν κομίζοντας. ΕΡ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἕξει. Τὴν δὲ πληθὺν, ὦ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλέοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας; ΧΑ. Ὁρῶ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνεσιν· ἐν οἷς ἅπας μὲν ἴδιόν τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδεέστερον. Ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τἀφανοῦς οὗτος [1] ὄχλος, τίνες εἰσίν; ΕΡ. Ἐλπίδες, ὦ Χάρων, καὶ δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναὶ, καὶ φιλαργυρίαι, καὶ ὀργαὶ, καὶ μίση, καὶ τὰ τοιαῦτα· τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμικται αὐτοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεταί γε νὴ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργὴ, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ φιλαργυρία· ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὁπότ' ἂν μάλιστα οἴηταί τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται, κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιποῦσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδατος. [2] Ἢν δ' ἀτενίσῃς, κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἑκάστῳ τὸν ἄτρακτον, ἀφ' οὗ

[1] Ὄχλος, τίνες εἰσίν;] Usitatissima est apud Græcos aut generis, aut numeri, imo utriusque Enallage, quam Grammaticorum alii Σύνθεσιν vocant, alii Σύνεσιν, quia ad sensum, non verba respicitur.

[2] Ἢν δ' ἀτενίσῃς] Subaud. ὀφθαλμοὺς.

ἠρτῆσθαι

ἠρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. Ὁρᾶς καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ' ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων; ΧΑ. Ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἑκάστῳ νῆμα ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλά· τοῦτο μὲν ἐκείνῳ· ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ. ΕΡ. Εἰκότως, ὦ πορθμεῦ· εἵμαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν ὑπὸ τούτου φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου. καὶ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μὲν ἐκείνου, ὅτου ἂν ᾖ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τούτου· τοιόνδε γάρ τι ἡ ἐπιπλοκὴ δηλοῖ. Ὁρᾷς δ' οὖν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ οὗτος μὲν ἀνασπασθεὶς ἄνω, μετέωρός ἐστι· καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν ἀποῤῥαγέντος τοῦ λίνου, ἐπειδὰν μηκέτι ἀνέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται· οὗτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἢν καὶ πέσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. ΧΑ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ. ΕΡ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάστους γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου· ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοὶ ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ λῃστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι. Καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἔστ' ἂν εὖ πράττωσιν ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀττοτοῖ, καὶ αἶ, αἶ, καὶ ὤ μοί μοι. Εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν ὅτι θνητοί τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέστερον, καὶ ἧττον ἠνιῶντο ἀποθανόντες. Νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὰν ἐπιστὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, οὔ ποτε προσδοκήσαντες ἀποσπασθήσεσθαι

σθήσεσθαι αὐτῶν. Η τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι ὅτι [1] ἡ μὲν ἕξει τέλος αὐτῷ· ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν ὄροφον, ἄπιοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μηδὲ δειπνήσας ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄῤῥενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ φίλους διὰ τοῦτο ἑστιῶν, καὶ τοὔνομα τοῦ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίστατο ὡς ἑπταέτης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἆρα ἄν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ἐπὶ τῷ παιδὶ ἐκεῖνον ὁρᾷ, τὸν τοῦ ἀθλητοῦ πατέρα, τοῦ Ολύμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν ἀφ' οἵας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο· τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὅρων διαφερομένους ὁρᾷς ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἶτα πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν καλουμένους, ὑφ' ὧν εἶπον, ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν. ΧΑ. Ορῶ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἐξῶ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, οὗ στερούμενοι ἀγανακτοῦσιν. ΕΡ. Ην γοῦν τοὺς βασιλέας ἴδῃ τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν ἔξω τοῦ ἀβεβαίου, καὶ, ὡς φῄς, ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιαρὰ εὑρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχὰς, καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας· τούτοις γὰρ ἅπαντες ξύνεισιν. Εῶ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη. ΧΑ. Εθέλω γοῦν σοι, ὦ Ερμῆ, εἰπεῖν, ᾧ τινι ἐοικέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. Ηδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνῷ τινι καταῤῥάττοντι ἀνισταμένας, τὰς φυ-

[1] Η μὲν ἕξει τέλος αὐτῷ redundat.

σαλλίδας

σαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός; ἐκείνων τοίνυν αἱ μέν τινες μικραί εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν· αἱ δ' ἐπὶ πλέον διαρκοῦσι, καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων, αὗται ὑπερφυσώμεναι, ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται· εἶτα μέντοι κἀκεῖναι πάντως ἐξεῤῥάγησάν ποτε· οὐ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι· τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. Ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους, οἱ δ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. Πᾶσι δ' οὖν ἀποῤῥαγῆναι ἀναγκαῖον. ΕΡ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὁμήρου εἴκασας, ὦ Χάρων, [1] ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ. ΧΑ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, καὶ ὡς φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων ἁμιλλώμενοι· ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοὺς δεήσει, ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. Βούλει οὖν, ἐπείπερ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμεν, ἀναβοήσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων, ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν ἀΐδιόν ἐστιν, οὐδ' ἂν ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανών· ἀλλ' ἀνάγκη τὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι· τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας. Εἰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα [2] ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἴει μέγα ὠφεληθῆναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι παραπολύ; ΕΡ. Ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα, τοσούτῳ

[1] Ὃς φύλλοις] Vid. Il. ζ'. v. 146.
[2] Ἐξ ἐπηκόου] Subauditur τόπου.

κηρῷ ἔβυσαν αὐτά· [1] οἷόν περ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἑταίρους ἔδρασε δέει τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως· πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἢν καὶ σὺ κεκραγὼς διαῤῥαγῇς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. Πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδεδεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οἷά ἐστιν. ΧΑ. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν [a] ἐμβοήσαιμι; ΕΡ. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτοὺς, ἃ ἴσασιν. Ὁρᾷς ὅπως ἀποστάντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ [2] δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες παρ' ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γὰρ καὶ μισοῦνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. ΧΑ. Εὖγε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοι εἰσὶν, ὦ Ἑρμῆ. ΕΡ. Ἱκανοὶ καὶ οὗτοι. Ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη. ΧΑ. Ἓν ἔτι ἐπόθουν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῆ, καί μοι δείξας αὐτὸ, ἐντελῆ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πεποιηκὼς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττουσι, θεάσασθαι. ΕΡ. Ἠρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. Πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκρο-

[1] Οἷόν περ Ὀδυσσεὺς, &c.] Vid Hom. Od. μ'. v. 177.

[2] Δῆλοί εἰσι βουλεύοντες] Δῆλος, φανερὸς, & alia ejusdem significationis cum particip. cujuslibet temporis eleganter conjunguntur; tumque resolvuntur aut per accusativ. & infinitivum, aut particulam ὡς vel ὅτι & indicativum; ita ut δῆλοί εἰσι βουλεύοντες idem sit ac δῆλόν ἐστι αὐτοὺς βουλεύειν, vel δῆλόν ἐστιν ὅτι αὐτοὶ βουλεύουσι. Vid. Vigerum.

VARIÆ LECT.

[a] Γρ. Ἐμβοήσαιμι in Cod. Lugdun. Edit. in cæteris ἐμβοήσαιμεν.

δοχεῖα,

δοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκιά ἐστι. ΧΑ. [1] Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ χρίουσι μύρῳ; οἱ δὲ, καὶ [2] πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, [3] ὡς γοῦν εἰκάσαι, ἐγχέουσιν; ΕΡ. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ᾅδου. Πεπιστεύκασι δ' οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν, δειπνεῖν μὲν ὡς οἷόν τε περιπετομένας τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον. ΧΑ. Ἐκείνους ἔτι πίνειν ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι κατάγοντι αὐτούς· οἶσθ' οὖν εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν, ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι. Ἐπεί τοι καὶ παγγέλοια ἂν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπασχον, οὐκ ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀνάγειν πιομένους. [4] Ω μάταιοι, τῆς ἀνοίας· οὐκ εἰδότες ἡλίκοις ὅροις διακέκριται τὰ νεκρῶν καὶ τὰ ζώντων πράγματα, καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστι· καὶ ὅτι [5] κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλλαχε τύμβου, ἐν δ' ἰῇ τιμῇ Ἶρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων· Θερσίτῃ δ' ἶσος Θέτιδος παῖς ἠϋκόμοιο, πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, γυμνοί τε, ξηροί τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. ΕΡ. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖς. Ἀλλ' ἐπείπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι

[1] Τί οὖν ἐκεῖνοι, &c.] Moris fuit apud antiquos, ut non tantum cadavera ungerent, sed etiam cippum, cui corollas & serta imponerent.

Serta novercali dederat fragrantia cippo. Cognatus.

[2] Πυρὰν νήσαντες, &c.] De hisce ritibus vid. Potter's Archæologiam Græcam, lib. 4. c. 6, 7.

[3] Ως γοῦν εἰκάσαι] Subaud. ξυμβαίνει vel ἐνδέχεται.

[4] Ω μάταιοι τῆς ἀνοίας] Subaud. ἕνεκα.

[5] Κάτθαν' ὁμῶς] Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis παρῳδούμενος contexuit. Grævius.

τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον. Ὁρᾷς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; [1] Σίγειον μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωικὸν, ἀντικρὺ δὲ, ὁ Αἴας τέθαπται ἐν τῷ Ῥοιτείῳ. ΧΑ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάφοι. Τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἃς κάτω ἀκούομεν· τὴν Νῖνον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλεωνὰς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. Πολλοὺς γοῦν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλκῆσαι, μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον. ΕΡ. Ἡ Νῖνος μὲν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴπῃς ὅπου ποτ' ἦν. Ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὔπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον, οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθησομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος; Μυκήνας δὲ, καὶ Κλεωνὰς, αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον· ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον κατελθὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. Πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι καὶ αὗται. Ἀποθνήσκουσι γὰρ, [a] ὦ πορθμεῦ, καὶ πόλεις ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παραδοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. [2] Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφος ἐν Ἄργει ἔτι καταλείπεται. ΧΑ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων, Ἴλιον ἱρὴν, καὶ εὐρυάγυιαν, καὶ εὐκτίμεναι Κλεωναί. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν; ΕΡ. Ἀργείους ὁρᾷς, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίους,

[1] Σίγειον, &c.] Sigeum & Rhœteum duo Trojæ promontoria, ubi horum sita sunt sepulchra. Vid. Strab. Geog. lib. 13.

[2] Ἰνάχου] Inachus Argivor. Rex in fluvio Inacho à se denominato sepultus est. Vid. Nat. Com. lib. 8.

VARIÆ LECT.

[a] Hæc verba, ὦ πορθμεῦ, desunt in Cod. Amstel. & Salmurii editis.

κεδαιμονίους,

κεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν [1] Οθρυάδην, τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι. ΧΑ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῆ, ὁ πόλεμος; ΕΡ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται. ΧΑ. Ὢ τῆς ἀνοίας, οἵγε οὐκ ἴσασιν ὅτι κἂν ὅλην τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ· τὸ δὲ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ. ΕΡ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται. Ἡμεῖς δὲ, καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν καθ᾽ ἃ ἐστάλην, σὺ δ᾽ ἐπὶ τὸ πορθμεῖον. Ἥξω δέ σοι μετ᾽ ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροστολῶν. ΧΑ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐεργέτης ἀεὶ ἀναγεγράψῃ· ὠνάμην δέ τι διὰ σὲ τῆς ἀποδημίας. Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι. Χάρωνος δ᾽ οὐδεὶς λόγος.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝΥΠΝΙΟΥ, ΗΤΟΙ, ΒΙΟΣ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

ΑΡΤΙ μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ὤν. Ὁ δὲ πα-

[1] Οθρυάδην] Argivis & Lacedæmoniis de agro Thyreatico altercantibus, Amphictyones pugnâ utrinque lectorum hominum rem decernendam censuerunt. Lacedæmonii suâ ex parte Othryadem summæ rei, Argivi Thersandrum præfecerunt. Prælio de Argivis duo superstites fuerunt, Agenor & Chromius, qui cum omnes Lacedæmonii mortui viderentur, de victoriâ civibus nuncium attulerunt. Pactâ autem quiete, Othryades etiamnum vivens, fultusque hastilibus mortuorum scuta abstulit, tropæum erexit, suoque sanguine id *Jovi Tropæorum Tutori* inscripsit. Quo facto, Amphictyones causam Lacedæmoniis adjudicârunt. Vid. Plut. Parall. Barthius igitur ad Statii Thebaid. lib. 4. & *Brodæus Misc. lib. 9. cap. 10. haud dubiè rectissimè pro* ὀνόματι (quod vulg. Cod. præ se ferunt) *reponi jubent* αἵματι. Vid. Jensii annot. in hanc vocem.

τὴν

τὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων, ὅ, τι καὶ διδάξαιτό με. Τοις πλείςοις ὖν ἔδοξε παιδεία μὲν, καὶ πόνȣ πολλȣ̃, καὶ χρόνȣ μακροῦ, καὶ δαπάνης ȣ̓ σμικρᾶς, καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς· τὰ δὲ ἡμέτερα, μικρά τε εἶναι, καὶ ταχεῖάν τινα τὴν ἐπικȣρίαν ἀπαιτεῖν· εἰ δέ τινα τέχνην τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον [1] εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκȣ̃ντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ μηκέτι οἰκόσιτος εἶναι, τηλικοῦτος ὤν· οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τον πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον. Δευτέρας οὖν σκέψεως ἀρχὴ προυτέθη, τίς ἀρίςη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥάςη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπȣσα, καὶ πρόχειρον ἔχȣσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. Αλλȣ τοίνυν ἄλλην ἐπαινοῦντος, ὡς ἕκαςος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδὼν, (παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριςος ἑρμογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιςα εὐδοκίμοις) οὐ θέμις εἶπεν ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν, σοῦ παρόντος. Αλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοςὴν, καὶ ἑρμαγλυφέα· δύναται γὰρ καὶ τȣ̃το, [2] φύσεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς. Ετεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τȣ̃ κηρȣ̃ παιδιαῖς· ὁπότε γὰρ ἀφεθείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππȣς, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπȣς ἀνέπλαττον, εἰκότως, ὡς ἐδόκȣν τῷ πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πληγὰς ἐλάμβανον. Τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐφυΐαν

[1] Εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν] Αὐτὸς pro αὐτὸν. Nomin. enim pro Accusativo ab Atticis sæpe usurpatur, & αὐτὸν pro ἐμαυτόν. Τὸ μὲν μυριάκις μυρίȣς κεκηρύχθαι παραλείπω, καὶ τὸ πολλάκις αὐτὸς ἐςεφανῶσθαι πρότερον, *mitto infinitos centies proclamatos esse, ac meipsum antea sæpius coronatum.* Dem. pro Cor. Vid. Vig.

[2] Φύσεώς γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς] Subauditur ἕνεκα. Ad verbum enim est, *dexterè se habens* (sive *affectus*) *quod ad ingenium attinet, i. e.* ingenio felici præditus.

καὶ

καὶ ταῦτα ἦν. Καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς. Ἅμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι· κἀγὼ παρεδεδόμην τῷ θείῳ, μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος· ἀλλά μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ φαινοίμην θεούς τε γλύφων, καὶ ἀγαλμάτιά τινα μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ τε, κἀκείνοις, οἷς προῃρούμην. [a] Καὶ τότε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο. Ἐγκοπέα γάρ μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἠρέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν [1] τὸ κοινὸν, Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός. Σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, οὐ πράως οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο· ὥστε δάκρυά μοι τὰ προοίμια τῆς τέχνης. Ἀποδρὰς οὖν ἐκεῖθεν, ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνοῦμαι, συνεχὲς ἀνολολύζων, καὶ δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως, καὶ διηγοῦμαι τὴν σκυτάλην, καὶ τοὺς μώλωπας ἐδείκνυον· καὶ κατηγόρουν πολλήν τινα ὠμότητα, προσθεὶς ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι κατὰ τὴν τέχνην. Ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν. Μέχρι μὲν δὴ τούτων γελάσιμα, καὶ μειρακιώδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, οὐκέτι εὐκαταφρόνητα, ὦ ἄνδρες, ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιληκόων ἀκροατῶν δεόμενα. Ἵνα γὰρ καθ' Ὁμη-

[1] Τὸ κοινὸν] Subaud. ῥῆμα.

VARIÆ LECT.

[a] Γρ. Καὶ τότε apud Ald. in cæter. Codicib. τόγε.

ρον

ρον εἴπω, [1] Θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἐναργὴς οὕτως ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας. Ετι γοῦν καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον τά τε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος· οὕτω σαφῆ πάντα ἦν. Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χεροῖν, εἷλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως, καὶ καρτερῶς. Μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι. Καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με· ἄρτι δὲ ἂν αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμην. Εβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα· ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιτο· ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. Ην δὲ ἡ μὲν ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρικὴ, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην, τὼ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα, τιτάνου καταγέμουσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος ὁπότε ξέοι τοὺς λίθους· ἡ ἑτέρα δὲ, μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς, καὶ κόσμιος τὴν ἀναβολήν. Τέλος δ' οὖν, ἐφιᾶσί μοι δικάζειν ὁποτέρᾳ βουλοίμην συνεῖναι αὐτῶν. Προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη, καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν. Εγὼ, φίλε παῖ, Ερμογλυφικὴ Τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὴς οἴκοθεν. Ο τε γὰρ πάππος σου, εἰποῦσα τοὔνομα τοῦ μητροπάτορος, λιθοξόος ἦν, καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω· καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. Εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ φληνάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἑτέραν, ἕπεσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοὶ, πρῶτα μὲν θρέψῃ γεννικῶς, καὶ τοὺς ὤμους ἕξεις καρτεροὺς, φθόνου δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, καὶ οὔποτε ἄπει ἐπὶ τὴν [2] ἀλλοδαπὴν, τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπών. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες. Μὴ μυσαχθῇς δὲ τοῦ σώματος τὸ

[1] Θεῖός μοι, &c.] Agamemnonis verba, lib. 2. Iliad. Bourd.
[2] Ἀλλοδαπὴν] Subaud. γῆν.

εὐτελὲς,

εὐτελὲς, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν· ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων ὁρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκεῖνος ἔδειξε τὸν Δία, καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπῃνέθη, καὶ Πραξιτέλης ἐθαυμάσθη· προσκυνοῦνται γοῦν οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. Εἰ δὴ τούτων εἷς γένοιο, πῶς μὲν οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις· περίβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. Ταῦτα καὶ ἔτι τούτων πλείονα, διαπταίουσα καὶ βαρβαρίζουσα πάμπολλα, εἶπεν ἡ Τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ συνείρουσα, καὶ πείθειν με πειρωμένη. Ἀλλ᾽ οὐκέτι μέμνημαι· τὰ πλεῖστα γὰρ ἤδη μου τὴν μνήμην διέφυγεν. Ἐπεὶ δ᾽ οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως. Ἐγὼ δὲ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ, ἤδη συνήθης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος μου πεπείρασαι. Ἡλίκα μὲν οὖν τὰ ἀγαθὰ ποριῇ λιθοξόος γενόμενος, αὕτη προείρηκεν. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, κἀν τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος, ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ τὴν πρόσοδον. Οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος· οὔτε ἐχθροῖς φοβερὸς, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτός· ἀλλ᾽ αὐτὸ μόνον, ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς, ἀεὶ τὸν προὔχοντα ὑποπτήσσων, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼ βίον ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος ἕρμαιον ὤν. Εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, οὐκ ἔστι δὲ ὅστις τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὔξαιτ᾽ ἂν σοι ὅμοιος γενέσθαι. οἷος γὰρ ἂν ᾖς βάναυσος, καὶ χειρῶναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ. Ἢν δὲ μοι πείθῃ, πρῶτον μέν σοι πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστὰς, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων, ὡς εἰπεῖν ἔμπειρον ἀποφαίνουσα. Καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι

κυριώτατον ἐστι, κατακοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πρᾳότητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὁρμῇ. Ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. Λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψει μετ' ἐμοῦ. Καὶ ὅλως ἅπαντα, ὁπόσα ἐστὶ τά τε θεῖα, τά τε ἀνθρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι. Καὶ ὁ νῦν πένης, ὁ τοῦ δεῖνος, ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἀγεννοῦς οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος, καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλούτῳ προὐχόντων ἀποβλεπόμενος· ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς, πάνυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρίας ἀξιούμενος. Κἂν που ἀποδημῇς, οὐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς, οὐδ' ἀφανὴς ἔσῃ. Τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος, τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων. Αν δὲ τι σπουδῆς ἄξιον ᾖ, καὶ τοὺς φίλους, ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· κἂν που τι λέγων τύχῃς, κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως, καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτμίας ὃ δὲ λέγουσιν, ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίγνονταί τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι περιποιήσω· καὶ γὰρ ἢν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθῃς, οὔποτε παύσῃ συνὼν τοῖς πεπαιδευμένοις, καὶ προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις· Ορᾷς [1] τὸν Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνος υἱὸν ὄντα, ἐγὼ ἡλίκον

[1] Τὸν Δημοσθένην] Demosthenes Demosthenis F. *quem cultellos venditâsse omnium pene doctorum literæ loquuntur*. Val. Max. lib. 3. Quin & Juv. de Demost.

Diis

λίκον ἐποίησα; ὁρᾷς [1] τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν, ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν; ὁ δὲ [2] Σωκράτης καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ Ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεὶς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς, ηὐτομόλησεν [3] ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται; ἀφεὶς δὲ αὐτοὺς τηλικούτους, καὶ τοιούτους ἄνδρας, καὶ πράξεις λαμπρὰς, καὶ λόγους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ ἀρχὰς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιόν τε πιναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δουλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις, κάτω νενευκὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, καὶ χαμαίζηλος, καὶ πάντα τρόπον ταπεινός· ἀνακύπτων δὲ οὐδέποτε, οὐδὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ ἐλευθέριον οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὔρυθμα καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι, προνοῶν· ὅπως δὲ αὐτὸς εὔρυθμός τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα πεφροντικὼς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων. Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, οὐ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην, καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γεγηθώς· καὶ μάλιστα ἐπεί μοι καὶ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθὺς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. Η δὲ ἀπολειφθεῖσα, τὸ μὲν πρῶτον ἠγα-

Diis ille adversis genitus, fatoque sinistro,
Quem pater ardentis massæ fuligine lippus
A carbone, & forcipibus gladiosque parante
Incude, ac luteo Vulcano ad Rhetora misit.

[1] Τὸν Αἰσχίνην] Vid. Plin. Diog. Laert. Aut. vit. Æsch. Bourdel.
[2] Σωκράτης] Socrates fuit Sophronisci lapidarii F. qui etiam lapides sculpsisse dicitur. Bourd.
[3] Ως ἐμὲ]. Pro εἰς vel πρὸς ἐμὲ.

νάκτει, καὶ τὼ χεῖρε συνεκρότει, ϗ τοὺς ὀδόντας ἐνέπριε· τέλος δὲ, [1] ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μεμεβέβλητο. Εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσητε· θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι. Η ἑτέρα δὲ πρός με ἀπιδοῦσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε, ἔφη, τῆσδε τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. Καὶ ἐλθὲ ἤδη, ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὀχήματος, δείξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, [2] τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα, μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ ἀγνοήσειν ἔμελλες. Επεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε καὶ ὑφηνιόχει. Αρθεὶς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ, ἐπεσκόπουν ἀπὸ τῆς ἕω ἀρξάμενος ἄχρι πρὸς ἑσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ [3] ὁ Τριπτόλεμος, ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. Ουκέτι μέντοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι ἐπῄνουν, καὶ μετ' εὐφημίας καθ' οὓς γενοίμην τῇ πτήσει παρέπεμπον. Δείξασα δὲ μοι τὰ τοσαῦτα, κἀμὲ τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὖθις, οὐκέτι τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην τὴν ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. Καταλαβοῦσα οὖν ϗ τὸν πατέρα ἑστῶτα, ϗ περιμένοντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, κἀμὲ, οἷος ἥκοιμι· καὶ τι καὶ ὑπέμνησεν οἷα μικροῦ δεῖν περὶ ἐμοῦ ἐβουλεύσαντο. Ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὢν, ἐμοὶ δοκεῖ, ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον. Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ηράκλεις, ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. Εἶτ' ἄλλος

[1] Ωσπερ τὴν Νιόβην] Vid. Ov. Met. lib. 6. v. 305.
[2] Πηγάσῳ ἐοικότων] Vid. Hom. Il. 9. Ov. 5. Cognatus.
[3] Τριπτόλεμος] Hic agriculturæ autor fuisse in Græcia creditur. Vid. Nat. Com. lib. 5. & Ov. Fast. lib. 4.

Iste quidem mortalis erit, sed primus arabit,
Et seret, & cultâ præmia tollet humo.

ὑπέκρουσε,

ὑπέκρουσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκισαί εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα που [1] τριέσπερος, ὥσπερ ὁ Ηρακλῆς, καὶ αὐτός ἐςι. Τί δ' οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, καὶ ὀνείρων παλαιῶν καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἕωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία. Μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτὰς τίνας ὑπείληφεν; Οὐκ, ὦ 'γαθέ. [2] Οὐδὲ γὰρ ὁ Ξενόφων ποτε διηγούμενος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα. Ιςε γὰρ οὐχ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ διεξῄει· καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, περιεςώτων πολεμίων· ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις. Καὶ τοίνυν κἀγὼ τοῦτον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μάλιςα εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῆ διαφθείρων. Επιῤῥωσθήσεται εὖ οἶδ' ὅτι κἀκεῖνος ἀκούσας τοῦ μύθου, ἱκανὸν ἑαυτοῦ παράδειγμα ἐμὲ προςησάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὢν, πρὸς τὰ κάλλιςα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν τότε· οἷος δὲ ὑμᾶς πρὸς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὐδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΕΝΤΩΝ.

ΕΠΙ ἄρχοντος Αριςάρχου Φαληρέως, Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ ἱςαμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ σίγμα πρὸς τὸ

[1] Τριέσπερος, &c.] Nota est fabula trinoctialis concubitûs Jovis & Alcmenæ. Cognatus.

[2] Οὐδὲ γὰρ ὁ Ξενόφων] Videtur hoc somnium intelligere, quod est lib. 3. Αναβάσ. Quo vidit Xenophon per quietem domum suam paternam fulmine collucere. Cognatus.

ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ ἁρπαγῆς, ἀπηρῆσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων.

ΜΕΧΡΙ μὲν, ὦ Φωνήεντα δικαςαὶ, ὀλίγα ἠδικούμην ὑπὸ τουτοὶ τοῦ ταῦ καταχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ [1] καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην· καὶ παρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, ἣν ἴςέ με φυλάσσοντα πρός τε ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς. Ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἥκει πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥςε ἐφ᾽ οἷς ἡσύχασα πολλάκις, οὐκ ἀγαπῶν, ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνω νῦν παρὰ τοῖς ἀμφότερα εἰδόσιν ὑμῖν. Δέος δὲ οὐ μικρόν με ἐπὶ τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτοῦ. Τοῖς γὰρ προπεπραγμένοις ἀεί τι μεῖζον προςιθὲν, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα, μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἳ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ φυλακήν. Εἰ γὰρ ἐξέςαι τοῖς βουλομένοις ἀπὸ τῆς καθ᾽ αὑτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι. καὶ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τὶ γράφεται, οὐχ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ᾽ οἷς ἐτάχθη τὰ κατ᾽ ἀρχὰς ἕξουσιν. Ἀλλ᾽ οὔτε ὑμᾶς οἶμαί ποτε εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἥξειν, ὥςε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· οὔτε εἰ καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐςὶν ἀδικουμένῳ. Ὡς εἴθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι, εὐθὺς ἀρξαμένων παρανομεῖν. Καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν

[1] Καταίροντος] Καταπλέοντος, κατερχομένου. Scholiastes.

τὸ

τὸ λάμβδα τῷ ῥῶ, διαμφισβητῶν περὶ τῆς [1] κισσήρεως, καὶ κεφαλαλγίας· ὅτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικρῶ δεῖν ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ κναφείῳ ὑπὲρ [2] γναφάλων. Ἐπέπαυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον, τὸ [3] μόγις ἀφαιρούμενον αὐτῶ, καὶ μάλιςα παρακλέπτον. Καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἠρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι παρανόμω. Καλὸν γὰρ ἕκαςον μένειν ἐφ' ἧς τέτυχηκε τάξεως. Τὸ δ' ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύοντός ἐςι τὸ δίκαιον. Καὶ ὁ γε πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διατυπώσας, εἴτε [4] Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην) οὐ τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔςαι, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαςον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνεῖδον. Καὶ ὑμῖν μὲν, ὦ δικαςαὶ, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὑτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. Ἡμιφώνοις δὲ τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δεῖται. Πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἔνια τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ πρόσεςι. Καθ' αὑτὰ μὲν οὖν τὰ φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους. Τὸ δὲ ταῦ τοῦτο (οὐ γὰρ ἔχω αὐτὸ χείρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ᾧ καλεῖται, ὅ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ὁραθῆναι, τό τε ἄλφα, καὶ τὸ υ, οὐκ ἂν

[1] Κισσήρεως] Attici λ in ρ mutant.

[2] Γναφάλων] Hæc vox communiter ſcribitur κνάφαλων; apud Atticos verò κ in γ mutatur. Γνάφαλον autem *floccus eſt fullonico carduo detractus è panno inter pectendum.*

[3] Μόγις] Μόγις οἱ Ἀθηναῖοι, μόλις ἡ κοινή. Scholiaſtes.

[4] Κάδμος] Phœnix, qui in Græciam litteras attulit, α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. Palamedes addidit ξ. θ. φ. χ. & *Simonides* ζ. η. ψ. ω. Cognatus.

ἠκούσθε μόνον) τοῦτο οὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε, βιασάμενον ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελάσαι πατρῴων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν. Ὅθεν δὲ καὶ ἀπὸ τίνων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν. Ἐπεδήμουν ποτὲ Κυβέλῳ, (τὸ δέ ἐστι πολίχνιον οὐκ ἀηδὲς, ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ, γειτόνων τὸ βέλτιστον. Κατεγόμην δὲ παρὰ κωμῳδιῶν τινι ποιητῇ, [1] Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιώτιος μὲν ὡς ἐφαίνετο τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. Παρὰ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. Μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει, τετταράκοντα λέγειν, ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγεννημένων μοι, συνήθειαν ᾤμην συντεθραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια ταυτὶ λέγειν, καὶ οἰστὸν ἦν μοι τὸ ἄκουσμα, καὶ οὐ πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς. Ὁπότε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν, εἶτα ἀπερυθριάσαν καὶ βασίλιτταν ὀνομάζειν, οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγανακτῶ, καὶ πίμπραμαι, δεδιὼς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκά τις ὀνομάσῃ. Καί μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι, καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτε τῆς δικαίας ὀργῆς. Οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρουμένῳ τῶν συνήθων καὶ συνεσχολακότων μοι γραμμάτων. Κίσσαν μου λάλον ὄρνεον ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, τῶν κόλπων ἁρπάσαν, κίτταν ὠνόμασεν. Ἀφείλετο δέ μου φάσσαν ἅμα νήσσαις τε, καὶ κοσσύφοις, [2] ἀπαγορεύοντ-

[1] Λυσίμαχος] Οὗτος γὰρ πρῶτος ἤρξατο τῆς τοῦ σ εἰς τὸ τ μεταβολῆς, τέτταρα κατατολμήσας εἰπεῖν καὶ τήμερον. Schol.

[2] Ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου] Aristarchus summus erat Grammaticus; Grammatici autem est dicendi puritati consulere, ideoque nulli non id genus variationi adversari.

τος Ἀριστάρχου. Περιέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας. Ἐπ' Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Ὑμηττὸν, ὁρώντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιοῦν λέγειν, καὶ πᾶσαν ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλασσαν, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις φεισάμενον σεύτλων. Ὡς τὸ δὴ λεγόμενον, μηδὲ πάσσαλόν μοι καταλιπεῖν. Ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ Ζῆτα, σμάραγδον ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν Σμύρναν· μήτε τῷ Ξῦ, πᾶσαν παραβάντι συνθήκην, καὶ τὸν συγγραφέα τῶν τοιούτων ἔχοντι [1] Θουκυδίδην σύμμαχον. Τῷ μὲν γὰρ γείτονί μου Ῥῷ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ' αὐτῷ φυτεύσαντί μου τὰς [2] μυῤῥίνας, καὶ παίσαντί με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόῤῥης. Κἀγὼ μὲν τοιοῦτον. Τὸ δὲ Ταῦ τοῦτο, σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. Ὅτι δ' οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ Δέλτα, καὶ τὸ Θῆτα, καὶ τὸ Ζῆτα, μικροῦ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε, φωνήεντα δικασταὶ, τοῦ μὲν Δ λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν [3] ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῦν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους; τοῦ Θῆτα κρούοντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς κολοκύνθης ἐστερῆσθαι; τοῦ Ζῆτα, τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν; τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τουτὶ Ταῦ; τὸ δὲ ἄρα οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος,

[1] Θουκυδίδην, &c.] Atticâ Dialecto usus est Thucydides.
[2] Μυῤῥίνας] Σ in ρ apud Atticos mutatur, & vice versâ.
[3] Ενδελέχειαν] Attici δ & θ in τ, & ζ in ττ mutant.

ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε τουτονὶ τὸν τρόπον. Οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις· μᾶλλον δὲ, ὦ δικασταὶ, μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με [1] τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. Ω γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. Ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. Δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. Καὶ ὁ μὲν τὶ καλὸν ἰδὼν καλὸν εἰπεῖν βούλεται· τὸ δὲ παρεισπεσὸν [2] ταλὸν εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει, ἐν ἅπασι προεδρίαν ἔχειν ἀξιοῦν. Πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται· τὸ δὲ (τλῆμον γάρ ἐστιν ἀληθῶς) τλῆμα πεποίηκε τὸ κλῆμα, καὶ οὐ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ᾧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἶξαί φασι, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ καὶ τούτῳ ἐπιβουλεύει, καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, τῦρόν τινα ἀπέφηνεν. Οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ· ἔργῳ δὲ πῶς; κλάουσιν ἄνθρωποι, καὶ [3] τὴν αὐτὴν τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. [4] Τῷ γὰρ τούτου σώματί φασι τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντες, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύλα τεκτήναντες, ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ' αὐτά· ἀπὸ

[1] Τὸ μέρος] Ἀντὶ τοῦ ὅσον τὸ κατ' αὐτό. Scholiastes.

[2] Τάλον, &c.] Dorici κ in τ mutant.

[3] Τὴν αὐτὴν τύχην] Nullus dubito quin legendum sit τὴν αὐτῶν τύχην.

[4] Τῷ γὰρ τούτου σώματι. &c.] Verissima vocis σταυρὸς originatio. Ταῦ, ταυηρὸς, hoc est, in modum tau efformatus, & per contractionem ταυρὸς, & præposito sigma ut fieri solet, σταυρός. Menagius.

δὴ

δὴ τῦτυ, κὴ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. Τούτων οὖν ἁπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιοι εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τῦτο μόνον ἐς τὴν τῦ ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν. Ο δὴ ςαυρὸς εἶναι ὑπὸ τῦτυ μὲν ἐδημιυργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

ΤΙΜΩΝ, ἢ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

ΤΙΜΩΝ.

Ω Ζεῦ [1] φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ [2] ἑταιρεῖε, καὶ ἐφέςιε, καὶ ἀςεροπητὰ, καὶ ὅρκιε, καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδυπε, [3] καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλῦσι, κὴ μάλιςα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος, ὑπερείδεις [4] τὸ πίπτον [5] τῦ μέτρυ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ

[1] Φίλιε κὴ ξένιε] Sic dictus Jupiter, quòd amicitiæ præses duceretur, & hospitum vindex, si quando hospitii jura violata fuerant.

Jupiter, hospitibus nam te dare jura loquuntur.

Virg. Æn. 4. Barlæus.

[2] Εταιρεῖε κὴ ἐφέςιε]—Quòd Sodalitii præses, & procurator, dominus, assertorque eorum haberetur, qui ejusdem tecti, septi, vel laris sunt participes. Barlæus.

[3] Καὶ εἴ τι σε ἄλλο ὄνομα] pro εἴ σε κατά τι ἄλλο ὄνομα, &c.

[4] Τὸ πίπτον] Subaud. μέρος.

[5] Τῦ μέτρυ, &c.] Ρυθμὸς propriè dicitur illa ἄρσις & θέσις eorum, qui pede & manu plaudunt; unde translatum ad pedes metricos. Μέτρον à metiendo nomen habet, estque certa & definita pedum compositio. Differunt igitur & ῥυθμὸς, & μέτρον, quod ῥυθμοὶ numeri spatio temporum constant, μέτρα etiam ordine. Alterum quantitatis est, alterum qualitatis. *Cadere* dicitur versus, cùm non rectè pedibus suis incedit, vel in fine claudicat, ut tibicine opus habeat, quo fulciatur: *hiare*, cum pars aliqua deficit, aut debitâ dimensione non constat, aut crebra vocalium inter se fit concursio. Bar.

ῥυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπὴ, καὶ ἡ βαρύβρομος βροντὴ, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων. Τὸ δὲ ἀοίδιμόν σου καὶ ἑκηβόλον ὅπλον, καὶ πρόχειρον, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον. Θᾶττον γοῦν τῶν ἐπιορκεῖν τὶς ἐπιχειρούντων ἕωλον θρυαλλίδα φοβηθείη ἂν, ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα· οὕτω δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν, ἢ καπνὸν ἀπ᾽ αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου. Ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ [1] Σαλμωνεὺς ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνὴρ, καὶ μεγαλαυχούμενος. Πῶς γὰρ, ὅπου γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρᾳ καθεύδεις; ὃς οὔτε τῶν ἐπιορκούντων ἀκούεις, οὔτε τοὺς ἀδικοῦντας ἐπισκοπεῖς· λημᾷς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα, καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες· ἐπεὶ νέος γε ἔτι καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων, καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ οὐδέποτε ἦγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ᾽ ἀεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο, καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, προηκοντίζετο. Οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινηδὸν, καὶ ἡ χιὼν σωρηδὸν, καὶ ἡ χάλαζα πετρηδόν. Καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑετοί τε ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι· ποταμὸς

[1] Σαλμωνεὺς] Æoli F. de quo Virg. Æn. 6. Cognatus.

ἑκάστη

ἑκάστη σταγών· ὥστε τηλικαύτη [1] ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ [2] ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο. Ὡς ὑποβρυχίων ἁπάντων καταδεδυκότων, μόλις ἕν τι κιβώτιον περισωθῆναι, προσοκεῖλαν [3] τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττον [4] εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. Τοι γὰρ τοι ἀκόλουθα τῆς ῥαθυμίας τἀπίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, ὅτε θύοντος ἔτι σοί τινος, οὔτε στεφανοῦντος, εἰ μή τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων· καὶ οὗτος, οὐ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν. Καὶ κατ' ὀλίγον [5] Κρόνον σε, ὦ Θεῶν γενναιότατε, ἀποφαίνουσι, παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. Ἐῶ λέγειν ὁποσάκις ἤδη σου τὸν νεὼν σεσυλήκασιν· οἱ δὲ καὶ [6] αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν

[1] Ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ] Subaud. μορίῳ.

[2] Ναυαγία] Locus apprimè notandus; convenit enim cum historiâ sacrâ, nisi quòd, ut ait Comicus, malè divisa sunt temporibus hæc. Quæ enim de Noacho scripta à principe Historicorum Mose fuerant, ad Deucalionem suum transtulerunt Græci. Tan. Faber.—De Deucalione Vid. Apollod. lib. 1. & Ov. Met. lib. 1.

[3] Τῷ Λυκωρεῖ] Mons sive locus ad quem appulit scapha. Scribit Pausanias in Phocicis Lycoream urbem conditam in Parnassi summitate ab iis, qui in Deucalionis alluvione lupo ululatibus (τῶν λυκῶν ὠρυγαῖς) servati sint, ut eo nomine vel ipse Parnassus vel pars ejus intelligatur. Nam & Ovid. Parnassum fuisse ait montem Phocidis, in quem ab undis tutum Deucalion & Pyrrha se receperant. Verum ex narratione Mosaicâ mons, in quo resedit arca, unus fuisse dicitur montium Ararati, *i. e.* majoris Armeniæ. Barlæus.

[4] Εἰς ἐπιγονὴν, &c.] Non absimili modo Horatius Car. lib. 3. Od. 6.

Ætas parentum pejor avis tulit
Nos nequiores, mox daturos
Progeniem vitiosiorem.

[5] Κρόνον σε ἀποφαίνουσι] Imperio abdicant, quod Saturno fecit Jupiter.————tacitè Jovem perduellionis accusat. Barl.

[6] Αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας, &c.] Legitur de Dionysio Siciliæ tyranno, ut alios mittam, quòd Jovi Olympio detraxerit magni ponderis

Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασι. Καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκνησας ἢ ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν φυγήν. Ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γιγαντολέτωρ, καὶ Τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους περικειρόμενος ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. Ταῦτα τοίνυν, [1] ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσεται, οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; [2] πόσοι Φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς οὕτως ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου; ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας τἀμὰ εἴπω, τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε προσβλέπουσιν οἱ τέως ὑποπτήσσοντες, καὶ προσκυνοῦντες, κἀκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι. Ἀλλ' ἤν που καὶ ὁδῷ βαδίζων ἐντύχοιμί τινι αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην, παρέχονται, [3] μηδὲ ἀναγνόντες. Οἱ δὲ καὶ πόῤῥωθεν ἰδόντες ἑτέραν ἐκτρέπονται, δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν

deris aureum amiculum, quo eum Hieron è manubiis Carthaginensium ornaverat.; proque detracto aureo laneum illi pallium injecerit, cavillans; *aureum amiculum æstate grave est, hyeme frigidum; laneum ad utrumque anni tempus accommodatius.* Barlæus.

[1] Ω θαυμάσιε] Ut supra ὦ γενναιότατε per illusionem. Barl.

[2] Πόσοι Φαέθοντες, &c.] Metonymia subjecti pro adjuncto. Barl.

[3] Μηδὲ ἀναγνόντες] Subaud. ἐπιγραφήν.

γεγενημένον,

γεγενημένον. Ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ [1] ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. Τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττοντας. [2] Ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε. Ἤδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱὲ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυμον, (ὑπὲρ τὸν [3] Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι) καὶ ἀναῤῥιπίσας τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς [4] Αἴτνης ἀναυσάμενος, μεγάλην ποιήσας τὴν φλόγα, ἐπιδείξαιο τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περί σοῦ, καὶ τῆς σῆς ταφῆς μυθολογούμενα. Ζ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ; πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος· σκάπτει δὲ οἶμαι ἐπικεκυφώς· λάλος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. Ἤπου [5] φιλόσοφός ἐστιν. Οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῄει καθ᾽ ἡμῶν. ΕΡ. Τί φὴς, ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου, τὸν [6] Κολυττέα; οὗτος

[1] Ταύτην τὴν ἐσχατιὰν] Cave ſis idem cum illo ſentias, qui vertit *ad extrema redactus conſilia.* Εσχατιὰ enim hoc in loco nihil aliud eſt, quam ſolitudo, ſeceſſus, pars ruris remotior. Tan. Fab.

[2] Ανιαρότερον] Subaud. ἢ τὴν γῆν ἐργάζεσθαι, &c.

[3] Επιμενίδην] De Epimenide Cretenſi Theologo extat Hiſtoria in noctibus Gellianis, & apud Diog. Laert. qui eum 47 annos obdormiiſſe dicit. Plin. 57. lib. 7. cap. 53. Barl.

[4] Αἴτνης] Vulg. Οἴτης. Sed error manifeſtus. Fulmina Jovis ex Ætnâ, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oetâ nil tale legas. At ibi, inquies, Hercules crematus eſt: fateor: quid tum? ex eone tempore mons arſit? ne dixeris. Tan. Fab.

[5] Φιλόσοφός ἐστιν] Id genus hominum quâvis oblatâ occaſione Lucianus inſectatur. Barl.

[6] Τὸν Κολυττέα] Cotyttenſem vocat à pago. Heſyc. Κολυττὸς ὄνομα δήμου. Barlæus—item Harpocrat. δῆμός ἐστι τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς Κολυττός.

ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς καθ' [1] ἱερῶν τελείων ἑστιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὅλας [2] ἑκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν ἑορτάζειν τὰ Διάσια. Ζ. [3] Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς. Ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι; τί παθὼν οὖν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν, οὕτω βαρεῖαν καταφέρων τὴν δίκελλαν. ΕΡ. [4] Ουτωσὶ μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος· ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους· ὃς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος· ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἧπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς καὶ ἑταίρους ᾤετο ὑπ' εὐνοίας τὴν πρὸς αὐτὸν χαίροντας τῇ βορᾷ. Οἱ δὲ τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περιτραγόντες, εἴτις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ᾤχοντο, αὖον αὐτὸν καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες (πόθεν γάρ;) ἢ ἐπικουροῦντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. Διὰ ταῦτα, δικελλίτης, καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοὔνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες. Ζ. Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος· εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν· ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσο-

[1] Ἱερῶν τελείων] i. e. ὁλοκλήρων. Λελωβημένον γὰρ οὐ θύεται. Vid. Hom. Il. ά. v. 66. ibique vet. Scholiast. Vid. & Natal. Com. l. 1. c. x.

[2] Εκατόμβας] Subaud. παραστήσας.

[3] Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς] Post Interjectiones sequente Genitivo subauditur ἕνεκα.

[4] Ουτωσὶ μὲν εἰπεῖν] Subaud. ὡς, & post ἀληθεῖ λόγῳ supple χρῆσθαι.

μὲν τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα ταύρων τε καὶ αἰγῶν πιότατα καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν· ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ῥισὶ τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. Πλὴν ὑπ᾽ ἀσχολίας τε, καὶ θορύβου πολλοῦ τῶν ἐπιορκούντων, καὶ βιαζομένων, καὶ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυλούντων, πολλοὶ γὰρ οὗτοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ᾽ ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ᾽ ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικήν· καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία, καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. Μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ κεκραγότων, οὐδὲ ἐπακούειν ἐστὶ τῶν εὐχῶν. Ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι αὐτῶν, ἀρετήν τινα, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυνειρόντων· διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμᾶς οὐ φαῦλον ὄντα. Ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτον, ὦ Ἑρμῆ, παραλαβὼν, ἄπιθι παρ᾽ αὐτὸν κατὰ τάχος· ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ᾽ αὐτοῦ, καὶ μηνέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν οὕτω ῥαδίως, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὖθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας. Περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὖθις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω. Κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται, ὁπότε φιλοτιμότερον ἠκόντισα πρώην ἐπὶ τὸν σοφιστὴν [1] Ἀναξαγόραν, ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ

[1] Ἀναξαγόραν] Fuit Anaxagoras Philoſophus Clazomenius inſignis, qui Xerxis Perſarum regis tempore floruit. Mundi hoc atque Naturæ opificium ab æterna Mente conditum & ordinatum eſſe docuit. Cujus hic extat verſus omni memoriâ dignus,

[1] μηδὲ ὅλως εἶναί τινας ἡμᾶς τοὺς Θεούς. Ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν διήμαρτον. [2] Ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς· ὁ δὲ κεραυνὸς, εἰς τὸ [3] Ἀνάκειον παρασκήψας, ἐκεῖνό τε κατέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου δεῖν συνετρίβη [4] περὶ τῇ πέτρᾳ. Πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν. ΕΡ. [5] Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι καὶ ὀχληρὸν εἶναι, καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία· εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφὼς, ἔτι ἂν

Νοῦς ἐστι διακοσμῶν τὸ τῶν πάντων αἴτιον,
Mens æterna est, quæ gubernans omnia, omnium est causa.

Laert. lib. 2. Quæ laudabilis de Deo Uno veritatis professio, ut Socrati, sic & illi noxia fuit. Nam ea doctrina tantam sibi invidiam conflavit apud Athenienses, ut ex ea ansam raperent ipsum ἀθεότητος accusandi, & talentum promitterent, quisquis interficeret. Etenim hanc esse causam ipse Jupiter indicat, cùm sophistam eum vocat, ideoque in illum se fulmen torsisse dicit, quòd suis familiaribus & discipulis persuaderet, nullo pacto esse Deos, quos pro talibus haberent Athenienses. Barlæus.

[1] Μηδὲ ὅλως εἶναί τινας] *Neque alicujus pretii esse nos.* Nam τὶς aliquando πρόσωπον denotat singulare ad differentiam τῶν τυχόντων. Sic Juv.

Aude aliquid brevibus gyaris & carcere dignum,
Si vis esse aliquis————

vel *nullos*, inquit, *i. e.* nullâ divinitate præditos. Barl.

[2] Ὑπερέσχε, &c.] Interpretandum est hoc de Judicio; nam impietatis accusatus Anaxagoras à Pericle discipulo suo defensus est. Barlæus.

[3] Ἀνάκειον] Vid. Maussaci annotationem ad hanc vocem in Harpocratione.

[4] Περὶ τῇ πέτρᾳ] Vulg. παρὰ τὴν πέτραν. Malè. Hoc enim *juxta petram* (quod est ridiculum) illud *ad petram* significat. Hanc emend. MSS. Cod. auctoritas confirmat. Tan. Fab.

[5] Οἷον ἦν] Pro οἷον ἐστι.

ἔσκαπτεν

ἔσκαπτεν ἀμεμφόμενος. ΠΛΟΥ. Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. Ζ. Διὰ τί, ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος; ΠΛΟΥ. Ὅτι νὴ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα, πατρῷον αὐτῷ φίλον ὄντα· καὶ μόνον οὐχὶ δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀποῤῥιπτοῦντες. Αὖθις οὖν ἀπέλθω παρασίτοις, καὶ κόλαξι, καὶ ἑταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπέ με, τοὺς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος. Οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν προτιμῶσιν ἡμῶν· καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους δωρεὰς ἀμελητὶ προϊέμενοι. Ζ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ σέ· πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα πεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφὺν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. Σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναί μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, ἠφίει περινοστεῖν ἐλευθέρως, οὔτε ἀποκλείων, οὔτε ζηλοτυπῶν. [1] Ἄλλοτε δὲ τοὐναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων καταπεκλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς, ὡς μηδὲ παρακύψαι σοι ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. Ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρός με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φροντίδος ἀνάπλεως, συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους πρὸς

[1] Ἄλλοτε δὲ, &c.] Respicit locum qui in Aristophanis Pluto est, quem huc transferre non vacat, ut nec alia μυρία ὅσα. Nam ex Aristophanis Pluto hæc magnam bonamque partem educta sunt. Tan. Fab.

τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν, εἰ καιρὲ λάβοιο, παρ' αὐτῶν. Καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην, παρθενεύεσθαι, ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον, τῷ Τόκῳ, καὶ τῷ Λογισμῷ. Ἄτοπα γὲν ποιεῖν ἔφασκες αὐτὲς ἐρῶντας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, οὐ τολμῶντας, ὲδ' ἐπ' ἀδείας χρωμένες τῷ ἔρωτι, κυρίες γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον, καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένες, οὐ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίεσαν τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπεσαν. Καὶ προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτὲς ζηλοτυπέντων· ἀγνοέντων δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοτρίψ ὑπεισιὼν λαθραίως, ἐμπαροινήσει τὸν κακοδαίμονα καὶ ἀνέραστον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον, ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. Πῶς ὲν ὲκ ἄδικον, [1] πάλαι μέν σε ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν; ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἴγε τἀληθῆ ἐξετάζοις, ἄμφω σοι εὔλογα δόξω ποιεῖν. Τῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ τῦτο [2] ἀνειμένον,

[1] Πάλαι μέν σε ταῦτα αἰτιᾶσθαι] Non poteſt ſtare hic locus, niſi legas σὲ pro σῦ (Quod vulg. Cod. præ ſe ferunt.) Senſus eſt, nunquid ab omni ratione alienum eſt, te olim hæc queri, nunc autem planè contraria Pluto objicere? alioqui αἰτιᾶσθαί σε ταῦτα ſignificabit, *te in his accuſare*, vel, *te harum rerum accuſare*, quod nihil ad rem nunc quidem facit. Tan. Faber.

[2] Ανειμένον] Subaud. ἦθος.

ἀμελὲς,

ἀμελὲς, καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν [1] ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἂν δοκοίη· τούς τε αὖ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελὴς, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελουμένους, οὔτε προσαπτομένους αὐτοὺς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρός τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριστάς· οὐδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατασήποντας, οὐκ εἰδότας ὡς μετὰ μικρὸν ἄπιασιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες. Οὔτ' οὖν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. Σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα μήτε φυλάττοι, μήτε ζηλοτυποῖ τοπαράπαν, ἀφιεὶς καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένην, ἀνοίγων τὰς θύρας, καὶ μαστροπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾷν δόξειεν ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης ἂν, ἐρασθεὶς πολλάκις. Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ, μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν κατακλείσας παρθενεύοι, καὶ ταῦτα ἐρᾷν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χρόας, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἔσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαίειν δόξειεν ἄν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ

[1] Ὡς πρὸς ἐμὲ] Ὡς πρὸς sequente accus. vel personæ vel rei significat idem quod ὅσον vel ὅσα πρὸς, *quantum attinet*. Vid Vigerum. ——Ἀνήκει verò subauditur.

γάμου, καταμαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραστον κόρην, [1] καθάπερ ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντὸς τοῦ βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος, καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος· ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ στιγματίας δραπέτης, πεπεδημένος. ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι, καὶ ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ· οἱ δὲ, καθάπερ [2] ὁ Φινεὺς, ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. Ἀλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρῳ παραπολὺ τῷ Τίμωνι ἐντευξόμενος. ΠΛΟΥ. Ἐκεῖνος γάρ ποτε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιῤῥοήν, μὴ ὑπέραντος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; ὥστε ἐς τὸν τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος· ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιῤῥέοντος· οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος. ΖΕΥΣ. [3] Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξηται τὸ κεχηνὸς τοῦτο, καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥᾳδίως εὑρήσει τὴν διφθέραν αὖθις, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ

[1] Καθάπερ ἱέρειαν Θεσμοφόρῳ] Hujus enim ſacris non niſi caſtæ mulieres adeſſe conſueverant. Vid. Dion. Halicar. lib. 1. Hinc & illud Juv. Sat. 6.

Paucæ adeo Cereris vittas contingere dignæ.

Θεσμόφορος autem dicitur ob legum inventionem; unde & apud Virg. Æn. 4. *Legiferæ Cereri* videre eſt.

[2] Ὁ Φινεὺς] De Phineo Virg. Æn. 2. Cognatus.

[3] Οὐκοῦν εἰ μὴ, &c.] Hoc in loco Hyperbaton eſſe videtur, ſive ordinis naturalis perturbatio, quem ſic reſtituit Tan. Fab. Οὐκοῦν εἰ μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφράξηται τὸ κεχηνὸς τοῦτο καὶ ἀναπεπταμένον.—Εἰς τὸ ἅπαξ ἀντὶ τοῦ διόλου ponitur.

τρυγὶ τοῦ πίθου· ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε αὐτόν. Σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῆ, ἐπανιὼν πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες, ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη σε τεθηγμένου αὐτοῦ δεησόμεθα. ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλοῦτε· τί τοῦτο; ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. ΠΛΟΥ. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλ' ὁπόταν μὲν ἀπίω παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ [1] χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις [2] τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίοτε τοῦ περιμένοντος· ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. Ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ, κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκὼς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. ΕΡ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῄς. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν [3] ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ὥστε πρίασθαι βρόχον ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ κἂν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε· καὶ ὅμως πορφυροὶ, καὶ χρυσόχειρες περιέρχονται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες, οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. ΠΛ. Ἑτεροῖον τοῦτ' ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε· οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοὺς, [4] ἅτε πλουτοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν· δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι. Ἐπει-

[1] Χωλὸς ἀμφοτέροις] Subaud. ποσίν.

[2] Τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα] Τελεῖν perinde esse videtur, ac si diceretur τελεῖν τὸν δρόμον, conficere cursum. Barl.

[3] Ἔχοιμι] Idem quod δυναίμην. Ἔχω enim sæpe sæpius *possum* significat.

[4] Ἅτε πλουτοδότης] Αἰνίττεται εἰς τοὺς ἀπὸ τῶν τελευτώντων πλουσίων διαδεχομένους τὸν κλῆρον· ταύτῃ τοι καὶ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνός φασιν αὐτοῖς τὴν ἀπὸ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταβολήν. Schol.

θὰν τοίνυν μετοικισθῆναι δέῃ με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς, φορηδὸν ἀράμενοι, μετακομίζουσι. Καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν [1] σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται, ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπετομένην τετριγότες οἱ νεοττοί. Ἐπειδὰν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ λίνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ καινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, [2] ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβών· ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ᾖ ποτὲ, ἁρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, [3] θέει φέρων, ἀντὶ τοῦ τέως [4] Πυῤῥίου, ἢ Δρόμωνος, ἢ Τιβίου, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομασθεὶς, τοὺς μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθὲς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτοὺς ὁ θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης διέφυγεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ [5] καταπιών· ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ, ἀπειρόκαλος καὶ παχύδερμος

[1] Σκοτεινῷ] Subaud. τόπῳ vel μέρει.

[2] Τὰ παιδικὰ] de præposterâ Venere intelliguntur. *Catamitos* Latini vocant & *scorta mascula*. Barlæus.

[3] Θέει φέρων] Atticè pro φέροι θέων. Sic ἀνύσας τρέχε, apud Arist. in Pluto pro τρέχων ἄνυσον, *currendo*, hoc eft, *confeftim perfice*. Barlæus.

[4] Πυῤῥίου, &c.] Οἰκετικὰ ταῦτα παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὀνόματα. Schol. contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina. Tan. Fab.

[5] Καταπιών] Pro καταφαγών. Degeneravit hoc verbum à fimplice πίνω, & fæpius de carnibus & pifcibus pro *devorare* ufurpatur. Barlæus.

ἄνθρωπος,

ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην πεφρικὼς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλος μαστίξειέ τις, ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ οὖς, καὶ [1] τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ [2] Ἀνάκτορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τούς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν· ἄχρις ἂν ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας, ἢ κόλαξι παραδοὺς ἑαυτὸν, ὀμνύουσιν ἦν μὴν εὐμορφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος, ἢ Κόδρου, συνετώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσσέως, πλουσιώτερον δὲ συνάμα Κροίσων ἑκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ᾽ ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιορκιῶν, καὶ ἁρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα. ΕΡ. Αὐτά που σχεδὸν φῂς τὰ γιγνόμενα. Ὁπόταν δ᾽ οὖν αὐτόπους βαδίζῃς, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις ἐφ᾽ οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀποστείλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥ. Οἴει γάρ εὑρίσκειν με οἵ τινές εἰσι; ΕΡ. Μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ. [3] Οὐ γὰρ Ἀριστείδην καταλιπὼν, Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσῄεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὀβολοῦ ἀξίοις. Πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπεμφθείς; ΠΛΟΥ.

[1] Τὸν μυλῶνα] Servi non modo compedibus vinciri, sed & in pistrinum dedi ob noxam solebant. Unde *pistrino dignus* apud Terent. Erat autem locus, in quo panis pinsebatur, seu mola, quam versabant mancipia, pro quibus hodie jumentis utimur, aut molis pneumaticis aquaticisve. Barl.

[2] Ἀνάκτορον] Τὸ τῆς Δήμητρος ἱερόν. Vid. Hesych.

[3] Οὐ γὰρ Ἀριστείδην, &c.] Aristides vir fuit Atheniensis nobilitate & justitia insignis, de quo Corn. Nep. lib. 3. inquit, *Aristides quâ fuerit abstinentiâ nullum est certius indicium, quàm quòd, cum tantis rebus præfuisset, in tantâ paupertate discessit, ut qui efferretur, vix relinqueret.* Callias & Hipponicus duo itidem viri Athenienses, pater & filius, ob luxum & libidinem celebratissimi. Barl.

ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστῶν, ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών· ὁ δὲ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι περιτύχῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, [1] σὲ τὸν Ἑρμῆν [2] ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τοῦ κέρδους προσκυνῶν. ΕΡ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς οἰόμενός σε κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα πλουτίζειν, ὅσους ἂν οἴηται τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; ΠΛΟΥ. Καὶ μάλα δικαίως, ὦ 'γαθὲ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον οὕτω χρῆμα, καὶ πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου· ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. Τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων, ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμπίπτω περιϊὼν, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡ. Εἶτα πῶς, ἐπειδὰν καταλίπῃς αὐτοὺς, ῥᾳδίως φεύγεις, οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν; ΠΛΟΥ. Ὀξυδερκὴς τότε πως καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς. ΕΡ. Ἔτι δή μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι· πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γὰρ καὶ προσέτι ὠχρὸς, καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσούτους ἐραστὰς ἔχοις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σὲ, καὶ τυχόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι· εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γοῦν τινας οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σοῦ δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς βαθυκήτεα πόντον φέροντες ἔῤῥιψαν αὐτοὺς, καὶ πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτι περ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς. Πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν, εὖ οἶδα ὅτι, ὁμολογήσειας, εἴ τι ξυνίης σαυτοῦ, κορυβαντιᾶν αὐτοὺς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμεμηνότας. ΠΛΟΥ. Οἴει γὰρ τοιοῦτον οἷος εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς,

[1] Σὲ τὸν Ἑρμῆν, &c.] Lucrum enim insperatum a Mercurio objici credebant. Tan. Fab.

[2] Ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τοῦ κέρδους] Attica constructio, pro τῷ κέρδει, Barlæus,

χωλὸν

χωλὸν, ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσεστιν; ΕΡ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί; ΠΛΟΥ. Οὐ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς. Ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἴην, προσωπεῖον περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ [1] ποικίλα ἐνδὺς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς· οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾷν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες· ὡς εἴγέ τις αὐτοῖς ὅλον ἀπογυμνώσας ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράστων, καὶ ἀμόρφων πραγμάτων. ΕΡ. Τί οὖν καὶ ἐν αὐτῷ ἤδε τῷ πλουτεῖν γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι, ἔτι ἐξαπατῶνται, καὶ ἤν τις ἀφαιρῆται αὐτοὺς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιντο; οὐ γὰρ δεῖ καὶ τότε ἀγνοεῖν (εἰκὸς) αὐτοὺς ὡς ἐπίχρυσος ἡ εὐμορφία ἐστὶν, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἑρμῆ; καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται. ΕΡ. Τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ. Ἐπειδὰν τίς ἐντυχὼν τὸ πρῶτον, ἀναπετάσας τὴν θύραν, εἰσδέχεταί με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ Τῦφος, καὶ ἡ Ἄνοια, καὶ ἡ Μεγαλαυχία, καὶ ἡ Μαλακία, καὶ Ὕβρις, καὶ Ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία· ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῶν φευκτῶν· κἀμὲ τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κακῶν τέθηπε δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν. ΕΡ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσκάθεκτος, καὶ διαφευκτικὸς, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βε-

[1] Ποικίλα ἐνδὺς] Subaud. ἐνδύματα vel ἱμάτια.

βαίαν, ἀλλ᾽ ὥσπερ ἐγχέλεις, ἢ οἱ ὄφεις διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως. Η Πενία δ᾽ ἔμπαλιν ἰξώδης τε, καὶ εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. Αλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέλαθε. ΠΛΟΥ. Τὸ ποῖον; ΕΡ. Οτι τὸν Θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, ὅπερ ἔδει μάλιστα. ΠΛΟΥ. Θάῤῥει τούτου γε ἕνεκα. Εν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων ἀεὶ ἀνέρχομαι παρ᾽ ὑμᾶς, ἐπισκήψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενὶ, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος. ΕΡ. Οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ατλικῆς. Καί μοι ἕπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τὴν ἐσχαλιὰν ἀφίκωμαι. ΠΛΟΥ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ερμῆ, χειραγωγῶν. Επεὶ ἤν γε ἀπολίπῃς με, [1] Υπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι περινοστῶν. Αλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτος ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον. ΕΡ. Ο Τίμων οὑτοσὶ σκάπτει πλησίον ὀρεινὸν καὶ ὑπόλιθον γήδιον. Παπαί. Καὶ ἡ Πενία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δὲ, καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ανδρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος, τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταττομένων ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ερμῆ, τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον. ΕΡ. Αλλως ἔδοξε τῷ Διΐ· μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν. ΠΕ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ [2] Αργειφόντα, χειραγωγῶν; ΕΡ. Επὶ τουτονὶ

[1] Υπερβόλῳ καὶ Κλέωνι] Homines ſunt ſuâ μοχθηρίᾳ nobiles. Vid. Plutar. Ariſtoph. & ſcripta in eum Scholia. Tan. Fab.

[2] Ω Αργειφόντα] Mercurium indigitat per ludibrium Homerico utens Epitheto. Sic appellatur, quod Argum Iûs cuſtodem occiderit ſecundum poetas. Barlæus. Vid. Ov. Met. lib. 3.

τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τῦ Διός. ΠΕ. Νῦν ὁ Πλῦτος [1] ἐπὶ Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς τρυφῆς παραλαβῦσα, τυτοισὶ παραδοῦσα, τῇ Σοφίᾳ, καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον ἀπέδειξα; οὕτως ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥσθ' ὃ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθέ με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ Πλῦτος παραλαβὼν αὐτὸν Ὕβρει καὶ Τύφῳ [2] ἐγχειρίσας, ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῷ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἤδη γεγενημένον. ΕΡ. Εδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διΐ. ΠΕ. Απέρχομαι. Καὶ ὑμεῖς δὲ ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολυθεῖτέ μοι. Οὗτος δὲ τάχα εἴσεται οἵαν με οὖσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων· ᾗ συνὼν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐῤῥωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. ΕΡ. Απέρχονται. Ημεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ. ΤΙ. Τίνες ἐστὲ, ὦ κατάρατοι; ἢ τί βυλόμενοι δεῦρο ἥκετε, ἄνδρα ἐργάτην, καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε, μιαροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων τοῖς βώλοις καὶ τοῖς λίθοις συντρίψω. ΕΡ. Μηδαμῶς ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς· ὐ γὰρ ἀνθρώπυς ὄντας βαλεῖς. Αλλ' ἐγὼ μὲν Ερμῆς εἰμι, ὗτος δὲ ὁ Πλῦτος. Επεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν. Ωστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχυ τὸν ὄλβον, ἀποστὰς τῶν πόνων. ΤΙ. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι Θεοὶ ὄντες, ὡς φατε. Πάντας γὰρ ἅμα καὶ Θεὺς

[1] Επὶ Τίμωνα] Subaud. πέμπεται.
[2] Εγχειρίσας] Vulg. ἐγχειρήσας. Sed legendum hoc loco ἐγχειρίσας. Ita passim alibi circa hanc vocem erratum est. Tan. Fab.

καὶ ἀνθρώπους μισῶ. Τουτονὶ δὲ τὸν τυφλὸν, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛΟΥ. Ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διὸς, μελαγχολᾶν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών. ΕΡ. [1] Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων· ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τὼ χεῖρε, λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων [2] τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι. Μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα· τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. Οὕτως, ὦ 'τᾶν, ἀπανθρώπως; [3] τόνδε φέρω Διῒ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε; καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμένων σου τῶν Θεῶν. ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διῒ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας· τουτονὶ δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν λάβοιμι. ΕΡ. Τί δή; ΤΙ. Ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος οὗτος κατέστη, κόλαξί τε παραδοὺς, καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μῖσος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθείᾳ καταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας· τέλος δὲ, ἄφνω καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως, καὶ προδοτικῶς. Ἡ βελτίστη δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προσομιλοῦσα τά τε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα

[1] Μηδὲν σκαιὸν] Scilicet διαπράξαιο ἄν. Barl.

[2] Τὰ πρῶτα] Pro ὁ πρῶτος, vel τὰ πρῶτα φερόμενος, qui primus est, vel primas tenet inter Athenienses. Barl.

[3] Τόνδε φέρω] Hom. Il. δ. v. 202.

ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων, οὔτε συκοφάντες φοβῶν, οὐ δῆμος παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας, ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν. Ἐῤῥωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων, τουτονὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, οὐδὲν ὁρῶν τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιτα παρὰ τῆς δικέλλης. Ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπάγων τῷ Διΐ· ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώπους [1] ἡβηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι· ΕΡ. Μηδαμῶς, ὦ 'γαθέ· οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγήν. Ἀλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ μειρακιώδη, καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε, [2] οὔ τοι ἀπόβλητά εἰσι δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. ΠΛΟΥ. Βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σε; ἢ [3] χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. [4] Λέγε, μὴ μακρὰν μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα διὰ τὸν Ἑρμῆν τουτονί. ΠΛΟΥ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὕτω πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅμως δὲ ὅρα εἴ τι σε, ὡς φής, ἠδίκηκα, ὃς τῶν μὲν ἡδίστων ἁπάντων αἴτιος σοι κατέστην, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ στεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· περίβλεπτος δέ τοι καὶ ἀοίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπούδαστος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας,

[1] Ἡβηδὸν] Interdum significat ἀθρόον, vel πάσας καθ' ἡλικίας, ut Suidas ex veteribus glossis vertit. Tan. Fab. Ἀθρόον autem est *confertim, sine discrimine*, juvenum scilicet more. Est enim ab ἥβη Juventus. Leeds.

[2] Οὔ τοι ἀπόβ, &c.] Ex Homeri versu,

Οὔ τοι ἀπόβλητ' ἐστὶ Θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Tan. Fab.

[3] Χαλεπαίνεις] Enall. præsent. pro futuro.

[4] Λέγε μὴ μακρὰν μέντοι] Subaud. ῥῆσιν. Lucianus enim in Prometheo ῥῆσίν τινα μακράν.——μακρὰν igitur, ut opinor, nunquam adverbialiter ponitur; sed cùm solùm dicitur pro longè, subaud. κατὰ cùm substant, ὁδὸν: cùm pro diu, κατὰ vel εἰς ὥραν.

ἀναίτιος ἐγώ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι, καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι· καὶ τό γε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε· τοὐναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας. τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν διφθέραν ἡ τιμιωτάτη σοι Πενία περιτέθεικεν, ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὑτοσὶ, πῶς ἱκέτευον τὸν Δία μήθ' ἥκειν παρὰ σε, οὕτω δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον. ΕΡ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλοῦτε, οἷος ἤδη γεγένηται; ὥστε θαῤῥῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ. Καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. ΤΙ. Πειστέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πλουτητέον. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπόταν οἱ Θεοὶ βιάζοιντο; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι. ΕΡ. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἰστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου. Ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτνην, ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπτήσομαι. ΠΛΟΥ. Ὁ μὲν ἀπολήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ περίμενε· ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θησαυρὸν ἀπελθών· μᾶλλον δὲ παῖε. Σέ φημι, Θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτῳί, καὶ παράσχες σεαυτὸν ἀνελέσθαι. Σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων. [1] Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. ΤΙ.

Ἄγε

[1] Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι] Legendum ἐγὼ δὲ νῦν ἀποστήσομαι. *Nunc verò abibo.* Nam jam antea abituriebat. Deinde istud ὑμῖν non potest stare. Nemo enim ibi præter unum Timonem erat. Tan. Fab.

Αγε δὴ, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπίῤῥωσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς ἐκ τοῦ βάθους τὸν Θησαυρὸν ἐς τοὐμφανὲς προκαλουμένη. Ω Ζεῦ τεράστιε, καὶ φίλοι [1] Κορύβαντες, καὶ Ερμῆ κερδῷε, πόθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἦπου ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν [2] μὴ ἄνθρακας εὕρω ἀνεγρόμενος. Αλλὰ μὴν χρυσίον ἐστιν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδιστον. [3] Ω χρυσὲ, δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς. Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἅτε διαπρέπεις καὶ νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν. Ελθὲ, ὦ φίλτατε, καὶ ἐρασμιώτατε· νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. [4] Τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο οὕτω καλὸν ἐραστὴν διὰ τοῦ τέγους καταῤῥέοντα; ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ [5] τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον· ᾧ γε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος. Ω δίκελλα, καὶ φιλτάτη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν [6] τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ

Fab.————Sed pace tanti viri nihil causæ esse videtur, cur hæc mutarentur; ὑποστήσομαι enim, teste Budæo, idem est quod ὑποχωρήσω, & τὸ ὑμῖν Timonem & Thesaurum respicit; priùs enim dixerat σέ φημι Θησαυρέ.

[1] Κορύβαντες] Invocat Corybantes quòd nutricii fuerint Jovis, & Sacerdotes Cybeles, seu magnæ Matris, hoc est, Terræ, è cujus gremio prodibat Thesaurus. Barl.

[2] Μὴ ἄνθρακας εὕρω] Ανθρακες ὁ Θησαυρὸς πέφυκεν *proverbium est, & in eos competit, qui spe suâ frustrantur, quique, magnificis rebus exspectatis, meras nugas reperiunt. Ex eventu quopiam natum videtur, quo quispiam Thesauri spe fodiens, carbones defossos invenit.* Vid. Erasm. Adag.

[3] Ω χρυσὲ, &c.] Versus Euripideus. *(Vid. Eurip. Belleroph.)* quæ autem sequuntur, αἰθόμενον γὰρ, &c. ea ex Pindaro sunt. Tan. Fab.

[4] Τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος] Ad Danaen respicit. Res nota.

[5] Τὰ ἐν Δελφοῖς, &c.] De quibus in Charonte, dissertatione Solonis & Crœsi. Bourdelotius.

[6] Τῷ Πανὶ τούτῳ] Επὶ ταῖς ἐσχατιαῖς γὰρ καὶ τοῖς ἐρημοτέροις τῶν χωρίων εἰώθεσαν Ελληνες τὸν Πᾶνα ἱδρύεσθαι. Schol.

ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατιὰν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ Θησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι, τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανὼν ἕξειν μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸ ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία· φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ [1] ἐλέου βωμὸς, ὕθλος πολύς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανομία, καὶ κατάλυσις τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ δίαιτα [2] καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων· οἱ δὲ ἄλλοι πάντες, ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν, μίασμα· καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον, ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα. Καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα· ἡ ἐρημία δὲ ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. Φυλέται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πατρὶς αὐτὴ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα. Πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος καὶ ὑπεροράτω ἁπάντων, καὶ τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ [3] εὐωχείσθω μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκσείων τῶν ἄλλων· καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώ-

[1] Ἢ ἐλέου βωμὸς] Apud Athen. primùm hæc ara fuit inſtituta, ad quam confugiebant miſeri & afflicti homines: quin Romani etiam *Miſericordiæ* templum ſtatuêrunt, tanquam perfugii loco miſeris. Unde & Græci Latinique aram ſummum vocant præſidium, quæ vice cujuſdam inviolati ſit aſyli. Barl.

[2] Καθάπερ τοῖς λύκοις] Lupi enim, ut Phyſici docent, non gregatim, ſed ſolitarii incedunt. Barl:

[3] Εὐωχείσθω] Εὐωχείτω vulg. ſed error turpiſſimus. Nam εὐωχέω ſignificat, *aliquem convivio excipere*, εὐωχεῖσθαι autem epulari. Tan. Fab.

σασθαι

ασθαι δεδόχθω, [1] ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν. Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἥδιστον. Τοῦ τρόπου δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἱκετεύοντα, πίττῃ καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι· καὶ ἤν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυνηθείη. Οὕτω γὰρ ἂν [2] τὴν ἴσην ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδου Κολυττεύς· ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός·. εἶεν· ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω· καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς. Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποιησάμην ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς. Καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τοῦ τάχους. Πανταχόθεν συνθέουσι κεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀσφραινόμενοι τοῦ χρυσίου. Πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις, [3] ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τόγε τοσοῦτον παρανομήσομεν, εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῷντο παρορώμενοι; τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον. Ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτοὺς, ὑποστάντες. Φέρε ἴδω τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν

[1] Ἢν δέῃ ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν] Mortui enim in Græciâ olim coronati. Teſtimonia paſſim. Neque tantùm mortuos, ſed & ſepulchra & cippos coronari mos fuit. Tan. Fab.—Sed hoc pro loquendi formulâ ducendum eſt: alioquin poſtrema ſententiæ pars eſt prorſus abſurda. Vid. Jenſii annot. in hunc locum.——Niſi forſan malis, ut vox ἢ non ad ἀποθανεῖν, ſed ad δεξιώσασθαι immediatè referatur, & τὸ στέφανον non ad coronas, quas mortui, ſed quas convivæ geſtare ſolebant, reſpiciat.

[2] Τὴν ἴσην] Μοῖραν vel χάριν ſubintellige. Barl.

[3] Ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος] Supp. τόπων. Quin & ἀκροβολίζεσθαι hîc latiùs ſumitur, nec tantùm è longinquo jaculis petere, ſed & lapidibus ſignificat. Barl.

οὗτος

οὗτος ἐστι; [1] Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην [2] ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκώς. Ἀλλ' εὖ γε ἐποίησεν ἀφικόμενος· οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ Θεοί; χαῖρε Τίμων εὐμορφότατε, καὶ ἥδιστε, καὶ συμποτικώτατε· ΤΙ. Νὴ καὶ σύ γε ὦ Γναθωνίδη γυπῶν ἁπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε. ΓΝΑ. Ἀεὶ φιλοσκώμμων σύ γε. Ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι σοι ᾆσμα [3] τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων ἥκω κομίζων. ΤΙ. Καὶ μὴν ἐλεγεῖά σε ᾄσῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑ. Τί τοῦτο; παίεις ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, Ἰοὺ. Ἰοὺ. Προκαλοῦμαί σε [4] τραύματος εἰς [5] Ἄρειον πάγον. ΤΙ. Καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνου τάχα προκεκλήσῃ με. ΓΝΑ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦ-

[1] Γναθωνίδης] Nomen parasiticum. Bourd.

[2] Ἔρανον] Pecuniæ genus, quam amicus amico adversam fortunam passo eâ lege erogabat, ut si Deus aliquando meliora daret, quantum illi erogatum esset, tantundem ipsi restitueret. Barl.

[3] Τῶν νεοδιδάκτων] *Qui nuper evulgati sunt*, non *quos nuper didici*. Διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet. Inde illa frequenter legas τραγῳδιδάσκαλος, κωμῳδιδάσκαλος, &c. Tan. Fab.

[4] Τραύματος] Subaud. περί.

[5] Ἄρειον πάγον] Metonymicè hìc designantur ipsi Areopagitæ, quorum judicium summa erat auctoritas; deque capitalibus causis pronunciabant tantâ integritate, ut noctu atque in tenebris, non interdiu causas cognoscerent, ut auctor est Lucianus in Sectis. Barlæus.—Hoc autem nomen a colle, Marti sacro, acceperunt; ibi enim causæ agebantur. Collis autem Ἄρειος dicitur vel quòd Amazones Martis filiæ, cum Athenas obsiderent, hoc in loco castra metarentur, & Marti sacra facerent. Vid. Æschyl. Eumen.—— vel quòd Mars Halirrothoo Neptuni filio propter filiam Alcippen ab illo vitiatam interfecto, eo in colle homicidii reus fuerit, & judicantibus duodecim Diis, sex eorum sententiis absolutus. Vid. Pausaniam de rebus Atticis.

μα

μα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τῦ χρυσίυ· δεινῶς γὰρ ἴσχαιμόν ἐςι τὸ φάρμακον. ΤΙ. Ετι μένεις; ΓΝΑ. Απειμι. Σὺ δὲ ἐ χαιρήσεις ὕτω σκαιὸς ἐκ χρηςῦ γενόμενος. ΤΙ. Τίς ὗτός ἐςιν ὁ προσιὼν, ὁ ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἁπάντων ὁ βδελυρώτατος· οὗτος δὲ παρ᾽ ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον λαϐὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τοῦ ἐπαίνυ, ὁπότε ᾄσαντά με, πάντων σιωπώντων, μόνος ὑπερεπῄνεσεν, ἐπομοσάμενος ᾠδικώτερον εἶναι τῶν κυκνων, ἐπειδὰν νοσοῦντα πρώην εἶδέ με, καὶ προσῆλθον ἐπικυρίας δεόμενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε. ΦΙ. Ω τῆς ἀναισχυντίας. Νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν οὗτος ἀχάριςος ὤν. Ημεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ ξυνέφηϐοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιπηδᾶν, δοκῶμεν. Χαῖρε, ὦ δέσποτα· καὶ ὅπως τοὺς μιαροὺς τούτυς κόλακας [1] φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας· οὐκ ἔτι [2] πιςευτέα τῶν νῦν οὐδενί· πάντες ἀχάριςοι, καὶ πονηροί. Εγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ᾽ ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκυσα ὡς πλυτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. Ηκω τοιγαροῦν ταῦτά γὲ νυθετήσων· καίτοι σύ γε οὕτω σοφὸς ὢν, οὐδὲν ἴσως δεήσῃ τῶν παρ᾽ ἐμοῦ λόγων, ὃς καὶ τῷ Νέςορι τὸ δέον παραινέσειας ἄν. ΤΙ. Εςαι ταῦτα, ὦ Φιλιάδη. Πλὴν ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙ. Ανθρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίυ ὑπὸ τοῦ ἀχαρίςυ, διότι τὰ συμφέροντα ἐνυθέτυν αὐτόν. ΤΙ. Ιδυ τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, ψή-

[1] Φυλάξῃ] Subaud. ὅρα vel μελέτω σοι ὅπως. Barl.
[2] Πιςευτέα] Atticum eſt pro πιςευτέον· plural. pro ſingulari. Barlæus.

φισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς ἡμέτερος εἶναι λέγων. Οὗτος ἑκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει, καταδεδίκαστο γάρ, καὶ ἐδέδετο, οὐκ ἀποδιδούς, κἀγὼ ἐλεήσας, ἐλυσάμην αὐτόν· ἐπειδὴ πρώην ἔλαχε τῇ [1] Αἰγηΐδι φυλῇ διανέμειν [2] τὸ θεωρικόν, κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν [3] τὸ γιγνόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με. ΔΗ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Αθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ελλάδος· καὶ μὴν πάλαι σὲ ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ [4] βουλαὶ ἀμφότεραι περιμένουσι. Πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα. Επειδὴ Τίμων ὁ Εχεκρατίδου Κολυττεύς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κἀγαθός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ελλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πάλην, καὶ δρόμον ἐν Ολυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ [5] τελείῳ ἅρματι, καὶ συνωρίδι πωλικῇ. (ΤΙ. Αλλ' οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ολυμπίαν. ΔΗ. Τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον, τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον.) Καὶ ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως

[1] Τῇ Αἰγηΐδι] Vulg. Ερεχθηΐδι. Sed mendum; quippe Κολυττεὺς erat tribûs Ægeidis, teste Harpocratione—δῆμός ἐστι τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς Κολυττός. Cæterùm tempore Suidæ nondum hic locus Luciani corruptus erat. Nam ubi ait Colyttum tribûs Ægeidis fuisse, Timonem Luciani laudat. Tan. Fab.

[2] Τὸ Θεωρικὸν] Propriè sic dicebatur pecunia, quæ pauperibus è publico ad emendam in theatro sedem erogabatur. Barl.——De hâc pecun. vid. Demosth. Olynth. ά.

[3] Τὸ γιγνόμενον] Subaud. μέρος *ratam partem, quæ alicunde provenit.* Barl.

[4] Βουλαὶ ἀμφότεραι] Η βουλὴ scilicet τῶν πεντακοσίων, quorum erat omnia ad examen revocare priùs, quàm populo proponerentur; & Areopagitæ, qui ἡ ἄνω βουλὴ dicebantur.

[5] Τελείῳ ἅρματι] Cùm duodecies circa metam currus flectebatur, πωλικῷ verò, cùm octies tantùm. Tan. Fab.

πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ [1] κατέκοψε Πελοποννησίων [2] δύο μοίρας. (ΤΙ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ προεγράφην ἐν τῷ καταλόγῳ. ΔΗ. Μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις· ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονοῦντες.) Ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων, καὶ συμβουλεύων, καὶ στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν. Ἐπὶ τούτοις ἅπασι δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ [3] τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτά. Καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους τήμερον Διονυσίοις τραγῳδοῖς καινοῖς· ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια. Εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτοῦ, ἀγχιστεὺς καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὤν. Καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὁπόσα ἂν ἐθέλοι. Τουτὶ μὲν οὖν σοὶ τὸ ψήφισμα. Ἐγὼ δὲ σοὶ καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σὲ, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνό-

[1] Κατέκοψε Πελοποννησίων] Belli Peloponnesiaci, cujus hîc meminit Demeas, contra Athenienses origo cœpit ex occasione trium meretricum, ut refert Thucydides. Erat autem Acharnæ civitas Græciæ in Atticâ regione totius ejus tractûs potentissima. Barl.

[2] Δύο μοίρας] Mille armatos. Nam τὴν μοῖραν ἀναπληρῶσιν ἄνδρες πεντακόσιοι. Tan. Fab.

[3] Τῇ Ἡλιαίᾳ] Erat Heliæa maximum Athenis tribunal. In quo publica judicia tractabantur à mille quingentis primæ notæ civibus. Nomen accepit ab ἥλιος, quod sub dio esset, & soli exposita. De Heliastis hoc singulare notandum, quòd calculos haberent duûm generum, condemnandi & absolvendi, solidum unum, perforatum alterum. Interpres tamen orationis κατὰ Τιμοκράτους loco calculorum fabis usos fuisse scribit, nigris & albis, ut differrent: Quo spectare putatur illud Pythagoræ monitum, *à fabis abstinete*; quasi per fabarum abstinentiam non leguminis illius flatuosi & pudenda referentis usum interdixerit, sed significârit ei, qui velit in pace degere, & fortunæ ictibus non subjici, ambitiosè magistratus & dignitates non esse appetendas. Barl.

μαλι Τίμωνα ὠνόμακα. ΤΙ. Πῶς, ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς [1] εἰδέναι; ΔΗ. Ἀλλὰ [2] γαμῶ, ἣν διδῷ Θεὸς, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι· καὶ τὸ γεννηθησόμενον, (ἄῤῥεν γὰρ ἔσται) Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙ. Οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι, ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ᾽ ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. Οἴμοι. τί τοῦτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους, [3] οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ᾽ ἀστὸς ὤν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην, τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. ΤΙ. Ἀλλ᾽ οὐκ ἐμπέπρησται, ὦ μιαρὲ, ἡ ἀκρόπολις· ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν. ΔΗ. Ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν [4] ὀπισθόδομον διορύξας. ΤΙ. Οὐ διώρυκται οὐδὲ οὗτος· ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα. ΔΗ. Διορυχθήσεται μὲν ὕστερον. Ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ. Οὐκοῦν καὶ [5] ἄλλην λάμβανε. ΔΗ. Οἴμοι τὸ μετάφρενον. ΤΙ. Μὴ κέκραχθι· κατοίσω γάρ σοι καὶ τρίτην· ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἄνοπλος, ἓν δὲ μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρίψας· μάτην γὰρ ἂν εἴην καὶ νενικηκὼς Ὀλύμπια πὺξ, καὶ πάλην. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος· ἐκπετάσας γοῦν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, καὶ βρεν-

[1] Εἰδέναι] Supp. Ἔξεστι vel συμβαίνει.

[2] Γαμῶ] Pro γαμήσω. Barl.

[3] Οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος] Ἐλεύθεροι ſunt ingenui, qui in genere libertatem habent, non in facto, ſicut liberti. Οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος eſt, qui non meram habet libertatem, ſed mixtam, ut qui ſervo vel ſervâ natus eſt: nec purè civis intelligitur, qui merè civis non eſſet Athenienſis, ſed Hybrida, hoc eſt, patre Athenienſi natus, matre peregrinâ, aut vice verſâ. Barlæus.

[4] Ὀπισθόδομον] Ὀπισθόδομος locus erat ὀπίσω τοῦ νεὼ τῆς καλουμένης Πολιάδος, ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. Bourdelotius.

[5] Ἄλλην] Sub. πληγήν.

θυόμενος

θυόμενός τι πρὸς αὐτὸν ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας τις, ἢ Τρίτων, οἵους ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν. Οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἕωθεν [1] μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιὼν, καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, καὶ τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ, (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἑωθινοῖς ἐκείνοι λόγοις, προαρπάζων ὥσπερ Ικτῖνος τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ἐπικεκυφὼς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὑρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι· μεμψίμοιρος ἀεὶ ὡς τὸν πλακοῦντα ὅλον, ἢ τὸν σῦν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι· ὅτι περ λιχνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος, καὶ πάροινος, οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχηστύος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. Καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι, τότε δὲ καὶ μάλιστα περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτά φησιν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πονήρως ἔχων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοίως· εἶτα ἔμετος ἐπὶ τούτοις· καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς αὐλητρίδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον. Πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων, οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας. Ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιορκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προη-

[1] Μυρία ὅσα] Ὅσοι & ὅσα interdum παρέλκουσιν, nec nisi ornatûs causâ adhibentur, ut μυρίοι ὅσοι *infiniti*; πλεῖστα ὅσα *plurimi*. Vid. Vig.

γεῖται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ· καὶ ὅλως [1] πάνσοφόν τι χρῆμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώξεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστὸς ὤν. Τί τοῦτο; παπαί. Χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς. ΘΡΑΣΥ. Οὐ κατὰ ταὐτὰ, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλοῦτόν σου τεθηπότες, ἀργυρίου, καὶ χρυσίου, καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειξόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷον σὲ ἁπλοϊκὸν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. Οἶσθα γὰρ ὡς μᾶζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον θύμον, ἢ κάρδαμον, ἢ, εἴ ποτε τρυφῴην, ὀλίγον τῶν ἁλῶν· ποτὸν δὲ ἡ [2] Ἐννεάκρουνος· ὁ δὲ τρίβων οὗτος ἧς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. Τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. [3] Σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σὲ τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημένος. Εἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον ὁρᾷν δυναμένῳ. Μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὦ 'γαθὲ, ἀλλ' ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώδους γῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος μόνου. Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον

[1] Πάνσοφόν τι χρῆμα] Τὸ χρῆμα in admiratione ponitur, & excellentiam quandam denotat (tam in malam, quàm in bonam partem,) quæ per ſuperlativum *(adjectivi, quod ab eo pendet)* commodè Latinis ſignificatur. Ita Xenoph. de Cyro. Καταβάλλει τὴν ἔλαφον καλόν τι χρῆμα καὶ μέγα, *cervum jaculo ſternit longè pulcherrimum & maximum.* Bourd.——Legendum autem τὶ χρῆμα non τὸ *quod Vulgati Codices præ ſe ferunt.* Tan. Fab.

[2] Ἐννεάκρουνος] Nomen eſt fontis cujuſdam Athenis ſic dicti à novem fiſtulis, è quibus aqua ſaliebat. Κρουνὸς enim ſcatebra. Heſychius πηγὴν eſſe ait, ἣν πρότερον Καλλιῤῥόην ἔλεγον. Barl.

[3] Σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν] Pro εἰς vel πρὸς σοῦ αὐτοῦ χάριν.

ἀμείνω

ἀμείνω, κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας· καὶ μηδ᾽ ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδίδους ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν, πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ, μνᾶν, ᾧ δὲ τάλαντον. Εἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ᾽ ὅπως μεταδῶ τῶν ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πήραν ἐμπλήσας παράσχοις, οὐδὲ ὅλους δύο [1] μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγινητικούς. Ολιγαρκῆ δὲ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν. ΤΙ. Επαινῶ ταῦτα σου, ὦ Θρασύκλεις. Πρὸ γοῦν τῆς πήρας εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. ΘΡΑ. Ω δημοκρατία, καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει. ΤΙ. Τί ἀγανακτεῖς, ὦ 'γαθὲ Θρασύκλεις; μὲν παρακέκρουσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας. Αλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται. Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ ὅλως, τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. Ωστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόῤῥωθεν αὐτούς; ΒΛ. Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἄπιμεν γάρ. ΤΙ. Αλλ᾽ οὐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

[1] Μεδίμνους Αἰγινητικούς] Continebat medimnus (quæ mensura erat aridorum) octo & quadraginta chœnicas, sive centum & octo libras teste Polluce. Ægineticus autem dicitur ab Æginâ insulâ & urbe circa Peloponnesum, quæ maris aliquando imperium obtinuit, & bello Persico in navali certamine cum Athieniensibus de palmâ certavit, ut refert Strabo. lib. 8. Unde & de mercibus, mensurisque Ægineticis crebra mentio apud Græcos Scriptores. Barlæus.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

[1] ΚΑΙ τί σοι πρῶτον, ὦ φιλότης, ἢ τί ὕστατον, [2] φασὶ, καταλέξω τούτων, ἃ πάσχειν, ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ μισθῷ συνόντας, κἂν ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς μὰ Δία [3] τοῦ τοιούτου πειραθείς· οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πεῖρα ἐγεγένητο, μηδὲ, ὦ Θεοὶ, γένοιτο· ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπτωκότων ἐξηγόρευον πρός με· οἱ μὲν ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὁπόσα, καὶ ὁποῖα ἔπασχον· οἱ δ' ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες, οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν· ἀλλὰ γὰρ εὐφραίνοντο ἀναλογιζόμενοι οἵων ἀπηλλάγησαν· ἀξιοπιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι διὰ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελετῆς ἐξεληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες· οὐ παρέργως οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν παράλογον διηγουμένων· οἷοί εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς [4] ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἱστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων

[1] Καὶ τί, &c.] Hoc initium ſumptum eſt ex Homero. Vid. Od. ι.

Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; Cogn.

[2] Φασὶ] Subaud. ὡς ἄνθρωποι.

[3] Τοῦ τοιούτου πειραθείς] Supple βίου.

[4] Ἐξυρημένοι, &c.] Τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι τοιούτῳ ἐκέχρηντο σχήματι πρὸ τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι, καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀλοφυρόμενοι. Bourd.

ἀποκαυ-

ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ἐπὶ πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ἐπιφαινομένους· (οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγῳδίας οὗτοί γε) [1] ἤ τιν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς Θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἑστῶτα, καὶ πρός τινα ἠϊόνα μαλακὴν ἀπευθύνοντα τὴν ναῦν· οἷ προσενεχθεῖσα ἔμελλεν αὐτὴ μὲν ἠρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθήσεσθαι, αὐτοὶ δὲ ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ εὐμενείᾳ τοῦ Θεοῦ. Εκεῖνοι μὲν οὖν τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν παραυτίκα χρείαν ἐπιτραγῳδοῦσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν, οὐ δυστυχεῖς μόνον; ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες· οἱ δὲ, τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τρικυμίας, καὶ νὴ Δία πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυμίας, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον [2] εἰσέπλευσαν, γαληνοῦ ὑποφαινομένου τοῦ πελάγους, καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπεραντλούμενοι τῇ ἅλμῃ· καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον ἀπόκρημνον, περιῤῥήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. Εν δὴ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ ἤτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι, καὶ ἑκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν. Αλλ' ἔγωγε κἀκεῖνα, καὶ τὶν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ξυντιθεὶς, εὑρίσκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἃ οὐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὦ

[1] Η τιν' ἄλλων, &c.] Ex vel ἀπὸ μηχανῆς Θεὸς ἐπιφανεὶς *in eos dicitur, quibus in rebus perplexis præter ſpem exoritur aliquis, qui ſalutem adferat, negotiique difficultatem expediat.* V. Eraſm. Adag.

[2] Εισέπλευσαν] Sic omnes Editi; quum tamen Interpretes, ſententiæ filo poſtulante, reddant *à littore ſolverint*; aut igitur legendum eſt ἐξέπλευσαν, aut hujuſmodi quid ſubaudiendum, ἐκ τοῦ λίμενος εἰσέπλευσαν πέλαγος.

καλὲ

καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. Δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη κατανενοηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβλεύοντα· καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν· εἶτα ἐπῄνησέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην [1] μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι λέγων, οἷς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥαστώνης, καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐστίν. ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεσθαι· ὁπότε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἑώρων ὅπως ἐκεχήνεις πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπταμένον παρεῖχες τὸ στόμα· ὡς οὖν [2] τό γε ἡμέτερον εἰσαῦθίς ποτε ἀναίτιον ᾖ, μηδ' ἔχοις λέγειν ὡς ὁρῶντές σε τηλικοῦτο μετὰ τῆς καρίδος ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν τῷ λαιμῷ περιεσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν· ἀλλὰ περιμείναντες [3] ἐξελκομένου, καὶ ἐμπεπηγότος, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾶν, ὅτ' οὐδὲν ὄφελος, ἑστῶτες ἐπεδακρύομεν, ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ, πάνυ εὔλογα, ἢν λέγηται, καὶ ἄφυκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκουσον ἐξ ἀρχῆς ἁπάντων. Καὶ τὸ δίκτυόν γε

[1] Μισθοφορὰν] Hoc in loco & p. 158. legendum forsan μισθοφορίαν. Μισθοφορία enim teste H. Steph. significat *ipsam actionem æra merendi, aut vitæ genus quo quis stipendiatur*: at μισθοφορὰ est *id ipsum quod mercedis loco aufertur, seu ipsa merces, stipendium, salarium.*

[2] Τό γε ἡμέτερον] Ἀντὶ ἡμεῖς, ut τὸ ἐμὸν ἀντὶ ἐγὼ usurpatur. In utrisque autem subauditur μέρος, aut aliud simile.

[3] Ἐξελκομένου] Sic tres editiones; quum tamen Erasmus interpretetur *adacto*, Benedictus *illecto*; rectè igitur ascripsit Pater ἐσελκομένου. Gronovius.

αὐτὸ,

αὐτὸ, καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔξωθεν ἐπὶ σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἔνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ προεπισκόπησον· καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα, μήδ᾽ ἄφυκτα, μήδ᾽ ἀνιαρὰ ἐν τοῖς τραύμασι φαίνηται, βιαίως σπῶντα καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ διὰ τοῦτο πεινῶσιν ἀνάγραφε· σαυτὸν δὲ παρακαλέσας θαρρεῖν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, καθάπερ ὁ λάρος, ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ. Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σέ· πλὴν ἀλλ᾽ οὐ γε περὶ τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, οὐδ᾽ ὁπόσοι σπουδαιοτέραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ γραμματιστῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλων τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένων. Κοινῶν δὲ ὡς ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν ξυμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχίω δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται τοῖς φιλοσοφοῦσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῖντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδόται ἄγοιεν. Ὅ, τι δ᾽ ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξευρίσκῃ, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιοῦντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν. Ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παῤῥησίας [1] ἐπιτίμιόν τι ἐστί. Τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ἰδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν τοιούτων συνουσιῶν, οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν·

[1] Ἐπιτίμιον] Malè vulgati codices præ se ferunt ἐπίτιμον. Ἐπίτιμος enim teste Phavorino idem sonat quod ἔντιμος, ἐπιτίμιος verò idem quod ἐπίτακτος· quin & ἐπιτίμιον mulctam seu pœnam significat.

οὔτε

ὅτε μὴν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθωτῶν, εἰ καὶ πάνυ [1] πολλὰ ὑβρίζοιντο ὑπ' αὐτῶν· ἐπιτήδειοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς· ἄλλως τε, οὐδὲ σχοῖεν ἄν τι ἄλλο, πρὸς ὅ, τι χρὴ ἀποκλίναντας αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἤν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἀργοὶ, καὶ περιττοί εἰσιν. Οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἄν, οὔτ' ἐκεῖνοι ὑβρισταὶ δοκοῖεν, [2] ἐς τὴν ἀμίδα, φασὶν, ἐνουροῦντες. Ἐπὶ γάρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη, φέρειν καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. Περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι. Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν [3] ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνταί τινες, παρεξετάσας, δείξαιμι οὐ πάνυ βιαίους, οὐδ' ἀναγκαίας. Οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναιροῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐθελοδουλείας. Οἱ μὲν δὴ πολλοὶ, τὴν πενίαν καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρείαν προθέμενοι, ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἴονται προβεβλῆσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιοῦσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητοῦντες.

[1] Πολλὰ ὑβρίζοιντο] Integrè κατὰ πολλὰ ῥήματα.

[2] Ες τὴν ἀμίδα ἐνουροῦντες] Matula pro re vili & abjectâ proverbialiter usurpatur, unde illud Plauti,

Nunquam ego te tam matulam esse credidi, i. e.

hominem despicabilem, dignumque qui pro matulâ habearis.

[3] Ποιῆσαι] Pro ποιήσειν. Loquutio emphatica, & summam rei futuræ indicat certitudinem; nempe hanc rem tam certò futuram, ac si jam facta esset. Vid. Vig.

Εἶτα

Εἶτα ὁ Θέογνις πρόχειρος, ϗ πολὺ τὸ, [1] Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος, καὶ ὅσα ἄλλα δείματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξενηνόχασιν. Ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἑώρων αὐτοὺς φυγήν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὑρισκομένους ἐκ τῶν τοιούτων ξυνουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευθερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτούς. Ἐπεὶ δὲ ὡς ὁ καλός που ῥήτωρ ἔφη, τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις ἐοικότα λαμβάνουσι, τίς ἔτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτοὺς, ἀεὶ μενούσης ὁμοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς ἀεὶ, ϗ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπόθετον οὐδὲν, οὐδὲ περιττὸν ἐς φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοθὲν, κἂν δοθῇ, κἂν ἀθρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς καταναλίσκεται. Καλῶς δ' εἶχε, μὴ τοιαύτας τινὰς ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἳ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβοηθοῦσαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἳ τέλεον ἐξαιρήσουσι· καὶ ὑπέρ γε τοῦ τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον ἴσως ῥιπτεῖν ἔδει, ὦ Θέογνι, καὶ πετρέων, ὡς φὴς, κατ' ἠλιβάτων. Εἰ δέ τις ἀεὶ πένης, καὶ ἐνδεὴς, καὶ ὑπόμισθος ὢν, οἴεται πενίαν αὐτῷ τούτῳ διαφευγέναι, οὐκ οἶδα πῶς ὁ τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾷν. Ἄλλοι δὲ πενίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναί φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες ἐκπορίζειν τὰ ἄλφιτα. Νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ ὑπὸ γήρως, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ

[1] Πᾶς γὰρ ἀνὴρ] Vid. Theognidis Γνώμας, v. 172.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν Πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα,
  Καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, ϗ ἠπιάλου·
Ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα ϗ ἐς μεγακήτεα πόντον
  Ῥίπτειν, ϗ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.
Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος, οὔτέ τι εἰπεῖν,
  Οὔθ' ἔρξαι δύναται· γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.

τὴν δὲ

τήνδε ῥᾴστην οὖσαν τὴν μισθοφορὰν ἀπηντηκέναι. Φέρ' οὖν ἴδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ ἐκ τοῦ ῥᾴστου περιγίγνεται αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσιν. Εὐχῇ γὰρ ἂν ἐοικότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμόντα, ἕτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. Τὸ δὲ ἐστι καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀξίαν ἀδύνατον· τοσαῦτα πονοῦσι, καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦτο μάλιστα τῆς ὑγείας δεῖσθαι, μυρίων ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονούντων. Λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ, ἐπειδὰν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. [1]Τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς οὐδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὑτοὺς ἀποδίδοσθαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἄν. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα, καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐσπηδᾷν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἀργύρου, εὐδαιμονήσαντας δ' ἐπὶ τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ, ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανδὸν, οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος, πίεσθαι [2] τοῦ χρυσίου. Ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν· οὐχ ἡ τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἣν ἔφασκον, ἀλλ' ἡ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. Τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς,

[1] Τὸ δὲ νῦν εἶναι] Εἶναι & ἔχων cum adverbio νῦν conjuncta παρέλκουσιν. Vid. Bud.——Quin & interdum articulus, præsertim si conjunctim scripta reperiuntur; in divisâ autem scripturâ Ellipsis quædam esse videtur; ut τὰ νῦν significet *si spectes ea quæ nunc sunt*, seu *quod attinet ad præsentum statum*. Vid. Scot. Gram.

[2] Τοῦ χρυσίου] Pro ἐκ τοῦ χρυσίου.

ἔντεχνοί τινες καὶ [1] τρίβωνες ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως ἀεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες· ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τοῦ ἔρωτος γενησομένην. Ταύτην οὖν ἀποκλείουσι, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι. Δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς γένηται. Προσμειδιῶσιν οὖν, καὶ ὑπισχνοῦνται, καὶ ἀεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται, καὶ ἐπιμελήσονται πολυτελῶν· εἶτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾷν, κἀκεῖνος τοῦ μεταδιδόναι. Πέπρακται δ' οὖν αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος. Τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς· καίτοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτόν· πολὺ γὰρ ἡδίων ἡ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή. [2] Ὅμως δ' οὖν ἐχέτο τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο. Τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον· καὶ ταῦθ' ὁρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι, σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγκαῖοι· τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο, ὅ, τι δή ποτέ ἐστι, τὸ ἡδύ, οὔτε ἐγένετό πω τοσούτου χρόνου· προσέτι δὲ οὐδὲ γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογί-

[1] Τρίβωνες] Idem quod ἔμπειροι. Vid. Suid.

[2] Ὅμως δ' οὖν ἐχέτω, &c.] In hoc loco ἐχέτω pro παρεχέτω ponitur, & ſic ſupplenda eſt ſententia, ὅμως δ' οὖν ἡδονὴ ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο. Ad verbum, attamen voluptas illis veniæ aliquantulum præbeat, ſi deprehenderetur.

ζοιτο. Οἱ μέν γε τοῦ [1] Ὀδυσσέως ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίοντες, ἠμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδὺ, τῶν καλῶς ἐχόντων κατεφρόνουν· ὥστε οὐ πάντη ἄλογος αὐτῶν ἡ λήθη τοῦ καλοῦ, πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς διατριβούσης· τὸ δὲ λιμῷ ξυνόντα, παρεστῶτα ἄλλῳ τοῦ λωτοῦ ἐμφορουμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μόνης, τοῦ κἂν αὐτὸν παραγεύσασθαί ποτε δεδόσθαι, τῶν καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων Ὁμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον. Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐτοὺς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὅ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων· πλὴν εἰ μὴ κἀκείνων τὶς μεμνῆσθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομένων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδράσιν. Εἰσὶ γάρ οἳ καὶ τοῦτο περίβλεπτον καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς νομίζουσίν ὡς ἔγωγε [2] τοὐμόν ἴδιον, οὐδὲ [3] Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ συνὼν ὁρᾶσθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαίμην ἄν. Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὔσης, φέρε ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες, πάσχουσιν· ἐπὶ πᾶσι δὲ, ἥτις αὐτοῖς ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος γίγνεται. Οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἐστιν, ὡς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὔληπτα γοῦν, καὶ οὐ πολλοῦ δεήσει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον, εἶτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. Ἀλλὰ πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς δὲ

[1] Ὀδυσσέως ἑταῖροι] Vid. Hom. Od. ί. v. 92.

[2] Τοὐμὸν ἴδιον] Pro κατὰ τοὐμὸν ἴδιον μέρος.

[3] Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ] Regi ſcilicet Perſarum, qui κατ' ἐξοχὴν dictus Βασιλεὺς ὁ μέγας.

τῆς θυραυλίας, ἕωθέν τε ἐξανιςάμενον περιμένειν, ὠθούμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκοῦντα ὑπὸ θυρωρῷ κακῶς συρίζοντι, καὶ ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ ταττόμενον, καὶ μισθὸν τελοῦντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος. Καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου ἀξίωμα, καὶ χρώματα αἱρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἥδηται, ὡς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ προσκρούῃς βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἕπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προωθούμενον, καὶ ὥσπέρ τινα πομπὴν ἀναπληροῦντα. Ὁ δὲ οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἑξῆς ἡμερῶν. Ην δέ ποτε καὶ τὰ ἄριςα πράξῃς, καὶ ἴδῃ σε, καὶ προσκαλέσας ἔρηταί τι, ὧν ἂν τύχῃ, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, ἀθρόος δὲ ὁ ἴλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι δέον τίς ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες ἦσαν αὐτοῖς λέγεις. Τοῦτο οἱ μὲν χρηςοὶ αἰδῶ ἐκάλεσαν· οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευσίαν· σὺ δ' οὖν ἐπισφαλεςάτης πειραθεὶς τῆς πρώτης φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. Ἐπειδὰν δὲ [1] πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἰαύσῃς, ἤματα δ' αἱματόεντα διαγάγῃς, οὐ μὰ Δία τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων, ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν. [2] Τύχης δὲ καὶ τραγικοῦ τινος Θεοῦ συνιςάντος, ἐξέτασις τοὐντεῦθεν, εἰ οἶσθα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἡ διατριβὴ οὐκ ἀηδὴς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ βίου τότε προκεῖσθαι δοκεῖ. Ὑπει-

[1] Πολλὰς μὲν, &c.] Vid. Hom. Il. ι. v. 325.
[2] Τύχης δὲ] Subaud. ἐάν.

σέρχεται γὰρ εἰκότως, τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέντα, καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον. Ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις φθονοῦντα, (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιουμένους, αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα) φοβούμενον δὲ, καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενίζοντα· καὶ εἰ μὲν ἐκφαυλίζοι τι τῶν λεγομένων, ἀπολλύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούει, γεγηθότα, καὶ εὔελπιν καθιστάμενον. Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι φρονοῦντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους· ὧν ἕκαστος ὥσπερ ἐκ λόχου τοξεύων λέληθεν. Εἶτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν βαθεῖ πώγωνι, καὶ πολιῷ τῇ κόμῃ ἐξεταζόμενον, εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲν, δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ, μή· μέσος ἐν τοσούτῳ χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖταί σου ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος. Κἂν μέν τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνου, ἢ γείτων ἔκ τινος εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκρουκὼς, ἀνακρινόμενος εἴπῃ μοιχὸν, ἢ παιδεραστὴν, τοῦτ' ἐκεῖνο, [1] ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς. Ἂν δὲ πάντες ἅμα ἑξῆς ἐπαινῶσιν, ὕποπτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδεκασμένοι. Χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως ἐναντιωθῆναι· μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσειας. Εἶεν· [a] καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα· εὐτυχεῖς μειζόνως. Αὐτός τε γὰρ ἐπῄνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει

[1] Ἐκ τῶν Διὸς δέλτων, &c.] *Pro certo & indubitabili teste. Allusum est, ni fallor, ad diptheram, in quâ Jupiter à Poëtis omnia mortalium acta describere fingitur.* Vid. Erasm. Adag.

VARIÆ LECT.

[a] Γρ. In MS. teste Grævio καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα· εὐτυχεῖς μειζόνως. In vulg. Καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα ἐκ τύχης μείζονος.

τά

τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ οὐδὲ ὁ ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· ὐδὲ τις ἐμέμψατό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ ἱερά. Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψαι τὰ ὀλύμπια· μᾶλλον δὲ Βαβυλῶνα εἴληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθῄρηκας. Καὶ ἕξεις [1] τὸ τῆς Αμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις [2] ὀρνίθων γάλα. Δεῖ δή σοι ἀντὶ τῶν τοσύτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθά, ἵνα μὴ φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ; καὶ τόν τε μισθὸν ὐκ εὐκαταφρόνητον ὁρισθῆναι, καὶ τῦτον ἐν καιρῷ της χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τὺς πολλὺς ὑπάρχειν. Πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς, ἀποτείναντα τὼ πόδε καθεύδειν, μόνα ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρειλήφθης, καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ. Εχρῆν μὲν ὕτως, ὦ Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποκύψαντα φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε, καὶ εὔφορον, καὶ, τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα. Αλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τῦ παντὸς δεῖ· μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἤδη ταῖς συνυσίαις γιγνόμενα. Σκέψαι δ' αὐτὸς ἑξῆς ἀκούων, εἴ

[1] Τὸ τῆς Αμαλθείας κέρας] *Cùm affatim omnia superesse significamus, Copiæ Cornu dicimus.* Vid. Erasm. Adag.———dictum autem est ab Amaltheâ caprâ, quæ Jovem nutriit. Quo adductus beneficio Jupiter nutricem in sidera retulit, & ex cornibus alteri eam adjecit facultatem, ut quicquid optâsset ille, qui in manibus habuit, id illi ex eo abunde suppullularet.

Sidera Nutricem, nutricis fertile Cornu
Fecit, quod Dominæ nunc quoque nomen habet. Ov. Fast.

[2] Ορνίθων γάλα] *Hoc prov. eundem cum priore habet sensum; dicitur enim in opulentos, & quibus quidvis rerum suppetat. Aut de raris inventu, atque ob id preciosis.* Vid. Erasm. Adag.

τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναιτο, παιδεία κἂν ἐπ' ἐλάχιστον ὡμιληκώς. Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἢν δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας· εὐθὺς οὖν πρόσεισί παραγγέλλων τις ἥκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ὃν χρὴ πρότερον ἵλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκεῖς, τοὐλάχιστον πέντε δραχμάς. Ὁ δὲ, [1] ἀκκισάμενος, καὶ ἄπαγε· παρὰ σοῦ δὲ ἐγώ; καὶ, Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο, ἐπειπών. Τέλος ἐπείσθη, καὶ ἄπεισί σοὶ πλατὺ ἐγχανών. Σὺ δ' ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν κοσμιώτατα σχηματίσας, λουσάμενος ἥκεις, δεδιὼς μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γὰρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἥκειν φορτικόν. Αὐτὸ οὖν τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελήλυθας· καὶ σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ παραλαβών τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου, μετὰ δύο που σχεδὸν τῶν παλαιῶν φίλων. Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐφ' ἑκάστῳ τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. Ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνωστα πάντα. Καὶ ἥ τε οἰκετεία εἰς σὲ ἀποβλέπει, καὶ τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν· οὐδ' αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις. Οἱ μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὁρῶντες ἐκπεπληγμένον, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκώπτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέναι, καὶ τὸ καινὸν εἶναί σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον, ὥσπερ οὖν εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας, καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν τολμᾶν,

[1] Ἀκκισάμενος] Προσποιησάμενος, ὑποκρινάμενος. Schol.

μὴ

μὴ δόξῃς οἰνόφλυξ τις εἶναι, μήτε τῶν ὄψων παραθέντων ποικίλων πρός τινα τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὅ, τι πρῶτον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκῃς. Ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλησίον δεήσει, κἀκεῖνον ζηλοῦν καὶ μανθάνειν τοῦ δείπνου τὴν ἀκολουθίαν. Τὰ δ' ἄλλα, ποικίλος εἶ, καὶ θορύβου πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκπεπληγμένος. Καὶ ἄρτι μὲν, εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυφῆς· ἄρτι δὲ, οἰκτείρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὢν, εἶτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. Ἐνίοτε δὲ κἀκεῖνο εἰσέρχεταί σε, ὡς ζηλωτόν τινα βιώσῃ τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντρυφήσων, καὶ μεθέξων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. Οἴει γὰρ [1] εἰσαεὶ Διονύσια ἑορτάσειν· καὶ που καὶ μειράκια ὡραῖα διακονούμενα, καὶ ἠρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρωτέραν ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διατριβὴν, ὥστε συνεχῶς τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο φθέγγεσθαι, [2] Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐδαιμονίας. Φιλοτησίαι τὸ ἐπὶ τούτῳ. Καὶ σκύφον εὐμεγέθη τις αἰτήσας, προὔπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δήποτε προσειπών· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μέν σε καὶ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει, ἠγνόησας ὑπ' ἀπειρίας, καὶ ἀγροικίας δόξαν ὦφλες. Ἐπίφθονος δ' οὖν ἀπὸ τῆς προπόσεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν· ὅτι τήμερον ἥκων, προὐκρίθης ἀνδρῶν πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων. Εὐθὺς οὖν καὶ τοιοῦτός τις περὶ σοῦ λόγος ἐν αὐτοῖς· τοῦτο ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, καὶ τῶν ἄρτι ἐσ-

[1] Εἰσαεὶ Διονύσια] Dionyſia enim ſummo cum luxu & magnificentiâ agebantur.

[2] Οὐ νέμεσις, &c.] Vid. Hom. Il. γ'. v. 156.

εληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν, δευτέρους εἶναι· καὶ μόνοις τοῖς Ελλησι τούτοις ἀνέωκται ἡ Ῥωμαίων πόλις. Καίτοι τί ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; οὐ ῥημάτια δύστηνα λέγοντες, οἴονταί τι παμμέγεθες ὠφελεῖν; ἄλλος δὲ, οὐ γὰρ εἶδες ὅσα μὲν ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ παρατεθέντα συλλαβὼν κατέφαγεν; ἀπειρόκαλος ἄνθρωπος, καὶ λιμοῦ πλέως, οὐδ' ὄναρ λευκοῦ ποτε ἄρτου ἐμφορηθεὶς, οὔτι γε Νομαδικοῦ, ἢ φασιανοῦ ὄρνιθος· ὧν μόλις τὰ ὀστᾶ ἡμῖν καταλέλοιπε. Τρίτος ἄλλος, ὦ μάταιοι, φησὶ, πέντε οὐδ' ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐνταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιώμενον. Νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπιμελείᾳ ἐστὶν, ἐπειδὰν δὲ πατηθῇ πολλάκις, καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλασθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀθλίως ἐῤῥίψεται, κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως. Εκεῖναι μὲν οὖν τοιαῦτα περὶ σοῦ πολλὰ στρέφουσι, καὶ που ἤδη καὶ πρὸς διαβολάς τινες αὐτῶν παρασκευάζονται. Τὸ δ' οὖν συμπόσιον ὅλον ἐκεῖνο σόν ἐστι, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλεῖστοι τῶν λόγων. Σὺ δ' ὑπ' ἀηθείας πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιὼν οἴνου λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπειγούσης, πονήρως ἔχεις· καὶ οὔτε προεξαναστῆναί σοι καλὸν, οὔτε μένειν ἀσφαλές. Αποτεινομένου τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παριόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαί σοι [1] τὰ αὐτοῦ βούλεται) κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μήτ' ἀκούων εἴ τις ᾄδει, ἢ κιθαρίζει, πάνυ τιμώμενος μειρακίσκος. Αλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὔχῃ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον. Τοῦτο μὲν δή σοι τὸ πρῶ-

[1] Τὰ αὐτοῦ] Supple κτήματα.

τον, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἥδιςον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τοῦ θύμου, καὶ τῶν λευκῶν ἁλῶν ἥδιον, ὁπηνίκα βούλομαι, καὶ ὁπόσον ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ. Ινα γοῦν σοι τὴν ὀξυρεγμίαν τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν τῇ νυκτὶ ἔμετον, ἕωθεν δεήσει περὶ τοῦ μισθοῦ ξυμβῆναι ὑμᾶς ὁπόσον τε καὶ ὁπότε τοῦ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. Παρόντων οὖν δύο ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθίζεσθαι κελεύσας, ἄρχεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὁποῖά ἐςιν, ἑώρακας ἤδη, καὶ ὡς τῦφος ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς· ἀτραγῴδηται δὲ, καὶ πεζὰ πάντα, καὶ δημοτικά· χρὴ δὲ σὲ οὕτως ἔχειν ὡς ἁπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. Γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχήν σοι τὴν ἐμαυτοῦ, ἢ καὶ νὴ Δία τῶν παίδων, (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ἡγοίμην δεσπότην. Επεὶ δὲ καὶ ὡρίσθαί τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὔταρκες τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ συνίημι, ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἕξεις· ὅμως δ' οὖν καὶ ὡρίσθω τι. Σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βούλει, λέγε μεμνημένος, ὦ φίλτατε, κἀκείνων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς ἐτησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν· οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτὰ συντιθέμεθα· πολλαὶ δὲ οἶσθα τοῦ ἔτους αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μετριώτερον δηλονότι ἐπιβάλοις ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρείττοσιν εἶναι χρημάτων. Ο μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε διασείσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασσὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας, συνίης μὲν ἠρέμα τῆς μικρολογίας,

[1] σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν· καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθὲς ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα, [2] Χείλεα μέν τ' ἐδίηνεν ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. Τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας· ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν οὔ φησιν ἐρεῖν, τῶν φίλων δέ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μήτ' αὐτῷ γίγνοιτ' ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγκαιότερα δαπανῶντι, μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. Ὁ δὲ, ὠμογέρων τις ἐκ παίδων κολακείᾳ σύντροφος, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, φησὶ τῶν ἐν τῇ πόλει ἁπάντων, ὦ οὗτος, οὐκ ἂν εἴποις, ᾧ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς τύχης· λέγω δὴ, ὁμιλίας ἀξιωθῆναι, καὶ ἑστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι· τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. Εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐθελήσαντας ἂν, εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν, ἑταίρους καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας. Οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτμίας μακαρίσω, ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. Ἀρκεῖν οὖν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἄσωτος εἶ, τοσόνδε τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας. Ἀγαπᾷν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. Οὐ γὰρ οὐδ' ἂν φυγεῖν ἔτι σοι δυνατὸν ἐντὸς ἀρκύων γενομένῳ. Δέχῃ τοίνυν τὸν χαλινὸν μύσας· καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἶ πρὸς αὐ-

[1] Σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν] Ellip. pro σαίνεις σε διὰ τὴν ὑπόσχεσιν.

[2] Χείλεα μέν, &c.] Sic omnes Codices; Homerus verò Il. χ'. v. 495.

Χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε.

τὸν,

τὸν, οὐ πάνυ περισπῶντα, οὐδ' ὀξέως νύττοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. Οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐντὸς τῆς κιγκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ [1] τῶν πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. Σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέπω ὁρᾷς, οὗ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς· πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ ἀεὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις. Τὸ δ' ἔμπαλιν, ἢ σὺ ἤλπισας, γίγνεται, καὶ ὡς ἡ παροιμία φησὶν, [2] Ἐπὶ Μανδραβόλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκάστην, ὡς εἰπεῖν, τὴν ἡμέραν ἀποσμικρυνόμενον, καὶ εἰς τοὐπίσω ἀναποδίζον. Ἠρέμα οὖν, ὥσπερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέπων, ἄρχῃ κατανοεῖν, ὡς αἱ μὲν χρυσαῖ ἐκεῖναι ἐλπίδες, οὐδὲν ἀλλ' ἢ φῦσαί τινες ἦσαν ἐπίχρυσοι· βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. Τίνες οὗτοι ἴσως ἐρήσῃ με· οὐχ ὁρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ἐπίπονον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστὶν, οὐδ' ἐπινοῶ ἅτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ, καὶ ἀφόρητα· οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ γενναῖε, μὴ, εἰ κάματος ἔνεστιν ἐν τῷ πράγματι, μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ τὸ καὶ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπὲς, οὐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος· καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπατρίδην σεαυτὸν οἴεσθαι· πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδοῦ καταλείψων ἴσθι, ἐπειδὰν ἐπὶ τοιαύτην σαυτὸν λατρείαν ἀπεμπολήσας, εἰσίῃς·

[1] Τῶν πάνυ] Subaud. περιβοήτων vel μεγάλων.

[2] Ἐπὶ Μανδραβόλου] Parœm. de his qui vergunt εἰς τὸ χεῖρον. Ὁ γὰρ Μανδράβουλος ἔτος εὑρὼν ποτὲ θησαυρὸν ἐν Σάμῳ χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν, καὶ τῷ γ' χαλκοῦν. Hujus meminit Plato Comic. ἐν Διῒ κακουμένῳ. Bourd.

ὐ γὰρ ἐθελήσει σοι ἡ Ελευθερία ξυνεισελθεῖν, ἐφ' οὕτως ἀγεννῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. Δῦλος οὖν, εἰ καὶ πάνυ ἄχθεσῃ τῷ ὀνόματι, καὶ οὐχ ἑνὸς, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ θητεύσεις κάτω νενευκὼς ἕωθεν ἐς ἑσπέραν, ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ. Καὶ ἅτε δὲ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυντραφεὶς, ὀψιμαθήσας δὲ, καὶ πόῤῥω πυ τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, ὐ πάνυ εὐδόκιμος ἔσῃ, ὐδὲ πολλῦ ἄξιος τῷ δεσπότῃ. Διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκιρτᾷν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυῤῥίυ, μηδὲ Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μήδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι, ἀλλ' ὁπόταν, ὦ βέλτιστε, τῆς νεμηνίας ἐπιστάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυῤῥίᾳ, καὶ τῷ Ζωπυρίωνι, προτείνης τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς αὐτοῖς οἰκέταις, καὶ λάβης ἐκεῖνο ὅ, τι δήποτε ἦν τὸ διδόμενον, τῦτο ἡ πρᾶσις ἐστί. Κήρυκος γὰρ ὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μακρῷ χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ τὸν δεσπότην. Εἶτ', ὦ κάθαρμα, φαίην ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα, εἰ μέν σέ τις ἢ πλέοντα καταποντιστὴς συλλαβὼν, ἢ λῃστὴς ἀπεδίδοτο, ᾤκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα· ἢ εἴ τις σοῦ συλλαβόμενος ἦγε δοῦλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τὺς νόμυς, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἠγανάκτεις· καὶ ὦ γῆ, καὶ Θεοὶ, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἄν· σεαυτὸν δὲ, ὀλίγων ἕνεκα ὀβολῶν ἐν τύτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δῦλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὁρᾷν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπόληκας, οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους λόγους αἰδεσθεὶς,

αἰδεσθεὶς, ὃς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Αριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες. Καὶ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ρωμαϊκῶν μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ πονήρως τὴν Ρωμαίων φωνὴν βαρβαρίζων, εἶτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἕωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστὰς, ἀποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριθεῖς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὸν χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐπὶ τοῖν σκελοῖν. Οὕτως ἀπορία μέν σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ῥέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὡς ἐπὶ ταυτά σε ὑπ' ἀμηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ πεμμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ἐπιθυμῶν, ἑάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δικαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν διαπαρείς. Παρὰ πόδας τοιγαροῦν τῆς λιχνείας ταύτης τἀπίχειρα. Καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῷ δεθεὶς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα, παρέχεις, σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι ἔστι σοι τῶν ἰσχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν. Η δ' ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενὲς, αὐτοῖς φυλέταις καὶ φράτορσι, φροῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν. Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δοῦλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάνυ τούτους οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερά σοι προστέτακται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένων. Ων μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων, ἐπιθυμεῖν φήσας, παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. Τί γὰρ κοινόν φασι λύρᾳ, καὶ

ὄνῳ; πάνυ γοῦν (οὐχ ὁρᾷς;) ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆς Ὁμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης· ὧν ἤν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι τῦφος, καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. Δεῖται δή σου ἐπ' ἐκεῖνα μὲν οὐδαμῶς. Ἐπεὶ δὲ πώγωνα ἔχεις βαθὺν, καὶ σεμνός τις εἶ τὴν πρόσοψιν, καὶ ἱμάτιον ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί σε γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς προϊοῦσι, καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ· δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ φιλομαθὴς τῶν ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως περὶ παιδείαν φιλόκαλος. Ὥστε κινδυνεύεις, ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων, τὸν πώγωνα, καὶ τὸν τρίβωνα μεμισθωκέναι. Χρὴ οὖν σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὁρᾶσθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι, ἀλλ' ἕωθεν ἐξαναστάντα παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν. Ὁ δ' ἐπιβάλλων ἐνίοτέ σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐπιδεικνύμενος, ὡς οὐδ' ὁδῷ βαδίζων, ἀμελής ἐστι τῶν μουσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται σχολήν. Σὺ δ' ἄθλιος, τὰ μὲν παραδραμὼν, τὰ δὲ βάδην, ἄναντα πολλὰ, καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις) περιελθὼν, ἵδρωκάς τε, καὶ πνευστιᾷς· κἀκείνου ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου μήδ' ὅπου καθίζοις ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀναγινώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος. Ἐπειδὰν δὲ ἄσιτόν τε καὶ ἄποτον ἡ νὺξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονηρῶς ἀωρὶ, περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἥκεις ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ

περί-

περίβλεπτος τοῖς παροῦσιν. Ἀλλ' ἤν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ νεαλέστερος, ἐς τοὐπίσω σύ. Καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξωσθείς, κατάκεισαι μάρτυς μόνον τῶν παραφερομένων, τὰ ὀστᾶ, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύνες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ ὑπεροφθείη ὑπὸ τῶν προκατακειμένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψώμενος. Οὐ μὴν οὐδ' ἡ ἄλλη ὕβρις ἄπεστιν. ἀλλ' οὔτε ᾠὸν ἔχεις μόνος, οὐ γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ τῶν αὐτῶν ἀεὶ τοῖς ξένοις, καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦτό γε· οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν πλουσίῳ, παχεῖα, καὶ πιμελὴς, σοὶ δὲ, νεοττὸς ἡμίτομος, ἢ φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἄντικρυς, καὶ ἀτιμία. Πολλάκις δὲ, ἢν ἐπιλίποι, ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοὶ παρακείμενα, φέρων ἐκείνῳ παρατέθεικεν, ὑποτονθορίσας· σὺ γὰρ ἡμέτερος εἶ. Τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἢ συὸς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρὴ [1] ἐκ παντὸς ἢ τὸν διανέμοντα ἵλεων ἔχειν, [2] ἢ τὴν

[1] Εκ πάντος] Subaud. τρόπου.

[2] Η τὴν Προμηθέως, &c.] Ad fabulam videtur alludere, cujus Hesiodus in Theogoniâ de Prometheo meminit, v. 535.

——— ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι
Μηκώνῃ, τότ' ἔπειτα μέγαν βοῦν πρόφρονι θυμῷ
Δασσάμενος προὔθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονι δημῷ
Ἐν ῥινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοείῃ.
Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
Εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.
Ἦ κ' ἐπιμειδήσας (δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης)
Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν αἰειγενετάων,
Τῶν δ' ἕλευ ὁπποτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει.
Φῆ ῥα δολοφρονέων. Ζεὺς δ' ἄφθιτα μήδεα εἰδὼς
Γνῶ ῥ' οὐδ' ἠγνοίησε δόλον· κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ
Θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ τελέεσθαι ἔμελλεν.
Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφαρ, &c.

Προμη-

Προμηθέως μερίδα φέρεσθαι, ὅσα κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. Τὸ γὰρ τῷ μὲν [1] ὑπέρ σε τὴν λοπάδα παρεστάναι, ἕστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, κἂν ὁπόσην αἱ ἔλαφοι τὴν χολὴν ἔχοντι; καίτοι οὐδέπω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἥδιστόν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ παχὺν πίνεις, θεραπεύων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ, ἢ χρυσῷ πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθείης ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὕτως ἄτιμος ὢν ξυμπότης. Καὶ εἴθε γε κἂν ἐκείνου ἐς κόρον ἦν πιεῖν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν. Ἀνιᾷ δή σε πολλὰ, καὶ ἀθρόα, καὶ σχεδὸν τὰ πάντα· καὶ μάλιστα ὅταν σε παρευδοκιμῇ κίναιδός τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ [2] Ἰωνικὰ ξυνείρων Ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνθρωπίσκος. Τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικὰ ταῦτα διακονουμένοις, καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζουσι, πόθεν σύ γ' ἰσότιμος κατακείμενος; τοιγαροῦν ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκὼς, στένεις, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ σεαυτὸν οἰκτείρεις, καὶ αἰτιᾷ τὴν τύχην, οὐδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιπάσασαν. Ἡδέως δ' ἄν μοι δοκῇς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτικῶν ᾀσμάτων, ἢ κἂν ἄλλου ποιήσαντος, δύνασθαι ᾄδειν ἀξίως. Ὁρᾷς γὰρ οἷ τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκιμεῖν ἐστιν. Ὑποσταίης δ' ἂν εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρίνασθαι δέοι, τῶν κλήρους πολυταλάντους, καὶ ἀρχὰς, καὶ ἀθρόους τοὺς πλούτους ὑπισχνουμένων· καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς φιλίαις, καὶ πολλῶν ἀξιουμένους· κἂν ἕν τι γοῦν τούτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττὸς εἴης. Ἀλλ'

[1] Ὑπέρ σε] Subauditur κειμένῳ.

[2] Ἰωνικὰ] Subauditur ᾄσματα.

ἐδὲ

οὐδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. Τοιγαροῦν ἀνάγκη μειοῦσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑποιμώζοντα, καὶ ἀμελούμενον. Ην μὲν γὰρ καὶ εἴπῃ σοῦ τις ψίθυρος οἰκέτης, ὡς μόνος οὐκ ἐπῄνεσας τὸν τῆς δεσποίνης παιδίσκον ὀρχούμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ τοῦ πράγματος. Χρὴ οὖν [1] χερσαίου βατράχου δίκην διψῶντα, κεκραγέναι, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον· πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλλων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ ἔπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανοῦντα. Τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυνόντα, καὶ νὴ Δία γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἠρέμα καὶ γελοῖον. Εοικας γὰρ τότε στήλῃ ἑώλου τινὸς νεκροῦ, ἄγοντος ἐναγίσματα. Καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα. Ην μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ᾖ, καὶ παῖδες εὔμορφοι ὦσιν, ἢ νέα γυνὴ, καὶ σὺ μὴ παντελῶς πόῤῥω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ᾖς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, οὐδ᾽ ὁ κίνδυνος εὐκαταφρόνητος. Ωτα γὰρ καὶ [2] ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, οὐ

[1] Χερσαίου βατράχου] Videtur Lucianus abuti voce χερσαίου βατράχου hoc loco, & per id nomen φρύνου intellexisse, hoc est, *rubetam*, quod animal contentissimè clamat. Nam ranæ terrestres, quæ in segetibus & passim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantùm eæ, quæ in paludibus & aquis degunt, imò propriè non clamant; nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, sed in ore admissâ aquâ, ut notat Plinius, lib. xi. cap. 37. & 51. Ergo proculdubio Lucianus per χερσαίου βατράχου *rubetam* intellexit. Palmerius.

[2] Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Facetè ludit in homonymiâ vocis βασιλεὺς. Nam Romæ Regis appellabantur ii, qui convivia præbebant clientibus suis, ex Juvenali & Martiale notum; Regum autem (ut notum est) Ministri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοὶ, in quo lusit cum multo risu Aristophanes in Acharnis. Palmerius.

μένον τἀληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' ἀεί τι καὶ προσεπιμετροῦντες, ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν· Δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύοντα κατακεῖσθαι, δεδιότα μή τις εὐνοῦχός σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνοῦχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα, διαπείρας τῷ οἰστῷ μεταξὺ πίνοντος τὴν γνάθον. Εἶτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρόν τι καταδαρθεὶς· ὑπὸ δ' ᾠδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὢ δείλαιος ἐγώ, φῄς, καὶ ἄθλιος, οἵας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπὼν, καὶ ἑταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα; τίνος ἕνεκα, ὦ Θεοί, ἢ τίς ὁ λαμπρὸς μισθὸς οὗτος ἐστιν; [1] οὐ γὰρ καὶ ἄλλως μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατὸν ἦν· καὶ προσῆν τὸ ἐλεύθερον, καὶ τὰ πάντα ἐπ' ἐξουσίας. Νῦν δὲ, τὸ τοῦ λόγου, [2] λέων κρόκῃ δεθεὶς, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, τὸ πάντων οἴκτιστον, οὐδ' εὐδοκιμεῖν εἰδὼς, οὐδὲ κεχαρισμένος εἶναι δυνάμενος. Ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων, καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι, τέχνην τὸ πρᾶγμα [3] πεποιημένοις. Ὡς δὲ, καὶ ἀχάριστός εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικὸς, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῆσαι δυνάμενος. Συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ

[1] Οὐ γὰρ καὶ ἄλλως] In hoc loco editos non omnino rectè se habere mihi persuasum est: nam tum ex orationis serie, tum ex vocibus καὶ τούτων adducor ut credam hanc sententiam à Luciano sic interpunctam fuisse, οὐ γὰρ καὶ ἄλλως μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δύνατον ἦν; Nonne etiam aliàs plura quam quæ nunc percipio, acquirere potui?

[2] Λέων κρόκῃ δεθεὶς] Dicitur, *cùm quis exiguo commodo captus apud aulicos ostentatur passim, quòd Princeps tantum alat virum.* Vid. Erasm. Adag.

[3] Πεποιημένοις] Hoc in loco ἀντὶ τοῦ πεποιηκόσιν usurpatur.

πολλάκις βλεπόμενος, καὶ μάλισθ᾽ ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὑτοῦ εἶναι θέλῃ. Σκυθρωπὸς γάρ αὐτῷ δοκῶ· καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως ἁρμόσομαι πρὸς αὐτόν. Ην μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ σεμνοῦ φυλάττω ἐμαυτὸν, ἀηδὴς ἔδοξα, καὶ μονονουχὶ φευκτέος· ἢν δὲ μειδιάσω, καὶ ῥυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἥδιστον, κατεφρόνησεν εὐθὺς καὶ διέπτυσε. Καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴτις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο, τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. Τὸ δ᾽ ὅλον, τίνα ἄλλον ὁ μάταιος ἐμαυτῷ βιώσομαι βίον, τὸν παρόντα τοῦτον ἄλλῳ βεβιωκώς; ἔτι σου ταῦτα διαλογιζομένου, ὁ κώδων ἤχησε, καὶ χρὴ τῶν ὁμοίων ἔχεσθαι, καὶ περινοστεῖν, καὶ ἑστάναι, ὑπολείψαντά γε πρότερον τοὺς βουβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς τὸν ἆθλον. Εἶτα δεῖπνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν περιηγμένον. Καί σοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι βίον ἀντίστροφα· καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἱδρὼς, καὶ ὁ κάματος, ἠρέμα ἤδη ὑπορύττουσιν ἢ φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ κώλου ἄλγημα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν ἀναπλάττοντες. Ἀντέχεις δὲ ὅμως· καὶ πολλάκις κατακεῖσθαι δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται· σκῆψις γὰρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν. Ὥστε ἐξ ἁπάντων ὠχρὸς ἀεὶ, καὶ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας. Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. Ην δέ που καὶ ἀποδημῆσαι δέοι, τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ, [1] ὕοντος δὲ πολλάκις, ὕστατος ἐλθὼν, (τοιοῦτο γάρ σοι ἀποκεκλήρωται) καὶ τὸ ζεῦγος περιμένεις, ἔστ᾽ ἂν οὐκ ἔτ᾽ οὔσης καταγωγῆς, τῷ μαγείρῳ σε, ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ συμπαραβύσωσιν, οὐδὲ τῶν φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες. Οὐκ ὀκνῶ δέ σοι καὶ διηγήσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις

[1] Ὕοντος δὲ] Subaud. Διός.

οὗτος ὁ Στωϊκὸς διηγήσατο ξυμβὰν αὐτῷ, πάνυ γελοῖον, καὶ νὴ Δί' οὐκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν καὶ ἄλλῳ ταὐτὸ συμβαίη. Συνῆν μὲν γὰρ πλουσίᾳ τινὶ καὶ τρυφώσῃ [1] γυναικὶ τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. Δεῆσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ παραδεδόσθαι, φιλοσόφῳ ὄντι, κίναιδόν τινα τῶν πεπιττωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πώγωνα περιεξυρημένων· διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκείνη, ὡς τὸ εἰκὸς, ἦγε, καὶ τοὔνομα δὲ τοῦ κιναίδου ἀπεμνημόνευε· Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. Τοῦτο τοίνυν πρῶτον ἡλίκον, σκυθρωπῷ, καὶ γέροντι ἀνδρὶ, καὶ πολιῷ τὸ γένειον, (οἶσθα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρακαθέζεσθαι φῦκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, οὐ χελιδόνα μὰ Δί', ἀλλὰ γῦπα τινὰ περιτετιλμένον τοῦ πώγωνος τὰ πτερά· καὶ εἴ γε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἂν συγκαθέζεσθαι. Τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀνασχέσθαι, ὑπᾴδοντος, καὶ τερετίζοντος· εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχουμένου ἐπὶ τῆς ἀπήνης. Ἕτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προσταχθῆναι. Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνὴ, Θεσμόπολί φησιν, οὕτως ὄναιο, χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ δὸς, μηδὲν ἀντειπὼν, μηδ' ὅπως ἐπὶ πλεῖον σου δεήσομαι περιμείνας. Τοῦ δὲ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑποσχομένου πάντα πράξειν, δέομαί σου τοῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ ἐπιμελῆ, καὶ φιλόστοργον, τὴν κύνα, ἣν οἶσθα, τὴν Μυρρίνην, ἀναλαβὼν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμελοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς ἔσται· βαρύ-

[1] Γυναικὶ τῶν, &c.] Scilicet μία ἐκ τῶν, &c.

νεται

νεται γὰρ ἡ ἀθλία τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ ἐστίν· οἱ δὲ κατάρατοι οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὁδοῖς. Μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰηθῇς εὖ ποιήσειν με, τὸ περισπούδαστόν μοι, καὶ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. Ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετευούσης, καὶ μονονουχὶ καὶ δακρυούσης. Τὸ δὲ πρᾶγμα παγγέλοιον ἦν· κυνίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτον μικρὸν ὑπὸ τὸν πώγωνα, καὶ κατουρῆσαν πολλάκις (εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει) καὶ βαΰζον λεπτῇ τῇ φωνῇ, (τοιαῦτα γὰρ τὰ μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χθιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκαταμεμίκτο. Καὶ ὁ κίναιδος, ὁ ξύνεδρος οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδή ποτε καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα· περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. Τὸ δ' οὖν κυνίδιον καὶ τετοκέναι ἐν τῷ τρίβωνι τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην. Τοιαῦτα ἐντρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροήθεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. Οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα μὰ τὸν Δί' οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ τορῶς, καὶ ξυγκεκροτημένως· ἐπῃνεῖτο γοῦν μεταξὺ πινόντων, [1] οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἴνου ἀμφορέα λέγων, καὶ τοῦτο

[1] Οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον] Ad morem, qui apud Athenienſes obtinuit, alluſum eſt; quorum Rhetoribus, nè Judices orationum prolixitate ad languorem darent, aliiſque negotiis moram facerent, non niſi ad certum tempus, quod clepſydrâ menſuratum fuit, cauſas agere licuit; inter quam & noſtram nihil erat diſcriminis, niſi quòd illi aquâ, nos arenâ utamur.

ὑποστῆναι τὸ τόλμημα ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. Ταῦτα μὲν οὖν ἴσως μέτρια. Ἦν δὲ ποιητικὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ πλούσιος ᾖ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὑτοῦ ῥαψῳδῶν, τότε καὶ μάλιστα διαῤῥαγῆναι χρὴ ἐπαινοῦντα, καὶ κολακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαίνων καινοτέρους ἐπινοοῦντα. Εἰσὶ δ' οἳ καὶ ἐπὶ κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι· καὶ δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς, καὶ Ὑακίνθους ἀκούειν, πήχεως ἐνίοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας. Σὺ δ' οὖν ἐὰν μὴ ἐπαινῇς, [1] ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίου εὐθὺς ἀφίξῃ, ὡς καὶ φθονῶν καὶ ἐπιβουλεύων αὐτῷ. Χρὴ δὲ καὶ σοφοὺς, καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς· κἂν εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ τὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ μεστοὺς δοκεῖν τοὺς λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν. Καίτοι φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν. Αἱ δὴ οὖν γυναῖκες, (καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς πεπαιδευμένους. Μισθοῦ ὑποτελεῖς ξυνόντας, καὶ τῷ φορείῳ παρεπομένους) ἓν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢν λέγηται ὡς πεπαιδευμέναι τέ εἰσι, καὶ φιλόσοφοι, καὶ ποιοῦσιν ᾄσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφοῦς ἀποδέοντα· καὶ διὰ δὴ ταῦτα μισθωτοὺς καὶ αὗται περιάγονται ῥήτορας, καὶ γραμματικοὺς, καὶ φιλοσόφους. Ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηνίκα (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἤτοι μεταξὺ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. Πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ φιλοσόφου τί διεξιόντος, ἡ ἄβρα προσελθοῦσα, ὤρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμμάτιον· οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι

[1] Ἐς τὰς λιθοτομίας, &c.] Meminit hujus carceris insignis à Dionysio extructi Cic. act. 7. in Ver. Plaut. in Capt. Liv. Cognatus.

λόγοι

λόγοι ἑςᾶσι, περιμένοντες ἔστ' ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν. Ἐπειδὰν δὲ ποτε διὰ μακρᾶ τᾶ χρόνᾶ Κρονίων, ἢ [1] Παναθηναίων ἐπιςάντων, πέμπηται τί σοι ἐφεςρίδιον ἄθλιον, ἢ χιτώνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιςα πολλὴν δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθὺς, [2] ἔτι σκεπτομένᾶ παρακᾶσας τᾶ δεσπότᾶ, προδραμὼν, ϗ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν ᾶκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών. Ἕωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἥκᾶσι κομίζοντες, ἕκαςος, ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέμνησε, καὶ ὡς ἐπιτραπεὶς τὸ κάλλιον ἐπελέξατο, διεξιών· ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάτονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς, καὶ τέτταρας· ϗ βαρὺς αἰτῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. Ἵνα δ' ᾶν λάβῃς, κολακευτέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἱκετευτέος· θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰκονόμος. Οὗτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπείας τρόπος. Οὐκ ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβᾶλος, καὶ φίλος. Καὶ τὸ ληφθὲν, ἤδη προωφείλετο ἱματιοκαπήλῳ, ἢ ἰατρῷ, ἢ σκυτοτόμῳ τινί. [3] Ἄδωρα ᾶν σοι τὰ δῶρα, καὶ

[1] Παναθηναίων ἐπιςάντων] Festum apud Athenienses in honorem Minervæ.

[2] Ἔτι σκεπτομένᾶ παρακᾶσας τᾶ δεσπότᾶ, &c.] Vulg. ἐπισκεπτομένᾶ· Sed nullus dubito ex MS. refingendum esse, ϗ ὁ μὲν πρῶτος εὐθὺς, ἔτι σκεπτομένᾶ παρακᾶσας τᾶ δεσπότᾶ, προδραμὼν ϗ προμηνύσας ἀπέρχεται, *& primus quidem illico etiamnum cunctantem dominum audiens, præcurrens ante alios nunciat.* Σκέπτομαι est *cunctor, dubito:* unde σκεπτικοὶ qui de omnibus dubitabant. Grævius.

[3] Ἄδωρα ᾶν σοι τὰ δῶρα] Ἄωρα vulgò, *intempestiva.* At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo æs alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certè ἀνόνητα. Imò sanè Auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quæ pro donis haberi non possunt, quum eorum spe in cultu domini, & mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere,

καὶ ἀνόνητα, πολὺς δὲ ὁ φθόνος, καὶ πϗ καὶ διαβολή τις ἠρέμα ὑπεξανίςαται πρὸς ἄνδρα, ἤδη τϗς καλὰ σϗ λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον· ὁρᾷ γὰρ ἤδη σὲ μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον, ϗ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιϗσαν. Ὅλως γὰρ, ὅπερ ἦν νοςιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπότατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαιότατον τϗ σώματος ἐπιτρίψας, καὶ ῥάκος σε πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἤδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἷ τῆς κόπρϗ ἀπορρίψῃ φέρων, ἄλλων δὲ ὅπως τῶν δυναμένων τοὺς πόνϗς καρτερεῖν προσλήψεται. Καὶ ἤτοι μειράκιον αὐτϗ ὅτι ἐπείρασας ποτὲ, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρων ἀνὴρ διέφθειρας, ἢ ἄλλο τι τοιϗτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων, καὶ ἄπορος, τὴν βελτίςην ποδάγραν αὐτῷ γήρᾳ παραλαβών· καὶ ἃ μὲν τέως ᾔδεις, ἀπομαθὼν ἐν τοσούτῳ χρόνῳ, θυλάκϗ δὲ μείζω τὴν γαςέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. ϗ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔθϗς· καὶ ἀπομανθάνων αὐτὰ, ἀγανακτεῖ. Καὶ σὲ οὐκ ἄν τις ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα, ϗ τοῖς γεγηρακόσιν ἵπποις ἐοικότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον. Ἄλλως τε, καὶ ἡ ἐκ τϗ ἀπωσθῆναι διαβολὴ πρὸς τὸ μεῖζον εἰκαζομένη, μοιχὸν, ἢ φαρμακέα σε, ἤ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ· ὁ μὲν γὰρ κατήγορος καὶ σιωπῶν, ἀξιόπιςος· σὺ δ' Ἕλλην, καὶ

digere. Sic in Timone notatur ab Barlæo πλϗτ@ ἄπλϗτ@. Sic in Vitarum auctione Bourdelotius advertit τέρψις ἀτερψίη. Sic ab aliis κόσμ@ ἄκοσμ@, τόκ@ ἄτοκ@. Gronovius.——Ad hanc emendationem confirmandam non parum facit illud Sophoclis in Ajace Flagellifero,

Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' ϗκ ὀνήσιμα.

ῥᾴδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὔκολος· τοιούτους γὰρ ἅπαντας ὑμᾶς εἶναι οἴονται, καὶ μάλα εἰκότως· δοκῶ γάρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐτῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ὑμῶν, κατανενοηκέναι τὴν αἰτίαν· πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας, καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ [a] ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς· καὶ ταῦτα πεπαιδεῦσθαι λέγοντες, καὶ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας οὐκ εὐκαταφρονήτους καθειμένοι. Εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, οὓς ἀρίστους ᾤοντο, τοιούτους ὁρῶντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν. Αποσεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως· καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἢν δύνωνται. Λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύσουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τῆς φύσεως ἀπόῤῥητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοὺς αὐτοὺς ἐπωπτευκότες. Τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς. Απαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφυρᾶ δ' ἔκτοσθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον [1] ἢ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκνων ἑστιώμενος, ἢ Οἰδίπους [2] τῇ μητρὶ ξυνὼν, ἢ Τηρεὺς

[1] Θυέστης] Pelopis Filius ex Hippodamia, qui Æropen, quam Frater ejus Atreus connubio sibi conjunxerat, vitiavit. Atreus verò illi filium ex Ærope susceptum comedendum apposuit.

[2] Τῇ μητρὶ] Jocastâ scilicet: de his autem vid. Eurip. Phœniss. de Tereo verò, Progne, & Philomelâ, vid. Ovid. Met. lib. 6.

VARIÆ LECT.

[a] Γρ. Επαγωγὰς teste Jensio in Cod. Florent. in plerisque ἀπαγωγάς.

δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπύων. Τοιοῦτοι καὶ αὐτοί εἰσι, λαμπροὶ, καὶ περίβλεπτοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ πολλὴν τὴν τραγῳδίαν σκέποντες. Ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἢν ἐξειλήσῃς, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου τινὸς, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθὴς, καὶ χρυσοῦς ὁ ὀμφαλός. Ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστὰς, ἀκριβῶς κατανενοηκὼς αὐτοὺς ἐκτραγῳδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ. Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε ὥσπερ ὁ Κήβης ἐκεῖνος, εἰκόνα τινὰ τοῦ τοιούτου σου βίου γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῇς εἴ σοι παριτητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. Ἡδέως μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινος, ἢ Παῤῥασίου, ἢ Ἀετίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν· ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὑρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην, ψιλὴν ὡς οἷόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα· καὶ δὴ γεγράφθω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα· καὶ ἡ ἄνοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὄλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτραχηλισθῆναι, διαμαρτόντος τοῦ ποδός. Ἔνδον δὲ, ὁ Πλοῦτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὔμορφος, καὶ ἐπέραστος. Ὁ δ' ἐραστὴς μόγις ἀνελθὼν, καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέτω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. Παραλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπὶς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἐσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. Τοὐντεῦθεν δὲ ἡ μὲν Ἐλπὶς ἀεὶ προηγείσθω. Διαδεξάμεναι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, παραδότωσαν τῷ Πόνῳ. Ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν ἐγχειρισάσθω αὐτὸν τῷ Γήρᾳ, ἤδη ὑπονοσοῦντα,

καὶ

καὶ τετραμμένον τὴν χρόαν. Ὑςάτη δὲ ἡ Ὕβρις ἐπιλαβομένη, συρέτω πρὸς τὴν Απόγνωσιν· ἡ δ' Ελπὶς τὸ ἀπὸ τούτου ἀφανὴς ἀποπτάσθω· καὶ μηκέτι καθ' οὓς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοῦς θυρῶνας, ἔκ τινος δ' ἀποςρόφου καὶ λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγάςωρ, ὠχρὸς, γέρων· τῇ ἑτέρᾳ μὲν τὴν αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὑτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετάνοια δακρύουσα ἐς οὐδὲν ὄφελος, καὶ τὸν ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. Τοῦτο μὲν ἔςω τὸ τέλος τῆς γραφῆς. Σὺ δ' οὖν, ὦ ἄριςε Τιμόκλεις, αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαςα, ἐννόησον εἴ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν αἰσχρῶς οὕτως ἐκπεσεῖν. Ο, τι δ' ἂν πράττῃς, μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, ὡς Θεὸς, ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἑλομένου.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ.

ΖΕΥΣ.

ΣΥ μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ παρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ ςῆσον ἑξῆς παραγαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανοῦνται, καὶ ὅτι πλεῖςους ἐπάξονται. Σὺ δὲ, ὦ Ερμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸν πωλητήριον. Αποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντὸς εἴδους, καὶ προαιρέσεων ποικίλων. Εἰ δέ τις οὐκ ἔχει τοπαραυτίκα τἀργύριον καταβαλέσθαι, εἰς νέωτα ἐκτίσει, καταςήσας ἐγγυητήν. ΕΡ. Πολλοὶ συνίασιν· ὥςε χρὴ μὴ διατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτούς. Ζ. Πωλῶμεν οὖν. ΕΡ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν; Ζ. Τουτονὶ τὸν κομήτην,

μήτην, [1] τὸν Ἰωνικὸν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι φαίνεται. ΕΡ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς, κατάϐηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις. Ζ. Κήρυττε δή. ΕΡ. Τὸν ἄριςον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον· τίς ὠνήσεται; [2] τίς ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι βέλεται; τις εἰδέναι [3] τὴν τῦ παντὸς ἁρμονίαν, [4] καὶ ἀναϐιῶναι πάλιν; ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος ὐκ ἀγεννής· τί δὲ μάλιςα οἶδεν; ΕΡ. [5] Ἀριθμητικὴν, ἀςρονομίαν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μυσικὴν, γοητείαν· μάντιν ἄκρον βλέπεις. ΑΓΟ. Ἔξεςιν αὐτὸν ἀνακρίνειν; ΕΡ. Ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ. ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ; ΠΥΘΑ. Σάμιος. ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἐπαιδεύθης; ΠΥΘΑ. [6] Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς. ΑΓΟ. Φέρε δὴ, ἢν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις; ΠΥ. Διδάξω μὲν ὐδὲν, [7] ἀναμνήσω δέ. ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις; ΠΥ. Καθαρὰν πρότερον τὴν ψυχὴν

[1] Τὸν Ἰωνικὸν] Nomen Patrium ἀπὸ τῆς Ἰωνίας; nam Samos, ubi natus Pythagoras, insula est in Mari, quòd à proximâ terrâ dicitur *Ionicum*; atque hinc est etiam quòd Pythagoras usus sit *Ionicâ* Dialecto. Leeds.

[2] Τις ὑπὲρ ἀνθ. &c.] Pythagoram divino coli honore à nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam è Geniis, qui Lunam habitant, & cùm Deus reverà esset, venisse autem in humanâ formâ notum est ex Iamblicho. Leeds.

[3] Τὴν τῦ πάντος ἁρμονίαν] Omnia per harmoniam constitisse docuit Pythagoras. Vid. Iamblich. & Diog. Laertium.

[4] Αναϐιῶναι πάλιν] In alio scilicet corpore, nam migrationem è corpore in corpus, quam Græci vocant μετεμψύχωσιν, vel potiùs μετασωμάτωσιν, esse Pythagoræ doctrinam, res vel lippis nota, Leeds.

[5] Αριθμητικὴν, &c.] Summum in his fuisse Pythagoram notavit in vitâ ejus Iamblichus.

[6] Εν Αἰγύπτῳ] Vid. Iamblic. De vitâ Pythagoræ. c. 4.

[7] Αναμνήσω δὲ] Hic deridetur eorum sententia, qui μάθησιν tantùm ἀνάμνησιν esse putant; earum scilicet rerum, quas, ut nonnulli opinati sunt, antequam ullum ingressa est corpus, nôrit anima, aut, quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpore, educta fuit. Leeds.

ἐργα-

ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας. ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με· τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως; ΠΥ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίη μακρὴ, καὶ ἀφωνίη, καὶ [1] πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδὲν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι, ὦ βέλτιστε, [2] τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριὰς εἶναι βούλομαι. Τί δὲ μετὰ τὴν [3] σιωπὴν ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν; ΠΥ. Μουσεργίῃ, καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεαι. ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον, κᾆτα εἶναι σοφὸν χρή. ΠΥ. Εἶτ' ἐπὶ τουτέοισιν, ἀριθμέειν. ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν. ΠΥ. Πῶς ἀριθμέεις; ΑΓΟ. Ἓν, δύο, τρία, τέτταρα. ΠΥ. Ὁρᾷς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ [4] τρίγωνον ἐντελὲς, καὶ [5] ἡμέτερον ὅρκιον; ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὅρκον τὰ τέτταρα, οὔποτε θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς. ΠΥ. Μετὰ δὲ, ὦ ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἠέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἥτις αὐτέοισιν ἡ φορὴ, καὶ ὁκοῖα ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅκως κινέονται. ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀὴρ, ἢ ὕδωρ;

[1] Πέντε ὅλων, &c.] Vid. Diog. Laert. lib. 8. & A. Gell. lib. 1. c. ix.

[2] Τὸν Κροίσου παῖδα] De quo Herod. lib. 1.

[3] Σιωπὴν καὶ πενταετίαν] *Silentium & quinquennium*, ἓν διὰ δυοῖν· pro σιωπὴν πενταετῆ, *silentium quinquenne*, seu *quinquennale*. Leeds.

[4] Τρίγωνον ἐντελὲς] Quod vocat hoc loco τρίγωνον ἐντελὲς *triangulum perfectum*, nihil aliud est quam *triangulum æquilaterum*. Nam numerorum trigonismus sic procedit ab unitate, 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. & sic ad infinitum hoc modo.

•
• •
• • •
• • • •

decem numerus sic positus efficit triangulum æquilaterum arithmeticè, cujus latera sunt quatuor. Palmerius.

[5] Ἡμέτερον ὅρκιον] Per quaternarium numerum jurare consueverant Pythagorei, *decem* scilicet valentem, quo quidem contineri omnia putabant. Vid. Brod. Misc.

ΠΥ.

ΠΥ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. Οὐ γάρ οἷά τι ἀμορφίῃ καὶ ἀσχημοσύνῃ κινέεσθαι. Καὶ ἐπὶ τετέοισι δὲ, γνώσεαι [1] τὸν Θεὸν ἀριθμὸν ἐόντα, καὶ ἁρμονίην. ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις. ΠΥ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεαυτὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, καὶ ἄλλον ἐόντα εἴσεαι. ΑΓΟ. Τί φῄς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ οὗτος, ὅσπερ νῦν πρὸς σὲ διαλέγομαι; ΠΥ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι, καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι [2] ἐφαντάζεο. Χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς ἄλλο μεταβήσεαι. ΑΓΟ. Τοῦτο φῄς, ἀθάνατον ἔσεσθαί με ἀλλαττόμενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς. Τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁποῖός τις εἶ; ΠΥ. [3] Ψυχήϊον μὲν οὐδὲ ἕν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα, πλὴν κυάμων. ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττῃ τοὺς κυάμους; ΠΥ. Οὐκ· ἀλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. Πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γονή εἰσι· καὶ ἢν ἀποδύσῃς κύαμον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φυήν. [4] Ἑψηθέντα δὲ, ἢν ἐπαφῇς ἐς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένῃσιν, αἷμα ποιήσεις. Τὸ δὲ μεῖζον, Ἀθηναίοισι νόμος κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἱρέεσθαι. ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. Ἀλλ' ἀπόδυθι, καὶ

[1] Τὸν Θεὸν ἀριθμὸν, &c.] Id dixiſſe Pythagoram teſtatur in vitâ ejus Diogenes Laertius. Leeds.

[2] Ἐφαντάζεο] Proprium eſt Ionum ut contractiones fugere, ita & diphthongos diſſolvere. Leeds.

[3] Ψυχήϊον μὲν, &c.] Sunt qui illud μετεμψυχώσεως dogma in causâ fuiſſe exiſtiment, cur Pythagorei carnibus abſtinerent, nempe nè ignari forte comederent parentes, avos, alioſve conſanguineos. Vid. Ov. Met. lib. xv.

[4] Ἑψηθέντα δὲ, &c.] Neſcio quid hic ſibi vult autor noſter, niſi ut redderet Philoſophum ſupra modum ridiculum. Quis enim unquam videbit ex fabis, ut ut Lunæ expoſitis, ſanguinem fieri? Leeds.

γυμνόν

γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βούλομαι. Ω Ηράκλεις [1] χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. Θεὸς, οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. Πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; ΕΡ. Δέκα μνῶν. ΑΓΟ. Εγω, τοσούτου λαβών. Ζ. Γράφε τοῦ ὠνησαμένου τοὔνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν· ΕΡ. Ιταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, [2] τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, καὶ Τάραντα, [3] καὶ τὴν ταύτῃ Ελλάδα. Καίτοι οὐχ εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηνται κατὰ κοινὸν αὐτόν. Ζ. Απαγέτωσαν. Αλλον παραγάγωμεν. ΕΡ. Βούλει τὸν αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν Ποντικόν; Ζ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡ. Οὗτος, ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας, ἐλθὲ, καὶ περίιθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον. Βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γεννικὸν, βίον ἐλεύθερον· τίς ὠνήσεται; ΑΓΟ. Ο κῆρυξ πῶς ἔφης; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον; ΕΡ. Εγωγε. ΑΓΟ. Εἶτα οὐ δέδιας μή σοι δικάσηται ἀνδραποδισμοῦ, ἢ καὶ προκαλέσηταί σε ἐς Αρειον πάγον; ΕΡ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἴεται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος. ΑΓΟ. Τί δ' ἄν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ οὕτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. ΕΡ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἢν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσῃς, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν· ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τοὔνομα. ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; ΕΡ. Αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν. ΑΓΟ.

[1] Χρυσοῦς αὐτῷ, &c.] Vid p. 52. n. 5.

[2] Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, &c.] Magnus inter Crotoniatas & Tarentinos habitus erat Pythagoras, quibuscum & vixit, & leges tulit. Vid. Diog. Laert. Leeds.

[3] Καὶ τὴν ταύτῃ Ελλάδα] Integrè, ἐν ταύτῃ χώρᾳ——Pars Italiæ olim vocabatur Magna Græcia;

Italia nam Tellus Græcia Major erat.

Ovid, Fast. lib. 4. v. 64. Leeds.

Δίδια

Δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτȣ͂, καὶ κατηφὲς, μή με ὑλακτήσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νὴ Δία δάκῃ γε· ȣ̓χ ὁρᾷς ὡς διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει; ΕΡ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐςι. ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιςε, ποδαπὸς εἶ; ΔΙΟ. Παντοδαπός. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΔΙΟ. Τȣ͂ κόσμȣ πολίτην ὁρᾷς. ΑΓΟ. Ζηλοῖς δὲ τίνα; ΔΙΟ. Τὸν Ἡρακλέα. ΑΓΟ. Τί ȣ̓͂ν ȣ̓χὶ καὶ λεοντῆν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον, ἔοικας αὐτῷ. ΔΙΟ. Τȣτί μοι λεοντῆ τὸ τριβώνιον. Στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονὰς, [1] οὐ κελευςὸς, ἀλλ' ἑκούσιος, ἐκκαθᾶραι τὸν βίον προαιρούμενος. ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. Ἀλλὰ τί μάλιςα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις; ΔΙΟ. Ἐλευθερωτής εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν. Τὸ δ' ὅλον, Ἀληθείας καὶ Παῤῥησίας προφήτης εἶναι βούλομαι. ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἢν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις; ΔΙΟ. Πρῶτον μὲν παραλαβών σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν, καὶ ἀπορίᾳ συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ· μετὰ δὲ, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. [2] Τὰ δὲ χρήματα ἢν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς· [3] γάμȣ δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔςαι. Καὶ τὴν πατρῴαν οἰκίαν

[1] Οὐ κελευςὸς] Jussus enim ab Eurystheo Hercules duodecim confecit labores. Vid. Apoll. lib. 2. erat autem Eurystheus Rex Mycenarum. Leeds.

[2] Τὰ δὲ χρήματα] De contemptu quo divitias & cætera id genus prosecuti sunt, vid. Voss. de Sec. Phil. c. xviii.

[3] Γάμȣ δ' ἀμελήσεις] Vid. Diog. Laert. qui lib. 6. Segm. 70. de Diog. inquit. ἔλεγε δὲ καὶ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας, γάμον μηδὲν ὀνομάζων, ἀλλὰ τὸν πείσαντα τῇ πεισθείσῃ συνεῖναι.

ἀπολιπὼν,

ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. Ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ, καὶ [1] ὀπισθογράφων βιβλίων· καὶ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. Ἢν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιαρὸν ἡγήσῃ. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῄς, τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον; οὐ γὰρ χιλῶνες, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβλημαι. ΔΙΟ. [2] Τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. ΑΓΟ. Τὸ ποῖον; ΔΙΟ. Ἡ φρὴν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος. Ἃ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν· ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἑξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις· οὕτω γὰρ ἀποβλέψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. Βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί· καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον· καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. Αἰδὼς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετριότης ἀπέστω· καὶ τὸ ἐρυθριᾷν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παντελῶς· δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων· καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. [3] Ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ'

[1] Ὀπισθογράφων] Ὀπισθόγραφος idem sonat quod *à tergo scriptus*;

——Summi plenâ jam margine libri
Scriptus, & in tergo necdum finitus Orestes. Juv. Sat. 1.

[2] Τὸ Εὐρ.] Ad carmen, quod in Euripidis Hippolyto extat, allusum est,

Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀμώμοτος.

[3] Ἐν ὄψει δὲ πάντων, &c.] Vid. Voss. c. 17. quin & Cicero in primo de Officiis.——*Cynicorum natio tota ejicienda est. Est enim inimica verecundiae, sine quâ nihil rectum esse potest, nihil honestum.*

ἰδίᾳ

ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις, θαῤῥῶν ποίει· καὶ τῶν ἀφροδισίων αἱροῦ τὰ γελοιότατα. Καὶ τέλος, ἢν σοι δοκῇ, [1] πολύποδα ὠμὸν, ἢ σηπίαν φαγὼν, ἀπόθανε. Ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν. ΑΓΟ. Ἄπαγε· μιαρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις. ΔΙΟ. Ἀλλὰ ῥᾷστά γε, ὦ οὗτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῆ μετελθεῖν. Οὐ γάρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων· ἀλλ᾽ ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἡ ὁδός. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾖς, ἤτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἢν μόνον ἡ ἀναίδεια καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθῃς. ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. Ναύτης δ᾽ ἂν ἴσως, ἢ κηπωρὸς ἐν καιρῷ γένοιο. Καὶ ταῦτα, ἢν ἐθέλῃ σε ἀποδόσθαι οὑτοσὶ τὸ μέγιστον δύ᾽ ὀβολῶν. ΕΡ. Ἔχε λαβών. Καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἁπαξαπλῶς ὑβρίζοντος, καὶ ἀγορεύοντος κακῶς. Ζ. Ἄλλον κάλει, [2] τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον. ΕΡ. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς. Πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων δεόμενον. Βίος οὗτος ἡδύς, βίος τρισμακάριστος. [3] Τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἁβρότατον; ΑΓΟ. Ἐλθὲ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. Ὠνήσομαι γάρ σε, ἢν ὠφέλιμος ᾖς. ΕΡ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ὦ βέλτιστε, μηδ᾽ ἀνάκρινε· μεθύει

[1] Πολύποδα ὠμὸν, &c.] Ad Diogenis mortem alludit; Athenæus enim lib. 7. Deiphosoph.——Διογένης ὁ Κύων ὠμὸν πολύποδα καταφαγὼν, ἐπιθεμένης αὐτῷ τῆς γαστρὸς, ἀπέθανε.

[2] Τὸν Κυρηναῖον] Aristippum, sic dictum à Cyrene Libyæ civitate, ubi natus erat.

[3] Τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς;] Cyrenaici summum bonum in *voluptate* posuerunt, unde hæc Secta ἡδονικὴ dicebatur. V. Voss. c. ix.

γὰρ

γάρ· ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὁρᾷς, διολισθαίνων. ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν πρίαιτο διεφθαρμένον οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων. Ὡς δὲ καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. Ἀλλὰ κἂν σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὁπόσα πρόσεστιν αὐτῷ, καὶ ἃ μετιὼν τυγχάνει. ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιῶναι δεξιὸς, καὶ συμπιεῖν ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότῃ. Τἄλλα δὲ, πεμμάτων ἐπιστήμων, καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος· καὶ ὅλως, σοφιστὴς ἡδυπαθείας. Ἐπαιδεύθη μὲν οὖν Ἀθήνησιν· ἐδούλευσε δὲ καὶ [1] περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ηὐδοκίμει παρ᾽ αὐτοῖς. Τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἁπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν. ΑΓΟ. Ὥρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσίων τούτων, καὶ πολυχρημάτων. Ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. ΕΡ. [a] Ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν. Ζ. Μετάστησον· ἄλλον παράγαγε. μᾶλλον δὲ τὼ δύο τούτω, τὸν γελῶντα, [2] τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαίοντα, τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτὼ πεπρᾶσθαι βούλεσθον. ΕΡ. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. Τὼ ἀρίστω βίω πωλῶ· τὼ σοφωτάτω πάντων ἀποκηρύττομαι. ΑΓΟ. Ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος· [3] ὁ μὲν οὐ διαλείπει γελῶν. ὁ δέ τινα

ἔοικε

[1] Περὶ Σικελίαν, &c.] Vid. p. 54. n. 1.

[2] Τὸν Ἀβδηρόθεν] Ad Democritum, qui natus erat Abderæ oppidi Thraciæ, τὸν ἐξ Ἐφέσου vero ad Heraclitum, natum Ephesi Urbis Ioniæ, respicit.

[3] Ὁ μὲν οὐ διαλείπει γελῶν, &c.] Sic & Juv. Sat. x.

————de *Sapientibus alter*
Ridebat, quoties à limine moverat unum
Protuleratque pedem; flebat contrarius alter.

VARIÆ LECT.

a Γρ. MS. teste Grævio & in Cod. Lond. Edit. ἄπρατος· in plerisque ἄπρακτος.

ἔοικε πενθεῖν. Δακρύει γὰρ τοπαράπαν· τί ταῦτ᾽ ὦ οὗτος; τί γελᾷς; ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκέει τὰ πρήγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμέες. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἁπάντων, καὶ παρ᾽ οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα; ΔΗΜΟ. Ὧδε ἔχει. Σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν οὐδέν· [1] κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρίη· ΑΓΟ. Οὐμενουν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς καὶ ἄπειρος. Ὦ τῆς ὕβρεως, οὐ παύσῃ γελῶν; σὺ δὲ τί κλάεις, ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ. Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα οἰζυρὰ, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων, ὅ, τι μὴ ἐπικήριον· [2] τῷ δὴ οἰκτείρω τε σφέας, καὶ ὀδύρομαι. Καὶ τὰ μὴν παρεόντα οὐ δοκέω μεγάλα· τὰ δὲ ὕστερῳ χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. Λέγω δὲ [3] τὰς ἐκπυρωσίας, καὶ τὴν τοῦ ὅλου συμφορήν. Ταῦτ᾽ ὀδύρομαι· καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδὲν, [4] ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα [5] πάντα συνειλέονται, καὶ ἔστι ταὐτὸ τέρψις, ἀτερψίη· γνῶσις, ἀγνωσίη· μέγα, μικρόν· ἄνω, κάτω, περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβόμενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ. ΑΓΟ. Τί

[1] Κενὰ δὲ τὰ πάντα, &c.] *De rerum naturâ ita ſenſit Democritus primordia omnium ab Atomis & Inani eſſe.* Voſſ. Cap. vii. & Cicero *infinitionem ipſam, quam ἀπειρίαν vocant, totam ab illo fuiſſe* in tertio libro de Finibus aſſerit.

[2] Τῷ δὴ] Pro ἐπὶ τῷ δὴ. Leeds.

[3] Τὰς ἐκπυρωσίας] Mundum flammis periturum fuiſſe Heracliti ſententiam notavit Plutarchus de oraculor. defectu; atque idem etiam ſenſiſſe Orpheum & univerſam Stoam, unde vocatur Στωικὴ ἐκπύρωσις. Leeds.

[4] Ἀλλάκως] Ἀντὶ τοῦ ἀλλά πῶς· Ἰωνικῶς. Leeds.

[5] Πάντα συνειλέονται] Neutra pluralia non ſemper gaudent verbo ſingulari. Leeds.

γὰρ

γὰρ ὁ αἰών ἐστί; ΗΡΑ. Παῖς, παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι; ΗΡΑ. Θεοὶ θνητοί. ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί; ΗΡΑ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι. ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις ὦ οὗτος, ἢ [1] γρίφους συντιθεῖς; ἀτεχνῶς γὰρ ὥσπερ [2] ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς. ΗΡΑ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων. ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεταί σέ τις εὖ φρονῶν. ΗΡΑ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνεομένοισι, καὶ τοῖσι οὐκ ὠνεομένοισι. ΑΓΟ. Τουτὶ τὸ κακὸν οὐ πόῤῥω μελαγχολίας ἐστὶν, οὐδέτερον ἔγωγε αὐτῶν ὠνήσομαι. ΕΡ. Ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσιν. Ζ. Ἄλλον ἀποκήρυττε. ΕΡ. Βούλει [3] τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν στωμύλον; Ζ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡ. Δεῦρ' ἐλθὲ σύ. Βίον ἀγαθὸν, καὶ συνετὸν ἀποκηρύττομεν· τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον; ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις; ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά. ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμεν, τῷ παιδὶ καλῷ ὄντι μοι. ΣΩ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι καλῷ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμάτων ἐραστής εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ἡγοῦμαι καλήν. Ἀμέλει κἂν ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιόν μοι κατακέωνται, ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων [4] μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν. ΑΓΟ. Ἄπιστα λέγεις, τὸ παιδεραστὴν

[1] Γρίφους] Γρῖφος τὸ δίκτυον· λέγεται δὲ καὶ ὁ ἀσαφὴς λόγος. Vid. Suid.

[2] Ὁ Λοξίας] Ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ τοῦ λοξὴν ἔχειν τὴν φωνήν. Ετυμόλ. i. e. *Quia obscuram habet vocem in vaticiniis scilicet.* Ἢ παρὰ τὸ λοξῶς ἰέναι τὸν ἥλιον διὰ τοῦ ζωδιακοῦ. Leeds.

[3] Τὸν Ἀθηναῖον ἐκεῖνον, &c.] Socratem scilicet, quem *reliquum philosophorum fontem* Quintilianus, & *Principem* Cicero dicit.

[4] Μηδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν] Hic Alcibiadem digito ostendit Socrates, quâ de re Plato in Symposio non sine procul. Vid. Brodæi Miscell.

ὄντα, μὴ πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν· καὶ ταῦτα, ὑπ᾽ ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον. ΣΩ. Καὶ μὴν [1] ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὴν πλάτανον οὕτω ταῦτ᾽ ἔχειν. ΑΓΟ. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν Θεῶν. ΣΩ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι Θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν [2] Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος, καὶ τὸν ἐν οὐρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον; ΑΓΟ. Εὖ λέγεις· ἐγὼ δὲ διημάρτανον· ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; ΣΩ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένῃ, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς. ΑΓΟ. Ἐν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων. ΣΩ. Ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ· [3] δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου. ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῄς; ἀνῃρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας νόμους; ΣΩ. Νὴ Δία, καὶ ἁπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν. ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ; ΣΩ. Καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἆθλον φιλῆσαι, λαμπρόν τι καὶ νεανισκὸν ἐργασαμένοις· ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς φιλοδωρίας. Τῆς δὲ σοφίας τί σοι τὸ κεφάλαιον; ΣΩ. [4] Αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. Ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τἀπὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἁπάντων τούτων εἰκόνες ἀφα-

[1] Ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος οὗτος ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χηνὸς, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου. Scholiastes.——Sed & *Socratem ita jurâsse & discipulos ejus observavit nobis Scholiastes in Aristophanis* Aves. Leeds.

[2] Ἄνουβιν] Deum Ægyptium qui vocatur Latrator apud Virg. Æn. 8. v. 598. Ut Servius perhibet, quia capite canino pingitur. Sirius erat canis cœlestis ab Ægyptiis cultus, sub nominibus Isis & Sothis. Vid. Plut. de Iside & Osiride. Leeds.

[3] Δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, &c.] Vid. Plat. de Republ. lib. 5. ubi hanc sententiam defendit Socrates.

[4] Αἱ ἰδέαι, &c.] Vid. Plat. de rep. lib. 6.

νεῖς

νεῖς ἑςᾶσιν ἔξω τῶν ὅλων. ΑΓΑ. Πῦ δὲ ἑςᾶσιν; ΣΩ. Θῦδαμῦ. Εἰ γὰρ πῦ εἶεν, ὐκ ἂν εἶεν. ΑΓΟ. Οὐκ ὁρῶ ταῦθ' ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα. ΣΩ. Εἰκότως· τυφλὸς γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν· ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, κἀμὲ ἄλλον· καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. ΑΓΟ. Τοιγαρῦν ὠνητέος εἶ, σοφὸς, καὶ ὀξυδερκής τις ὤν. Φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτῦ σύ. ΕΡ. Δὸς [1] δύο τάλαντα. ΑΓΟ. Ὠνησάμην ὅσυ φῄς· τἀργύριον μέντοι ἐς αὖθις καταβαλῶ. ΕΡ. Τί ὖν σοι τοὔνομα; ΑΓΟ. [2] Δίων Συῤῥακύσιος. ΕΡ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. Τὸν Ἐπικύρειον σὲ ἤδη καλῶ. Τίς ὠνεῖται τῦτον; [3] ἐςὶ μὲν τῦ γελῶντος ἐκείνυ μαθητὴς, καὶ τῦ μεθύοντος, οὓς μικρῷ πρόσθεν ἀπεκηρύττομεν. Ἓν δὲ πλέον οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέςερος τυγχάνει. Τὰ δ' ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνείᾳ φίλος. ΑΓΟ. Τίς ἡ τιμή; ΕΡ. Δύο μναῖ. ΑΓΟ. Λάμβανε. Τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων; ΕΡ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη· καὶ μάλιςα τὰς ἰσχάδας. ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν ὐδέν. Ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν Καρικῶν. Ζ. Ἄλλον καλεῖ. Τὸν ἐν χρῷ κυρίαν

[1] Δύο τάλαντα] Incertum est utrum Atticum talentum majus an minus vult. Majus, uti ferunt, continebat 80 mnas; nostræ monetæ 223l. minus mnas 60..165l. Leeds.

[2] Δίων Συῤῥακύσιος] Platonis discipulus, cui Socrates non potuit non esse charus. Leeds.

[3] Ἐςὶ μὲν τῦ γελῶντος, &c.] Democriti scilicet & Aristippi; ex Democrito enim atomos suos accepit Epicurus, unde Cicero in primo de naturâ Deorum———*quid est in Physicis Epicuri non à Democrito?* Quod autem ad moralem philosophiam attinet, Ille summum bonum in voluptate, non minus atque Aristippus, hoc tamen interposito discrimine, quòd Hic in voluptate corporis, Ille animi posuit. Vid. Gassend. in lib. x. Diogenis Laertii.

ἐκεῖνον, τὸν σκυθρωπὸν, [1] τὸν ἀπὸ τῆς ςοᾶς. ΕΡ. Εὖ λέγεις· ἔοικασι δ' οὖν πολύ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπεντηκότων. Αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ· τὸν βίον τὸν τελειότατον. Τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΕΡ. [2] Ὅτι μόνος οὗτος σοφὸς, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρεῖος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης, καὶ τἄλλα, ὁπόσα ἐςίν. ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ὦ 'γαθὲ, καὶ μάγειρος μόνος, καὶ νὴ Δία γε σκυλοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. Ἔοικεν. ΑΓΟ. Ἐλθὲ, ὦ 'γαθὲ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ· καὶ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος, καὶ δοῦλος ὤν. ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ. Οὐδαμῶς. Οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐςιν· ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω ὅ, τι λέγεις. ΧΡΥ. Τί φῄς; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἐςὶ [3] προηγμένα, τὰ δ' ἔμπαλιν ἀποπροηγ-

[1] Τὸν ἀπὸ τῆς ςοᾶς] Chrysippum Stoicum, sic dictum à *stoâ*, i. e. *porticu* in Athenarum urbe, ubi Zeno autor Stoicæ philosophorum sectæ docuit discipulos. Leeds.

[2] Ὅτι μόνος οὗτος σοφὸς, &c.] Vid. Diog, Laert. lib. 7. Segm. 122. Vid. & Hor. Epist. 1.

——Sapiens uno minor est Jove, dives,
Liber, honoratus, pulcher, rex denique regum.

[3] Προηγμένα & ἀποπροηγμένα] Cæteri Philosophi multa in *bonis* habuerunt præter *Virtutem*, ut sanitatem, voluptatem; multa in *malis* præter *vitia*, ut morbos, dolorem, & cætera id genus: Stoici autem nihil *bonum* fuisse, nisi quod *honestum*, nihil *malum* nisi quod *turpe* fuerit, contenderunt. Divitiæ igitur & paupertas, sanitas & morbi apud eos fuere ἀδιάφορα. Sed cùm pro eodem habere sanitatem & morbum, voluptatem & dolorem adeò absurdum fuerit, ut nihil magis, *priora illa dixerunt* προηγμένα, *producta seu promota, posteriora* ἀποπροηγμένα, *abducta seu remota, quòd illa quidem, tanquam dignitatem & æstimationem habentia, sint ipsi Honesto sive Virtuti propinquiora, ista, quasi indignitatem deæstimationemque sortita, sint ab illo remotiora. Hæc appellat Cicero præcipua & præposita,*

ἀποπροηγμένα; ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω. ΧΡΥ. Εἰκότως. Οὐ γάρ εἶ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, ὐδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. Ο δὲ σπυδαῖος, ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν, ὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, [a] ὅποια καὶ ὅποσα ἀλλήλων διαφέρει. ΑΓΟ. Πρὸς τῆς φιλοσοφίας, μὴ φθονήσης κἂν τῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, ϗ τι παρασύμβαμα. Καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τῦ ῥυθμῦ τῶν ὀνομάτων. ΧΡΥ. Αλλ' ὐδεὶς φθόνος. Ην γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ τραῦμα ἐξ ἀφανῦς λαβῇ, ὁ τοιῦτος εἶχε μὲν δήπυ σύμβαμα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν. ΑΓΟ. Ω τῆς ἀγχινοίας. Τι δ' ἄλλο μάλιστα φῂς εἰδέναι; ΧΡΥ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τὺς προσομιλῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾷν ποιῶ, φιμὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιθεὶς. Ονομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός. ΑΓΟ. Ηράκλεις, ἄμαχόν τινα, ϗ βίαιον λέγεις. ΧΡ. Σκόπει γῦν· ἔστι σοι παιδίον; ΑΓΟ. Τί μήν; ΧΡ. Τῦτο [1] ἤν πως κροκόδειλος ἁρπάσῃ, πλησίον πόταμῦ πλαζόμενον εὑρὼν, κᾆτά σοι ἀποδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτὸ, ἢν εἴπης τἀληθὴς ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως τῦ βρέφυς, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι; ΑΓΟ. Δυσαπόκριτον ἐρωτᾷς·

posita, rejecta & rejectanea, quòd inter eligendum illa præferantur, ista dimittantur. Vid. Gassend. in lib. x. Diog. Laertii. Vid. & Cicer. lib. 4. de Fin. & 2. Tusc. Quæst.

[1] Ην πως κροκόδειλος] Vid. p. 16. n. 4.

VARIÆ LECT.

[a] Γρ. in Cod. Angl. teste Bourdelotio ὅποια ϗ ὅποσα, in plerisque ὅποιων ϗ ὅποσων.

 ἀπορᾷ

ἀπορῶ γάρ, ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. Ἀλλὰ σὺ πρὸ Διὸς ἀποκρινάμενος, ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιών. ΧΡΥ. Θάῤῥει· καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ. Τὰ ποῖα; ΧΡΥ. [1] Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; ΧΡ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἣ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα; καὶ οὐκ οἶδε. Παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνῶτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. Τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον. Ἀπόκριναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥ. Τί οὖν, ἤν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα; τί φήσεις; ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν. ΧΡΥ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός· ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὐ μὲν οὖν. Ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτόν, εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. Ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας, τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος; ΧΡΥ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγενήσομαι· λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήσοντα τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια

[1] Τὸν θερίζοντα, &c.] Hæc sunt sophismatum nomina; quorum primum *Metens Ratio dicitur à speciali metendi Exemplo, quod in hoc Sophismate usurpatur. Illa apud Ammonium sic deducitur. Si messurus es, non, fortasse metes, fortasse non metes, sed metes omnino; ac pari modo, si non es messurus, non, fortasse metes, fortasse non metes, sed prorsus non metes: atqui ut vel metas vel non metas, ex necessitate eventurum est. Quare ipsum* fortasse *perit tolliturve, cùm neque in metendi, neque in non metendi suppositione locum obtineat.* Vid. Gassend. in lib. x. Diogen. Laertii.

συνα-

συναγείροντα, καὶ σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων· καὶ τὸ κεφάλαιον, οὐ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ τρὶς ἐφεξῆς τοῦ ἐλλεβόρου πίῃς. ΑΓΟ. γενναῖά σου ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. Τὸ δὲ [1] Γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον, (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἐλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν; ΧΡΥ. Ναί. Μόνῳ οὖν τὸ δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. Ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, μόνου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο· καὶ οὐ μόνον γε ἁπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. Η γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μέν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι; ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον· ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον. ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν πέρι τὰ αὐτὰ φῶμεν, οὓς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται; ΧΡΥ. Μανθάνεις. Οὐ γὰρ ἐμαυτοῦ εἵνεκα λαμβάνω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν· ἐπεὶ γὰρ ἐστιν ὁ μέν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, περιεκτικὸς, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι περιεκτικὸν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην. ΑΓΟ. Καὶ μὴν τοὐναντίον ἔφης, τὸν νέον μὲν εἶναι περιεκτικὸν, σὲ δὲ, τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην. ΧΡΥ. Σκώπτεις ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μή σε ἀποτο-

[1] Γνίφωνα] Γνίφων est nomen cujusdam δανειστοῦ, quem in Gallo memorat Lucianus; hic autem sumitur κοινῶς pro δανειστήν. Leeds.

ξεύσω [1] ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ. ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους; ΧΡΥ. Ἀπορία, καὶ σιωπὴ, καὶ διαστραφῆναι τὴν διάνοιαν. Ὁ δὲ μέγιστον, ἢν ἐθέλω, τάχιστά σε ἀποδείξω λίθον. ΑΓΟ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ [2] Περσεὺς, ὦ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς. ΧΡΥ. Ὧδέ πως. Ὁ λίθος σῶμά ἐστι; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥ. Τί δὲ, τὸ ζῶον οὐ σῶμα; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥ. Σὺ δὲ ζῶον; ΑΓΟ. Ἔοικα γοῦν. ΧΡΥ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὤν. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. Ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνθρωπον. ΧΡΥ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. Εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥ. Τί δὲ λίθος ζῶον; ΑΓΟ. Οὔ. ΧΡΥ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥ. Σῶμα δὲ ἂν ζῶον εἶ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶόν γε ὤν. ΑΓΟ. Εὖγε ἐποίησας· ὡς ἤδη μου [3] τὰ σκέλη καθάπερ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνήσομαί γε σέ. Πόσον ὑπὲρ

[1] Ἀναποδείκτῳ συλλογισμῷ] Hanc vocem ἀναποδείκτῳ malè intellexisse videtur Leeds, reddit enim, *qui nihil docere aut demonstrare potest, sed qui implicat magis, inferendo animo* ἀπορίαν, *& linguæ* σιωπήν· apud Stoicos autem ἀναπόδεικτος συλλογισμὸς significat perfectum Syllogismum, qui amplius ratione concludi non potest. Diogenes enim Laertius in vitâ Zenonis——Καὶ δυνατοὶ δ' εἰσὶ λόγοι καὶ ἀδύνατοι, καὶ ἀναγκαῖοι καὶ οὐκ ἀναγκαῖοι· εἰσὶ δὲ καὶ ἀναπόδεικτοί τινες, τῷ μὴ χρῄζειν ἀποδείξεως, *quòd demonstratione non egeant.*

[2] Περσεὺς] Jovis & Danaes Filius, qui Atlantem Mauritaniæ regem cum hospitio eum excipere non dignaretur, ostenso Medusæ capite, in Montem vertit. Vid. Ov. Met. lib. 4. v. 654.

——at quoniam parvi tibi gloria nostra est,
Accipe munus, ait, lævâque à parte Medusæ
Ipse retroversus squallentia prodidit ora.
Quantus erat, Mons factus Atlas——

[3] Τὰ σκέλη καθάπερ τῆς Νιόβης, &c.] De Niobe in saxum versâ leg. Ov. Met. lib. 6. Fab. iv.

αὐτοῦ

αὐτοῦ καταβαλῶ; ΕΡ. Μνᾶς δώδεκα. ΑΓΟ. Λάμβανε. ΕΡ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' οὗτοι πάντες, οὓς ὁρᾷς. ΕΡ. Πολλοί γε, καὶ τοὺς ὤμους καρτεροὶ, καὶ τοῦ θερίζοντος λόγου ἄξιοι. Ζ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει. ΕΡ. [1] Τὸν Περιπατητικόν σε φημὶ, τὸν καλὸν, τὸν πλούσιον. Ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάντα ὅλως ἐπιστάμενον. ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί; ΕΡ. Μέτριος, ἐπιεικὴς, ἁρμόδιος τῷ βίῳ· τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς. ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; ΕΡ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ· ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν, μέμνησο, [2] τὸν μὲν, ἐσωτερικὸν, τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν. ΑΓΟ. Τί δὲ γιγνώσκει μάλιστα; ΕΡ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ· πόσου δὲ ἐστιν; ΕΡ. Εἴκοσι μνῶν. ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις. ΕΡ. Οὐκ ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ· ὥστε [3] οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ [4] πόσον μὲν ὁ κώνωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθος ἡ θάλασσα

[1] Τὸν Περιπατητικὸν] Aristotelem intelligit hujusce sectæ principem.

[2] Τὸν μὲν ἐσωτερικὸν, &c.] Hæc non ad ipsum Aristotelem referenda sunt, sed ad scripta, quorum alia dicuntur ἐσωτερικὰ alia ἐξωτερικά. Vid. Clem. Alexan. lib. 5. Στρωμ. Ἐσωτερικὰ autem eadem erant ac ἀκροατικὰ, ἐξωτερικὰ eadem ac διαλογικά. De quibus fusiùs videre est apud Gell. lib. xx. c. v. & Ammonium in Categ. Aristotelis.

[3] Οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος] Φθάνω in Optativo, οὐκ ἂν præcedente, significat aliquando planè id futurum, quod participio significatur; idque affirmando, licet constructio sit negativa; ut οὐκ ἂν φθάνοι τῆς κακουργίας τίσιν ἀποτίνων, *nunquam effugiet pœnam sceleri suo debitam*; οὐκ ἂν φθάνοι ἀποθνήσκων, *mortem nunquam effugiet*. Vid. Vigerum.

[4] Πόσον μὲν ὁ κώνωψ, &c.] De hisce & sequentibus scripsit Aristoteles.

ὑπὸ

ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὁποία τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων. ΑΓΟ. Ἡράκλεις τῆς ἀκριβολογίας. ΕΡ. Τί δὲ, εἰ ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς τε πέρι, καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικὸν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικὸν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλωϊζόμενον; ΑΓΟ. Πάνσεμνα φὴς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥστε ὠνοῦμαι αὐτὸν εἴκοσιν. ΕΡ. Εἶεν. Τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλέλειπται; ὁ Σκεπτικὸς οὗτος. Σὺ [1] ὁ Πυῤῥίας πρόσιθι, καὶ ἀποκηρύττου κατὰ τάχος. Ἤδη μὲν ὑποῤῥέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πρᾶσις ἔσται. Ὅμως δὲ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται; ΑΓΟ. Ἔγωγε. Ἀλλ᾽ οὖν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπίστασαι; ΦΙ. Οὐδέν. ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ᾽ ἔφησθα; ΦΙ. Ὅτι οὐδὲν ὅλως εἶναί μοι δοκεῖ. ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινες; ΦΙ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα. ΑΓΟ. Οὐδ᾽ ὅτι σὺ τις ὢν τυγχάνεις; ΦΙ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ᾽ ἀγνοῶ. ΑΓΟ. Ὢ τῆς ἀπορίας. Τί δαί σοι τὰ σταθμία ταυτὶ βούλεται; ΦΙ. Ζυγοστατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω· καὶ ἐπειδὰν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον. ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ, τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς; ΦΙ. Τὰ πάντα, πλὴν δραπέτην μεταδιώκειν. ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον; ΦΙ. Ὅτι,

[1] Ο Πυῤῥίας] Lucianus illum intelligere videtur, qui apud Diogenem Laertium dicitur Πυῤῥων, unde ortum habuit secta, *Pyrrhonii* ab eo denominata.————Quin &, teste Laertio, Σκεπτικοὶ dicebantur, quia semper σκέπτονται, hoc est, *rem considerant*, nec *unquam decernunt:* Ἀπορητικοὶ, quia semper ἀποροῦσιν, hoc est, *dubitant:* Ζητητικοὶ, quia semper ζητοῦσι, *quærunt*, nec reperiunt: Ἐφεκτικοὶ, quia longæ inquisitionis non alius eventus, quam ἐποχὴ, hoc est *judicii suspensio*. sive *assensionis retentio*. Vid. Voss. de Phil. Sect. cap. xx. & A. Gell. lib. xi. c. v.

ὦ 'γαθὲ, οὐ καταλαμβάνω. ΑΓΟ. Εἰκότως. Βραδὺς γὰρ, καὶ νωθής τις εἶναι δοκεῖς. Αλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιςάσεως; ΦΙ. Η ἀμαθία, καὶ τὸ μήτε ἀκούειν, μήτε ὁρᾷν. ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἅμα, καὶ τυφλός εἶναι λέγεις. ΦΙ. Καὶ ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος· καὶ ὅλως, τοῦ σκώληκος οὐδὲν διαφέρων. ΑΓΟ. Ωνητέος εἶ διὰ ταῦτα. Πόσου τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι; ΕΡ. Μνᾶς Ατ]ικῆς. ΑΓΟ. Λάμβανε. Τί φῂς ὦ οὗτος, ἐπριάμην σέ; ΦΙ. Αδηλον. ΑΓΟ. Μηδαμῶς. Εώνημαι γὰρ, καὶ τἀργύριον κατέβαλον. ΦΙ. Επέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι. ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. ΦΙ. Τίς οἶδεν εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῂς; ΑΓΟ. Ο κήρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες. ΦΙ. Πάρεισι γὰρ ἡμῖν τινες; ΑΓΟ. Αλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνα, πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χείρα λόγον. ΦΙ. [1] Επέχω περὶ τούτου. ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην. ΕΡ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ. Υμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν· ἀποκηρύξειν γὰρ τοὺς ἰδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

[1] Επέχω περὶ τούτου] Γνώμην, συγκατάθεσιν, aut ſimile quid ſubauditur.

ΛΟΥΚΙΑ-

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΜΙΚΥΛΛΟΣ ἢ ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ.

ΑΛΛΑ σε, ὦ κάκιστε Ἀλεκτρυὼν, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε, φθονερὸν οὕτω, καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με πλουτοῦντα, καὶ ἡδίστῳ ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γοῦν τὴν πολὺ σοῦ μιαρωτέραν πενίαν διαφύγοιμι. Καίτοι εἴγε χρὴ τεκμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν, ὥσπερ εἴωθεν, ἀποκναίοντι, (γνώμων γὰρ οὗτος ἀψευδέστατός μοι προσελαυνούσης ἡμέρας) οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. Ὁ δὲ ἄϋπνος οὗτος, ὥσπερ [1] τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κῴδιον φυλάττων, ἀφ' ἑσπέρας εὐθὺς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' οὔτι χαίρων γε· ἀμυνοῦμαι γάρ εὐθύς σε, ἢν μόνον ἡμέρα γένηται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γάρ μοι πράγματα παρέξεις, ἀναπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ. ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ᾤμην τι χαριεῖσθαί σοι, φθάνων τῆς νυκτὸς ὁπόσον δυναίμην, ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. Ἢν γοῦν, πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον, μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο, πρὸ ὁδοῦ ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς· εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. Σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῶν, λιμώττῃς ἀνεγρόμενος.

[1] Τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κῴδιον] Nota eſt fabula de aureo vellere à Phryxo, poſtquam aries, cujus erat, in Colchida eum portâſſet, ilici in luco Martis appenſo, & à vigilantiſſimo dracone ſervato, quem, antequam vellus illud abripere potuit, interfecit Jaſon. Vid. Diod. Sic. lib. 4. Ov. Met. lib. 6. Apollod. lib. 1. Leeds.

γρόμενος. ΜΙΚ. [1] Ω Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ηράκλεις [2] ἀλεξίκακε, τί τὸ κακὸν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Εἶτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος ὑμῖν εἰμι; ΜΙΚ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπετε, ὦ Θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σύ μοι δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ομήρου ποιήματα, ἐν οἷς ὁ τοῦ Αχιλλέως ἵππος ὁ [3] Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἕστηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ῥαψῳδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε· καὶ οὐδέν τι παράδοξον ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. Καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι ἡ τῆς [4] Αργοῦς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο, ἢ [5] εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώ-

[1] Ω Ζεῦ τεράστιε] Ειώθασιν οἱ Αρχαῖοι ἀπὸ τῶν πραγμάτων τὸν Δία καλεῖν· οἷον δεχόμενοι ξένον, ἐκάλουν Δία Ξένιον. Οὕτω καὶ ἐνταῦθα καλεῖ τὸν Δία τεράστιον, τον ἀποδιώκοντα τὰ τέρατα. Τέρας δὲ λέγει, τὸ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ τὸν ἀλεκτρύονα χρήσασθαι. Schol.

[2] Αλεξίκακε] Ο ἀποδιώκων τὰ κακά. Αλεξίκακος δὲ ὁ Ηρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν ἐκ τῷ κόσμῳ κακῶν ἰασάμενος. Schol.

[3] Ξάνθος] Vid. Hom. Il. τ'. v. 403.

[4] Αργοῦς] Argo dicitur fuiſſe prima navis, in quâ Jaſon cum 54 Heroibus Theſſalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejuſdem nominis artifice; alii ab ἄργον quod eſt velox. Facta eſt ex arboribus Dodonæ, Sylvæ Epiri Jovi ſacræ, quibus olim oracula reddebantur. Apoll. lib. 4. Argon. Cognatus.

[5] Ει βύρσας, &c.] Ad Homeri locum reſpicit. Od. μ'. v. 894.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προὔφαινον·
Εἷρπον μὲν ῥινοί, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
Οπταλέα τε καὶ ὠμά· βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή.

μενα,

μένα, ἡμίοπτα καὶ ἑφθὰ, περιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς· ἐγὼ δὲ. Ἑρμοῦ [1] πάρεδρος ὢν, λαλιστάτου καὶ λογιωτάτου Θεῶν ἁπάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαιτος ὑμῖν, καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς ἔμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. Εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν ὑπόσχοιό μοι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμί σοι τὴν ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι οὕτω λαλεῖν. ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐστιν Ἀλεκτρυὼν οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπὲ δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὦ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς φωνῆς αἴτιον· ὡς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, εἴ τινι διηγοίμην ὡς Ἀλεκτρυόνος αὐτὰ εἰπόντος ἀκήκοα; ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοίνυν· παραδοξότατόν σοι λόγον εὖ οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε· οὑτοσὶ γὰρ ὁ νῦν σοι Ἀλεκτρυὼν φαινόμενος, [2] οὐ πρὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν. ΜΙΚ. Ἤκουσά τι καὶ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει περὶ ὑμῶν, ὡς Ἀλεκτρυών τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει, καὶ συμπίνοι τῷ Θεῷ, καὶ συγκωμάζοι, καὶ κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν· ὁπότε γοῦν ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγεσθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδήπερ μάλιστα τὸν Ἥλιον ὑφεωρᾶτο, μὴ καλιδὼν ἐξείπῃ πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν ἀεὶ τὸν νεανίσκον, μηνύσοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥλιος, εἶτά ποτε κατακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδοῦναι τὴν φρουρὰν ἄκοντα· τὸν δὲ Ἥλιον λαθόντα, ἐπιστῆναι τῇ Ἀφροδίτι, καὶ τῷ Ἄρει ἀφροντιστὶ ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ πιστεύειν τὸν Ἀλεκτρυόνα μηνῦσαι ἄν, εἴ τις ἐπίοι, καὶ

[1] Πάρεδρος ὤν] Gallus Mercurio dicitur esse assessor, quia in imaginibus Mercurii, quæ apud veteres sunt, Gallus ad pedes solet assidere. Vid. Chartar. de imag. Deorum, p. 201. Leeds.

[2] Οὐ πρὸ πολλοῦ, &c.] Vid. Nat. Com. lib. 11.

οὕτω

οὕτω τὸν Ἥφαιστον παρ' Ἡλίου μαθόντα, συλλαβεῖν αὐτοὺς, περιβαλόντα, καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφεθέντα δὲ, (ὡς ἀφείθη) τὸν Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυόνος, καὶ μεταβαλεῖν αὐτὸν ἐς τουτὶ τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς ἀντὶ τοῦ κράνους τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. Διὰ τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει, ὅτ' οὐδὲν ὄφελος, ἐπειδὰν αἴσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν ἀνατολὴν αὐτοῦ. ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. Τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο· καὶ πάνυ ἔναγχος εἰς Ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα. ΜΙΚ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζόνα; ὃς ἐνομοθέτει μήτε κρεῶν γεύεσθαι, μήτε κυάμους ἐσθίειν, [1] ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων, ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι. ΑΛΕΚ. Ἴσθι δῆτα κἀκεῖνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὔφορβος γένοιτο. ΜΙΚ. Γόητα, φασὶ, καὶ τερατουργὸν τὸν ἄνθρωπον, ὦ Ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγώ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας· ὥστε παύου, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα, οὐκ εἰδὼς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον. ΜΙΚ. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον, Ἀλεκτρυὼν φιλόσοφος. Εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Μνησάρχου παῖ, ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, [2] ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; οὐ πιθανὰ γὰρ ταῦτα, οὐδὲ πάνυ

[1] Ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐκτράπεζον ἀποφαίνων] Inter ἐκτράπεζον & ἀποφαίνων in plerisque Codicibus inseritur ἄπονον, sed in editione Florentinâ teste Jensio deest.

[2] Ἀντὶ δὲ Σαμίου Ταναγραῖος] Σάμος νῆσος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας. Τάναγρα πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μίκυλλος, &c. Schol.

πιςεῦσαι ῥᾳδια, ἐπεὶ καὶ δύο ἤδη μοι τετηρηκέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τοῦ Πυθαγόρε. ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; ΜΙΚ. Εν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικός· ὁ δὲ σιωπᾷν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρῄνει· ἕτερον δὲ καὶ παντελῶς παράνομον· ὁ γὰρ ἔχων ὅ, τι σοὶ παραβάλλοιμι, κυάμες χθὲς, ὡς οἶσθα, ἔχων ἧκον, καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας, ἀνέλεξας αὐτούς. Ωςε ἢ ἐψεῦσθαί σοι ἀνάκλη, καὶ ἄλλῳ εἶναι, ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι παρανενομηκέναι, καὶ [1] τὸ ἴσον ἠσεβηκέναι, κυάμες φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδηδόκεις. ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἑκάςῳ βίῳ. Εγὼ δὲ, τότε μὲν, οὐκ ἤσθιον τῶν κυάμων· ἐφιλοσόφουν γάρ· νῦν δὲ φάγοιμι ἄν· ὀρνιθικὴ γὰρ, καὶ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. Αλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε, πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσοις πρότερον ἐβιότευσα βίοις, καὶ ἅτινα τῆς μεταβολῆς ἀπολέλαυκα ἑκάςης. ΜΙΚ. Λέγοις ἂν ὡς ἔμοιγε ὑπερήδιςον ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο· ὥςε εἴ τις αἵρεσιν προθείη, πότερον μᾶλλον ἐθέλω σοῦ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾷν τὸν μικρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ οἶδα ὁπότερον ἂν ἑλοίμην, οὕτως ἀδελφὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίςοις φανεῖσι· καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛΕΚ. Ετὶ γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον ὅςις ποτὲ ὁ φανείς σοι ἦν, καὶ τινα ἰνδάλματα μάταια διαφυλάττεις, κενήν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος, ἀμενηνήν τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων; ΜΙΚ. Αλλ' οὐδ' ἐπιλήσομαί ποτε, ὦ Αλεκτρυὼν, [2] εὖ ἴσθι, τῆς ὄψεως ἐκείνης· οὕτως μοι

[1] Τὸ ἴσον] Subaud. ἀσέβημα.
[2] Εὖ ἴσθι] Ad verbum *bene scito*, sed *utique, profectò, mihi crede*, ferè semper *reddendum est*. Vid. Viger.

πολὺ

πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ᾤχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτοῦ, εἰς ὕπνον αὖθις κατασπώμενα. Οἷον οὖν ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται στρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὁρώμενα. ΑΛΕΚ. Ἡράκλεις, δεινόν τινα φὴς τὸν ἔρωτα [1] τοῦ ἐνυπνίου, εἴγε πτηνὸς ὤν, ὥς φασι, καὶ ὅρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεῳγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς οὕτω, καὶ ἐναργὴς φαινόμενος. Ἐθέλω γοῦν ἀκοῦσαι οἷός τις ἐστὶν οὕτω σοι τριπόθητος ὤν. ΜΙΚ. Ἑτοῖμος λέγειν· ἡδὺ γοῦν τὸ μεμνῆσθαι καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. Σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; ΑΛΕΚ. Ἐπειδὰν σύ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι. Τὸ νῦν δέ, πρότερος εἰπέ, ὡς μάθω [2] εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἧκε πετόμενος. ΜΙΚ. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. ΜΙΚ. Ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητήν, οὐδὲν εἰδότα ὀνείρων πέρι. Οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τῶν τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἵους ἐκεῖνος ἑώρα, οὐδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν· ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτός, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ

[1] Τοῦ ἐνυπνίου, εἴγε πτηνὸς ὤν] Τ ποσόλοικον, ut etiam μελιχρὸς, &c. neque dixeris hæc referri ad vocem ἔρωτα, disconvenit enim. Planè quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsâ magis quàm dictione cogitantis παρόραμα. Marcilius.

[2] Εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων, &c.] Λέγει Ὅμηρος διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδεῖς ὀνείρους ἔρχεσθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. Schol. Vid. Od. τ'. v. 562. & Virg. Æn. 6. v. 893.

Sunt geminæ Somni portæ, &c.

πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ. Παῦε, [1] ὦ Μίδα βέλτιστε, χρυσολογῶν· ἀτεχνῶς γάρ ἐκ τῆς ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον· καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου κεκομίσθαι μοι δοκεῖς. ΜΙΚ. Πολύ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολύ, πῶς οἴει καλόν; οἵαν τὴν αὐγὴν ἀπαστράπτον; τί ποτε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὁπότε ὕδωρ ἄριστον εἰπών, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθὺς τοῦ καλλίστου τῶν ᾀσμάτων ἁπάντων. ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς. [2] Ἄριστον μὲν ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς αἰθόμενον πῦρ ἅτε διαπρέπει νυκτὶ, μεγάνορος ἔξοχα πλούτου; ΜΙΚ. Νὴ Δία, αὐτὸ τοῦτο. Ὥσπερ γάρ τοὐμὸν ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, οὕτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. Ὡς δὲ ἤδη μάθῃς οἷόν τι ἦν, ἄκουσον ὦ σοφώτατε Ἀλεκτρυών· ὅτι μὲν οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθές, οἶσθα. [3] Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἥκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινάσας παρ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι, βαθείας ἤδη ἑσπέρας, ἧκες ὑποβεβρεγμένος, τοὺς πέντε ἐκείνους κυάμους κομίζων, οὐ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον Ἀλεκτρυόνι, ἀθλητῇ ποτε γενομένῳ, καὶ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθύς, τοὺς κυάμους σοι παραβαλών· εἶτά μοι [4] κατὰ τὸν Ὅμηρον,

[1] Ω Μίδα] Λέγεται ὁ Μίδας πάνυ ὢν φιλόχρυσος, ὅτι ηὔξατο πᾶν πράγμα, οὗ ἂν ἅψηται, χρυσοῦν γίνεσθαι. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ ἀπὸ τούτου ἀπέθανε, καὶ αὕτη γὰρ ἡ τροφὴ, ἧς ἥπτετο, χρυσῆ ἐγένετο. Schol.

[2] Ἄριστον μὲν ὕδωρ, &c.] Vid. Pind. Od. 1.

[3] Εὐκράτης] Οὗτος παρ' Ἀθηναίοις ἦν πλούσιος. Schol.

[4] Κατὰ τὸν Ὅμηρον, &c.] Vid. Il. β'. v. 57.

——— Θεῖος μοι ἐνύπνιον ἦλθεν Ὄνειρος

Ἀμβροσίην διὰ νύκτα. ———

sed interrumpente sermonem Gallo, imperfecta est sententia.

ρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις ὡς ἀληθῶς ὄνειρος ἐπιστάς. ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα· κωλύει γὰρ οὐδὲν αὖθίς σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου προάγοντα, καὶ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. ΜΙΚ. Ὤμην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγούμενος. Ἐπεὶ δὲ σὺ πρόθυμῇ, καὶ δὴ λέγω· οὐ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· καὶ ἐγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ καταισχύναιμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαρομαρτῶν. Ὁ δὲ, Μίκυλλε, φησὶ, θυγατρὸς τήμερον ἑστιῶ [1] γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλούς· ἐπεὶ δέ τινά φασιν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα, οὐκ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἧκε λουσάμενος· ἢν μὴ ὅγε κληθεὶς αὐτὸς εἴπῃ ἀφίξεσθαι· ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. Τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, προσκυνήσας, ἀπῄειν εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς ἠπίαλόν τινα, ἢ πλευρῖτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, οὗ ἔφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος, καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι λουτροῦ αἰῶνα μήκιστον ἐτιθέμην, συνεχὲς ἐπισκοπῶν ὁπόσαπουν τὸ [2] στοιχεῖον εἴη, καὶ πηνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. Κἀπειδή ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν ἀποῤῥίψας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώ-

[1] Γενέθλια] Scilicet συμπόσια.

[2] Τὸ στοιχεῖον] Στοιχεῖον ἐνταῦθα λέγει τὴν τοῦ ἡλίου σκίαν. Schol.— Veteres enim a[illegible] horologia inventa ad umbram aut solarii aut suorum corpo[illegible] [illegible]nsurabant; de quo observat Grævius multis Salma[illegible] Exercitationibus Plinianis.

ἀπορῶ γάρ, ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. Ἀλλὰ σὺ πρὸ Διὸς ἀποκρινάμενος, ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιών. ΧΡΥ. Θάῤῥει· καὶ ἄλλα γάρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. ΑΓΟ. Τὰ ποῖα; ΧΡΥ. [1] Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον. ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; ΧΡ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, ἣ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. Παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνῶτος, οἶδε μὲν Ὀρέστην ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. Τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμαστὸν ἀκούσῃ λόγον. Ἀπόκριναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ; ΑΓΟ. Ναί. ΧΡΥ. Τί οὖν, ἤν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα; τί φήσεις; ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν. ΧΡΥ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός· ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. ΑΓΟ. Οὐ μενοῦν. Ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτόν, εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. Ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος; ΧΡΥ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγενήσομαι· λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. Πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραθήσοντα τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια

[1] Τὸν θερίζοντα, &c.] Hæc ſunt ſophiſmatum nomina; quorum primum *Metens Ratio dicitur à ſpeciali metendi Exemplo, quod in hoc Sophiſmate uſurpatur. Illa apud Ammonium ſic deducitur. Si meſſurus es, non, fortaſſe metes, fortaſſe non metes, ſed metes omnino; ac pari modo, ſi non es meſſurus, non, fortaſſe metes, fortaſſe non metes, ſed prorſus non metes: atqui ut vel metas vel non metas, ex neceſſitate eventurum eſt. Quare ipſum* fortaſſe *perit tolliturve, cùm neque in metendi, neque in non metendi ſuppoſitione locum obtineat.* Vid. Gaſſend. in lib. x. Diogen. Laertii.

συνα-

συναγείροντα, καὶ σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων· καὶ τὸ κεφάλαιον, οὐ θέμις γενέσθαι σοφὸν, ἢν μὴ τρὶς ἐφεξῆς τοῦ ἠλλεβόρου πίῃς. ΑΓΟ. γενναῖά σου ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. Τὸ δὲ [1] Γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον, (καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἐλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν; ΧΡΥ. Ναί. Μόνῳ οὖν τὸ δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. Επεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, μόνου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο· καὶ οὐ μόνον γε ἁπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. Η γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μέν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι; ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον· ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον. ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν πέρι τὰ αὐτὰ φῶμεν, οὓς σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται; ΧΡΥ. Μανθάνεις. Οὐ γὰρ ἐμαυτοῦ εἵνεκα λαμβάνω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν· ἐπεὶ γὰρ ἐστιν ὁ μέν τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, περιεκτικὸς, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι περιεκτικὸν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην. ΑΓΟ. Καὶ μὴν τοὐναντίον ἔφης, τὸν νέον μὲν εἶναι περιεκτικὸν, σὲ δὲ, τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην. ΧΡΥ. Σκώπτεις ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μή σε ἀποτο-

[1] Γνίφωνα] Γνίφων est nomen cujusdam δανειστοῦ, quem in Gallo memorat Lucianus; hic autem sumitur κοινῶς pro δανειστῇ. Leeds.

τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ διακόνους, πάντα ἐμὰ, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι. Εἶτα ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξυπτιάζων, περίβλεπτος ἅπασι τοῖς ὁρῶσι, καὶ ἐπίφθονος. Καὶ προέθεον πολλοὶ, καὶ περιίππευον, καὶ εἵποντο πλείους. Ἐγὼ δὲ, τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς, ὅσον ἑκκαίδεκα, ἐξημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἑστίασίν τινα λαμπρὰν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. Οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ ὄντα με, καὶ [1] φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἑκάστῳ τῶν παρόντων, ἤδη τοῦ πλακοῦντος εἰσκομιζομένου, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέστρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὸν δὲ πλοῦτον ἐκεῖνον διασκεδάσας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι παρεσκεύασας. Ἆρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι κατὰ σοῦ δοκῶ; ὡς τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸν ὄνειρόν μοι γενόμενον. ΑΛΕΚ. Οὕτω φιλόχρυσος, καὶ φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε; καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἁπάντος θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὔδαιμον εἶναι πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸς, ὁπότε Εὔφορβος ἦσθα, [2] χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένος τῶν βοστρύχων, οὕτω ἐξῄεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν. Σὺ δὲ καὶ τότε ἠξίους χρυσῷ διαδεδε-

[1] Φιλοτησίας] Φιλοτησίαν προπίνειν ἐστὶν, ἡνίκα τις ἐν ἀρίστῳ ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πιὼν μέρος, τὸ λοιπὸν παράσχῃ φίλῳ, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος. Schol.

[2] Χρυσὸν καὶ ἄργυρον] Vid. Hom. Il. ρ'. v. 50. ubi mortem ejus describit,

Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι, χαρίτεσσιν ὁμοῖαι·
Πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.

μένους

μένους τοὺς πλοκάμους ἔχων, διακινδυνεύειν· καί μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦτο Χαρίτεσσιν ὁμοίας εἰπεῖν σοῦ τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε, καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ, καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφαίνοντο συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμπουσαι μετ' αὐτῷ. Καίτοι [1] τὰ μὲν σὰ, ὦ χρυσοκόμη, μέτρια, [2] εἰ Πάνθου υἱὸς ὢν, ἐτίμας τὸ χρυσίον· ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνου καὶ Ῥέας, ὁπότε ἠράσθη [3] τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι, οὐδὲ ὅπως ἂν διαφθείρειε τοῦ Ἀκρισίου τὴν φρουρὰν, ἀκούεις ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεὶς διὰ τοῦ τέγους συνῆν τῇ ἀγαπωμένῃ. Ὥστε τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ ἔτι λέγοιμι, ὅσας μὲν χρείας παρέχεται ὁ χρυσὸς, ὡς δὲ, [4] οἷς ἂν παρῇ, καλούς τε αὐτοὺς καὶ σοφοὺς, καὶ ἰσχυροὺς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπτων,

[1] Τὰ μὲν σὰ, &c.] Subauditur πράγματα, ad verbum, *tua facta erant modesta*, i. e. *quæ tu fecisti, non alia sunt, quàm quæ fieri solent.* Leeds.

[2] Εἰ Πάνθου υἱὸς ὢν, &c.] De Pantho non aliud lego, quàm quòd erat filius Otrei, & Apollinis Sacerdos; neque opinor Lucianum hic eum taxare, quasi cæteris hominibus esset auri avidior; sed noluit videri mirum, si Euphorbus Pantho, *i. e.* Mortali genitus tanti æstimaret aurum, cum Jovem ipsum ea facere non puduerit. Leeds.

[3] Τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος] Τῆς Δανάης τοῦ Ἀκρισίου. Ὁ δὲ Ἀκρίσιος βασιλεὺς ὢν τοῦ Ἄργους, ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ γενόμενος, ἀπὸ τῆς θυγατρὸς αυτοῦ Δανάης φονεύσει αὐτόν. Καὶ διὰ τοῦτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὴν ἐν χαλκῷ· καὶ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς αὐτῆς, μετεβλήθη εἰς χρυσὸν, καὶ ἔφθειρεν αὐτὴν, εἰσελθὼν διὰ τοῦ δώματος. Schol. Vid. & Hor. Carm. lib. 3. Od. 15.

[4] Οἷς ἂν παρῇ, καλοὺς τε αὐτοὺς, &c.

——————Omnis enim res,
Virtus, fama, decus, divina humanaque, pulchris
Divitiis parent; quas qui construxerit, ille
Clarus erit, fortis, justus, sapiens etiam, & rex,
Et quicquid volet——————Hor. Sat. 3. lib. 2. v. 94.

καὶ

καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπτους καὶ ἀοιδίμους ἐν βραχεῖ τίθησι; τὸν γείτονα γοῦν μοι τὸν ὁμότεχνον οἶσθα, τὸν Σίμωνα, οὐ πρὸ πολλοῦ δειπνήσαντα παρ' ἐμοί, ὅτε τὸ ἔτνος ἧψουν τοῖς [1] Κρονίοις, δύο τόμους τοῦ ἀλλάντος ἐμβαλών. ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σιμόν, τὸν βραχύν, ὃς τὸ κεραμεοῦν τρύβλιον ὑφελόμενος ᾤχετο ὑπὸ μάλης ἔχων, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν· εἶδον γὰρ αὐτός, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Οὐκοῦν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, [2] εἶτα ἐπωμόσατο θεοὺς τοσούτους· ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας τότε, ὦ Ἀλεκτρυών, ληϊζομένους ἡμᾶς ὁρῶν; ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. Τί δ' οὖν ὁ Σίμων; ἐῴκεις γάρ τι περὶ αὐτοῦ ἐρεῖν. ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολήν, Δριμύλος τοὔνομα· οὗτος ζῶν μὲν οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γάρ, ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην [3] ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρά, ὁ τὸ τρύβλιον περιλείχων, ἄσμενος ἐξελαύνει, ἁλουργῆ καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. Ἔναγχος γοῦν ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα, χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων, ὁ

[1] Κρονίοις] Festa erant in Saturni honorem, mense Decembri celebrata, quibus servi cum dominis ad eandem mensam discumbebant, in memoriam scilicet aurei illius seculi, quo regnabat Saturnus, quando nemo dominus, sed omnes pares. Leeds. Unde Hor. Sat. 7. lib. 2.

——— *Age libertate Decembri*
(Quando ita majores voluerunt) utere ———

[2] Εἶτα ἐπωμόσατο] Nempe ἑαυτὸν μὴ κεκλοφέναι. Leeds.

[3] Ἅπαντα ἐκεῖνα, &c.] Nihil est à quo hæc verba ἅπαντα ἐκεῖνα pendeant; supple igitur ut perfecta sit sententia, πρὸς Σίμωνα καὶ ἦλθον, καὶ νῦν Σίμων, &c.

δὲ

δὲ ἀγανακτήσας, [1] Εἴπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ κατασμικρύνειν μου τοὔνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς μὲν προσίεται, καὶ ἵλεώς ἐστιν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὑτὰς ἀμελούμεναι. Ορᾶς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴγε καὶ μεταποιεῖ τοὺς ἀμορφοτέρους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται, [2] ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κεστός· ἀκούεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων,

Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον κτέρας. Καὶ,
Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.

Ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ Ἀλεκτρυών; ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν πλουσίων· οἱ δ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιοῦσι· λέγω δέ σοι, καὶ πένης, καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα· ΜΙΚ. Νὴ Δία, καιρὸς γοῦν ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἠλλάγης, καὶ ἃ σύνοισθα τῷ βίῳ ἑκάστῳ. ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσοῦτόν γε προειδώς, μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἑωρακέναι. ΜΙΚ. Ἐμοῦ, ὦ Ἀλεκτρυών; οὕτω

[1] Εἴπατε] Alloquitur, qui secuti sunt eum, clientes & servos; at in plurali numero, sicut decet virum divitem & superbum, ut scilicet pateret, neminem ejus verba audire non esse paratissimum. Leeds.

[2] Ὥσπερ ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος κεστός] Hunc olim Junoni, quo amorem Jovis conciliaret, mutuum dedit Venus. Vid. Hom. Il. ξ'. v. 214. ubi Venus:

——————ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
Ποικίλον· ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο,
Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς,
Πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.

σοὶ γένοιτο· προάξεις γάρ με λοιδορεῖσθαί σοι· ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μετεβλήθης, εἶτα ἑξῆς ἄχρι τοῦ Ἀλεκτρυόνος· εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν, καὶ παθεῖν ἐν πολυειδέσι τοῖς βίοις. ΑΛΕΚ. [1]Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχή μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδυ ἐς ἀνθρώπου σῶμα, [2]ἥν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε, οὔτε ὅσιον οὔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, οὔτε σοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα. Ἐπεὶ δὲ Εὔφορβος ἐγενόμην. ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν; τοῦτό μοι πρότερον εἰπὲ, εἰ κἀγώ ποτε ἤλλαξην ὥσπερ σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ΜΙΚ. Τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ τοῦτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Σὺ [3]μύρμηξ Ἰνδικὸς, τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων. ΜΙΚ. Εἶτα ὤκνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων [4]ἥκειν ἐς τὸν βίον ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος; ἀλλὰ καὶ τί μετὰ

[1] Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος, &c.] Pythagoræ animam ab Apolline ad homines missam fuisse affirmat Iamblichus in vitâ Pythagoræ, c. 2. Animam autem priorem esse corpore à Pythagorâ docuit Plato, in Timæo, & alatam esse, in Phædone. Leeds.

[2] Ἡν τινα τὴν καταδίκην] Memorat Clemens Alexandrinus Strom. lib. 3. Philolaum Pythagoricum sic dixisse, Μαρτυρέονται δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ Θεολόγοι τε, καὶ μάντεις, ὡς διά τινας τιμωρίας ἡ ψυχὴ τῷ σώματι συνέζευκται, καὶ καθάπερ ἐν σώματι τούτῳ τέθαπται· hoc est, *testantur autem veteres Theologi, & vates, quòd propter aliqua luenda supplicia anima conjuncta sit corpori, & in eo, tanquam in sepulchro, condatur.* Hujus sententiæ Orpheum esse autorem tradit Plato in Cratylo. Leeds.

[3] Μύρμηξ Ἰνδικὸς] De his formicis Propertius lib. Eleg. 13.

Inda cavis aurum mittit formica metallis.

& mira de iisdem narrat Plin. lib. c. 31. esse colore felium, magnitudine Ægypti luporum, Indos a se furantes, quòd effoderant aurum è cavernis, sollicitas odore sequi, & quamvis prævelocibus camelis fugientes assequi etiam & lacerare. Huic non multum absimile narrat etiam Herodotus in Thaliâ. Leeds.

[4] Ἥκειν ἐς τὸν βίον] Subaudiri videtur φέρων.

τοῦτο

τοῦτο ἔσομαι, εἰπέ. Εἰκὸς γὰρ εἰδέναι σε· εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγξομαι ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τοῦ πατ- τάλου, ἐφ' οὗ σὺ ἕστηκας. ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τοῦτο οὐδεμιᾷ μηχανῇ. Πλὴν ἀλλὰ ἐπείπερ Εὔφορβος ἐγενόμην, (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμην ἐν Ἰλίῳ, καὶ ἀποθανὼν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἧκον. Τέως δὲ περιέμενον ἄοικος ἑστώς, [1] ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσηταί μοι τὸν οἶκον. ΜΙΚ. Ἄσιτος ὤν, ὦ τᾶν, καὶ ἄποτος; ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα, οὐδὲ γὰρ ἔδει τούτων ἢ μόνῳ τῷ σώματι. ΜΙΚ. Οὐκοῦν τὰ ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἰπέ· τοιαῦτα ἦν, οἷα φησὶν Ὅμηρος γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖνος ἐπίστατο, ὦ Μίκυλλε, ὅς, γιγνομένων ἐκείνων, κάμηλος [2] ἐν Βάκτροις ἦν; ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑπερφυὲς μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλήν, ὡς οἴονται· εἶδον γὰρ λευκὴν μέν τινα, καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν [3] κύκνου θυγατέρα εἶναι· τἄλλα δέ, πάνυ πρεσβῦτιν, ἡλικιῶτιν σχεδὸν [4] τῆς Ἑκάβης, [5] ἥν γε Θησεὺς πρῶτον ἁρπάσας, ἐν Ἀφίδναις εἶχε, κατὰ τὸν Ἡρακλέα γενόμενος. [6] Ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἷλε Τροίαν κατὰ τοὺς

[1] Ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος, &c.] *i. e.* Donec pater Mnesarchus me genuit: corpus *domum* vocat. Leeds.

[2] Ἐν Βάκτροις] Bactra urbs Bactrianæ in Asiâ, pingue solum & camelis aptum, si verum sit id quod tradit Plinius, ibi tantæ magnitudinis tritici grana fieri, ut singula spicas nostras æquent. lib. 18. c. 7. Leeds.

[3] Κύκνου θυγατέρα] Jovis scilicet sub formâ Cygni. Leeds.

[4] Τῆς Ἑκάβης] Paridis matris & uxoris Priami. Leeds.

[5] Ἥν γε Θησεύς, &c.] A Theseo rapta fuit, nondum decimum ætatis annum egressa; sed haud multò post Castori & Polluci eam repetentibus citra injuriam restituta. Vid. Diod. Sic. lib. 4.

[6] Ὁ δὲ Ἡρακλῆς, &c.] De captâ ab Hercule Trojâ Vid. Hom. Il. ε. v. 640.

Οἱ

τὺς πατέρας ἡμῶν, τὺς τότε μάλιστα. Διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθυς ταῦτα, κομιδῇ μειράκιον ὤν, ἑωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα. ΜΙΚ. Τί δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς τοιῦτος ἦν, ἄριστος τὰ πάντα; ἢ μῦθος ἄλλως καὶ ταῦτα; ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν ὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδὲ ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γὰρ πολέμιος ὤν; τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτῦ τὸν Πάτροκλον [1] οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δόρατι. ΜΙΚ. [2] Εἶτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχερέστερον· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρυ δὲ ἤδη λέγε. ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γάρ, οἶμαι, τἀληθῆ λέγειν, ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος, οὐδ᾽ ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων· ἀπεδήμησα δ᾽ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφήταις ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα κατελθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλυς τὰς [3] Ὥρυ καὶ Ἴσιδος. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, ὕτω διέθηκα τοὺς [4] κατ᾽ ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν

Ὅς ποτε δεῦρ᾽ ἐλθὼν ἕνεχ᾽ ἵππων Λαομέδοντος,
Ἐξ οἴης σὺν νηυσὶ καὶ ἀνδράσι παυροτέροισιν,
Ἰλίυ ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ᾽ ἀγυιάς.

[1] Οὐ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, &c.] Non peremisti, ô bone, vulnerâsti tantùm, (nec mirum cùm aggressus à tergo) Hector peremit. Vid. Hom. Il. π΄. v. 806. Leeds.

[2] Εἶτα σε ὁ Μενέλαος, &c.] Vid. Il. ρ΄. v. 50.

[3] Ὥρυ καὶ Ἴσιδος] Orum aiunt Regem Ægypti fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam. Isis autem est Dea ab Ægyptiis culta, eadem ac Io. Gilbertus Cognatus in suis in hunc locum annotationibus ait, Ori extare duos libros, eos opinor vult, qui annexi Pieri Valeriani Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur Apolline, in linguâ Ægyptiacâ, in Græcam autem nescio à quo Philippo versi. Isidis autem librorum meminit Plato in 2 Dial. de Legum latione, vocatque τῆς Ἴσιδος ποιήματα τὰ τὸν πολὺν τῦτον σεσωσμένα χρόνον μέλη. Leeds.

[4] Κατ᾽ ἐκεῖνα] Subaud. χώρια.

[a] ἦγόν με. ΜΙΚ. Ἤκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξειας ἀναβεβιωκέναι ἀποθανὼν, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸν μηρὸν ἐπιδείξαιό ποτε αὐτοῖς. Ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἀλεκτρυών; ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σὲ τὴν ἀλήθειαν ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν οὐδὲν ὀκνεῖν ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ φίλον· δεσπότην γὰρ οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι. ΑΛΕΚ. Οὐδὲν ὑγιὲς, οὐδὲ σοφὸν ἦν· ἀλλ᾽ ἑώρων, ὅτι εἰ μὲν τὰ συνήθη, καὶ ταὐτὰ τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἥκιστα ἐπισπάσομαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ καινότερος ᾤμην αὐτοῖς ἔσεσθαι. Διὰ τοῦτο καινοποιεῖν εἱλόμην, ἀπόρρητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. ΜΙΚ. Ὁρᾷς; καταγελᾷς μου καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσοῦτον, ὅσον [1] Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἑπομένων καὶ προσκυνούντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ πατῶν ἀπολιμπάνοις. Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μετημφιάσω μετ᾽ αὐτόν; ΑΛΕΚ. Ἀσπασίαν τὴν ἐκ Μιλήτου ἑταίραν. ΜΙΚ. Φεῦ τοῦ λόγου. Καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλοις ὁ Πυθαγόρας; καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ᾠοτόκεις, ὦ Ἀλεκτρυόνων γενναιότατε;

[1] Κροτωνιατῶν, &c.] Crotoniatæ erant incolæ Crotonis, urbis Italiæ, non procul à Tarento; Metapontici, incolæ Metaponti, oppidi in sinu Tarentino; Tarentini, incolæ Tarenti urbis Italiæ. Leeds.

VARIÆ LECT.

[a] Γρ. in MS. teste Grævio ἦγον, in Vulgat. ἦδον.

καὶ συνῆσθα [1] Περικλεῖ Ἀσπασία οὖσα, καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἔρια ἔξαινες, καὶ κρόκην κατῆγες, καὶ ἐγυναικίζε ἐς τὸ [2] ἑταιρικόν; ΑΛΕΚ. Πάντα ταῦτα ἐποίουν, οὐ μόνος, ἀλλὰ καὶ [3] Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ [4] ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς· ὥστε ὁπόσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκείνους ἀποσκώψας ἔσῃ. ΜΙΚ. Τί οὖν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σὲ ὁ Περικλῆς ὤπυεν; ΑΛΕΚ. Οἶδας, οἷον τοῦτο ἠρώτησας, [5] οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙΚ. Ἀλλὰ κἂν σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπών, [6] ὡς τρὶς ἂν θέλοι παρ' ἀσπίδα στῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν. Ἔσῃ γάρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ [7] ἐν πολλῇ τῇ πε-

[1] Περικλεῖ] Pericles vir erat Atheniensis, multâ authoritate & eloquentiâ, de quo & Meretriculâ suâ si plura vis, vid. Aristoph. in Acharnen. & Plutarchum in vitâ Periclis. Leeds.

[2] Ἑταιρικόν] Subaud. ἔθος.

[3] Τειρεσίας] Ὁ Τειρεσίας, ὥς λέγουσιν, εἶδε τὴν Ἀθήνην λουομένην· κἀκείνη ὀργισθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα. Schol. Diversam assignat causam Ovidius Metam. lib. III. v. 324.

[4] Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς] Cænis erat Elati Lapithæ Filia, quæ à Neptuno per vim compressa, ab eo muneris loco impetravit, ut in virum mutaretur, nullisque unquam vulneribus posset sauciari. Vid. Ov. Met. lib. xii. v. 196.

[5] Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ, &c.] Ἠμφισβήτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τῆς λαγνείας μᾶλλον ὀρέγεται, ἀνὴρ ἢ γυνή. Καὶ ἔλαβον δικαστὴν τὸν Τειρεσίαν, ὡς ἔμπειρον ὄντα δύο. Ὁ δὲ ἔφη, ὡς ἐννεαπλάσιον ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς ὀρέγεται, καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. Schol.

[6] Ὡς τρὶς ἂν, &c.] Verba sunt Medeæ apud Euripidem in Tragœdiâ illâ, cui titulus *Medea* non procul ab initio, sed nonnihil mutata, ibi enim sic se habent,

——————ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα
Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. Leeds.

——quin & observatum velim in verbis θέλειν & βούλεσθαι, sequente particula ἤ, μᾶλλον sæpe sæpius, ut hîc, subaudiri.

[7] Ἐν πολλῇ, &c.] Supp. χρόνου.

ριόδῳ πολλάκις. ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ Ἀλεκτρυών, ἅπαντας οἰνόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ οὖ φασι, καὶ Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν πολλάκις Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ· τίς δὴ μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὖθις ἀνεφάνες; ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης. ΜΙΚ. Ὦ Διοσκούρω, τῆς ἀνομοιότητος. Ἐξ ἑταίρας φιλόσοφος; ΑΛΕΚ. Εἶτα βασιλεὺς, εἶτα πένης, καὶ μετ' ὀλίγον Σατράπης, εἶτα ἵππος, καὶ κολοιὸς, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμήσασθαι ἕκαστα· τὰ τελευταῖα δὲ, Ἀλεκτρυὼν πολλάκις· ἥσθην γὰρ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δουλεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις, τὰ τελευταῖα, καὶ σοὶ νῦν σύνειμι, καταγελῶν ὁσημέραι σοῦ πολνιωμένου, καὶ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς πλουσίους θαυμάζοντος, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. Εἰ γοῦν ᾔδεις τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ἐπὶ σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερευδαιμονεῖν ἀεὶ τὸν πλούσιον. ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαίρεις καλούμενος, ὡς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν. ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν οὐδὲν, ἤν τε Εὔφορβον, ἤν τε Πυθαγόραν, ἤν τε Ἀσπασίαν καλῇς, ἢ Κράτητα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτα εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὁρώμενον τοῦτο, Ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὡς μὴ ἀτιμάζοις εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον. ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ Ἀλεκτρυὼν, ἐπειδὴ ἁπάντων σχεδὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα οἶσθα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιοῦσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικά, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φὴς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων. ΑΛΕΚ.

Ἰδοὺ δὴ οὗτος ἐπίσκεψαι, ὦ Μίκυλλε· σοὶ μὲν οὔτι πολέμου πολὺς λόγος, ἢν λέγηται, ὡς οἱ πολέμιοι ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ φροντίζεις, μὴ τὸν ἀγρὸν τέμωσιν [1] ἐμβαλόντες, ἢ τὸν παράδεισον ξυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους δηϊώσωσιν, ἀλλὰ τῆς σάλπιγγος ἀκούων μόνον, εἴπερ ἄρα, περιβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἷ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον διαφυγεῖν· οἱ δ' εὐλαβοῦνται μὲν καὶ ἀμφ' αὑτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὁρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς· [2] καὶ ἤν τε εἰσφέρειν δέῃ μόνοι καλοῦνται· ἤν τε ἐπεξιέναι, προκινδυνεύουσι στρατηγοῦντες, ἢ ἱππαρχοῦντες, σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλὴς, καὶ κοῦφος εἰς σωτηρίαν, ἕτοιμος ἑστιᾶσθαι [3] τὰ ἐπινίκια, ἐπειδὰν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς. Ἐν εἰρήνῃ τε αὖ σὺ μὲν τοῦ δήμου ὢν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τῶν πλουσίων· οἱ δὲ φρίττουσι, καὶ ὑποπτήσσουσι, καὶ διανομαῖς ἱλάσκονταί σε· λουτρὰ μὲν γὰρ ὡς ἔχοις, καὶ ἀγῶνας, καὶ θεάματα, καὶ τἆλλα διαρκῆ, ἅπαντα ἐκεῖνοι πονοῦσι. Σὺ δὲ ἐξεταστὴς καὶ δοκιμαστὴς πικρὸς, ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγου μεταδιδοὺς ἐνίοτε, κἂν σοι δοκῇ, καταχαλαζήσας αὐτῶν ἀφθόνους τοὺς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας· οὔτε δὲ συκοφάντην δέδιας αὐτὸς, οὔτε λῃστὴν, μὴ ὑφέληται τὸ χρυσίον, ὑπερβὰς τὸ θριγκίον, ἢ διορύξας τὸν τοῖχον· οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς τοσαύτας

1 Ἐμβαλόντες] Subauditur ἑαυτοὺς vel πόδας ἑαυτῶν.
2 Καὶ ἤν τε] Subauditur τέλος.
3 Τὰ ἐπινίκια] Mos erat finitis triumphis victimas offerre, & postea epulari. Vid. Funger. in voce *Triumphus*. Leeds.—Subauditur θύματα.

φροντίδας [a] μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπῖδα συντελέσας ἑπτὰ ὀβολὸς τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπαναστὰς περὶ δείλην ὀψίαν, λουσάμενος, ἢν δοκῇ, σαπέρδην τινά, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριάμενος, εὐφραίνεις σαυτὸν, ᾄδων τὰ πολλὰ καὶ τῇ βελτίστῃ πενίᾳ προσφιλοσοφῶν· ὥστε διὰ ταῦτα, ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔῤῥωσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρύος· οἱ πόνοι γάρ σε παραθήγοντες οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνουσι πρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι· ὥστε οὐδέν σοι τῶν χαλεπῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. Ἀλλ' ἤν ποτε κοῦφος πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνεπήδησας εὐθὺς, ἀποσεισάμενος τῇ ἀσιτίᾳ· ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθείς σε, ψυχροῦ τε ὁρῶν ἐμφορούμενον, καὶ μακρὰν οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι τί τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ περιπνευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων ἀπόγονα. Τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν, ὥσπερ ὁ Ἴκαρος, ἐπιπολὺ ἄραντες αὐτοὺς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἥρμοστο αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν ἐνίοτε τὸν πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἅλμῃ τὸν κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ οὗτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν. ΜΙΚ. Ἐπιεικεῖς τινας καὶ συνετοὺς λέγεις. ΑΛΕΚ. Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, τὰς ναυγίας πάνυ αἰσχρὰς ἴδοις

VARIÆ LECT.

[a] Γρ. in MS. teste Grævio, μεριζόμενος. in vulg. λογιζόμενος.

ἄν, ὅταν ὁ Κροῖσος [1] περιτετιλμένος τὰ πτερὰ γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, [2] ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκῃ, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Ἀλεκτρυὼν, σὺ δὲ ὁπότε βασιλεὺς ἦσθα, (φὴς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι) ποίου τινὸς ἐπειράθης ἐκείνου τοῦ βίου; ἢ που πανευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πέρ ἐστι τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων ἔχων. ΑΛΕΚ. Μηδὲ ἀναμνήσῃς με, ὦ Μίκυλλε, οὕτω τρισάθλιος ἦν τότε· τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔφησθα, πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ, μυρίαις ἀνίαις συνών. ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; παράδοξα γὰρ καὶ οὐ πάνυ πιστὰ φής. ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, παμφόρου τινὸς καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, ποταμοῖς τε ναυσιπόροις καταῤῥεομένης, καὶ θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. Καὶ στρατιὰ ἦν πολλὴ, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξωγκωμένη· ὥστε ὁπότε προΐοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ Θεόν τινα ὁρᾷν ᾤοντο. καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθεον ὀψόμενοί με· οἱ δὲ, καὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἑωρακέναι τὸ ζεῦγος, τὴν ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς [a] προπομ-

[1] Περιτετιλμένος τὰ πτερά.] Ἀντὶ τοῦ καταλυθεὶς ἀπὸ τῆς βασιλείας. Νικήσας δὲ αὐτὸν ὁ Κῦρος ἠθέλησεν αὐτὸν καῦσαι· καὶ μετὰ ταῦτα ἐλεήσας ἔσωσεν.———Schol. Vid. Herod. Clio.

[2] Ἢ Διονύσιος, &c.] Vid. Just. lib. 21. c. 5.

VARIÆ LECT.

[a] Γρ. in MS. teste Grævio προπομπεύοντας. In vulg. προπέμποντας.

πεύοντας, τὰς ἑπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὁπόσα με ἠνία καὶ ἔστρεφεν, ἐκείνοις μὲν τούτοις τῆς ἀγροίας συνεγίγνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις [1] Κολοσσοῖς οἵους ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν· ἐκείνων γὰρ ἕκαστος τὰ ἐκτὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἢ Ζεύς ἐστι πάγκαλος, ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνὸν, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἢν δὲ ὑποκύψας ἴδῃς τὰ ἔνδοθεν, ὄψει μοχλούς τινας, καὶ γόμφους, καὶ ἥλους διαμπὰξ πεπερονημένους, καὶ κορμοὺς, καὶ πηλὸν, καὶ σφῆνας, καὶ πίτταν, καὶ τοιαύτην τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποικουροῦσαν· ἐῶ λέγειν μυιῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε· τοιοῦτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν. ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἵτινες εἶεν τῆς ἀρχῆς· οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλὴν, ἥτις ἐστίν· ὡς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἄρχοντο, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, ἔοικεν οὗτος Κολοσσιαίῳ παραδείγματι. Θεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. Σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε. ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἴπω σοι, ὦ Μίκυλλε, τοὺς φόβους καὶ τὰ δείματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ διὰ ταῦτα ὕπνον τε ὀλίγον, ἐπιπόλαιον κἀκεῖνον, καὶ ταραχῆς μεστὰ ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας ἀεὶ πονηρὰς, ἢ τὴν ἀσχολίαν. Καὶ χρηματισμοὺς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὑφ᾽ ὧν οὐδὲ ὄναρ ἀπολαῦσαί τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἁπάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα·

[1] Κολοσσοῖς] Colossi sunt statuæ vel imagines hominum supra modum magnæ, & quæ uno oculorum aspectu videri nequeant, ἀπὸ τοῦ κολούειν τὰ ὄσσα, i. e. à detruncando oculos. Phidias autem, &c. statuarii erant peritissimi. Leeds.

[1] Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα———
Ὕπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα,

καὶ ταῦτα, ῥέγκοντων Ἀχαιῶν ἁπάντων. Λυπεῖ δὲ [2] τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὤν. [3] Τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν· [4] ἄλλον δὲ Δίων, πρὸς ὀλίγους τισὶ τῶν Συρακουσίων κοινολογούμενος· [5] καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινούμενος, καὶ [6] Περδίκκαν Πτολεμαῖος, [7] καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ κἀκεῖνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνὼν, καὶ παλλακὶς ἄλλῳ χαίρουσα, καὶ ἀποστήσεσθαί τινες λεγόμενοι, καὶ δύ' ἢ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες· τὸ δὲ μέγιστον, ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλτάτους μάλιστα, κἀξ

[1] Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδην, &c.] Vid. Il. κ'. v. 3. & 4.

[2] Τὸν μὲν Λυδὸν, &c.] Crœsum, qui filium habebat mutum, de patris autem salute adeò sollicitum, ut quando Persam quendam in eum, quasi esset occisurus, ruentem videret, rupto linguæ ligamine exclamavit, ἄνθρωπε μὴ κτεῖνε Κροῖσον. Vid. Herod. Clio. & Solin. c. 7. Leeds.

[3] Τὸν Πέρσην δὲ, &c.] Intelligit Arsacen, sive Artaxerxen, Persarum Regem, quando contra Cyrum fratrem bellum gerebat, ad cujus partes descivit Clearchus Græcorum Dux. Vid. Photium in excerptis suis ex Ctesiæ Persicis. Leeds.

[4] Ἄλλον δὲ Δίων, &c.] Dionysium scilicet Tyrannum, contra quem excitavit Dion Syracusanos. Vid. Diod. Sic. lib. 16. Leeds.

[5] Καὶ ἄλλον Παρμενίων] Alexandrum, qui Parmenionem à militibus dilectum trucidari jussit. Vid. Curt. lib. 7. cap. 2. & Diod. Sic. lib. 17. Leeds.

[6] Περδίκκαν] Illum, cui Alexander moriens tradito annulo sibi designavit successorem; sed obstitit Ptolemæus Ceraunius. Vid. Just. lib. 27. c. 2. Leeds.

[7] Καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος] Non eundem Ptolemæum, nam Ptolemæus Lagus erat, qui Perdiccæ molestiam creavit: cui autem Seleucus, Ptolemæus Ceraunius. Vid. Just. lib. 27. c. 2. Leeds.

ἐκείνων

ἐκείνων ἀεί τι δεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. Ὁ μὲν γοῦν ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου· τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν. ΜΙΚ. Ἄπαγε, δεινὰ ταῦτα φὴς, ὦ Ἀλεκτρυών. Ἐμοὶ γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης κωνείῳ καὶ ἀκονίτῳ συναναπραθεῖσαν φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθὺ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τοῦ δακτύλου ἐντεμόντα· οἱ δὲ, ὡς φὴς, θανάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα, μυρίοις κακοῖς συνόντες· εἶτ' ἐπειδὰν πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἐστι, τέως μὲν [1] Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ἐπίσειστον κόμην, καὶ χλαμύδα χρυσόπαστον· ἢν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, προσκρούσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καταπέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς, τοῦ προσωπείου μὲν συντριβέντος αὐτῷ διαδήματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τοῦ ὑποκριτοῦ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυμνουμένων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθαι ῥάκια δύστηνα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀμορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. Ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε Ἀλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι ὤφθη οὖσα· ἵππος δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθὺς, ἢ βάτραχος ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφερες ἐκείνην τὴν διατριβήν. ΑΛΕΚ. Μακρὸν τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον, καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιροῦ· πλὴν τό γε κεφάλαιον,

[1] Κέκροπας δῆθεν, &c.] Omnes Reges; Cecrops Athenis, Sisyphus Corinthi, Telephus Mysiæ. Leeds.

[1] οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἀπραγμονέστερος τῶν βίων ἔδοξέ μοι τοῦ ἀνθρωπείου, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρείαις [a] ξυμμεμετρημένος· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντην βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοιὸν, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἢ κίναιδον Ἀλεκτρυόνα· καὶ τἄλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις. ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ Ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ ὅγε πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ λέγειν. Οὐδέπω δύναμαί ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσιος γενέσθαι· ἀλλά μοι καὶ τοὐνύπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἕστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον. καὶ μάλιστα ἐπὶ τῷ καταράτῳ Σίμωνι ἀποπνίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις. ΑΛΕΚ. Ἐγώ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε· καὶ ἐπείπερ ἔτι νύξ ἐστιν, ἐξαναστὰς ἕπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστί. ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν; [b] εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις. ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὗπερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, [2] ἤν τις τὸ οὐραῖον πτερὸν τὸ μήκιστον, ὃ δι' ἁπαλότητα ἐπικαμπές ἐστί. ΜΙΚ. Δύο δ' ἐστί σοι τοιαῦτα. ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀποσπάσας παράσχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ

[1] Ουδεὶς ὅστις οὐκ ἀπραγμονέστερος τῶν βίων] Pro οὐδεὶς ἦν τῶν βίων ὅστις οὐκ ἀπραγμονέστερος.

[2] Ἤν τις] Subaud. ἔχῃ.

VARIÆ LECT.

[a] Γρ. in MS. teste Grævio. ξυμμεμετρημένος, in Vulg. ἐμμεμετρημένος.

[b] Γρ. in MS. Grævio, εἰ μὴ καὶ, &c. in Vulg. καὶ μὴν, &c.

πάντα

πάντα ἐχ ὁρώμενος αὐτός. ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ Ἀλεκτρυὼν, καὶ σὺ γόης ὤν· ἐμοὶ δ᾽ ἐν ἦν τῦτο ἅπαξ παράσχῃς, ὄψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηνεγμένα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών· [1] ὁ δὲ αὖθις περιτρώξεται ἀποπινῶν τὰ καττύματα. ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τῦτο· παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἤν τοιῦτόν τι ἐργάσαται ὁ ἔχων τὸ πτέρον, ἀναβοήσαντά με καταφωρᾶσαι αὐτόν. ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις, κλέπτην τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα, τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τῦ ποιῦτε. Ἀπίωμεν δ᾽ ὅμως· [2] ἀφέξομαι γὰρ τῦ χρυσίυ, ἢν δύνωμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον· τί τῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας; ΜΙΚ. Ἀσφαλέςερον ὕτως, ὦ Ἀλεκτρυὼν, καὶ σοὶ ἧττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὡς μὴ χωλεύοις διὰ θάτερον τῆς ὐρᾶς μέρος. ΑΛΕΚ. Εἶεν. Ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ παρ᾽ ἄλλον τινὰ τῶν πλυσίων; ΜΙΚ. Οὔμενυν, ἀλλὰ ἐπὶ τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβυ [3] πετρασύλλαβος ἤδη πλυτήσας εἶναι ἀξιοῖ· καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας· τί ὖν ποιῶ τὸ μετὰ τῦτο; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερὸν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον.

[1] Ὁ δὲ αὖθις περιτρώξεται ἀποπινῶν τὰ καττύματα] Vulg. ἀποτίνων. Et interpretes vertunt, *At ille rursum coria calceis assuenda abrodet ebibetque.* Quid autem *ebibet?* Dein ubi in Græcis sunt *coria calceis assuenda?* καττύματα sunt soleæ, quæ calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. Legas igitur ἀποπινῶν, πινόω est *sordibus inquino, maculo,* ἀποπινόω est sordibus *purgo, emaculo:* & reddas, *at ille rursum soleas abrodens sordibus purget.* Nam sutores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & siquid dedecet dentibus abradendo, ut magis niterent, emundâsse videntur. Grævius.

[2] Ἀφέξομαι γαρ τῦ χρυσίυ] Non hîc subauditur τὶ, quod vult Leeds' sed ἐμαυτὸν vel τὰς χεῖρας ἀπὸ, quod ex præcedentibus facile est colligere.

[3] Τετρασύλλαβος] Σιμωνίδης.

MIK.

MIK. Ἰδοὺ δὴ, ὦ Ἥρακλεις, ἀναπεπέτασται ὥσπερ κλειδὶ ἡ θύρα. ΑΛΕΚ. Ἡγῶ ἐς τὸ πρόσθεν. Ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον; MIK. Ὁρῶ, νὴ Δία, πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα· καὶ ὠχρὸς δ' ἐστὶν, οὐκ οἶδ' ὁπόθεν, ὦ Ἀλεκτρυὼν, καὶ κατέσκληκεν ὅλος ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων δηλαδή· οὐ γὰρ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο. ΑΛΕΚ. Ἄκουσον ἃ φησὸν, εἴσῃ γὰρ ὅθεν οὕτως ἔχει. ΣΙ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορώρυκται, καὶ οὐδεὶς ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἑκκαίδεκα [a] εἶδεν, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἱπποκόμος ὑπὸ τὴν φάτνῃ κατακρύπτοντά με· ὅλως γοῦν περὶ τὸν ἱππῶνά ἐστιν οὐ πάνυ ἐπιμελὴς, ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὤν. Εἰκὸς δὲ διηρπᾶσθαι πολλῷ πλείω τούτων· ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθές; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν· ὅλως τἀμὰ οὗτοι σπαθῶσι [1] τοῦ κακοδαίμονος· ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἀπόκειται, τοσαῦτα ὄντα. Δέδια γοῦν μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα· πολλοὶ φθονοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. MIK. Νὴ Δία· σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙ. Ἄριστον γοῦν ἄγρυπνον

[1] Τοῦ κακοδαίμονος.] Refer ad Genit. ἐμοῦ inclusum in τἀμά. Similis apud Latinos locutio,

——— *nostros vidisti flentis ocellos.* Leeds.

VARIÆ LECT.

[a] Γρ. in MS. teste Grævio, εἶδεν οἶμαι, &c. in Vulg. deest οἶμαι.

αὐτὸν

αὐτὸν φυλάττειν ἅπασαν περίειμι διαναςὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς οὗτος; ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχώρυχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κίων γε ὢν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. Ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τί με πρώην διέλαθεν. Ἰδοὺ πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ' ἐμέ· δηλαδὴ πολιορκοῦμαι, καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς ἁπάντων. ποῦ μοι τὸ ξιφίδιον; ἂν λάβω τινά; θάπτωμεν αὖθις τὸ χρυσίον. ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μέν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. Ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινά, ἕως ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπόν ἐςιν. ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων οἷον βιοῖ τὸν βίον. Ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο· κατὰ κόῤῥης γοῦν παταξας αὐτὸν ἀπελθεῖν βούλομαι. ΣΙ. Τί ἐπάταξέ με; λῃςεύομαι ὁ δυςυχής. ΜΙΚ. Οἴμωζε, καὶ διαγρύπνει, καὶ ὅμοιος γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προςετηκὼς αὐτῷ· ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανειςὴν ἴδωμεν· οὐ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ· ἀνέῳκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα. ΑΛΕΚ. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα, ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόντα, σίλφην, ἢ ἐλπίδα, ἢ κυνόμυιαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὁρῶ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογισμῶν. Ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν. ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ· καὶ ἰδοὺ γὰρ ἀνέῳκται καὶ αὕτη ἡ θύρα· ὥςε εἰσίωμεν. ΜΙ. Ἅπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛ. Ἔτι γὰρ σὺ ὀνειροπολεῖς τὸν πλοῦτον; ὁρᾷς γοῦν τὸν Εὐκράτην αὐτὸν μὲν ὑπὸ τοῦ οἰκέτου πρεσβύτην ἄνθρωπον. ΜΙ. Ὁρῶ, νὴ Δία, καταπυγοσύνην τινά, καὶ πασχητιασμόν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην, τὴν γυναῖκα δὲ ἑτέρωθι ὑπὸ τοῦ μαγείρου

γείρᴕ μοιχευομένην καὶ αὐτήν. ΑΛ. Τί ᴕ̃ν ἐθέλοις ἂν καὶ τᴕ́των κληρονομεῖν, ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτᴕς; ΜΙ. Μηδαμῶς, ὦ Ἀλεκτρυών· λιμῷ πρότερον ἀπολοίμην, ἢ τοιᴕ̃τόν τι πείσομαι· χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα· δύο ὀβολοὶ ἐμοί γε πλᴕ̃τός ἐςι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ΑΛ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπίωμεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς. τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις ὄψει, ὦ Μίκυλλε.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

ΖΕΥΣ.

ΜΗΚΕΤΙ τονθορίζετε, ὦ Θεοὶ, μηδὲ κατὰ γωνίας συστρεφόμενοι, πρὸς ᴕ̃ς ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανακτᴕ̃ντες, εἰ πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχᴕσιν ἡμῖν τᴕ̃ συμποσίᴕ· ἀλλ' ἐπείπερ ἀποδέδοται περὶ τᴕ́των ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ φανερὸν τὰ δοκᴕ̃ντά οἱ, καὶ κατηγορείτω· σὺ δὲ κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τᴕ̃ νόμᴕ. ΕΡΜ. Ἄκᴕε, σίγα· τίς ἀγορεύειν βᴕ́λεται τῶν τελείων Θεῶν, οἷς ἔξεστιν; ἡ δὲ σκέψις περὶ τῶν μετοίκων καὶ ξένων. ΜΩΜ. Ἐγὼ ὁ Μῶμος, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ἐπιτρέψειας εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἤδη ἐφίησιν· ὥστε ᴕ̓δὲν ἐμοῦ δεήσῃ. ΜΩΜ. Φημὶ τοίνυν δεινὰ ποιεῖν ἐνίᴕς ἡμῶν, οἷς οὐκ ἀπόχρη Θεοὺς ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς γεγενῆσθαι, ἀλλ' εἰ μὴ καὶ τοὺς ἀκολούθᴕς, καὶ θεράποντας αὐτῶν ἰσοτίμᴕς ἡμῖν ἀποφανοῦσιν, οὐδὲν μέγα, οὐδὲ νεανικὸν οἴονται ἐργάσασθαι· ἀξιῶ δὲ, ὦ Ζεῦ, μετὰ παῤῥησίας μοι δοῦναι εἰπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἂν ἄλλως δυναίμην· ἀλλὰ πάντες με ἴσα-

σιν ὡς ἐλεύθερός εἰμι τὴν γλῶτταν, καὶ οὐδὲν ἂν κατασιωπήσαιμι τῶν οὐ καλῶς γιγνομένων· διελέγχω γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκοῦντά μοι ἐς τὸ φανερὸν, οὔτε δεδιώς τινα, οὔτε ὑπ᾽ αἰδοῦς ἐπικαλύπτων τὴν γνώμην· ὥστε καὶ ἐπαχθὴς δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς τὴν φύσιν, δημόσιός τις κατήγορος ὑπ᾽ αὐτῶν ἐπονομαζόμενος. Πλὴν ἀλλ᾽ ἐπείπερ ἔξεστι, καὶ κεκήρυκται, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως μετ᾽ ἐξουσίας εἰπεῖν οὐδὲν ὑποστειλάμενος ἐρῶ. Πολλοὶ γὰρ, φημὶ, οὐκ ἀγαπῶντες, ὅτι αὐτοὶ μετέχουσι τῶν αὐτῶν ἡμῖν ξυνεδρίων, καὶ εὐωχοῦνται ἐπίσης, καὶ ταῦτα. Θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες ἔτι καὶ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ θιασώτας τοὺς αὐτῶν ἀνήγαγον ἐς τὸν οὐρανὸν, καὶ παρενέγραψαν· καὶ νῦν ἐπίσης διανομάς τε νέμονται, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, οὐδὲ καταβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον. ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνιγματωδῶς, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ διαῤῥήδην λέγε, προστιθεὶς καὶ τοὔνομα. Νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέῤῥιπταί σοι ὁ λόγος, ὡς πολλοὺς εἰκάζειν, καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις· χρὴ δὲ παῤῥησιαστὴν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν. ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὴν παῤῥησίαν· ποιεῖς γὰρ τοῦτο βασιλικὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον· ὥστε ἐρῶ καὶ τοὔνομα· ὁ γάρ τοι γενναιότατος Διόνυσος [1] ἡμιάνθρωπος ὢν, οὐδὲ Ἕλλην μητρόθεν, ἀλλὰ [2] Συροφοίνικος

[1] Ἡμιάνθρωπος ὢν] Ex matre ſcilicet, quæ teſte Euripide fuit Semele, Cadmi filia,

Ἥκω Διὸς παῖς τήνδε Θηβαίων χθόνα
Διόνυσος ὃν τίκτει ποθ᾽ ἡ Κάδμου κόρη
Σεμέλη ——— Vid. Eurip. Bacch. v. 1.

[2] Συροφοινικός τινος ἐμπόρου, &c. Cadmus erat Phœnicum rex. Ἔμπορον autem vocat, quòd Phœnices primi mercaturam exercuiſſe feruntur; de illis enim Dionyſius,

Ci

νικός τινος ἐμπόρου τοῦ Κάδμου θυγατριδοῦς, ἐπείπερ ἐξιώθη τῆς ἀθανασίας, οἷος μὲν αὐτός ἐστιν οὐ λέγω, οὔτε τὴν [1] μίτραν, οὔτε τὴν μέθην, οὔτε τὸ βάδισμα· πάντες γάρ, οἶμαι, ὁρᾶτε ὡς θῆλυς, καὶ γυναικεῖος τὴν φύσιν, ἡμιμανής, ἀκράτου ἕωθεν ἀποπνέων· ὁ δὲ καὶ ὅλην φρατρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενος πάρεστι, καὶ θεοὺς ἀπέφηνε, τὸν Πᾶνα, καὶ τὸν Σιληνόν, καὶ Σατύρους, ἀγροίκους τινάς, καὶ αἰπόλους τοὺς πολλούς, σκιρτητικοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους. [2] Ὧν ὁ μέν, κέρατα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγὶ ἐοικώς, καὶ γένειον βαθὺ καθειμένος ὀλίγον τράγου διαφέρων ἐστίν· [3] ὁ δὲ φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τὴν ῥῖνα, ἐφ' ὄνου τὰ πολλὰ ὀχούμενος, Λυδὸς οὗτος· οἱ δὲ Σάτυροι, ὀξεῖς τὰ ὦτα, καὶ αὐτοὶ φαλακροί, κεράσται, οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται, Φρύγες τινὲς ὄντες· ἔχουσι δὲ καὶ οὐρὰς ἅπαντες. Ὁρᾶτε οἵους ἡμῖν θεοὺς ποιεῖ ὁ γεννάδας; εἶτα θαυμάζομεν, εἰ καταφρονοῦσιν ἡμῶν οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες οὕτω γελοίους θεούς, καὶ τεραστίους; ἐῶ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ δύο γυναῖκας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην οὖσαν αὐτοῦ [4] τὴν Ἀριάδνην, ἧς καὶ τὸ στέφανον ἐγκατέλεξε τῷ τῶν ἀστέρων

Οἳ πρῶτοι νήεσσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης,
Πρῶτοι δ' ἐμπορίης ἁλιδινέος ἐμνήσαντο.

Vid. Διον. Περιήγ. v. 907.

1 Μίτραν] Μίτρα ὁ γυναικεῖος τῆς κεφαλῆς ἀναδεσμός. Schol.

2 Ὧν ὁ μέν, &c.] Pan; de quo, nec non iis, qui sequùntur, vid. Natal. Com. lib. 5.

3 Ὁ δὲ φαλακρός, &c.] Τὸν Σιληνὸν λέγει. Scholiastes.

4 Τὴν Ἀριάδνην, &c.] De quâ Propertius Bacchum alloquens,

Te quoque enim non esse rudem testatur in astris
Lyncibus in cælum vecta Ariadne tuis.

De

ἀςέρων χορῷ· [1] τὴν δὲ Ἰκαρίȣ τȣ͂ γεοργȣ͂ θυγατέρα· ϗ ὃ πάντων γελοιότατον, ὦ θεοὶ, καὶ τὴν κύνα τῆς Ἠριγόνης, καὶ τοῦτὸν ἀνήγαγεν, ὡς μὴ ἀνιῷτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἕξει ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ξύνηθες ἐκεῖνο, καὶ ὅπερ ἠγάπα κυνίδιον. Ταῦτα οὐχ ὕβρις ὑμῖν δοκεῖ, καὶ παρǫινία, καὶ γέλως; ἀκούσατε δ᾽ οὖν καὶ ἄλλȣς. ΖΕΥΣ. Μηδὲν, ὦ Μῶμε, εἴπῃς, μήτε περὶ Ἀσκληπιοῦ, μήτε περὶ Ἡǫακλέȣς· ὁǫῶ γὰρ, οἷ φέρῃ τ͂ λόγῳ· οὗτο γὰρ, ὃ μὲν αὐτῶν ἰᾶται, ϗ ἀνίςησιν ἐκ τῶν νόσων, καὶ ἐςι

——πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

ὁ δ᾽ Ἡρακλῆς, υἱὸς ὢν ἐμὸς, οὐκ ὀλίγων πόνων ἐπǫίατο τὴν ἀθανασίαν, ὥςε μὴ καληγόǫει αὐτῶν. ΜΩΜ. Σιωπήσομαι διὰ σὲ, ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων· καίτοι εἰ μηδὲν ἄλλο, ἔτι τὰ [2] σημεῖα ἔχȣσι τοῦ πυǫός. Εἰ δὲ ἐξῆ ϗ πρὸς αὐτόν σὲ τῇ λαῤῥησίᾳ χρῆθαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεςι μάλιςα. Μῶν δ᾽ οὖν κἀμὲ ξενίας διώκεις; ΜΩΜ. [3] Ἐν Κρήτῃ μὲν οὐ μόνον τοῦτο ἀκοῦσαί ἐςιν, ἀλλὰ ϗ ἄλλο

De coronâ autem ejus vid. Ovid. Met. lib. 8. quin & meminit Hor. Carm. lib. 2. Od. 19.

——— *Beatæ Conjugis additum*

Stellis Honorem ———

[1] Τὴν δὲ Ἰκαρίȣ, &c.] Erigonem, quæ ex dolore paternæ necis, quem rustici inebriati occiderant, sibi necem conscivit, Deorumque miseratione in cœlum translata Virginis nomen obtinuit. Vid. Hygin. & Apoll. lib. 3. De Cane autem ejus mentionem facit Ov. Fast. lib. 5.

Nocte sequente diem canis Erigoneïus *exit*.

[2] Σημεῖα ἔχȣσι τȣ͂ πυρός.] Vid. Dial. inter Jovem, Æsculapium, & Herculem.

[3] Ἐν Κρήτῃ μὲν, &c.] Unde Callimachus in Hymno suo in Jovem, v. 8.

Κρῆτες

ἄλλό τι περὶ σοῦ λέγουσι, καὶ τάφον ἐπιδεικνύουσιν· Ἐγὼ δὲ οὔτε ἐκείνοις πείθομαι, [1] οὔτε Ἀχαιῶν Αἰγιεῦσιν, ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι φάσκουσιν· ἃ δὲ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἡγοῦμαι, ταῦτα ἐρῶ. Τὴν γάρ τοι ἀρχὴν τῶν τοιούτων παρανομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ νοθευθῆναι ἡμῶν, τὸ ξυνέδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παρέσχες, θνηταῖς ἐπιμιγνύμενος, καὶ κατιὼν παρ' αὐτὰς [2] ἐν ἄλλοτε ἄλλῳ σχήματι ὥστε ἡμᾶς δεδιέναι, μή σε καταθύσῃ τις ξυλλαβὼν ὁπότ' ἂν ταῦρος ἦς, ἢ τῶν χρυσοχόων τις κατεργάσηται χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὅρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλόβιον ἡμῖν γένῃ. πλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκάς γε τὸν οὐρανὸν τῶν ἡμιθέων τούτων· οὐ γὰρ ἂν ἄλλως εἴποιμι. Καὶ τὸ πρᾶγμα γελοιότατόν ἐστιν, ὁπότ' ἄν τις ἄφνω ἀκούσῃ, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν Θεὸς ἀπεδείχθη, ὁ δὲ Εὐρυσθεὺς, ὃς ἐπέταττεν αὐτῷ τέθνηκε· [3] καὶ πλησίον Ἡρακλέους νεὼς, οἰκέτου ὄντος, καὶ Εὐρυσθέως τάφος, τοῦ δεσπότου αὐτοῦ. Καὶ πάλιν ἐν Θήβαις, Διόνυσος μὲν Θεός· οἱ δ' ἀνέψιοι αὐτοῦ, ὁ Πενθεὺς, καὶ ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ [4] Λέαρχος, ἀνθρώπων ἁπάντων κακοδαιμονέστατοι. Ἀφ' οὗ δὲ ἅπαξ σὺ, ὦ Ζεῦ, ἀνέῳξας τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, καὶ ἐπὶ τὰς θνητὰς ἐτράπου, ἅπαντες μεμίμηνταί σε, καὶ οὐχὶ ἄρρενες μόνον, ἀλλ' ὅπερ αἴσχιστον, καὶ αἱ θήλειαι θεαί·

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ' οὐ θάνες, ἐσσὶ γὰρ αἰεί.

1 Οὔτε Ἀχαιῶν Αἰγιεῦσιν] Ægium Achaiæ oppidum.

2 Ἄλλοτε ἐν ἄλλῳ σχήματι]
Ζεὺς, Κύκνος, Ταῦρος, Σάτυρος, Χρυσὸς, δι' ἔρωτα
Λήδης, Εὐρώπης, Αντιόπης, Δανάης.

3 Καὶ πλησίον, &c.] In Sicyoniâ templum Herculi fuit. Vid. Natal. Com. lib. 7. Eurystheus vero sepultus erat in Gargetto. Vid. Strab. Geog. lib. 8.

4 Λέαρχος, &c.] De Learcho vid. p. 6. not. 2. Penthei autem & Actæonis bene notas historias non est cur memorem.

[1] Τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Αγχίσην, καὶ τὸν Τιθωνὸν, καὶ τὸν Ενδυμίωνα, καὶ τὸν Ιασίωνα, καὶ τοὺς ἄλλους; ὥστε ταῦτα μὲν ἐάσειν μοι δοκῶ· μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διελέγχειν γένοιτο. ΖΕΥΣ. [2] Μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους, ὦ Μῶμε, εἴπῃς· χαλεπανῶ γὰρ εἰ λυπήσεις τὸ μειράκιον, ὀνειδίσας ἐς τὸ γένος. ΜΩΜ. Οὐκοῦν μηδὲ περὶ τοῦ ἀετοῦ εἴπω, ὅτι καὶ οὗτος ἐν τῷ οὐρανῷ ἐστιν, ἐπὶ τοῦ βασιλείου σκήπτρου καθεζόμενος, καὶ μονονουχὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σου νεοττεύων, Θεὸς εἶναι δοκῶν; ἢ καὶ τοῦτον τοῦ Γανυμήδους ἕνεκα ἐάσομεν; ἀλλ' ὁ [3] Αττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκεκλήθησαν οὗτοι; ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖνος, ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κάνδυν, καὶ τὴν τιάραν, οὐδὲ ἑλληνίζων τῇ φωνῇ· ὥστε οὐδ', ἢν προπίῃ τις, ξυνίησι. Τοιγαροῦν οἱ Σκύθαι, καὶ οἱ Γέται, ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαί-

[1] Τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὸν Αγχίσην, &c.] Allusum est ad Venerem, Auroram, Lunam, & Cererem, quæ cum his consuetudinem habuerunt. Observatum enim dedit Palmerius, Ιασίωνα, legendum esse, non Ιάσωνα, (quod omnes, quos vidi, Codices præ se ferunt) Iasion enim ob Cereris amores à Jove Zelotypo fulminatus est.

[2] Μηδὲν περὶ τοῦ Γανυμήδους, &c.] De Ganymede ab aquilâ rapto, vid. Nat. Com. lib. 9. & Hom. Il. ύ. v. 231.

Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ιλός τ' Ασσάρακός τε, καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
Ος δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων.
Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο Θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν
Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.

[3] Αττις, &c.] Αττις Φρύγιος Θεὸς, Μίθρης δὲ Περσικὸς. Ο μὲν Μίθρης ὁ αὐτὸς τῷ Ηφαίστῳ, ἄλλοι δὲ τῷ Ηλίῳ φασίν· τὸν Αττιν δὲ Φρύγες σέβοντα, τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ Διονύσῳ. Vid. Scholiast. in Luciani Δία τραγῳδόν. Corybas autem erat Jasonis & Cybeles F. quem Diodorus Siculis lib. 6. asserit sacra matris Deûm in Phrygiam detulisse, eosque qui illius Deæ sacrificiis incubuerunt, de suo nomine Corybantas appellâsse. Sabazium autem alii Bacchi filium fuisse, alii Bacchum ipsum, alii alium Dæmonem, inquiunt. Vid. Nat. Com. lib. 5.

-ρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατίζουσι, καὶ θεοὺς χειροτονοῦσιν οὓς ἂν ἐθελήσωσι; τὸν αὐτὸν τρόπον, ὅνπερ καὶ [1] Ζάμολξις, δοῦλος ἄν, παρενεγράφη, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως διαλαθών. Καίτοι ταῦτα πάντα, ὦ Θεοὶ, μέτρια. Σὺ δὲ, [2] ὦ κυνοπρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐσταλμένε Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὦ βέλτιστε, ἢ πῶς ἀξιοῖς Θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δὲ βουλόμενος καὶ [3] ὁ Μεμφίτης οὗτος ταῦρος, ὁ ποικίλος, προσκυνεῖται, καὶ χρᾷ, καὶ προφήτας ἔχει; αἰσχύνομαι δὲ [4] ἴβιδας καὶ πιθήκους εἰπεῖν, καὶ τράγους, καὶ ἄλλα πολλῷ γελοιότερα, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως, ἐξ Αἰγύπτου παραβυσθέντα ἐς τὸν οὐρανόν· ἃ ὑμεῖς, ὦ Θεοὶ, πῶς ἀνέχεσθε ὁρῶντες ἐπίσης, ἢ καὶ μᾶλλον ὑμῶν προσκυνούμενα; ἢ σὺ, ὦ Ζεῦ, πῶς φέρεις, [5] ἐπειδὰν κριοῦ κέρατα φύσωσί σοι; ΖΕΥΣ. Αἰσχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα φὴς τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων· ὅμως δ᾽ οὖν, ὦ

[1] Ζάμολξις, δοῦλος, &c.] Zamolxis, cui Getæ sacra faciunt, pro Saturno eum habentes, Pythagoræ servus fuit. Vid. Herod. Melpom. & Diog. Laert. lib. 7.

[2] Ω κυνοπρόσωπε] Anubis, Deus canino capite, apud Ægyptios cultus. Vid. Plut. de Isid. & Osiride, & Diod. Sic lib. 1.

[3] Ο Μεμφίτης οὗτος ταῦρος] Apis seu Osiris sub bovis imagine ab Ægyptiis cultus,

Et comes in pompâ corniger Apis erat. Ov. Amor. 2. 13.
——Atque suum pubes miratur Osirim
Barbara, Memphitem plangere docta Bovem. Tib. lib. 1. El. 1.

Memphites autem dictus est, a Memphi Urbe Ægypti, ubi colebatur. Vid. Diod. Sic. lib. 1.

[4] Ιβιδας, &c.] Ibis est avis, quæ serpentibus, qui Ægyptum infestam habent, exitio est, ideoque divinos sortita est honores. Vid. Diod. Sic. lib. 1. ubi & de cæteris videre est.

[5] Επειδὰν κριοῦ κέρατα, &c.] Jupiter Ammonius, quem divinatorem appellabant, in Lybiâ sub arietis formâ colebatur, ut in his declaravit Phœstus ille, qui res Macedonicas conscripsit:

Ζεῦ Λιβύης Ἄμμων κερατηφόρε κέκλυθι μάντι. Vid. Nat. Com. lib. 2.

Μῶμε,

Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῶν αἰνίγματά ἐστι, καὶ οὐ πάνυ χρὴ καταγελᾷν ἀμύητον ὄντα. ΜΩΜ. Πάνυ γοῦν μυστηρίων, ὦ Ζεῦ, δεῖ ἡμῖν, ὡς εἰδέναι Θεοὺς μὲν τοὺς Θεοὺς, κυνοκεφάλους δὲ τοὺς κυνοκεφάλους. ΖΕΥΣ. Εα, φημὶ, τὰ περὶ τῶν Αἰγυπτίων, ἄλλοτε γὰρ περὶ τούτων ἐπισκεψόμεθα ἐπὶ σχολῆς· σὺ δὲ τοὺς ἄλλους λέγε. ΜΩΜ. [1] Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ, ὃ μάλιστά με ἀποπνίγει, τὸν Αμφίλοχον· ὃς ἐναγοῦς ἀνθρώπου, καὶ [2] μητραλοίου υἱὸς ὢν, θεσπιῳδεῖ ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδόμενος τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα· τοιγαροῦν οὐκ ἔτι σὺ, ὦ Απολλον, εὐδοκιμεῖς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος, καὶ πᾶς βωμὸς χρησμῳδεῖ, ὃς ἂν ἐλαίῳ περιχυθῇ, καὶ στεφάνους ἔχῃ, καὶ γόητος ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοί εἰσιν. Ηδη καὶ ὁ Πολυδάμαντος τοῦ ἀθλητοῦ ἀνδριὰς ἰᾶται τοὺς πυρέττοντας ἐν Ολυμπίᾳ, [3] καὶ ὁ Θεαγένους ἐν Θάσῳ· καὶ

[1] Τὸν Τροφώνιον, &c.] De Trophonio & Amphilocho, Vid p. 19. n. 2.

[2] Μητραλοίου υἱὸς ὢν] Non filius erat Matricidæ, sed frater, teste Apollodoro; Alcmæonem enim intelligit. Ad hunc autem modum se habet Historia——Amphiaraus latens, ne ad bellum Thebanum, ubi se moriturum sciebat, proficisci cogeretur, ab uxore suâ Eriphyle, aureo monili corruptâ, prodebatur: Quam uxoris perfidiam ægrè ferens Amphiaraus, filiis in mandatis reliquit, ut matrem interficerent: quod Alcmæon effectum dedit. Vid. Apollod. lib. 3. & Hom. Od. 6. v. 244. quin & meminit Horatius lib. 3. Od. 10.

——————Concedit Auguris
Argivi domus ob lucrum
Demersa excidio——————

[3] Καὶ ὁ Θεαγένους, &c.] Vid. Pausaniam, qui in libro 6. de rebus Eliacis loquens, *Passim,* inquit, *tum apud Græcos tum Barbaros scio simulachra Theageni esse dedicata; eumque & morbos medicari, & ab indigenis coli.* Polydamantis autem statuæ in eodem libro memoratæ nihil id genus attribuit.

Ἕκτορι θύουσιν ἐν Ἰλίῳ, [1] καὶ Πρωτεσιλάῳ καταντικρὺ ἐν Χερρονήσῳ. Ἀφ' οὗ δ' οὖν τοσοῦτοι γεγόναμεν, ἐπιδέδωκε μᾶλλον ἡ ἐπιορκία, καὶ ἱεροσυλία, καὶ ὅλως καταπεφρονήκασιν ἡμῶν [2] εὖ ποιοῦντες. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν νόθων, καὶ παρεγγράπτων· ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων οὔτε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῖν, οὔτε συστῆναι ὅλως δυναμένων, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ἐπὶ τούτοις γελῶ. Ἢ ποῦ γάρ ἐστιν ἡ πολυθρύλλητος Ἀρετὴ, καὶ Φύσις, καὶ Εἱμαρμένη, καὶ Τύχη, ἀνυπόστατα καὶ κενὰ πραγμάτων ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντα, οὕτω τοὺς ἀνοήτους πέπεικεν, ὥστε οὐδεὶς ἡμῖν οὐδὲ θύειν βούλεται, εἰδὼς ὅτι κἂν μυρίας ἑκατόμβας παραστήσῃ, ὅμως τὴν Τύχην πράξουσαν τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἑκάστῳ ἐπεκλώσθη· ἡδέως ἂν οὖν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ που εἶδες ἢ Ἀρετὴν, ἢ Φύσιν, ἢ Εἱμαρμένην; ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκούεις ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διατριβαῖς, οἶδα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἶ, ὡς βοώντων αὐτῶν μὴ ἐπαΐειν· πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον· ὁρῶ γοῦν τοὺς πολλοὺς ἀχθομένους μοι λέγοντι, καὶ συρίττοντας· ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήψατο ἡ παρρησία τῶν λόγων· πέρας γοῦν, εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι περὶ τούτων ἀναγνώσομαι ἤδη ξυγγεγραμ-

[1] Καὶ Πρωτεσιλάῳ, &c.] Protesilaus templum habuit in Thraciâ Cherroneso. Vid. Herod. Polym. & Strab. Geogr. lib. 13.

[2] Εὖ ποιοῦντες] Participium τοῦ ποιῶ, cujuscunque temporis fuerit, cum εὖ vel καλῶς conjunctum, *jure* vel *merito* significat, idque vel continuatâ oratione, vel nonnihil etiam disjunctâ: ut καλῶς δὴ ποιῶν αὐτῷ συγγνώμην ἂν ἔχοις τοῦ παρὰ γνώμην ἡμαρτημένου, *merito sanè peccati præter voluntatem admissi veniam ei dederis.*——τἀνδρὸς φιλίαν ἀντὶ πάντων εἵλοντο τῶν χρημάτων, καὶ μάλα γε καλῶς ποιήσαντες, *hominis amicitiam divitiis omnibus potiorem habuerunt, & meritò quidem.* Vid. Vigerum.

μένον

μένον. ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι. Οὐ πάντα γὰρ ἀλόγως ᾐτιάσω· καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπισχεῖν, ὡς μὴ ἐπιπλεῖον ἂν γίγνηται.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ἐννόμου ἀγομένης, ἑβδόμῃ ἱσταμένου, ὁ Ζεὺς [1] ἐπρυτάνευε, καὶ προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπεστάτει Ἀπόλλων, [2] ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς Νυκτὸς, καὶ ὁ Ὕπνος τὴν γνώμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν ξένων, οὐ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βάρβαροι, οὐδαμῶς ἄξιοι ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῆς πολιτείας, παρεγγραφέντες οὐκ οἶδ' ὅπως, καὶ Θεοὶ δόξαντες, ἐμπεπλήκασι μὲν τὸν οὐρανὸν, ὡς μεστὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὄχλου ταραχώδους πολυγλώσσων τινῶν, καὶ ξυγκλύδων, ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέκταρ,

[1] Ἐπρυτάνευε, &c.] De hisce Magistratibus apud Athenienses, Vide Potter's Archæologiam Græcam, lib. 1. cap. 17.

[2] Ἐγραμμάτευε Μῶμος τῆς Νυκτός.] Hic Luciani mentem non satis assecuti sunt interpretes: reddunt enim, *Noctu Momus scribam agebat.* At Luciano nihil minus in animo erat: Atheniensium enim Concilia, ad quorum exemplum hoc conscriptum est, die, non nocte, habita fuerunt. Hoc loco igitur τῆς Νυκτὸς *Filius Noctis* significat. Hesiodus enim in Theogon.

Νὺξ δ' ἔτεκε στυγερόν τε Μόρον, καὶ Κῆρα μέλαιναν,
Καὶ Θάνατον· τέκε δ' Ὕπνον. ἔτικτε δὲ φῦλον Ὀνείρων·
Οὔ τινι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νὺξ ἐρεβεννή.
Δεύτερον αὖ Μῶμον, καὶ Οἰζὺν ἀλγινόεσσαν——————quod

ad articuli suppressionem attinet, id nihil contra me facit; Demosthenes enim in orat. pro Coronâ, Κτησιφῶν Λεωσθένους habet, & paulo post Δημοσθένης Δημοσθένους, *Demosthenes Demosthenis Filius.*

ὥςε μνᾶς ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ αὐθαδίας παρωσάμενοι τοὺς παλαιούς τε, καὶ ἀληθεῖς Θεοὺς προεδρίας ἠξιώκασιν ἑαυτοὺς παρὰ πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ προτιμᾶσθαι θέλουσι. Δεδόχθω τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ ξυλλεγῆναι μὲν ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ περὶ τροπὰς χειμερινὰς, ἑλέσθαι δὲ ἐπιγνώμονας τελείους Θεοὺς ἑπτὰ, τρεῖς μὲν, ἐκ τῆς παλαιᾶς βουλῆς τῆς ἐπὶ Κρόνου, τέτταρας δὲ ἐκ τῶν δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸν Δία. Τούτους δὲ τοὺς ἐπιγνώμονας, αὐτοὺς μὲν καθέζεσθαι ὀμόσαντας τὸν νόμιμον ὅρκον, τὴν Στύγα· τὸν Ἑρμῆν δὲ, κηρύξαντα ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιοῦσι ξυντελεῖν εἰς τὸ συνέδριον· τοὺς δὲ ἥκειν μάρτυρας ἐπαγομένους ἐνωμότους, καὶ ἀποδείξεις τοῦ γένους. Τοὐντεῦθεν δὲ, οἱ μὲν παρίτωσαν καθ᾽ ἕνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ Θεοὺς εἶναι ἀποφανοῦνται, ἢ καταπέμψουσιν ἐπὶ τὰ σφέτερα ἠρία, καὶ τὰς θήκας τὰς προγονικάς· ἢν δέ τις ἁλῷ τῶν ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνωμόνων ἐκκριθέντων, ἐπιβαίνων τοῦ οὐρανοῦ, ἐς τὸν τάρταρον ἐμπεσεῖν τοῦτον· ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτοῦ ἕκαςον· καὶ μήτε τὴν Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι, μήτε τὸν Ἀσκληπιὸν χρησμῳδεῖν, μήτε τὸν Ἀπόλλω τοσαῦτα μόνον ποιεῖν, ἀλλ᾽, ἕν τι ἐπιλεξάμενον, μάντιν, ἢ κιθαρῳδὸν, ἢ ἰατρὸν εἶναι· τοῖς δὲ φιλοσόφοις προειπεῖν, μὴ ἀναπλάττειν καινὰ ὀνόματα, μηδὲ ληρεῖν περὶ ὧν οὐκ ἴσασιν· ὁπόσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιῶν ἠξιώθησαν, ἐκείνων μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς, ἢ Ἥρας, ἢ Ἀπόλλωνος, ἢ τῶν ἄλλων τινός. Ἐκείνοις δὲ τάφον χῶσαι τὴν πόλιν, καὶ ςήλην ἐπιςῆσαι ἀντὶ βωμοῦ. Ἢν δέ τις παρακούσῃ τοῦ κηρύγματος, καὶ μὴ ἐθελήσῃ ἐπὶ τοὺς ἐπιγνώμονας ἐλθεῖν, [1] ἐρήμην αὐτοῦ

[1] Ἐρήμην αὐτοῦ, &c.] Subaud. δίκην.

κατα-

καταδιαιτησάντων. ΖΕΥΣ. Τοῦτο μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα δικαιότατον, ὦ Μῶμε, καὶ ὅτῳ δοκεῖ, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα· μᾶλλον δὲ οὕτω γιγνέσθω· πλείους γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονται, οἱ μὴ χειροτονήσοντες. Αλλὰ νῦν μὲν ἄπιτε· ὁπόταν δὲ κηρύξῃ ὁ Ερμῆς, ἥκετε, κομίζοντες ἕκαστος ἐναργῆ τὰ γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις, πατρὸς ὄνομα, καὶ μητρὸς, καὶ ὅθεν, καὶ ὅπως Θεὸς ἐγένετο, καὶ φυλὴν, καὶ φράτορας. Ως ὅστις ἂν μὴ παράσχηται, οὐδὲν μελήσει τοῖς ἐπιγνώμοσιν, ει νεὼν τις μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι Θεὸν αὐτὸν εἶναι νομίζουσιν.

DIALOGI MARINI.

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

CYCLOPS.

O Pater, qualia passus sum ab execrabili illo hospite, qui me, postquam inebriâsset, excæcavit, somno gravatum aggressus! Nep. Quis verò *est*, qui hæc ausus fuit, Polypheme? Cyc. Principio quidem se Neminem vocabat; sed postquam effugerat, & extra teli, jactum erat, Ulyssem nominari se aiebat. Nep. Novi quem dicis, Ithacensem illum: ex Ilio autem renavigabat. Sed quo pacto hæc fecit, cùm animosus admodum non sit? Cyc. Deprehendi in antro è pascuis reversus multos, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquam enim foribus apposueram operculum, (saxum autem mihi est perquam magnum) atque ignem, accensâ, quam ex monte detuleram, arbore, suscitaveram, apparuerunt, conantes sese abscondere. Ego verò comprehensos ex ipsis aliquos, ut par erat, devoravi, utpote qui prædones essent. Hîc versutissimus ille, sive Nemo, sive Ulysses erat, pharmacum quoddam infusum dat mihi bibendum, dulce quidem & fragrans, sed quàm maximè insidiosum, & turbulentissimum. Mihi enim, *illud* cum bibissem, statim omnia circumagi videbantur, & antrum ipsum invertebatur: nec ampliùs omnino apud me eram.

Postremò

Postremò somno correptus sum. Ille verò ex acuto vecte, eoque igne succenso, me dormientem insuper excæcavit; & ex illo tempore cæcus sum, Neptune. NEP. Quàm altè dormivisti, fili, qui non exilieris interim dum excæcareris! Ulysses verò ille quo pacto effugit? Non enim, sat scio, saxum à foribus dimovere potuit. CYC. At ego amovi, quo facilius illum comprehenderem inter egrediendum: ac collocato meipso ad fores, extentis manibus venabar, solis dimissis in pascua ovibus, cum arieti mandâssem, quæcunque pro me ipsum agere oporteret. NEP. Intelligo eum sub illis sese clam te subduxisse. At cæteros certè Cyclopas oportebat te contra ipsum invocare. CYC. Convocavi illos, pater, & venerunt. Sed cùm *me* illius insidiatoris nomen interrogâssent, eumque dicerem esse Neminem, insanire me arbitrati, discesserunt. Ita me execrabilis ille nomine decepit. Et quod *omnium* maximè mihi doluit, contumeliosè objectâ mihi hâc calamitate, ne pater quidem Neptunus, inquit, te sanabit. NEP. Confide fili, ulciscar enim ipsum: ut discat, etiamsi oculorum cæcitatem mederi non queam, navigantes certè tamen *quod attinet*, salutem eorum & exitium penes me esse. Navigat autem adhuc.

MENELAI ET PROTEI.

MENELAUS.

AT aquam te fieri, Proteu, incredibile non est, cùm sis marinus: quin & arborem *fieri*, tolerabile *est*: in leonem etiam aliquando muteris

muteris licet, tamen neque hoc ſupra fidem eſt: *te* autem, qui in mari habitas, etiam ignem fieri poſſibile eſſe, hoc omnino miror, neque fidem habeo. PROT. Ne mireris, Menelaë: fieri enim ſoleo. MEN. Vide & ipſe. Sed vidêris mihi (dicam enim apud te) præſtigias quaſdam adhibere rei, atque intuentium oculos decipere, cùm tale nihil fias. PROT. Ecqua deceptio in tam manifeſtis rebus fieri queat? Annon apertis oculis vidiſti in quàm multa ipſe me transformaverim? Quod ſi non credis, & falſa res eſſe videtur, ſcilicet ſpecies quædam inanis ob oculos verſans, quum ignis factus fuero, admove mihi, ô generoſiſſime, manum: Senties enim num videar tantùm *ignis*, an & urendi facultas tunc mihi adſit. MEN. Hoc periculoſum eſt experimentum, Proteu. PROT. At tu, Menelaë, videris mihi neque polypum vidiſſe unquam, nec, quid facere ſoleat hic piſcis, ſcire. MEN. At polypum vidi, quæ verò faciat, libenter ex te cognoverim. PROT. Cuicunque ſaxo acceſſerit, & acetabula ſua applicuerit, cirramentiſque affixus adhæſerit, illi ſeipſum ſimilem efficit, mutatque colorem, imitando ſaxum, quò lateat piſcatores, nihil varians, neque ob hoc manifeſtè apparens, ſed *omnino* ſaxum referens. MEN. Ferunt hæc: ſed hoc tuum eſt multò incredibilius, Proteu. PROT. Neſcio, Menelaë, cuinam alteri credas, cùm tuis oculis non credas. MEN. Apprimè vidi: ſed tamen monſtroſa res eſt, eundem ignem atque aquam fieri.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

NEPTUNUS.

RECTE facitis, Delphines, quod ſemper hominum amantes eſtis: nam & olim Inûs filium in Iſthmum portâſtis, exceptum à Scironiis ſcopulis, cum matre præcipitatum: Et tu nunc aſſumpto Methymnæo citharœdo iſto, in Tænarum *cum* ipſo ornatu, & citharâ enatâſti, neque *illum* à nautis miſerè perdi paſſus es. DEL. Ne mireris, Neptune, nos hominibus benefacere, cum ex hominibus piſces ipſi facti ſimus. NEPT. Atque equidem Bacchum reprehendo, quòd vos navali prælio ſuperatos *ita* transformavit, cùm debuiſſet ſolùm in poteſtatem redigere, quemadmodum alios in poteſtatem redegit. Sed quo pacto, quod huic Arioni accidit, ſeſe habet, Delphin? DEL. Periander, opinor, delectabatur ipſo, & eum artis gratiâ ſæpe accerſebat. Ille autem à tyranno ditatus, domum in Methymnam navigare, & divitias ſuas oſtentare concupivit. Ac conſcenſo ſceleratorum quorundam hominum navigio, poſteàquam indicavit ſe multum auri & argenti ſecum ferre, ubi ad medium fermè Ægeum perventum fuit, inſidiari illi nautae cœperunt. Ille verò (auſcultabam enim omnia juxta navigium natando) quoniam hoc vobis ita viſum eſt, inquit, at me ſaltem aſſumpto ornatu, & decantato *priùs* mihi ipſi funebri aliquo carmine, volentem ſinite præcipitare meipſum. Conceſſerunt nautæ. Tum ille aſſumpſit ornatum, &

ſua-

ſuaviter admodum cecinit, atque in mare, tanquam ilicò moriturus, præcipitem ſe dedit. Ego verò excepto atque impoſito mihi illo, in Tænarum ſimul enatavi. NEPT. *Te propter tuum* erga muſicam ſtudium laudo: dignam enim auditæ *modulationis* mercedem ipſi retuliſti.

NEPTUNI ET NEREIDUM.

NEPTUNUS.

FRETUM hoc quidem anguſtum, in quod puella præcipitata eſt, Helleſpontus ab ipsâ vocetur. Cadaver autem vos, Nereides, acceptum in Troadem auferte, ut ab incolis ſepeliatur. NER. Nequaquam, Neptune; ſed hîc in pelago à ſe denominato ſepeliatur. Miſeremur enim ipſius, ut quæ maximè miſerabilia paſſa fuerit à novercâ. NEPT. At hoc, Amphitrite, fas non eſt; neque etiam alioquin honeſtum hîc illam alicubi ſub arenâ jacêre: ſed quod dixi, in Troade aut in Cherroneſo ſepelietur. Illud autem ſolatio non parvo ipſi erit, quòd paulò poſt eadem & Ino patietur, & perſequente illam Athamante, in pelagus ex ſummo Cithærone, quà in Mare porrigitur, filium etiam in ulnis geſtans præcipitabitur. NER. Sed & illam in Bacchi gratiam ſervare oportebit. Educavit enim illum Ino, & nutrix illius fuit. NEPT. Non decebit *illam ſervare*, cum ſit adeo parva; ſed tamen Baccho non gratificari indignum eſſet, Amphitrite. NER. Sed unde factum eſt, ut illa ab ariete deciderit, Phryxus autem frater ejus tutò vectus ſit? NEPT. Meritò: *Hic* enim adoleſcens eſt, & contra impe-

impetum obſiſtere poteſt: Illa verò propter inſolentiam *rei*, conſcenſo vehiculo inuſitato, & in vaſtum profundum deſpiciendò attónita, & pavore pariter correpta, præterea vertigine laborans propter volatûs impetum, retinere non potuit arietis cornua, quæ eouſque prehenderat, atque *ita* in mare decidit. NER. Annon matrem ipſius Nephelen opem ferre cadenti decebat? NEPT. Decebat: ſed Parca longè Nephele potentior eſt.

XANTHI ET MARIS.

XANTHUS.

SUSCIPE me gravia paſſum, ô Mare; mea vulnera extingue. MAR. Quid hoc rei eſt, ô Xanthe? Quis te deuſſit? XAN. Vulcanus. Sed prorſus exuſtus ſum miſer, & efferveſco. MAR. Cur autem tibi injecit ignem? XAN. Propter filium Thetidis: Poſtquam enim illum Phrygas occidentem ſupplex deprecatus ſum, ille autem nihil ab irâ remiſit, ſed cadaveribus obſtruxit mihi curſum aquarum, ego miſertus miſerorum eum aquis obruendi animo invaſi, quo perterritus à virorum cæde abſtineret. Ibi Vulcanus (nam tum propè aderat) univerſo igne, opinor, quantum habebat, quantúmque in Ætnâ, & ſicubi alibi *erat*, allato me invaſit, ac exuſſit quidem ulmos & myricas: aſſavit autem & infelices piſces & anguillas. Me verò cùm effervеſcere feciſſet, parum abfuit quin totum aridum reddiderit. Vidéſne igitur, quomodo ab his inuſtionibus affectus ſum? MAR. Turbidus & calidus es, Xan-

the, ut par est; sanguis quidem a cadaveribus *provenit*, calor autem, ut ais, ab igne. Ac meritò, Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quod filius esset Nereidis. XAN. Annon decebat *me* vicinorum Phrygum misereri? MAR. At verò Vulcanum non decebat Achillis filii Thetidis misereri?

JOVIS, ÆSCULAPII ET HERCULIS.

JUPITER.

DESINITE, ô Æsculapi & Hercules, inter vos rixari perinde ut homines; indecora enim hæc, & à convivio Deorum aliena. HERC. At vis, ô Jupiter, medicamentarium istum me priorem accumbere? ÆSC. Ita per Jovem; etenim sum melior. HERC. Quâ in re, ô attonite? an quia te Jupiter fulmine percussit, cùm faceres quæ nefas erat; nunc autem ex misericordiâ iterum immortalitas particeps factus es? ÆSC. Tu verò, Hercules, oblitus es te in Oetâ conflagrâsse, quandoquidem mihi ignem objicis? HERC. Nequaquam æqualia & similia sunt quæ in vitâ gessimus, ut qui ipse Jovis quidem sim filius, tantos autem labores vitam expurgans sustinuerim, & feras debellans, & de contumeliosis hominibus pœnas sumens: Tu verò radicum incisor es, & circulator, fortè quidem ægrotantibus hominibus adhibendo remedia utilis, virile autem nihil quicquam præstitisti. ÆSC. Rectè dicis, quoniam & tuas inustiones curavi, quando nuper ad nos semiustulatus ascendisti, corpore ab ambobus *hisce* corrupto, tunicâ scilicet,

ſcilicet, & deinde flammâ. Ego verò ſi etiam nihil aliud, tamen neque ſervivi, ut tu, neque purpuratus, & ab Omphale aureo ſandalio verberatus lanas in Lydiâ carpſi: neque inſaniens liberos & uxorem occidi. Herc. Niſi deſinas mihi conviciari, protinus ſenties tibi non multum profuturam immortalitatem: ſiquidem ſublatum te è cœlo in caput dejiciam; ut ne ipſe quidem Pæon te effracto cerebro curaverit. Jup. Deſinite, inquam, & ne nobis hunc cœtum perturbate, aut vos è convivio ambos ablegabo. Atqui, ô Hercules, æquum eſt ut te prior accumbat Æſculapius, quippe qui prior eſt mortuus.

MARTIS ET MERCURII.

MARS.

AUDISTIN', Mercuri, qualia nobis Jupiter ſit minatus, quàm ſuperba & incredibilia? Ego, inquit, ſi voluero, catenam ex cœlo demittam, unde ſi vos ſuſpenſi mè vi detrahere conemini, luſeritis operam; nunquam enim deorſum traxeritis: Contrà ego ſi velim *illam* in altum attrahere, non vos ſolùm, ſed & terram ſimul & mare appenſum in ſublime ſuſtulero. Ad hæc alia, quæ & tu audiviſti. Ego eum ſigillatim quidem omnibus præſtantiorem & robuſtiorem eſſe haud negaverim, ſed *unum* tam multis ſimul *ità* antecellere, ut eum degravare nequeamus, etiamſi terram & mare nobis adjunxerimus, non crediderim. Merc. Bona verba, Mars. Non enim talia dicere tutum eſt, ne quid fortè

te mali ex hâc petulantiâ capiamus. MARS. An verò credis apud quemlibet hæc dicturum me, non autem apud te solum, quem linguæ continentis esse novi? Quod igitur mihi maximè ridiculum videbatur, tum quum hæc minitantem audirem, apud te reticere non possum. Etenim memini non ita multò ante, cùm Neptunus, Juno & Minerva, motâ adversus eum seditione, molirentur comprehensum illum vincire, quantopere formidans in omnem speciem se verterit, idque cùm tres tantùm essent. Ac nisi Thetis miserata Briareum centimanum ad opem ipsius vocâsset, cum ipso fulmine & tonitru vinctus fuisset. Hæc reputanti mihi succurrebat ejus magniloquentiam ridere. MERC. Tace, bona verba. Neque enim tutum est ista hujusmodi vel tibi dicere, vel audire mihi.

DIOGENIS ET POLLUCIS.

DIOGENES.

DO tibi, Pollux, in mandatis, ut quumprimum *ad superos* ascenderis, (tuum enim est, ni fallor, die crastino reviviscere) sicubi Menippum canem videris, (invenies autem ipsum Corinthi in Craneo, aut in Lyceo, istos contendentes inter se Philosophos deridentem) dicas illi, Menippe, jubet te Diogenes, si satis ea, quæ in terris geruntur, derisisti, huc multò plura derisurus venias. Illic enim in ambiguo tibi adhuc est risus, & *in ore* frequens istud. Quisnam omnino novit quæ post vitam futura sunt? Hîc autem non desines constanter ridere, quemdmodum

ego nunc: & maximè cùm videris divites istos, ac satrapas, & tyrannos ita humiles & obscuros *esse*, solóque ejulatu *ab aliis* dignosci; quin & molles & ignavos esse, eorum, quæ apud superos *habuerunt*, reminiscentes. Hæc illi dicas; ac præterea ut perâ lupinis multis impletâ veniat: & sicubi positam in trivio Hecates cœnam, aut ovum ex lustratione *relictum*, aut tale quid invenerit. POLL. At hæc illi renunciabo, Diogenes. Sed quò meliùs illum agnoscere queam, cujusmodi est facie? DIOG. Senex est, calvaster, pallio indutus lacero, & vento cuivis pervio, & *diversorum* pannorum assumentis variegato: Ridet autem semper, ac Philosophos istos arrogantes multis verbis perstringit. POLL. Facile erit illum ex his *signis* invenire. DIOG. Visne ad illos etiam Philosophos aliquid mandem tibi? POLL. Mandes licet: neque enim hoc mihi grave fuerit. DIOG. In universum adhortare illos, ut desinant nugari, & de universo contendere, & cornua sibi mutuò affingere, & crocodilos facere: & hujusmodi inepta juvenes docere interrogare. POLL. At indoctum me & ineruditum esse dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. DIOG. Tu verò meo nomine ipsos plorare jube. POLL. Et hæc nunciabo illis, Diogenes. DIOG. Divitibus autem, ô charissime Pollucule, nostro nomine hæc renuncia: Quid, ô vani, aurum custoditis; quid vos ipsos excruciatis, usuras supputando, & talenta talentis accumulando, quos unicum obolum habentes brevi *ad inferos* venire oportebit? POLL. Hæc etiam illis dicentur.

3 DIOG.

DIOG. Sed & formosis illis & robustis dicas, Megillo *puta* Corinthio, & Damoxeno palæstritæ, apud nos neque flavam comam, neque cæruleos nigrósve oculos, neque faciei ruborem ampliùs ullum esse: neque rigidos nervos, neque validos humeros: sed omnia unum, ut aiunt, pulverem, calvarias pulchritudine nudatas. POLL. Neque molestum erit & hæc dicere formosis illis, & robustis. DIOG. Pauperibus etiam, ô Lacon, (multi autem sunt, qui eam rem molestè ferunt, & inopiam lugent) dicas ut ne lachrymentur, neque ejulent, expositâ illis eâ, quæ hîc *est*, æqualitate; fore autem, ut videant eos qui fuerunt illic divites, nihilo se ipsis *hîc* esse meliores. Tuis verò Lacedæmoniis hæc, si videtur, nomine meo objicias, illos enervatos esse dictitans. POLL. Nihil, ô Diogenes, de Lacedæmoniis dicas: non enim profectò feram. Sed quæ ad cæteros mandâsti, ea illis renunciabo. DIOG. Hos missos faciamus, quando ita tibi videtur: tu verò quibus ante dixi, sermones meos deferas.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

CROESUS.

NON possumus ferre, Pluto, Menippum hunc canem prope habitantem; itaque aut illum alibi colloca, aut nos in alium locum commigrabimus. PLUT. Ecquid ille mali vobis facit, vobiscum pariter mortuus cùm sit? CR. Cum nos ploramus, & ingemiscimus, ea recordantes quæ apud superos *habuimus*, Midas iste

 aurum,

aurum, Sardanapalus multas delicias, ego thesauros, irridet, & probris incessit, nos mancipia & viles homines vocans. Interdum etiam cantando gemitus nostros conturbat: in summâ, est molestus. PL. Quid ista dicunt, Menippe? MEN. Vera, Pluto. Odi enim illos, ignavi ac perditi cum sint, quibus malè vixisse non satis fuit, sed & mortui adhuc meminerunt, & quæ sunt apud superos deamant. Delector itaque ægrè ipsis faciendo. PL. Sed non decet: rebus enim non exiguis privati dolent. MEN. Etiam tu deliras, Pluto, qui tuo calculo gemitus istorum approbas? PL. Nequaquam: sed nolim vos discordare. MEN. Atqui Lydorum, Phrygum, & Assyriorum pessimi, cognoscite me nunquam esse desiturum: nam quocunque iveritis, eôdem sequar, & ægrè faciam tum occinendo, tum deridendo vos. CR. Annon hæc sunt contumelia? MEN. Minimè: sed illa contumelia erant, quæ vos faciebatis, quum adorari vos dignos judicabatis, & liberos homines ludibrio habebatis, mortísque prorsus immemores eratis. Proinde omnibus illis privati *nunc* plorate. CR. Multis certè, ô Dii, magnisque possessionibus. MID. Quanto ego auro! SAR. Quantâ ego voluptate! MEN. Euge, sic facite: vos quidem lugete: ego verò *Nosce te ipsum* sæpius repetens vobis occinam: Id enim hujusmodi gemitibus accinere convenit.

ME-

MENIPPI, AMPHILOCHI, ET TROPHONII.

MENIPPUS.

At vos, Trophoni & Amphiloche, cùm sitis mortui, haud scio quonam modo fanis digni estis habiti, vatésque credimini, ac stulti mortales Deos esse vos arbitrantur. AMPH. Quid igitur? an nos sumus culpandi, quòd per inscitiam illi de mortuis talia opinentur? MEN. At opinati non fuissent, nisi & vos, quum viveritis, talia quædam portenta ostentassetis, tanquam futurorum præscii fuissetis, eáque percontantibus potuissetis prædicere. TROPH. Menippe, noverit Amphilochus hic, ipsi pro sese respondendum esse. At ego heros sum, & vaticinor, siquis ad me descenderit. Tu autem videris nunquam omnino Lebadiam adiisse; non enim hæc non crederes. MEN. Quid ais? nisi Lebadiam adivero, & linteis amictus, ridiculè offam manu gestans, per angustum aditum in specum irrepsero, te mortuum, ut & nos, esse scire nequeam, idque solâ imposturâ à *nobis* differentem? Sed age, per vaticinandi artem, quid est heros? etenim nescio. TROPH. Est quiddam ex homine & Deo compositum. MEN. Quod neque est homo, ut ais, neque Deus, sed utrumque simul. Ergo quo nunc divinum illud tui dimidium recessit? TROPH. Reddit oracula, Menippe, in Bœotia. MEN. Haud intelligo quid dicas, Trophoni; atqui te totùm mortuum esse planè video.

MERCURII ET CHARONTIS.

MERCURIUS.

SUPPUTEMUS, portitor, si videtur, quantum mihi debeas jam, ne de eo denuo litigemus. CH. Supputemus, Mercuri: melius enim est de eo statuere, & minoris negotii. MERC. Anchoram *tibi*, ut mandâras, attuli quinque drachmis *emptam*. CH. Magno dicis. MERC. Per Plutonem quinque emi illam, & lorum, quo remum alligares, obolis duobus. CH. Pone quinque drachmas, & duos obolos. MERC. Et acum ad *resarciendum* velum; quinque obolos ego exsolvi. CH. Etiam hos adde. MERC. Et ceram ad oblinendas navigii rimas, & clavos, & funiculum, unde hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis *emi*. CH. Rectè sanè, hæc justo precio emisti. MERC. Hæc sunt, nisi quid aliud inter computandum me latuerit. Quando autem hæc te redditurum promittis? CH. Nunc quidem, Mercuri, non possum; sed si pestis aliqua, aut bellum frequentes aliquos huc demiserit, licebit tunc lucrari aliquid in tanto numero falsò portoria supputando. MERC. Proinde ego nunc sedebo, & pessima quæque ut eveniant precabor, ut inde fructum aliquem capiam. CH. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, ut vides, ad nos descendunt: Pax enim est. MERC. Satius est ita esse, etiamsi nobis à te debiti solutio prorogetur. Verùm enimverò prisci illi, Charon, nôsti quales advenerint, fortes omnes, sanguine pleni, & sau-

cii plerique: nunc verò aut veneno aliquis à filio interfectus, aut ab uxore: aut præ nimiâ voluptate tumefacto ventre & cruribus *advenit*. Pallidi enim omnes, & ignavi, neque illis similes. Plurimi autem ipsorum pecuniarum causâ veniunt, factis, ut videtur, sibi invicem insidiis. CH. Illæ enim sunt omnino exceptibiles. MERC. Proinde neque ego videar peccare, si vel acerbiùs abs te exigam ea quæ mihi debes.

PLUTONIS ET MERCURII.

PLUTO.

SENEMNE nôsti, illum qui valdè provectum adeptus est senectutem, dico, divitem Eucratem, cui liberi quidem nulli sunt, hæreditatis autem captatores, quinquaginta millia. MERC. Etiam; illum Sicyonium dicis. Sed quid postea? PL. Illum, Mercuri, vivere sine, iis nonaginta annis, quos exegit, admetiens totidem alios, si fieri possit, atque etiam plures. Adulatores autem ejus Charinum juvenem, & Damonem, cæterósque omnes huc ordine detrahe. MERC. Atqui absurdum hoc videretur. PL. Nequaquam: imò justissimum. Quamobrem enim illi eum mori optant, vel *quamobrem* pecuniam illius captant, nullâ propinquitate juncti? Quod autem omnium sceleratissimum est, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt, & quæ, ipso ægrotante, animo agitant, nemo ignorat: attamen sacrificaturos sese promittunt, si convaluerit: in summâ, varia est illorum hominum adulatio. Idcirco hic quidem esto immortalis; illi

verò ante ipſum fruſtra hiantes abeant. MERC. Ridicula patientur, ſcelerati cùm ſint. Ille etiam multis in rebus ſcitè admodum ipſos lactat, & ſpe *inani* paſcit: denique morienti ſemper ſimilis, juvenibus eſt multò valentior. Illi autem hæreditate inter ſe jam diviſâ paſcuntur, vitam beatam ſibi proponentes. PL. Proinde ipſe, exutâ ſenectute, quemadmodum Iolaus *ille*, repubeſcat. Illi autem ab ipsâ ſpe mediâ, ſomniatis divitiis relictis, mali malè mortui huc ſtatim veniant. MERC. Ne cures, Pluto: illos enim ordine ſingulatim tibi accerſam: ſeptem autem, opinor, ſunt. PL. Detrahe. Ille verò eorum omnium exequias comitabitur, ex ſene iterum adoleſcens factus.

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

TERPSIO.

JUSTUMNE hoc eſt, Pluto, me triginta annos natum obiiſſe, Thucritum verò ſenem illum plus quàm nonagenarium adhuc vivere? PL. Juſtiſſimum utique, Terpſio: ſiquidem hic, dum vivit, nullius amicorum mortem exoptat; tu verò per omne tempus inſidiatus es ipſi, expectans hæreditatem. TERP. Annon decebat eum, cum ſenex fuerit, nec ampliùs ipſe divitiis uti potuerit, dato juvenibus loco, è vitâ migrâſſe? PL. Novas fers leges, Terpſio, ut qui non amplius divitiis ad voluptatem uti poteſt, moreretur. Sed hoc aliter & Parca, & Natura ſtatuit. TERP. Proinde hanc accuſo hujus *tam iniquæ* conſtitutionis: oportebat enim hanc rem ordine quodammodo fieri, ut ſenior, priùs, deinde

deinde poſt eum qui ætate ſequeretur, *obiret*: nequaquam autem inverti; neque in vivis manere eum qui ſenio confectus ſit, qui tres *tantùm* reliquos habeat dentes, vix videat, quatuor famulis curvato corpore innitatur, qui muco nares, concretis ſordibus oculos habeat plenos, nihil amplius jucundum ſciat, animatum quoddam ſit ſepulchrum à juvenibus deriſum, emori verò pulcherrimos & robuſtiſſimos adoleſcentes. Nam hoc perinde eſt ac ſi flumina ſurſum ferantur. Vel denique *homines* ſcire oportebat, quando ſenum quiſque moriturus eſſet, ut ne fruſtra quoſdam colerent. At nunc proverbium illud accidit, Currus ſæpe bovem ducit. PL. Hæc quidem, Terpſio, multò prudentiùs fiunt quàm putes. Vos autem quamobrem rebus alienis inhiatis, & ſenibus prole carentibus voſmet tantopere in adoptionem traditis? Idcirco riſu digni exiſtimamini, cum ab illis ſepelimini; eaque res eſt multis perjucunda. Nam quanto *magis* ipſos mori peroptatis, tanto jucundius eſt omnibus vos ipſis præmori. Novam enim quandam artem excogitâſtis, quum anus & ſenes amatis: præſertim ſi liberis careant: inamabiles verò vobis ſunt, qui liberos habent. Quanquam ex iis, qui non amantur, plurimi, minimè ignari veſtri aſtûs in amando, etiamſi liberos habeant, ſe odiſſe ipſos ſimulant, ut & ipſi amatores habeant. Deinde in teſtamentis excluſi ſunt, qui olim munera contulerunt: liberi verò & natura, ut juſtum eſt, omnibus potiuntur: at illi dolore ardentes, dentibus frendent. TERP. Hæc vera

ſunt,

ſunt, quæ dicis. Quantum enim meorum Thucritus devoravit, cùm ſemper mori videretur, &, quoties *ad eum* ingrediebar, ſubtus ingemiſceret, & internum quiddam, perinde atque ex ovo pullus immaturus ſubcrocitaret? itaque cùm exiſtimarem ipſum quamprimum ſandapilam conſcenſurum, multa mittebam, ut ne rivales munerum magnitudine me ſuperarent. Sæpe etiam præ ſolicitudine inſomnis jacebam, ſingula numerans & diſponens. Hæc igitur ipſa, inſomnia *ſcilicet* & curæ, mortis mihi cauſa extiterunt. Ille verò devoratâ mihi tantâ eſcâ, pridie cum ſepelirer, irridens mihi adſtabat. Pl. Euge, ô Thucrite, vivas diutiſſimè, divitiis ſimul affluens; & hujuſmodi homines deridens: neque tu priùs moriaris, quàm omnes iſtos aſſentatores præmiſeris. Terp. Hoc ſanè, Pluto, jam mihi jucundiſſimum fuerit, ſi & Chariades ante Thucritum vitâ deceſſerit. Pl. Bono ſis animo, Terpſio: etenim Phidon & Melantus, & denique omnes iiſdem confecti curis ante ipſum *ad nos* venient. Terp. Hæc probo: vivas diutiſſimè, Thucrite.

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

ZENOPHANTES.

At tu, Callidemides, quo pacto interiiſti? nam me, cùm Diniæ paraſitus eſſem, plus æquo ingurgitando præfocatum fuiſſe nôſti; aderas enim morienti. Call. Aderam, Zenophantes. Me verò quod attinet, inopinatum quiddam accidit. Nôſti enim & tu Ptœodorum

illum

illum senem. ZEN. Orbum illum liberis, ac divitem *dicis*, apud quem te sæpe versari conspiciebam? CALL. Illum semper colebam, id mihi fore pollicens ut meo bono quamprimum moreretur. Verùm cùm ea res in longum proferretur, & ultra Tithoni *ætatem* senex viveret, compendiariam quandam excogitavi ad hæreditatem viam. Empto enim veneno, pocillatori persuaseram, ut simul atque Ptœodorus potum posceret (bibit autem abundè) ubi meracum in calicem infudisset, *etiam* illud in promptu haberet, illique traderet. Quod si faceret, juravi me illum manumissurum. ZEN. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. CALL. Cùm loti venissemus, puer, duobus paratis poculis, altero, cui venenum inerat Ptœodoro, altero autem mihi, nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptœodoro verò *poculum* non venenatum tradidit. Deinde ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectus jacebam, suppostititium illius loco cadaver. Quid hoc rides, Zenophantes? Atqui non convenit amico illudere. ZEN. Lepida sanè, Callidemides, passus es: senex verò quid ad hæc? CALL. Primùm quidem repentino casu nonnihil turbatus est; deinde simul atque intelligit id quod acciderat, risit & ipse propter ea quæ pocillator fecerat. ZEN. Verùm non oportuit te ad illam compendiariam viam divertere: venisset enim tibi *hæreditas* populari viâ tutius, etiamsi serior paulò fuisset.

CNE.

CNEMONIS ET DAMNIPPI.

CNEMON.

HOC est illud proverbii, Hinnulus leonem. DAM. Quid ſtomacharis, Cnemon? CN. Quid ſtomacher rogas? Hæredem invitus reliqui, miſer aſtu deluſus, iis prœteritis, quos mea habere maximè cupiebam. DAM. Quînam id accidit? CN. Hermolaum illum inſigniter divitem, liberis orbum, mortis ejus intuitu colebam: neque ille obſequium meum injucundè admittebat. Interim ſcitum illud mihi viſum eſt ut teſtamentum publicè proferrem, quo illum rerum omnium mearum hæredem inſtitueram: ut & ille *ſcilicet* me æmularetur, idemque faceret. DAM. At quid tandem ille? CN. Quid ille ſuo in teſtamento ſcripſerit, id quidem ignoro. Cæterùm ego repentè, tecto in me delapſo, è vitâ deceſſi. Et nunc res meas poſſidet Hermolaus, lupi in morem ipſo hamo cum eſcâ pariter avulſo. DAM. Non *hamum* modò & *eſcam*, ſed & ipſum te piſcatorem *abſtulit*. Itaque dolum in te ipſum ſtruxeras. CN. Ita videtur, ideóque lugeo.

CHARONTIS ET MERCURII, &c.

CHARON.

AUDITE quo loco ſint res veſtræ. Equidem parva eſt nobis, ac ſupputris navicula, prout videtis, & undique perfluit: & ſi

in alterutram partem inclinârit, subvertetur. Vos autem tam multi simul confluitis, multásque sarcinas singuli affertis: quibuscum si conscenderitis, vereor ne *facti* vos pœniteat postea: præcipuè quicunque natare nescitis. MORTUI. Quo igitur facto tutò navigabimus? CH. Ego dicam vobis. Nudos *vos* ingredi oportet, omniáque hæc superflua in littore relinquere. Vix enim etiam sic capiat vos navigium. Tibi verò, Mercuri, curæ erit deinceps neminem ex ipsis excipere nisi qui sit nudus, & supellectilem, ut dixi, abjecerit. Itaque stans ad navigii scalam ipsos cognosce, & nudos ingredi cogens, suscipe. MERC. Rectè dicis: & sic faciemus. Quis est hic primus? MEN. Ego *sum* Menippus. Ecce autem pera mea & baculum in paludem projiciantur, Mercuri; verùm rectè feci, qui pallium non attulerim. MERC. Ingredere ô Menippe, vir optime, primúmque apud navis gubernatorem in summitate locum occupa, ut omnes intuearis. Verùm quis est formosus iste? CHAR. Ego sum Charmoleus ille Megarensis amabilis, cujus osculum duobus talentis emptum est. MERC. Exue igitur istam pulchritudinem, & labia cum ipsis osculis, promissam etiam comam, & genarum ruborem (vel *eum qui supra genas est ruborem)* & totam cutem. Bene se res habet, expeditus es, ingredere nunc. Hic verò, qui purpurâ *amictus est*, & diadema *gestat*, facie truculentus, quisnam es? LAM. Lampichus Geloorum tyrannus. MERC. Quorsum, Lampiche, cum tot sarcinis ades? LAM. Anne conveniebat, Mercuri,

nudum

nudum venire tyrannum? MERC. Nequaquam tyrannum, ſed mortuum: itàque iſta depone. LAM. Ecce divitias abjeci. MERC. Faſtum etiam abjice, Lampiche, & ſuperbiam: ſi enim hæc ſimul ingrediantur, navigium gravabunt. LAM. Permitte ſaltem ut diadema habeam, & ſagulum. MERC. Nequaquam, ſed hæc etiam dimitte. LAM. Ita fit: quid ampliùs? nam omnia, ut vides, abjeci. MERC. Crudelitatem quoque, & amentiam, & inſolentiam, & iracundiam, etiam hæc dimitte. LAM. Ecce nudus ſum. MERC. Ingredere nunc. Tu verò pinguis & carnoſus, quis es? DAM. *Sum* athleta Damaſias. MERC. Etiam ille eſſe videris: novi enim te, ut qui ſæpe in palæſtris viderim. DAM. Etiam Mercuri: ſed me excipe, cum ſim nudus. MERC. Nequaquam nudus, vir optime, cum ſis tantâ carne circundatus; eam itaque exue; navim enim ſubmerges, ſi vel alterum pedem impoſueris. Sed & coronas iſtas, & præconia abjice. DAM. En planè nudus ſum, ut vides, & paris ponderis cum aliis mortuis. MERC. Sic præſtat eſſe levem: itaque ingredere. Tu quoque Craton, depoſitis divitiis, præterea mollitie, & deliciis, neque tecum funebria affer veſtimenta, nec majorum dignitates: ſed & genus & gloriam relinque; & ſi quando civitas te benefactorem præconio declaravit, *etiam hoc relinque*, & ſtatuarum inſcriptiones, nec eos magnum tibi ſepulchrum extruxiſſe dicito. Nam & hujus mentio navigium gravabit. CR. Invitus certè, ſed tamen abjiciam: quid enim faciam? MERC. Papæ! tu verò armatus quid vis? aut quid

tro-

tropæum istud fers? Mort. Quia vici, Mercuri, & fortissimè me gessi, & civitas *hoc* me honore affecit. Merc. Relinque tropæum in terrâ: apud inferos enim pax est, nihilque armis opus erit. Verùm quis est ille, ipso habitu gravitatem quandam præ se ferens, elatus, supercilia attollens, meditabundus, promissâ barbâ? Men. Philosophus aliquis, Mercuri: imò præstigiator, & prodigiorum plenus: itaque & hunc exue: videbis enim multa, eáque ridicula sub pallio abscondita. Merc. Hunc tu habitum depone primùm: deinde hæc quoque omnia. O Jupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, quantum contentionum, inanis gloriæ, quæstionum dubiarum, spinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum circumfert! quinetiam inanem diligentiam permultam, & deliramenta non pauca, & nugas, & rerum minimarum disquisitionem. Sed per Jovem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, & iram, & delicias, & mollitiem, (neque enim ista me latent, etiamsi studiosè celes) mendacium quoque & fastum abjice, illámque opinionem, quâ te aliis præstantiorem esse ducis: nam si cum his omnibus ingrediaris, quæ te quinquagintaremis capiat? Ph. Depono igitur ea, quandoquidem sic jubes. Men. Sed & barbam hanc deponat, Mercuri, cùm adeò gravis, & hirsuta sit, ut vides: cujus capilli quinque sunt minarum ad minimum. Merc. Rectè dicis, hanc etiam depone. Ph. Ecquis detondebit? Merc. Menippus iste sumptâ securi, *unâ* ex iis quibus naves fabricantur, eam resecabit, pro ligno quod secandis

dis ſupponitur ſcalâ navali utens. MEN. Nequaquam, Mercuri: ſed da mihi ſerram: hoc enim erit magis ridiculum. MERC. Sufficiet ſecuris. Euge: humaniorem reddidiſti, ſepoſito ejus fœtore hircino. MEN. Viſne ut paulum de ſuperciliis auferam? MERC. Maximè. Nam hæc ſuper frontem attollit, neſcio quam ob rem ſeſe efferens. Quid hoc rei eſt? etiam ploras ſceleſte, & mortem formidas? ingredere igitur. MEN. Unum adhuc graviſſimum ſub alis geſtat. MERC. Quidnam, Menippe? MEN. Adulationem, Mercuri, quæ illi, dum viveret, multum profuit. PH. Igitur & tu, Menippe, depone tuam libertatem, & loquendi audaciam, lætitiam, generoſitatem, & riſum: ſolúſne omnium rides? MERC. Nequaquam; ſed retine iſta, levia cùm ſint & portatu facilia, atque ad navigationem utilia. Tu verò, Orator, depone infinitam iſtam loquacitatem, antitheſes, membrorum adæquationes, periodos, barbariſmos, aliáque orationum pondera. PH. En depono. MERC. Bene res ſe habent. Itaque ſolve funem, attollamus ſcalas, attrahatur anchora: expande velum, túque, portitor, dirige clavum. Bene ſit nobis. Quid ploratis, ſtolidi, túque, Philoſophe, in primis, qui paulò ante tuâ barbâ ſpoliatus es? PH. Quoniam, Mercuri, animam immortalem eſſe putabam. MEN. Mentitur: alia enim ipſum mœrore afficere videntur. MERC. Quænam illa? MEN. Quia non ampliùs opiparas cœnas habebit: neque noctu exiens clam omnibus, circumvoluto palliolo capiti, proſtibula in orbem luſtrabit:

ſtrabit: nec manè deceptis adoleſcentibus ſuâ ſapientiâ pecuniam accipiet. Hæc ſunt quæ illi dolent. PH. An tibi, Menippe, mortuum eſſe moleſtum non eſt? MEN. Quomodo *moleſtum ſit mihi*, qui ad mortem, nullo vocante, feſtinavi? Verùm nonne clamor quidam, interim dum confabulamur, veluti quorundam in terrâ vociferantium exauditur? MERC. Etiam, Menippe: nec ab uno quidem loco. Sed alii in unum cœtum convenientes, læti rident omnes propter Lampichi mortem, & uxor ejus a mulieribus circundatur, & liberi recens nati, etiam illi pariter crebris lapidibus a pueris feriuntur: alii verò Diophantum Rhetorem laudant, in Sicyone funebres orationes pro Cratone iſto recitantem: atque per Jovem, Damaſiæ mater ululans, lamentationem pro Damaſia cum mulieribus incœptat. Te verò, Menippe, nemo deplorat, & ſolus jaces tranquillus? MEN. Nequaquam: nam haud multo poſt, canes miſerabiliter propter me latrantes audies, & corvos alis ſeſe verberantes, quando ad ſepeliendum me convenient. MERC. Generoſus es, Menippe. Sed quia jam transfretavimus, abite vos ad forum judiciale rectà per hanc viam progredientes. Ego verò, & portitor alios acceſſemus. MEN. Feliciter navigate, ô Mercuri: Nos verò progrediamur. Quid adhuc cunctamini? judicari oportebit: & graves dicunt eſſe pœnas: rotas, vultures, ſaxa. Uniuſcujuſque autem vita pateſiet.

CRATETIS ET DIOGENIS.

CRATES.

MOERICHUM illum divitem nôras, Diogenes, illum, *inquam*, insigniter divitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naves onerariæ, cujus consobrinus Aristeas, ipse etiam dives, Homericum illud in ore habere solebat, *Aut me tolle tu, aut ego te.* DIOG. Cujus rei gratiâ se invicem colebant, Crates? CRAT. Hæreditatis causâ uterque, cum essent coævi. Et testamenta publicaverant ambo, in quibus Mœrichus, si prior moreretur, Aristeam omnium rerum suarum dominum relinquebat: & Mœrichum vicissim Aristeas, si prior e vitâ decederet. Hæc quidam erant in tabulis scripta; illi verò sese invicem colebant, & adulatione superare contendebant. Porrò *non solum* divini, sive futurum ex astris conjectarent, sive ut Chaldæi ex somniis, sed & Pythius ipse, nunc Aristeæ, nunc Mœricho victoriam præbebat; & modò ad hunc, modò ad illum trutina propendebat. DIOG. Quid igitur tandem evenit, Crates? nam audire est operæ precium. CRAT. Eodem die ambo sunt mortui: cæterùm hæreditates ad Eunomium ac Thrasyclem devenerunt, quorum uterque illis cognatus erat: & qui nunquam præsagiverant hæc ita futura. Etenim cùm Sicyone Cirrham versus navigarent, medio in cursu, in obliquum incidentes Iapygem eversâ navi perierunt. DIOG. Benè fecerunt. At nos cùm in vitâ essemus, nihil ejusmodi alter de altero cogitabamus: neque

unquam

unquam optavi ut moreretur Antisthenes, quò illius baculum hæreditate possiderem; (validum autem admodùm ex oleastro factum habebat) neque tu, Crates, opinor, cupiebas me mortuo possessionum mearum hæres fieri, dolii *scilicet* ac peræ, cui inerant duæ lupinorum chœnices. CRAT. Neutiquam enim mihi opus erat his, neque etiam tibi, Diogenes: quæ enim opus erant, ea tu ab Antisthene tanquam jure hæreditatis accepisti, & ego a te, longè majora & augustiora Persarum imperio. DIOG. Quænam sunt ista quæ dicis? CRAT. Sapientiam, *inquam*, frugalitatem, veracitatem, loquendi audaciam, vivendi libertatem. DIOG. Memini sanè has me divitias ab Antisthene accepisse, & tibi etiam ampliores reliquisse. CRAT. Verùm reliqui mortalium hoc possessionum genus aspernabantur: neque quisquam nos coluit hæredem se futurum sperans: sed ad aurum omnes oculos intendebant. DIOG. Nec injuriâ: non enim habebant quò facultates ejusmodi a nobis *traditas* acciperent, quippe qui, tanquam putria marsupia, deliciis diffluerent: quare siquando quis in illos infunderet vel sapientiam, vel dicendi libertatem, vel veritatem, excideret illico & efflueret, cùm id continere fundum non posset. Cujusmodi quiddam accidit Danai filiabus virginibus, quæ in pertusum dolium aquam importabant. At *idem* aurum dentibus & unguibus, omnique industriâ servabant. CRAT. Proinde nos nostras opes hîc quoque possidebimus: illi verò obolum duntaxat huc afferent, illumque *tantum* usque ad Portitorem.

ALEXANDRI, ANNIBALIS, SCIPIONIS ET MINOIS.

ALEXANDER.

ME prius, quàm tu, Libyce, judicari par est: præstantior enim sum. AN. Minimè: sed me. AL. Ergo judicet Minos. MIN. At quinam estis? AL. Hic est Carthaginiensis Annibal: ego Alexander Philippi filius. MIN. Per Jovem ambo gloriosi. Sed quâ de re vobis est altercatio? AL. De præstantiâ. Hic enim se meliorem fuisse exercitûs ducem, quàm ego, dicit. Ego verò, ut omnes sciunt, non isto solùm, sed omnibus fermè, qui ante meam ætatem vixêre, in re militari fuisse me præstantiorem assero. MIN. Ergo vicissim uterque dicat. Tu verò, Libyce, primus verba facito. AN. Unum hoc me juvat, Minos, quod & hîc Græcam linguam didicerim: adeò ut neque hâc parte plus hic, quàm ego, referat. Porrò illos maximè laude dignos assero, qui cùm principio nihil essent, magni tamen evaserunt, & per se potentes facti, & principatu dign habiti. Ego igitur cum paucis Iberiam adortus, cùm sub fratre dux essem exercitûs, dignus censebar, qui res maximas aggrederer, & præstantissimus judicabar. Ibi tum Celtiberos cepi, & Galatas Hesperios devici. Et cùm magnos montes transcendissem, *regiones*, quæ circa Eridanum *sitæ sunt*, omnes incursionibus vastavi, multasque urbes everti, & planam Italiam subjugavi: & usque ad præeminentis urbis

urbis ſuburbia graſſatus ſum: totque uno die occidi, ut eorum annulos modiis metitus ſim, & ex cadaveribus pontes fluviis fecerim. Atque hæc omnia peregi, cùm neque me Ammonis filium appellarem, neque me Deum fingerem, neque matris inſomnia narrarem; ſed me hominem faterer, & ducibus prudentiſſimis adverſarer, & cum militibus fortiſſimis manus conſererem; nec Medos & Armenios expugnarem, qui priùs fugiunt, quàm quiſquam eos perſequatur, & cuivis audenti victoriam facilè tradunt. Alexander verò acceptum a patre imperium auxit, & fortunæ quodam impetu uſus multùm ampliavit: & poſtquam perditum illum Darium in Iſſo & Arbelis vicerat ſubegeratque, & paternâ virtute degenerans adorari voluit, & ad Medicam vivendi formam vitæ ſuæ inſtitutum commutavit, & inter convivia amicorum cæde ſe contaminavit, & ipſe corripuit duxitque ad mortem. Ego autem pariter patriæ dominatus ſum: & cùm me revocaret, hoſtium magnâ claſſe adverſus Libyam navigante, parui ſtatim, meque hominem privatum dedi; & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi, barbarus cùm eſſem, omniſque Græcanicæ diſciplinæ expers, nec Homerum, ut iſte, frequenter recitâſſem, nec ab Ariſtotele ſophiſtâ edoctus, ſed ſolâ naturæ meæ ſolertiâ uſus fuiſſem. Hæc ſunt, quibus me Alexandro præſtantiorem prædico. Quòd ſi præſtantior eſt iſte, quoniam diademate revinctum caput ha-

buit, id decorum forsan est apud Macedonas: non tamen propterea melior videri debet generoso viro, & imperatore, qui prudentiâ magis quàm fortunâ usus est. Min. Hic certè non mollem habuit orationem, nec qualem pro se Libycum hominem decebat. Tu verò, Alexander, quid ad hæc dicis? Al. Nihil certè, Minos, homini tam temerario respondendum esset. Satis enim vel sola fama te docuerit, qualis ego rex, qualis iste latro fuerit. Adverte tamen, an parùm ipsum superaverim; qui, cùm essem adhuc adolescens, rem aggressus regnum obtinui turbatum, & de patris interemptoribus supplicium sumpsi, & Græciam Thebanorum interitu perterrui. Tum ab iis dux electus, dignum non putavi, Macedonum imperium curando, me contentum esse eorum imperio, quæ pater reliquerat: sed totum terrarum orbem animo concipiens, & grave *fore* existimans, ni omnes subjugarem, paucos ducens, Asiam invasi: & apud Granicum magnâ pugnâ vici. Captâque Lydiâ, Ioniâ ac Phrygiâ, denique subjugato quicquid obviam erat, Issum veni, ubi me Darius innumeras copias ducens expectabat. Post hæc, ô Minos, vos ipsi scitis, quot uno die mortuos ad vos miserim. Dicit enim Portitor tunc scapham ipsis non suffecisse: sed plerosque illorum extemporaneis *ratibus* compactis trajecisse. Et hæc confeci in primâ acie periclitans, & in pugnâ vulnerari non timens. Et ut quæ Tyri & Arbelis gesta sunt tibi non exponam, ad Indos usque veni, meùmque imperium Oceano terminavi: & ipsòrum elephantes

phantes cepi, & Porum ſubegi: Scythas etiam non contemnendos homines, ſuperato Tanai, magnâ equeſtri pugnâ devici; & amicis beneſeci, & inimicos ultus ſum. Quod ſi Deus hominibus viderer, condonandi ſunt illi, qui propter facinorum meorum magnitudinem tale quid de me crederent. Tandem ego, dum regnarem, moriebar; ille verò, cum apud Bithynum Pruſiam exularet, ſicut dignum erat peſſimum & crudeliſſimum hominem *mori*. Nam quo pacto Italos vicit, omitto dicere: ſcilicet eum id non virtute, ſed nequitiâ, & perfidiâ, & dolis peregiſſe, juſtum verò aut apertum nihil. Sed quoniam delicias mihi objecit, oblitus mihi videtur eorum quæ Capuæ commiſit, cum meretricibus conſuetudinem habens, & pugnandi occaſiones per luxum vir ille mirandus abſumens. Ego verò, niſi quæ ſub Occidente ſunt parva ratus, ad Orientem potiùs me contuliſſem, quidnam adeò magni præſtitiſſem, Italiam abſque ſanguine nactus, ac Libyam, omnémque tractum ad Gades uſque ſub poteſtatem facilè redigens? ſed hæc nullâ contentione digna putavi, quæ jam me formidarent & dominum agnoſcerent. Dixi. Tu verò, Minos, judica. Hæc enim e multis *protuliſſe* ſatis eſt. SCIP. Ne prius, quàm me quoque audiveris. MIN. Quiſnam es tu, vir optime, aut cujas, qui dicturus ſis? SCIP. Scipio ſum, Romanus Imperator, qui Carthaginem expugnavi, & Afros magnis præliis ſubegi. MIN. Quid igitur tu dices? SCIP. Alexandro quidem me eſſe inferiorem, ſed Annibale

bale

bale præstantiorem, qui ipsum devictum, & turpiter fugere coactum, persecutus sum. Quomodo igitur impudens iste non est, qui cum Alexandro certare ausit, cui ne ipse quidem Scipio, qui istum devici, comparari dignum me puto? MIN. Per Jovem æqua dicis, Scipio. Quapropter primus quidem judicetur Alexander: post ipsum autem tu; deinde, si videtur, tertius Annibal, qui nec ipse contemnendus est.

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

DIOGENES.

QUID hoc rei est, Alexander? & tu mortuus es, sicut nos omnes? AL. Vides, Diogenes: neque verò mirum est, si cùm homo fuerim, defunctus sim. DIOG. Ammon igitur ille mentiebatur, quum te suum esse filium diceret: an verò tu Philippi filius eras? ALEX. Philippi certè: non enim obiissem, si Ammonis fuissem *filius*. DIOG. Atqui de Olympiade similia quædam ferebantur, draconem cum eâ consuetudinem habuisse, & in lecto fuisse visum: deinde sic te genitum fuisse: porrò deceptum Philippum, qui se tuum patrem esse existimaret. AL. Hæc etiam, ut tu, ipse audivi: nunc autem video neque matrem, neque Ammonios illos vates sani quicquam dixisse. DIOG. At hoc illorum mendacium, Alexander, tibi ad res gerendas non fuit inutile: multi enim te Deum esse rati metuebant. Sed dic mihi, cuinam tantum imperium reliquisti? AL.

Nescio,

Nescio, Diogenes. Non enim potui quicquam de eo statuere, priusquam morerer, nisi hoc solum quòd moriens Perdiccæ annulum tradidi. Verùm quid rides, Diogenes? Diog. Quidnam aliud, quàm quod memini, quid Græci fecerint, quum, imperium nuper ubi accepisses, tibi adularentur, te Imperatorem eligerent, & ducem adversus barbaros: nonnulli etiam te duodecim Deorum numero adderent, templa ædificarent, & *tibi* ut draconis filio sacra facerent? Sed dic mihi, ubi te Macedones sepeliêrunt? Al. Etiamnum in Babylone jaceo tertium jam diem. Sed Ptolemæus ille satelles meus, siquando detur otium ab his rerum tumultibus qui nunc instant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me, ibíque sepulturum, ut fiam ex Diis Ægyptiis unus. Diog. Non risero, Alexander, cùm te etiam apud inferos desipientem videam, & sperantem fore ut aliquando fias Anubis, vel Osiris? Verùm hæc ne speres, divinissime. Neque enim fas est reverti quenquam ex iis, qui semel paludem transmiserint, atque intra specûs hiatum descenderint: non enim negligens est Æacus, neque contemnendus Cerberus. Verùm illud abs te libenter discerem, quo feras animo quoties reputas, quantâ felicitate apud superos relictâ, *huc* sis profectus, *putà* corporis custodibus, satellitibus, satrapis, auro tanto, populis qui te adorabant, Babylone, Bactris, immanibus illis belluis, dignitate, gloriâ: & conspicuum esse dum vectareris, dum vittâ candidâ caput revinctum haberes, dum purpuram fibulis substrictam gestares.

res. Numquid hæc te discruciant, cum memoriam subeunt? quid lachrymaris, ô stolide? annon hoc te docuit sapiens ille Aristoteles, ne res eas, quæ a fortunâ *proficiscuntur*, firmas putares? AL. Sapiensné ille, qui sit assentatorum omnium perditissimus? Sine me solum Aristotelis facta scire, quàm multa a me petierit, quæ mihi scripserit, utque meâ in disciplinis ambitione abusus sit, cùm palparetur, ac prædicaret me, nunc ob formam, ac si hæc summi boni pars esset: nunc ob res gestas atque opes: nam has quoque in bonis esse censebat, ne erubesceret ipse quod eas acciperet, præstigiosus planè & fraudulentus homo, Diogenes. Quanquam illud fructûs ex ipsius sapientiâ percepi, *scilicet* quod nunc *de iis*, quæ paulo ante enumerâsti, ut summis de bonis excrucier. DIOG. At scin' tu quid facies? subjiciam tibi doloris illius remedium. Quandoquidem hic Elleborus non nascitur, fac ut Lethæi fluminis aquam hiante ore attrahens bibas: sic enim desines propter Aristotelica bona discruciari: at Clitum illum, & Callisthenem video, & complures alios in te irruentes, ut te discerpant, & injurias a te acceptas ulciscantur. Quare alteram hanc viam ito, &, ut dixi, sæpe bibito.

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

PHILIPPUS.

NUNC tandem, Alexander, negare non potes te filium esse meum: non enim obiisses, si Ammonis fuisses. ALEX. Nec ipse ignorabam, Pater, me Philippi Amyntæ filium fuisse; sed vaticinium admisi, ut qui ad res gerendas mihi utile futurum putaverim. PH. Quid ais? num utile videbatur tibi præbere teipsum à vatibus decipiendum? AL. Non isthuc: sed me formidârunt Barbari, nullúsque *viribus meis* restitit, cùm putarent sibi adversus Deum præliandum. Quare faciliùs ipsos subjugavi. PH. Quos tu tanto conatu dignos usquam vicisti, qui cum timidis istis, arculos & peltaria, gerrásque vimineas *sibi* protendentibus, semper congressus es? sed opus erat *egregium* Græcos armis domare, Bœotios, Phocenses, Athenienses: præterea Arcadum peditatum, equitatum Thessalicum, Eleorum jaculatores, Mantineos peltis instructos: vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Pæonas subjugare, hæc ardua *erant*. An verò nescis ut Medos, Persas, Chaldæos, aure conspicuos, & delicatos homines, ante te duce Clearcho decies mille viri expeditionem suscipientes expugnaverint, cùm ne manus quidem conserere sustinerent, imò, antequam emissum fuisset telum, fugerent? AL. At verò Scythæ, pater, & Indorum elephantes, non est contemnendum opus. Attamen neque concitatis inter ipsos dissidiis, nec emptis pro-

ditione victoriis, ipsos subegi: nec unquam pejeravi, nec quippiam pollicitus fefelli, fidémve solvi victoriæ gratiâ. Adde quod & Græcorum aliòs sine sanguine cepi; Thebanos verò fortè audîsti quomodo punirem. Ph. Hæc omnia novi: Clitus enim mihi retulit, quem tu jaculo transverberatum inter epulas interfecisti, eò quòd me cum tuis rebus gestis comparatum laudare ausus fuisset. Tu verò abjectâ chlamyde Macedonicâ candyn, ut aiunt, induisti, & tiaram rectam *capiti* imposuisti, & à Macedonibus, viris utique liberis, adorari voluisti. Et quod omnium *fuit* maximè ridiculum, hominum abs te devictorum mores imitatus es. Omitto enim dicere quæcunque alia commisisti, ut viros doctos cum leonibus simul in claustris inclusisti, & tales nuptias peregisti, atque Hephæstionem supra modum amâsti. Unum tantùm, cum audiverim, laudavi, scilicet quòd à Darii uxore formosâ abstinueris, & matris ac filiarum ejus curam susceperis: hæc enim rege digna. Al. Sed in subeundis periculis alacritatem non laudas, Pater, & quod apud Oxydracas primus intra mœnia desilierim, totque vulnera acceperim? Ph. Non hoc laudo, Alexander; non quòd non decorum esse putem vulnerari quandoque regem, & in primâ acie periclitari; sed quòd illud ex re tuâ minimè erat: etenim pro Deo habitus, siquando vulnus acciperes, téque viderent *homines* bello gestando efferri, sanguine manantem, propter vulnus ejulantem, spectatoribus hæc forent ridendi argumentum: adde quod Ammon præstigiator, &

falsus

falſus vates argueretur, & prophetæ ejus adulatores. Ecquis non riſiſſet conſpicatus Jovis filium animo deficientem, & medicorum opem implorantem? nunc verò quum jam vitâ functus es, non multos eſſe putas qui fictionem illam irrideant & maledictis carpant, quum Dei cadaver porrectum, ſtratum, putridum jam & tumidum, juxta corporum omnium morem, vident? cæterùm quod ais, Alexander, tibi fuiſſe conducibile, quò faciliùs rerum potireris; id tibi rerum præclarè geſtarum gloriæ non parùm detraxit. Nihil enim non videbatur minus, quod a Deo fieri credebatur. Al. Haudquaquam hæc de me ſentiunt homines: ſed Herculi & Baccho me parem eſſe ſtatuunt, & quidem Aornum illam, quam neuter illorum cepit, ego ſolus ſubegi. Ph. Vides ut iſta tanquam Ammonis filios dicis, quando cum Hercule & Baccho te ipſum comparas, & ut non erubeſcis, Alexander, nec arrogantiam dediſcis, nec teipſum cognoſcis, nec jam mortuus ſapis?

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

ANTILOCHUS.

QUALIA ſunt iſta, Achilles, quæ Ulyſſi nuper de morte dicebas! quàm non generoſa, nec ambobus tuis præceptoribus Chirone & Phœnice digna! etenim audiebam cum diceres te malle ruſticam vitam agere, & inopi cuipiam, cui victus non ſuppeteret multus, operam

operam locare, quàm defunctis omnibus imperare. Hæc certè ignavum aliquem Phrygem, meticulosum, & ultra quàm honestum sit vitæ cupidum pronunciare forsitan decuisset: sed Pelei filium, & omnium Heroum periculorum amantissimum, tam humilia de se cogitare, pudendum valdè, & rebus in vitâ præclarè a te gestis planè contrarium; qui, cum liceret in Phthiotide inglorié longo tempore regnare, lubens gloriosam mortem prætulisti. ACH. At tunc quidem, ô Nestoris fili, ignarus eorum quæ hîc sunt, & utrum eorum esset præstantius nesciens, infelicem illam gloriolam vitæ anteponebam: at nunc tandem intelligo quàm ea sit inutilis, licet qui superi sunt maximopere celebraverint. Apud mortuos enim æqualis est omnium honos. Nec illa pulchritudo, Antiloche, nec robur adest: sed jacemus omnes sub eâdem caligine similes, & alii ab aliis nihil discrepantes: nec me Trojanorum manes verentur, nec Græcorum venerantur: sed exquisita est juris æquabilitas, similísque *alter alteri* defunctus, sive ignavus, sive strenuus fuerit. Hæc me torquent, & doleo quòd non potius vivo & operam loco. ANT. At verò, Achilles, quid agat quispiam? hoc enim naturæ visum est, ut omnes omnino moriantur. Itaque par est te legi acquiescere, nec statutis discruciari: præterea viden' quot e sociis circa te nos sumus? quin & paulo post etiam Ulysses adveniet prorsus: affert autem solatium societas rei, & quod non solus ipse patiaris. Vides Herculem, Meleagrum, aliósque admirabiles viros, qui (ni fallor)

fallor) haudquaquam vellent redire, siquis eos remitteret, ut pauperibus & victûs indigentibus viris pro mercede servirent. ACH. Hæc sociorum quidem est admonitio: sed me nescio quomodo memoria eorum, quæ in vitâ sunt, contristat, & puto hanc etiam vestrûm unumquemque *contristare*. Quod ni confiteamini, eò deteriores estis, quòd, cùm eodem modo affecti sitis, dissimuletis. ANT. Minimè: sed *longè* meliores, Achilles: quippe qui intelligimus quàm sit inutile de iis verba facere: Silere enim, & ferre, & æquo animo sustinere fixum est nobis, ne talia optantes, risu digni, quemadmodum tu, existimemur.

MENIPPI ET TANTALI.

MENIPPUS.

QUID fles, Tantale? aut quid teipsum deploras in stagno stans? TAN. Quoniam siti pereo, Menippe. MEN. Adeóne piger es, ut non vel corpus inclinando bibas, vel per Jovem cavâ manu hauriendo? TAN. Nihil profecero, si procumbam: fugit enim aqua, simul atque me propiùs admoveri sentiat. Quod si aliquando hausero, & ori admovero, ut primum summa irrigavi labia, continuò inter digitos effluens *aqua*, haud scio quomodo rursus manum meam aridam relinquit. MEN. Prodigiosum quiddam pateris, Tantale. Verùm dic mihi, quid potu opus est? corpus enim non habes;

habes; sed illud utique in Lydiâ alicubi sepultum est, quod & esurire & sitire poterat. Tu verò cùm sis anima, quînam adhuc sitire queas aut bibere? TAN. Hoc ipsum est pœna mea, ut anima sitiret, ac si esset corpus. MEN. Sed hoc ita se habere credemus, siquidem asseris te siti puniri? Quid ergo acerbi hinc tibi accidet? num metuis ne potûs inopiâ moriare? at equidem haud video alium post hunc Orcum, aut mortem *quæ* hinc *nos ducat* in alium locum. TAN. Rectè quidem dicis. Verùm hoc est pars supplicii mei, ut desiderem bibere, cum nihil indigeam. MEN. Desipis, Tantale: & verè potu indigere videris, mero putà Elleboro; cui contrarium accidet, atque iis quos rabiosi canes momorderint, ut qui non aquam, sed sitim horreas. TAN. Ne veratrum quidem recusârim bibere, Menippe, si daretur mihi modò. MEN. Bono sis animo, Tantale; quoniam neque tu nec alius *quispiam* mortuorum bibet: nec enim fieri potest: quanquam non omnes, quemadmodum ut, ex eo quòd puniantur, sitiant, aquâ illos non expectante.

MENIPPI, ÆACI, *&c.*

MENIPPUS.

PER Plutonem, Æace, mihi omnia circumducens expone quæ sunt in Orco. ÆAC. Haud facilè, Menippe, omnia: sed quæ summaria sunt, disce. Hunc quidem esse Cerberum nôsti; & Portitorem hunc, qui te trajecit,

præterea lacum & Pyriphlegethontem jam vidiſti, quum ingreſſus es. Men. Hæc novi: & te aditûs cuſtodem eſſe: Regem etiam vidi, & furias. Homines verò priſcos, & maximè qui ex illis inſignes fuerunt, oſtende. Æac. Hic eſt Agamemnon: ille Achilles; iſte verò, qui propè *aſſidet*, Idomeneus: deinde Ulyſſes, poſtea Ajax & Diomedes, atque Græcorum præſtantiſſimi. Men. Papæ, Homere, qualia tuarum rhapſodiarum capita humi jacent porrecta, ignota, & informia, pulvis omnia & meræ nugæ, reverà imbecilla capita! Hic verò, Æace, quiſnam eſt? Æac. Cyrus eſt. Hic verò Crœſus, juxtàque ipſum, Sardanapalus; qui verò ultra hos eſt, Midas, ille verò, Xerxes. Men. Et te, ô ſceleſte, tota exhorruit Græcia, jungentem *pontibus* Helleſpontum, & per montes ipſos navigare affectantem? qualis verò eſt Crœſus? Sed hunc Sardanapalum, Æace, permitte mihi, ut in maxillam percutiam. Æac. Nequaquam. Comminues enim ipſi calvariam, cùm ſit adeò muliebris. Men. Attamen amplexabor illum, utpote planè ſemivirum. Æac. Vis ut tibi ſapientes etiam oſtendam? Men. Etiam per Jovem. Æac. En tibi primus hic eſt Pythagoras. Men. Salve Euphorbe, ſive Apollo, ſive denique quocunque vocari nomine voles. Pyth. Ita ſanè: & tu quoque, Menippe. Men. Annon ampliùs aureum illud tibi eſt femur? Pyth. Non: ſed age cedo, ſiquid edulę habeat hæc tua pera. Men. Fabas, ô bone: quare nihil tibi *in perâ* eſt edule. Pyth. Da modò. *Nam hîc* apud manes alia ſunt dogmata: didici enim

 nihil

nihil hîc fabis & parentum capitibus inter se simile esse. ÆAC. Porrò, hic est Solon Execestidis filius, & Thales ille: & juxta ipsos Pittacus, aliique: suntque, ut vides, omnes septem. MEN. Hi soli ex omnibus, Æace, læti sunt & hilares. Sed hic, qui cinere oppletur, velut subcineritius panis, qui crebris pustulis efflorescit, quisnam est? ÆAC. Empedocles, Menippe, semicoctus ab Ætnâ monte, huc profectus. MEN. O æripes optime, quamobrem teipsum in Crateres Ætnæ conjecisti? EMP. Insania quædam *impulit me*, Menippe. MEN. Minimè per Jovem, sed inanis gloriæ affectatio, & fastus, & multa dementia. Hæc fecerunt, ut quamvis indignus, unà cum crepidis in carbones redigereris. Veruntamen nihil profuit tibi hoc commentum: deprehensus enim es mortuus. Ubi verò locorum est Socrates, Æace? ÆAC. Cum Nestore & Palamede ille plerumque nugatur. MEN. Cuperem tamen ipsum videre, sicubi locorum hîc esset. ÆAC. Vidésne calvum illum? MEN. Calvi sunt omnes: quare omnium hæc nota fuerit. ÆAC. Simum istum dico. MEN. Et hoc similiter *nota omnium fuerit*, nam & simi omnes sunt. SOC. Méne quæris, Menippe? MEN. Etiam, Socrates. SOC. Quo pacto res Athenis se habent? MEN. Multi juniorum se philosophari profitentur: ac habitum certè ipsum, & incessum, si quis aspiciat, summi philosophi *videntur* admodum multi. Cæterùm vidisti, opinor, qualis ad te venerit Aristippus, & Plato ipse: alter quidem olens unguento, alter Siciliæ tyrannis

adulari

adulari doctus. Soc. At de me quid ſentiunt? Men. Beatus homo es, ô Socrates, quod ad res hujuſmodi attinet. Omnes itaque te admirabilem virum fuiſſe exiſtimant, atque hæc omnia cognoviſſe (decet enim, opinor, verum dicere) cùm nihil ſcires. Soc. Et ipſe hæc illis dicebam: ſed eam rem illi ſimulationem eſſe putabant. Men. Sed quinam iſti ſunt circa te? Soc. Charmides, Menippe, & Phædrus, & Cliniæ filius. Men. Euge, Socrates, quoniam & hîc tuam artem exerces, nec formoſos iſtos negligis. Soc. Quid enim aliud ſuavius agerem? Sed ſi videtur, prope nos recumbe. Men. Non, per Jovem: Crœſum enim & Sardanapalum adeo, eorum accola futurus: quippe mihi videor non parùm riſurus, quum plorantes illos audiam. Æac. Ego quoque jam abeo, nequis mortuorum clam nobis aufugiat. Multa autem poſthac videbis, Menippe. Men. Abeas *licet:* etenim hæc ſufficiunt, Æacé.

MENIPPI ET CERBERI.

MENIPPUS.

HEUS, Cerbere, cognatus enim tibi ſum, cùm & ipſe ſim canis: dic mihi per Stygem, qualis eſſet Socrates, cùm ad vos deſcenderet. Veriſimile eſt autem te, Deus cùm ſis, non latrare modò, ſed etiam humano more loqui, quando velis. Cer. *Cùm* procul *adhuc abeſſet,* Menippe, omnino videbatur conſtanti vultu accedere, nullam prorſus formidinem mortis præ ſe ferens, iiſque, qui extra *ſpecûs* fauces

 ſtabant,

ſtabant, hoc ipſum indicandi cupidus. Verùm ſimul atque deſpexit in hiatum, vidítque caliginem hanc, & ego adhuc cunctantem illum aconito ubi momordiſſem, pede correptum detraxi, infantium ritu ejulabat, ſuóſque deplorabat liberos, & in omnem ſpeciem ſeſe convertebat. MEN. Num igitur ille erat ſophiſta, nec verè contemnebat rem? CERB. Non; cæterùm ubi vidit id eſſe neceſſe, audaciam quandam præ ſe ferebat, quaſi verò volens id eſſet paſſurus, quod pati omninò neceſſe erat, quo ſpectatores *ſcilicet eum* mirarentur. Atque in univerſum, de omnibus hujuſmodi viris verè dicere poſſem; ad fauces uſque *ſpecûs*, intrepidi ſunt & fortes; quæ verò intus *fiunt*, accurata *ſunt* indicia, *quales ſint*. MEN. Ego verò, quomodo tibi viſus ſum deſcendiſſe? CER. Unus mortalium, Menippe, *deſcendiſti*, ut tuo genere dignum erat, & prior te Diogenes: ſiquidem nec coacti, nec intruſi intrâſtis: verùm ultronei, ridentes, atque omnibus plorare denunciantes.

CHARONTIS ET MENIPPI.

CHARON.

REDDE naulum, ſcelеſte. MEN. Vociferare ſiquidem hoc tibi jucundum eſt, Charon. CH. Redde, inquam, *id*, cujus gratiâ te trajeci. MEN. Haudquaquam accipere poſſis ab eo qui non habet. CH. An eſt quiſpiam qui ne obolum quidem habeat? MEN. Sitne alius quiſpiam, equidem ignoro: ipſe certè non habeo.

Ch. Atqui præfocabo te per Ditem, scelefte, ni reddas. Men. Et ego, illiso baculo, tibi caput diffindam. Ch. Frustra ergo navigaveris tam longam navigationem. Men. Mercurius, qui me tibi tradidit, tibi pro me reddat. Merc. Bellè mecum agatur per Jovem, si pro mortuis solvere debeam. Ch. Non recedam a te. Men. Hujus igitur gratiâ subductâ navi commorare, quanquam quod non habeo, quînam accipias? Ch. At tu nesciebas ferre te decuisse? Men. Equidem sciebam, verùm non habebam. Quid igitur? ideóne mihi non erat moriendum? Ch. Solus ergo gloriaberis te gratìs navigâsse? Men. Haud gratìs, ô præclare: siquidem sentinam e hausi, & remum arripui, & vectorum omnium unus non ejulavi. Ch. Ista nihil ad naulum: obolum reddas oportet, neque enim fas est secus fieri. Men. Proinde me rursus in vitam revehe. Ch. Bellè dicis, ut plagas scilicet propter id ab Æaco accipiam. Men. Ergo molestus ne sis. Ch. Ostende quid in perâ habeas. Men. Lupina, si velis, & Hecates cœnam. Ch. Unde nobis hunc canem adduxisti, Mercuri? tum qualia garriebat inter navigandum, vectores omnes irridens & dicteriis incessens, solusque cantillans, illis plorantibus! Merc. Num ignoras, Charon, qualem virum transvexeris? planè liberum, cuíque nihil omnino sit curæ. Hic est Menippus. Ch. Atqui si unquam posthac te recepero— Men. Si receperis? ô præclare, bis quidem recipere non possis.

DIOGENIS ET MAUSOLI.

DIOGENES.

HEUS tu Car, quare es insolens? téque dignum censes qui nobis omnibus anteponare? Mau. Primùm regni quidem nomine, ô Sinopensis, quippe qui Cariæ universæ rex fuerim, & Lydiæ gentibus aliquot imperaverim: tum & insulas nonnullas subegerim, & Miletum usque pervenerim, plerísque Ioniæ partibus subjugatis: ad hæc formosus eram ac procerus, & in bello fortis: & quod *omnium est* maximum, quod in Halicarnasso monumentum super me situm habeo singulari magnitudine, quantum nemo alius defunctorum, neque pari pulchritudine elaboratum possidet, viris & equis pulcherrimo ex saxo ad vivam formam absolutissimo artificio expressis: quale ne fanum quidem facilè quis inveniat. Num injuriâ tibi videor has ob res magnificè de me sentire? Diog. Ob imperium, ais, ob formam, & sepulchri molem? Mau. Ob hæc ipsa, profectò. Diog. Atqui, formose Mausole, neque vires illæ nec forma tibi ampliùs adest: siquem itaque arbitrum de formæ præcellentiâ eligamus, dicere non possim, quamobrem cranium tuum meo præferatur: ambo enim calva sunt & nuda, & dentes pariter ostendimus, atque oculis orbamur, & nares simi-redditi sumus. Cæterùm sepulchrum & sumptuosa illa saxa Halicarnasseis forsitan ostentare liceat, & apud hospites gloriari, magnificam quandam sibi esse structuram: sed

ſed quid tu exinde commodi percipias, vir egregie, nullus video, niſi hoc *commodum* dicas, quòd plus oneris atque nos ſuſtineas, ſub tam ingentibus ſaxis preſſus. MAU. Itanè inutilia mihi ſunt illa omnia? planéque pares erunt Mauſolus ac Diogenes? DIOG. Minimè pares, generoſiſſime: minimè, inquam. Nam Mauſolus ingemiſcet, quoties meminerit eorum quæ in terris *poſſidebat*, ob quæ beatum eſſe ſe exiſtimabat: Diogenes verò irridebit ipſum. Atque ille quidem ſepulchrum ſibi Halicarnaſſi ab uxore Artemiſiâ, & ſorore conſtructum memorabit: Diogenes verò, an corpus ſuum ſepulchrum habeat necne, ignorat: neque enim erat id ipſi curæ. Verùm apud viros excellentiſſimos ſui famam reliquit, ut qui vitam exegerit viro dignam, tuo monumento, Carum abjectiſſime, celſiorem, ac tutiore in loco ſubſtructam.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

NIREUS.

ECCE profectò Menippus hic judicabit, uter noſtrûm ſit formoſior. Dic, Menippe, annon tibi videor formâ præſtantior? MEN. At quinam eſtis? priùs enim, opinor, ſcire hoc oportet. NIR. Nireus & Therſites. MEN. Uter Nireus, uter Therſites; nondum enim hoc *ſatis* liquet. TH. Jam unum hoc obtineo, quòd tibi ſim ſimilis, neque tantum me præcellas, quantum te cæcus ille Homerus extulit, omnium formoſiſſimum appellans: verùm ego

fastigiato vertice, & glabro, nihilo te deterior visus sum judici. Tu verò, Menippe, quem ducas pulchriorem, vide. Nir. Nimirum me Aglaiæ & Charopis filium, qui pulcherrimus sub Ilium veni. Men. Atqui non item sub terram, ut puto, pulcherrimus venisti: verùm ossa *tua aliorum ossibus sunt* similia: porrò calvaria hoc solummodò a Thersitæ calvariâ dignosci possit, quòd tua facilè frangi potest; molliculam enim, ac neutiquam virilem, hanc habes. Nir. Attamen Homerum percontare, qualis tum fuerim, cùm inter Græcorum copias militarem. Men. Somnia mihi narras: equidem *novi* quæ video, & nunc habes: cæterùm illa nôrunt, qui id temporis vivebant. Nir. Annon & hîc formosior ego sum, Menippe? Men. Neque tu, neque alius est formosus *hoc in loco:* in Orco enim est æqualitas, similésque sunt omnes. Th. Mihi quidem vel hoc sat est.

MENIPPI ET CHIRONIS.

MENIPPUS.

Audivi, ô Chiron, te, Deus cùm esses, mortem tamen optâsse. Ch. Vera hæc sunt, quæ audivisti, Menippe: & mortuus sum, ut vides, cùm potuerim immortalis esse. Men. At quænam te mortis cupido tenuit, rei vulgo nimirum inamabilis? Ch. Dicam tibi viro non imprudenti. Non erat ampliùs mihi jucundum immortalitate frui. Men. Nonne jucundum erat vivere & lucem tueri? Ch. Non erat, Menippe: jucundum enim *quod vocant*, varium

quid-

quiddam & neutiquam ſimplex eſſe, duco: verùm ego cùm ſemper viverem, iiſdem fruerer, ſole, luce, cibo: tum eædem tempeſtates, & quæcunque *in vitâ* contingunt, ordine ſingula *recurrerent*, quaſi alia aliis ſuccedentia, illis ſatiatus fui. Neque enim voluptas in eodem ſemper *fruendo*, ſed in omnium rerum participatione ſita eſt. MEN. Probè loqueris, Chiron. Verùm quo animo fers ea, quæ apud inferos ſunt, ex quo illa eligens *huc* veniſti? CH. Non injucundo, Menippe: ſiquidem æqualitas res eſt prorſum popularis, nihílque intereſt, utrùm in luce quis agat, an in tenebris: præterea, neque ſitiamus quemadmodum apud ſuperos, neque eſuriamus neceſſe eſt: ſed ejuſmodi rerum omnium indigentiâ vacamus. MEN. Vide, Chiron, ne tibi contradicas, & eodem tibi recidat oratio. CH. Quamobrem iſthuc ais? MEN. Quoniam ſi faſtidio tibi fuerit perpetua ſimilitudo & identitas eorum quæ in vitâ fuerunt, cùm hîc itidem ſimilia ſint omnia, eodem modo tibi parient faſtidium, & quærenda erit tranſlatio quædam etiam hinc in aliam vitam, quod arbitror fieri non poſſe. CH. Quid igitur faciendum, Menippe? MEN. *Illud nimirum*, quod puto, & dicunt, ſapientem acquieſcere, & contentum eſſe rebus præſentibus, nec quicquam eorum intolerabile arbitrari.

DIO-

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

DIOGENES.

OTIUM nunc agimus, Antisthenes, & tu Crates: quare, cur non rectà abimus ad *ipsum Averni* descensum, ambulatum & visum, quales sint, qui descendunt, & quid quisque eorum agat? Ant. Eamus, Diogenes. Etenim spectaculum hoc jucundum fuerit, quosdam eorum lachrymantes videre, quosdam ut dimittantur supplicantes; nonnullos etiam ægrè descendentes, & cervicem impellente Mercurio, reluctantes tamen & resupinos obnitentes, cùm id minimè expediat. Cr. Ego verò etiam exponam vobis, quæ vidi cum huc per viam descenderem. Diog. Expone, Crates; videris enim quædam risu omnino digna dicturos esse. Cr. Alii quidem multi nobiscum descendebant, inter ipsos autem insignes, Ismenodorus ille dives ex nostris, & Arsaces Mediæ præfectus, & Orœtes Armenius. Ismenodorus igitur (occisus enim fuerat a latronibus in Cithærone, quando Eleusinem, ut arbitror, proficiscebatur) & gemebat, & vulnus in manibus habebat; & tenellos liberos, quos reliquerat, identidem vocabat, & seipsum ob audaciam incusabat: qui cùm Cithæronem transiret, ac loca illa circa Eleutheras deserta, bellisque vastata peragraret, duos tantum servos adduxisset; idque cùm phialas quinque aureas, & quatuor cymbia secum haberet. Arsaces autem (senior enim jam erat, & sanè non

non illiberali facie) barbaro more ægrè ferebat atque indignabatur, quòd pedes incederet, sibique equum adduci volebat: Nam & equus unà cum eo mortuus erat, ambobus unâ plagâ transfossis à Thrace quodam scutato, in eo prælio, quod cum rege Cappadocum ad Araxem *fluvium commissum fuerat:* Nam Arsaces longè ante alios, ut ipse narrabat, cum impetu ruens in hostem, ferebatur: Thrax verò subsistens, & scutum subiens, Arsacis hastam excussit: ipse autem, submissâ sarissâ, tum illum tum equum transverberat. Ant. At, Crates, quomodo hoc unâ plagâ fieri potuit? Cr. Facillimè, Antisthenes. Hic enim viginticubitalem contum prætendens, infesto cursu *in eum* ferebatur: Thrax verò, ubi peltâ *objectâ* plagam excussit, ipsumque cuspis præteriit, in genu procumbens, impetu sarissâ excipit, ac equum sub pectore vulnerat, qui præ furore ac vehementiâ seipsum transadegit; transfoditur autem & Arsaces per inguen penitus usque ad nates. Vides quale hoc fuerit? non viri, sed potiùs equi opus. Veruntamen indignabatur ille, quòd non ampliore quàm alii honore haberetur: volebátque eques *huc* descendere. Orœtes autem privatus *quispiam erat,* pedibus admodum mollis, neque humi stare, nedum incedere poterat: Medis autem omnibus hoc prorsum accidit, ut postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas gradiuntur, summis pedum digitis ægrè incedant. Quamobrem cùm humi spontè prostratus jaceret, neque ullo pacto resurgere vellet, optimus

mus Mercurius sublatum ipsum ad cymbam usque portavit: ego verò ridebam. Ant. Ego verò quum *huc* descendebam, non me cæteris admiscui, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, locum præoccupavi, quo commodiùs navigarem. Inter navigandum autem illi quidem flebant & nauseabant, ego verò inter ipsos *sedens* valdè oblectabar. Diog. Tu quidem Crates, & tu Antisthenes, in hujusmodi comites incidistis; mecum autem Blepsias ille fœnerator ex Piræeo, & Lampis Acharnan mercenariorum militum ductor, & dives ille Corinthius Damis, simul descendebant. *Quorum*; Damis a filio veneno interemptus fuerat: Lampis, ob Myrtii meretricis amorem, seipsum jugulârat; Blepsias autem fame miser contabuisse dicebatur: & hoc manifestabat apparendo supra modum pallidus, & exquisitissimè tenuis. Ego verò, quanquam id nôram, interrogabam tamen quo pacto *quisque* mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, non injusta, inquam, ab illo passus es, qui cùm talenta mille haberes coacervata, atque ipse in deliciis viveres annos nonaginta natus, juveni illi, octodecim annos nato, quatuor *tantùm* obolos suppeditabas. Tu verò, Acharnan, (gemebat enim & ille, ac devovebat Myrtium) quid amorem incusas, non autem teipsum? qui hostes quidem nunquam perhorrueris, sed te ultrò periculis offerendo, ante alios in prælium descenderis: a puellâ verò vulgari illâ, fictisque lachrymis ac suspiriis, generosus ille, tu captus fueris. Nam Blepsias prior ipse se accusavit

multæ

multæ dementiæ, quod pecuniam hæredibus nullâ necessitudine sibi conjunctis custodiret, stolidus ille ratus, se perpetuò victurum esse. Cæterùm mihi non vulgarem voluptatem præbuerunt isti tunc temporis gemendo. Sed jam ad fauces sumus. Aspicere nos oportet, & e longinquo contemplari advenientes. Papæ! multi certè & varii, omnesque lachrymantes, præter puerulos istos, & infantes. Sed & senio confecti lugent; quid illud est? num aliquo vitæ philtro tenentur? hunc igitur decrepitum interrogare lubet. Quid ploras tu, tam provectâ ætate mortuus? quid indignaris, optime, idque cum senex adveneris? an rex eras? PAUP. Haudquaquam. DIOG. An verò satrapa? PAUP. Neque illud. DIOG. An igitur dives fuisti; ideòque dolet tibi, relictis multis deliciis, obiisse? PAUP. Nihil tale: sed annos circiter nonaginta natus fui; victum autem tenuem ex arundine & lineâ accepi, summopere egenus, & liberis carens, præterea claudus, hebetíque visu. DIOG. Et vivere cupiebas, talis cùm esses? PAUP. Etiam. Dulcis enim erat lux, mori autem, grave & horrendum. DIOG. Deliras, ô senex, & te adversùs necessitatem juveniliter geris: idque, cùm huic portitori sis coævus. Quid igitur ampliùs de juvenibus dicat aliquis, cùm id ætatis homines vitæ sint cupidi? quos mortem sectari decebat, tanquam eorum quæ in senectute sunt malorum remedium. Sed abeamus, nequis & nos suspicetur fugam moliri, quum *nos hîc* circa fauces versari viderit.

AJACIS

AJACIS ET AGAMEMNONIS.

AGAMEMNON.

SI tu insaniens, Ajax, teipsum interfecisti, nosque omnes occisurus eras, quid Ulyssem accusas? ac paulò antè nec ipsum aspexisti, cum venisset vatem consultum; nec virum commilitonem ac socium dignatus es alloqui; sed superbè admodum, grandíque incedens gressu, præteriisti. AJ. Meritò, Agamemnon. Ille enim mihi furoris hujus autor extitit, ut qui solus mecum de armis judicio contenderit. AG. Volebasne verò adversario carere, & omnes sine pulvere superare? AJ. Etiam, in re hujusmodi: Nam ea armatura, cognationis quodam jure, ad me pertinebat, cùm patruelis esset. Vosque reliqui, quanquam illo multo præstantiores eratis, certamen detrectâstis, & præmium mihi concessistis. At hic Laërtæ filius, quem ego sæpe servavi, quum a Phrygibus concidi periclitaretur, se præstantiorem esse existimabat, & habendis armis magis idoneum. AG. Accusa igitur Thetin, ô generose, quæ, cum tibi armorum hæreditatem, utpote cognato, tradere debuisset, in medium allata illa posuit. AJ. Minimè: sed Ulyssem, ut qui solus vendicaverit. AG. Ignoscendum, Ajax, si, homo cùm esset, appetivit gloriam, rem dulcissimam, cujus gratiâ quilibet etiam nostrûm obire pericula sustinet, quandoquidem & te vicit, idque apud Trojanos judices. AG. Novi ego quæ me damnârit, sed fas non est

de Diis quicquam dicere. Ulyssem igitur non possum non odisse, Agamemnon, non si mihi ipsa Minerva hoc imperet.

MINOIS ET SOSTRATI.

MINOS.

HIC quidem prædo Sostratus in Pyriphlegethontem immittatur: hic autem sacrilegus a Chimærâ discerpatur: tyrannus verò iste, Mercuri, juxta Tityum extensus, a vulturibus & ipse hepar arrodatur: at vos boni in Elysium campum celeriter abite, & beatorum insulas habitate, propterea quòd justè in vitâ fecistis. SOST. Audi, ô Minos, num tibi justa dicere videar. MIN. An ego denuò nunc audiam? annon convictus es, Sostrate, & malus esse, & tam multos occidisse? SOST. Convictus quidem sum: sed vide an justo afficiar supplicio. MIN. Ita sanè: siquidem justum est meritum supplicium pendere. SOST. Attamen responde mihi, Minos: breve enim quiddam interrogabo te. MIN. Dic, dummodo non prolixè, ut & alios jam dijudicare possimus. SOST. Quæcunque in vitâ egi, utrùm volens egi, an verò a Parcâ mihi fuêre destinata? MIN. A Parcâ, scilicet. SOST. Nonne & boni omnes, & nos qui mali videmur, hæc illi subservientes agimus? MIN. Ita profectò Clothoni illi *obsequentes*, quæ unicuique, cùm primùm natus est, agenda injungit. SOST. Si quis igitur ab alio coactus quempiam occideret, cùm ei nequeat contradicere, vi compulsus, verbi gra-

tiâ,

tiâ, quum carnifex aut satelles, ille quidem judici, hic tyranno morem gerens, quemnam cædis istius reum ages? Min. Liquet *reum agendum* judicem, aut tyrannum: siquidem neque ipsum gladium *accusare possumus:* subservit enim hic, tanquam instrumentum quoddam, ad illius *explendum* animum, qui primò causam hanc præbuit. Sost. Benefacis, Minos, quòd huic exemplo *a me prolato* etiam corollarium addas. Siquis autem ab hero missus, aurum vel argentum afferat, utri apponenda est gratia, uter benefactor adscribendus? Min. Is qui misit, Sostrate; minister enim *tantùm* fuit, qui attulit. Sost. Vides igitur quàm injusta facias, dum nos supplicio afficis, qui ministri tantùm fuimus eorum quæ Clotho *nobis* imperavit: & dum hos honore prosequeris, qui aliena bona *solùm* administrârunt? nemo enim dicere poterit, possibile esse iis contradicere, quæ cum omni necessitate imperata fuere. Min. Multa, Sostrate, & alia videas licet, minimè secundum rationem fieri, si diligenter expendas. Veruntamen tu ex hâc quæstione hoc boni consequêris, quòd non prædo solùm, sed etiam sophista quidem, esse videaris. Solve ipsum, Mercuri, nec puniatur ampliùs: cæterùm vide ne & cæteros manes similia interrogare doceas.

MENIP-

MENIPPUS, SEU NECYOMANTIA.

MENIPPUS, PHILONIDES.

MENIPPUS.

SALVE atrium, domúſque veſtibulum meæ. Quàm lubens te aſpicio luci redditus! PH. Nonne hic Menippus eſt Canis ille? non hercle alius, niſi perperam video omnes Menippos. At quid ſibi vult habitûs iſtius inſolentia, pileus, lyra, & leonis exuviæ? eum tamen adeundum eſt. Salve, Menippe, unde nobis advenisti? jamdiu enim in urbe viſus non es. MEN. Venio defunctorum latebrâ & caliginis portis relictis, ubi Pluto a Diis ſeorſim habitat. PH. Hercle, num Menippus nobis clam mortuus eſt, revixítque denuo! MEN. Non: ſed adhuc ſpirantem Orcus me recepit. PH. Quænam cauſa *fuit* tibi novæ hujus & incredibilis peregrinationis? MEN. Juventus me impulit, & major animi audacia (*ſcilicet æquo, vel quàm pro juventute*). PH. Deſine, ô beate, tragicum loqui, & ab iambis deſcendens, ſic ſimpliciter eloquere. Quænam hæc veſtis? quid tibi inferno itinere fuit opus? alioqui neque jucunda, neque delectabilis eſt via. MEN. Neceſſitas, amice, ad Orcum me demiſit, Thebani Tireſiæ manes conſulendi causâ. PH. Heus tu deliras: alioqui non ita conſarcinatus verſibus apud amicos caneres. MEN. Ne mireris, amice: recens enim cum Euripide atque Homero verſatus, neſcio quomodo verſibus impletus ſum, & ſpontanea mihi carmina in os veniunt. Verùm dic mihi, ut ſe res in ter-

ris habent, & quidnam in urbe agunt? Ph. Nihil novi: ſed ut priùs *actitabant*, rapiunt, pejerant, in tabulas ſcribunt pecunias fœnori datas, fœnerantur. Men. O miſeri, atque infelices! Neſciunt enim qualia nuper apud inferos rata habita fuerint, & qualia decreta contra divites ſuffragio facta, quæ per Cerberum fieri non poteſt, ut illi ſubterfugiant. Ph. Quid ais? novi-ne aliquid apud inferos decretum eſt de iis qui hîc *vivunt?* Men. Per Jovem, & quidem multa: ſed ea non licet apud omnes efferre, neque arcana revelare, nequis fortè nos apud Rhadamanthum impietatis accuſet. Ph. Nequaquam, Menippe, per Jovem: ne amico ſermonem hunc invideas. Etenim apud hominem tacendi gnarum, quinetiam ſacris initiatum, ediſſeres. Men. Grave profectò mihi mandas mandatum, & neutiquam tutum: verùm tui utique gratiâ eſt audendum. Ergo decretum eſt divites iſtos, & pecunioſos, qui aurum ſicut Danaën incluſum cuſtodiunt—Ph. Ne priùs, ô bone, quæ decreta ſunt, dixeris, quàm ea percurreris quæ ex te libentiſſimè audirem: quæ *videlicet* deſcensûs cauſa tibi fuerit, quis itineris dux, atque ordine deinceps quæ apud ipſos & videris, & audiveris: veriſimile enim eſt te, cùm eximiarum rerum ſtudio tenearis, eorum quæ viſu vel auditu digna ſunt nihil prætermiſiſſe. Men. Parendum etiam in his tibi eſt: quid enim facias, cum vim inferat amicus? quare primùm tibi ſententiam meam expediam, & quæ res me ad hunc deſcenſum impulerit. Ego cùm adhuc puer eſſem, & audirem Homerum atque Heſiodum

narrantes

narrantes bella & ſeditiones, non ſemideorum modò, ſed ipſorum etiam Deorùm, præterea eorundem adulteria, violentias, rapinas, ſupplicia, patrum expulſiones, fratrum & ſororum nuptias, hæc omnia præclara ducebam, nec obiter ad ea perpetranda movebar. Poſtquam vero cœpi viris annumerari, hîc contrà leges audivi contraria poetis jubentes, nec adulteria committere, nec ſeditiones movere, nec rapinas exercere. In magnâ igitur dubitatione conſtituebar, neſcius quo pacto me gererem. Neque enim Deos unquam putavi adulteria perpetrâſſe, & ſeditiones inter ſe exercuiſſe, niſi de his tanquam bonis judicâſſent; nec legumlatores his contraria juſſiſſe, niſi *id* conducere exiſtimâſſent. Quoniam igitur in dubio eram, viſum eſt mihi hos adire qui philoſophi vocantur, hiſque in manus me dedere, & rogare ut me quâ vellent in re uterentur, vitæque viam aliquam ſimplicem & certam commonſtrarent. Hæc igitur mecum reputans ad eos ivi; imprudens verò me ex fumo in ipſum, ut aiunt, ignem conjeci. Apud illos enim præcipuè ignorantiam majorémque perplexitatem obſervando repperi: adeò ut auream privatorum vitam eſſe ilico mihi indicârint. Alius nimirum uni me voluptati operam dare, & hoc ſolum omni modo perſequi juſſit, hoc enim eſſe felicitatem *dixit*. Rurſum alius omnino labori-incumbere, corpúſque ſordido ſqualidóque cultu ſubigere, omnibus moroſum me præbentem, & probris inſectantem, continuò recitans celebria illa Heſiodi de virtute carmina, & ſudorem, & aſcenſum in montis verti-

cem. Alius pecunias contemnere, earúmque possessionem indifferentem putare jubebat: alius contrà bonas esse ipsas etiam divitias pronunciabat. De mundo verò quid oportet dicere? qui ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quandam pugnantium invicem nominum turbam in diem audiebam: & quod omnium eorum, quæ mihi erant gravia, absurdissimum fuit, de maximè contrariis cùm unusquisque diceret, vincentes & probabiles admodum rationes afferebat, ut nec ei qui calidum, nec ei qui frigidum idem esse contenderet, contradicere potuerim, idque cùm probè scirem idem eodem tempore calidum & frigidum esse non posse. Prorsum igitur tale quid accidebat mihi, quale his qui dormitant, scilicet ut modò annuerem, modò verò abnuerem: præterea hoc illis longè erat absurdius; observando enim inveni hos ipsos studiosè sectari ea, quæ ipsorum verbis quam maximè contraria essent. Nam eos, qui *me* pecuniam suaserunt contemnere, videbam ei tenaciter adhærentes, de fœnore litigantes, pro mercede docentes, omnia denique ejus gratiâ tolerantes: eos verò, qui gloriam rejecerunt, illius gratiâ omnia studiosè sectantes; omnesque ferè voluptatem *palam* accusantes, privatim verò ex eâ solâ pendentes. Ergo & hâc spe frustratus adhuc magis indignabar; tacitè tamen meipsum consolans, quòd cum multis & sapientibus & ob prudentiam non parùm celebratis & insipiens essem, & veri adhuc ignarus oberrarem. Tandem mihi horum causâ

aliquando

aliquando pervigilanti visum est ire Babylonem, & a quodam mago ex Zoroastri discipulis & successoribus opem implorare. Audieram siquidem ipsos carminibus & expiationibus quibusdam inferorum portas aperire, & quem voluerint tutò illuc deducere, & iterum postea reducere. Optimum ergo fore existimabam, descensu ab horum quopiam impetrato, Tiresiam Bœotium adire, & ab eo perdiscere, tanquam a vate & sapiente, quænam sit optima vita, & quam aliquis rectè sapiens eligeret. Itaque quantâ poteram celeritate exiliens Babylonem rectà contendi. Quo cùm pervenissem, versor cum quodam ex Chaldæis, sapiente viro, artem divino, comam cano, barbam admodum venerabilem demissam habente: nomen autem erat illi Mithrobarzanes. Orans igitur obsecránsque vix ab eo consecutus sum, ut quâ tandem mercede vellet, mihi dux esset viæ. Tum vir ille me susceptum, primùm quidem dies novem & viginti cum lunâ simul incipiens abluit, ad Euphratem deducens, manè orientem versus solem, longum quendam sermonem mussitans, quem non probè exaudiebam. Nam, velut inepti præcones in certaminibus volubile quiddam & incertum proferebat: cæterùm visus est dæmonas quosdam invocare. Post illam igitur incantationem, cùm in meam faciem ter inspuisset, denuo redivit, obviorum nullum intuens. Cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulsum, & Choaspis aqua; lectus verò in herbâ sub dio. At postquam hoc vitæ instituto satis me

præparâſſet, mediâ circiter noćte ad Tigridem fluvium me deductum & purgavit, & abſterſit, facéque ac ſcillâ, aliiſque pluribus, magicum illud carmen ſimul ſubmurmurans, luſtravit. Deinde cùm me jam totum incantâſſet, & circumiviſſet, ne à ſpectris læderer, domum reducit, ita ut eram, retrogredientem: reliquâ verò nocte navigationi nos paravimus. Ille igitur magicam quandam veſtem induit, Medicæ multùm ſimilem: me verò his, pileo ſcilicet, leonis exuviis, lyráque inſuper ornavit. Præterea juſſit ut ſiquis nomen me rogaret, Menippum quidem ne dicerem, ſed Herculem, Ulyſſem, aut Orpheum. PH. Quid ita, ô Menippe? neque enim habitûs neque nominum cauſam intelligo. MEN. Atqui perſpicuum quidem illud eſt, ac neutiquam arcanum: cum enim hi ante nos vivi ad inferos deſcendiſſent, exiſtimavit, ſi me illis aſſimilaret, fore ut faciliùs Æaci cuſtodias fallerem, & ſine impedimento tranſirem, utpote notior, cùm tragicè admodum deductus eſſem propter habitum. Jam igitur illuceſcebat dies, quum nos ad fluvium deſcendentes, in ſolvendo e portu occupati eramus. Erant autem ab ipſo parata cymba, & victimæ, & mulſum: & alia, quotquot ad ſacrificia erant utilia. Tum impoſitis omnibus quæ parata erant, nos quoque ſic ingredimur triſtes & humidas lachrymas effundentes. Atque aliquantisper quidem in fluvio ſublabebamur: deinde in paludem navigamus, ac lacum, in quem Euphrates conditur. Ubi autem & illum tranſmiſimus, in deſertam, ſylvoſam & opacam

quandam

quandam regionem devenimus: in quam ubi descendimus (præibat verò Mithrobarzanes) foveam effodimus, & oves jugulavimus, & sanguinem circa foveam aspersimus. At magnus interim facem accensam tenens, voce non amplius summissâ, sed quàm poterat maximâ vociferans, dæmonas simul omnes invocabat, Pœnas, Erinnyas, Hecaten nocturnam, horribilémque Proserpinam, commixtis unà barbaricis quibusdam ignotis & polysyllabis nominibus. Statim ergo tremere omnia, solumque ex incantatione diffindi, ac Cerberi latratus procul audiri: jámque res planè tristis ac mœsta erat. Timuit verò subtus rex mortuorum Pluto. Jam enim *inferorum* pleraque patebant, lacus Pyriphlegethon, & Plutonis regia. Cúmque per hiatum descendissemus, Rhadamanthum præ metu propemodum mortuum reperimus: at Cerberus quidem latravit, & in furorem versus est; statim autem me lyram pulsante, melodiâ ilico sopitus est. Postquam verò ad lacum venimus, parùm abfuit quin non trajiceremus. Jam enim onustum erat, & ejulatu plenum navigium: omnes verò saucii navigabant, hic crus, ille caput, alius aliud aliquid membrum contritum habens, adeò ut ex bello quodam adesse mihi viderentur. At optimus Charon ut pellem leoninam vidit, arbitratus me Herculem esse, recepit, libénsque transvexit, quinetiam egressis viam commonstravit. Tum quoniam in tenebris eramus, præibat Mithrobarzanes, ego autem ponè ipsi adhærens sequebar, donec in pratum *quoddam*

maximum, & asphodelo consitum pervenimus: ibi nos stridulæ mortuorum umbræ circumvolitabant. Paululum verò progressi ad Minois tribunal *tandem* accessimus. Hic autem in sublimi quodam solio sedebat: adstabant autem illi Pœnæ, infesti dæmones, Erinnyes. Ex alterâ verò parte adducebantur ordine multi longâ catenâ vincti; dicebantur autem esse adulteri, lenones, publicani, adulatores, sycophantæ, atque istiusmodi turba quidvis in vitâ turbantium. Seorsum autem divites ac fœneratores accedebant, pallidi, ventriosi, & podagrici, collariam singuli corvúmque duorum talentorum pondo impositum habentes. Nos igitur astantes, & quæ fierent conspeximus; & quæ ad defensionem dicerentur audivimus; accusabant autem eos novi quidam atque admirabiles oratores. Ph. Quinam hi sunt per Jovem? absit enim ut graveris etiam hoc dicere. Men. Nosti-ne umbras istas, quæ in sole a corporibus efficiuntur? Ph. Omnino sanè. Men. Hæ igitur nos, cum mortui sumus, accusant, contra nos testimonium dicunt, & eorum, quæ in vitâ peccavimus, arguunt, atque ipsarum nonnullæ fide admodum dignæ videntur, utpote quæ nobiscum semper versarentur, nostrisque a corporibus nunquam abscederent. Itaque Minos diligentur examinans, quemlibet in sedes impiorum relegavit, pro merito ausorum pœnas subiturum: eósque maximè increpabat, qui divitiis & dignitatibus superbiverant, & tantùm non adorari expectârant, brevem eorum superbiam, fastúmque detestatus: & quòd non me-

minissent se mortales fuisse, & mortalia bona consecutos. At nunc isti splendidis illis omnibus spoliati, divitiis inquam, genere, imperiis, nudi, demissóque vultu adstabant, tanquam somnium quoddam eam, quæ apud nos est, felicitatem in memoriam revocantes; adeò ut ego hæc videns summopere gauderem. Et si quem ipsorum nossem, tacitè ad ipsum accedens, qualis in vitâ fuerat submonui, quantúmque tunc turgeret, quum multi manè ad fores aderant egressum ejus expectantes, pulsi *interim* exclusíque a famulis. At ipse vix tandem illis exoriens, purpureus, aut aureus, aut versicolor, felices & beatos salutantes se facturum putabat, si pectus dextram-ve porrigens daret osculandam. Illi verò audientes ista molestè ferebant. A Minoe verò una quidem ad gratiam judicata fuit lis. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum multis atrocibus *criminibus* a Dione accusatum, & Stoicorum testimonio convictum, Aristippus Cyrenæus interveniens (honore autem illum prosequuntur, plurimùmque apud inferos valet) propemodum Chimeræ alligatum, a pœnâ liberavit, asserens illum multos eruditos pecuniâ adjuvisse. Tum nos a judiciali foro digressi ad supplicii locum pervenimus. Ibi, ô amice, multa erant auditu, visúque miserabilia. Nam & flagrorum strepitus simul audiebatur, & ejulatus eorum qui in igne torrebantur, & tormenta, & catastæ, & rotæ: Chimæra lacerabat, Cerberus dilaniabat; simúlque puniebantur omnes, reges, servi, satrapæ, pauperes, divites, mendici; & eorum, que ausi fuerant,

fuerant, omnes pœnitebat. Nonnullos autem ipſorum conſpicati agnovimus, quotquot *ſcilicet in eorum numero* erant, qui nuper mortui fuerant. Illi verò ſe occulebant, & avertebant; quòd ſi aliquando reſpiceret, id ſerviliter admodum & adulatoriè *faciebant:* idque cùm eſſent in vitâ quàm moleſti putas, & faſtuoſi! at pauperibus dimidium malorum remittebatur; & ubi interquieviſſent, rurſum puniebantur. Quin & illa quoque fabuloſa vidi, Ixionem & Siſyphum, & Phrygem Tantalum malè affectum, & terrâ genitum Tityum: quantus hercle erat! *integrum* enim agri locum ſtratus occupabat. Præteritis etiam hiſce, campum Acheruſium ingredimur; ibique cum ſemideos, tum heroinas, aliamque ſimul mortuorum turbam ſecundùm gentes tribúſque degentem invenimus: alios quidem vetulos ac marcidos, utque dicit Homerus, evanidos: alios verò juvenes, & integros, & maximè quidem Ægyptios, propter diuturnam conditura efficaciam. Verùm quemlibet dignoſcere nequaquam erat facile, omnes enim oſſibus nudatis ſunt reverà ſibi invicem ſimiles: cæterùm ægrè diúque contemplando ipſos cognoſcebamus; jacebant enim alii ſuper alios obſcuri atque ignobiles, nihilque ampliùs eorum, quæ apud nos ſunt pulchra, conſervantes. Cùm igitur multa exiccata cadavera eodem in loco jacerent, & omnia inter ſe ſimilia eſſent, horrendum & per vacuos oculorum orbes intuentia, dentéſque nudos oſtendentia, animi pendebam quonam *ſigno* Therſitem a formoſo illo Nireo

Nireo discernerem, aut mèndicum Irum a rege Phæacum, aut ab Agamemnone Pyrrhiam coquum: nihil enim veterum indiciorum ipsis permanebat, sed similia erunt ossa obscura, & nullum-nomen-inscriptum-habentia, & quæ a nullo ampliùs discerni possent. Hæc igitur spectanti mihi hominum vita longæ cuipiam pompæ persimilis esse videbatur, sumptus autem suppeditare, & ordinare singula Fortuna, iisque qui pompam agunt diversos variósque habitus aptare. Alium siquidem Fortuna diligens regiis ornat insignibus, impositâ tiarâ, additis satellitibus, & capite diademate revincto. Alium verò servi habitu amicit: hunc autem *ita, ut* pulcher sit, adornat, illum deformem & ridiculum efficit; spectaculum enim puto omnigenum esse oportere. Quin habitus quorundam sæpe in mediâ etiam pompâ demutat, non sinens eos ad pompæ finem progredi in ordine illo, quo dispositi fuerant: sed ornatu commutato Crœsum quidem cogit famuli captivique vestes assumere: Mæandrium autem, olim inter famulos incedentem, Polycratis tyrannide vicissim vestit; eóque cultu aliquantisper uti sinit. Verùm ubi pompæ tempus præteriit, tum quisque apparatum reddens, & amictum cum corpore exuens, qualis erat antè, efficitur, nihil a vicino differens. At nonnulli præ inscitiâ, quum instans fortuna ornatum repetit, ægrè ferunt atque indignantur, tanquam propriis quibusdam privati, non autem ea reddentes, quibus ad exiguum tempus utebatur. Quinetiam ex iis, qui in scenam pro-

deunt, te ſæpe vidiſſe exiſtimo hiſtriones iſtos tragicos, qui ſecundùm neceſſitatem dramatum modò Creontes, modò Priami fiunt, & Agamemnones. Et ut idem, ſi ſors tulerit, paulò antè graviter admodum Cecropis aut Erechthei formam imitatus, paulò poſt ſervus a Poetâ juſſus progreditur. Cúmque jam fabula finem habuerit, ipſorum unuſquiſque veſtem illam auro diſtinctam exuens, perſonam deponens, & ex cothurnis deſcendens, pauper & humilis obambulat; nec ampliùs Agamemnon Atrei filius, nec Creon Menœcei filius, ſed Polus Chariclei Sunienſis, aut Satyrus Marathonius Theogitonis filius nominatur. Sic ſe hominum res habent, ut mihi tum ſpectanti viſum eſt. PH. Dic, Menippe, iſti qui hæc ſumptuoſa excelſáque ſepulchra habent in terris, & columnas, & imagines, & titulos, nihilóne apud illos plebeiis defunctis ſunt honoratiores? MEN. Heus tu nugaris: ſi enim Mauſolum ipſum vidiſſes, (Carem illum dico ſepulchro percelebrem) probè ſcio, ridere nunquam deſiiſſes: tam abjectè in occulto loco proſtratus eſt, in reliquâ mortuorum turbâ deliteſcens: tantum fructûs, ut mihi quidem videbatur, ex illo monumento percipiens, in quantum tam grave pondus ſibi impoſitum habens gravabatur. Poſtquam enim, ô amice, Æacus unicuique locum demenſus eſt (dat autem cui maximum, non plus quàm pedem) neceſſe eſt eo contentum jacere, ad menſuram *loci* contractum. Riſiſſes autem, opinor, multo magis, ſi vidiſſes eos, qui apud nos reges fuerunt & ſatrapæ, apud eos mendi-

mendicantes, & propter inopiam vel salsamenta vendentes, vel prima elementa docentes, & a quolibet contumeliis affectos, atque in maxillam cæsos, tanquam vilissima mancipia. Ego quidem Philippum Macedonum conspicatus, ne continere quidem meipsum potui; ostensus enim est mihi calceos attritos in angulo quodam mercede resarciens. Quin & multos alios videre erat in triviis mendicantes, Xerxas aio, & Darios, & Polycratas. Ph. Absurda de regibus ac ferè incredibilia narras. Quid autem Socrates faciebat, & Diogenes, & si quis est sapientium alius? Men. Socrates quidem etiam ibi omnes redarguens obambulat: versantur autem cum illo Palamedes, Ulysses, & Nestor, & si quis alius defunctorum est garrulus: quinetiam adhuc ipsi inflata sunt & tumida crura ex veneni haustu. At optimus Diogenes habitat prope Assyrium Sardanapulum, & Midam Phrygem, & alios quosdam sumptuosos, quos quum ejulantes audit, veterémque fortunam recensentes, & ridet, & delectatur: & sæpe supinus jacens, asperâ admodum & immani voce cantat, ejulatus illorum obscurans, adeo ut viri illi contristentur, cúmque Diogenem ferre non possint, de mutandâ sede deliberent. Ph. Hæc quidem satis. Cæterùm quodnam illud decretum est, quod initio dixeras contra divites esse sancitum? Men. Bene certè admones. Nescio enim quo pacto, cùm hâc de re dicere proposuissem, ab *instituto* sermone procul aberravi. Dum igitur apud eos commorabar, magistratus concionem indixerunt iis

iis de rebus quæ in commune conducerent. Cùm ergo multos concurrere viderem, meipſum mortuis immiſcens ſtatim & ego unus eram eorum qui in concione aderant. Decreta igitur erant & alia, poſtremò verò id quod ad divites attinet. Poſtquam enim iis objecta fuiſſent multa crimina, eáque atrocia, violentia, ſuperbia, faſtus, injuria, ſurgens tandem ex populi primoribus quidam, hujuſmodi decretum legit.

DECRETUM.

QUANDOQUIDEM iniqua multa divites in vitâ perpetrant, rapientes, ac vim inferentes, omníque modo pauperes deſpicientes, Curiæ populóque viſum eſt, ut quum obierint, eorum quidem corpora, ut & aliorum ſceleratorum, puniantur; animæ verò ſurſum in vitam remiſſæ, in aſinos divertant, donec in tali ſtatu quinque & viginti myriadas annorum tranſegerint, aſini ex aſinis nati, onera ferentes, & a pauperibus agitati: dein ut liceat illis vitâ excedere. Hujus ſententiæ autor fuit Cranion, Sceletionis F. Necyenſis, ex tribu Alibantiade. Hoc Decreto lecto, approbârunt *id* Magiſtratus, confirmavit plebs, adfremuit Proſerpina, allatravit Cerberus, ſic enim rata fiunt & authentica, quæ ibi leguntur *decreta*. Et hæc quidem ſunt quæ in concione gerebantur. Ego verò Tireſiam, cujus gratiâ veneram, adii, & cùm omnia narraveram, ipſum ſupplicavi ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret: hic verò ſubridens (eſt autem vetulus quiſpiam cæcus, pallidus,

pallidus, voce gracili) ô fili, inquit, tuæ perplexitas causam scio a sapientibus istis profectam, non eadem secum sentientibus. Verùm haud fas est id tibi dicere: nam a Rhadamantho interdictum est. Nequaquam, inquam, ô patercule: sed dic quæso, & ne sinas me in vitâ te cæciorem oberrare. Is igitur abducto mihi, & procul ab aliis abstracto, leniter ad aurem inclinans, optima, inquit, & sapientissima est privatorum vita. Quare ab hâc stultitiâ desistens de rebus sublimibus loquendi, & fines & principia speculandi, & vafros hosce syllogismos despuens, atque id genus *omnia* nugas ducens, hoc solum omnino persequere, quomodo res præsentes bene disponens, vitam decurras, ridens plerumque, & de re nullâ sollicitus. Sic locutus iterum in asphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (etenim jam vesper erat) age, inquam, ô Mithrobarzanes, quid cunctamur, nec rursus ad vitam hinc abimus? ille verò ad hæc, Confide, inquit, ô Menippe, ostendam tibi semitam, quâ celeriter nullóque negotio progrediemur. Cùm autem me in regionem aliâ obscuriorem abduxisset, manu procul ostendens subobscurum & tenue lumen, tanquam per rimam influens, illud, inquit, est Trophonii templum, & inde *ad inferos* descendunt qui ex Bœotiâ *veniunt*. Hâc igitur ascende, & in Græciâ statim eris. Ego igitur hoc sermone gavisus, salutato Mago, ægrè admodum per fauces subrepens, nescio quo pacto in Lebadiam perveni.

CHARON, SIVE CONTEMPLANTES.

CHARON, MERCURIUS, &c.

QUID rides, Charon? aut cur deserto navigio huc in lucem ascendisti, iis, quæ apud superos fiunt, interesse non multum assuetus? CH. Optavi, Mercuri, videre qualia sint ea, quæ in vita *reperiuntur*, quídque homines in eâ faciant: & quibus bonis privati plorent omnes, qui ad nos descendunt. Neque enim ex ipsis quisquam citra lachrymas trajecit. Petens igitur & ipse a Plutone, sicut Thessalus ille Juvenis, ut unum Diem navem deserere me permitteret, in lucem ascendi, ac mihi videor in te opportunè incidisse. Nam me sat scio, simul obambulans circunduces, & singula, ut qui nôris omnia, ostendes. MERC. Non vacat, ô portitor. Nam Jovi summo operam navatum in negotio, quod ad homines pertinet, abeo; ille verò est ad iram præceps, & vereor ne me, si cuncter, caligini addictum vestrum sinat esse totum: vel, quod nuper Vulcano fecit, & me pede correptum e sacro dejiciat limine, quò & ipse pocillatoris munere fungens, claudicando risum præbeam. CH. Me ergo sines in terrâ temere errare, præsertim cum sis amicus, & navigationis socius, & mecum simul internuncius? porrò conveniret, Maiæ fili, illorum te meminisse, quòd te vel sentinam exhaurire, vel remigem agere nunquam jusserim. Sed tu interim, quanquam tam robustos habeas humeros, in

in foris porrectus stertis, aut siquem garrulum defunctum offenderis, cum eo toto navigationis tempore confabularis. Ego verò, quanquam senex, duos remos trahens solus remigo. At te per patrem *obsecro*, charissime Mercuriole, ne me deseras, sed circunducas per omnia quæ in vitâ sunt, ut aliquid conspicatus redeam. Nam si tu me reliqueris, nihil a cæcis differam. Ut enim illi in tenebris titubant & labuntur, sic etiam ego contrà ad lucem cæcutio. Quin tu, ô Cyllenie, mihi in perpetuum memori futuro gratiam hanc impertire. MERC. Res hæc profectò mihi causa verberum erit. Video enim jam circunductionis hujus mercedem non sine pugnorum ictibus omnino nobis futuram: attamen obsequendum est. Quid enim facias, cùm amicus urget? omnia quidem te sigillatim, & ad amussim videre impossibile est, ô portitor: nam hoc multorum annorum foret negotium. Deinde me, ut qui aufugissem, per præconem a Jove publicari oporteret; tibi verò impedimento esset, quo minùs mortis munia peragere posses, adeò ut Plutonis etiam imperio damnum inferres, mortuos longo tempore non deducendo: publicanus quoque Æacus succenseret, quod ne obolum quidem lucrifaceret. Sed jam hoc est dispiciendum, quo pacto præcipua eorum, quæ *ibi* facta sunt, videre queas. CH. Quod optimum *factu fuerit*, Mercuri, ipse videris: ego verò, cùm sim peregrinus, nihil eorum novi, quæ in terrâ geruntur. MERC. In summâ, Charon, excelso quodam loco nobis opus est, ut ex

illo omnia videas. Tu verò si posses in cœlum ascendere, non laboratem: ex speculâ enim accuratè omnia despectares. Sed cùm nefas sit te, qui cùm manibus semper versatis, regiam Jovis conscendere, jam fuerit tempus excelsum aliquem montem disquirendi. CH. Nôsti, Mercuri, quæ nobis dicere soleo quando navigamus? ubi enim ventus cum impetu ingruens in obliquum velum inciderit, & alti tollantur fluctus, ibi vos præ ignorantiâ jubetis velum contrahere, aut pedem paulum remittere, aut cum ipso vento currere: ego autem moneo vos ut quiescatis: *contigit* enim me scire meliora. Tu quoque eodem pacto, cùm nunc sis gubernator, facito quicquid convenire putâris. Ego autem, ficut est vectorum mos, tacitus sedebo, per omnia tibi jubenti obsecundans. MERC. Rectè dicis: ego enim sciam quid sit faciendum, & idoneam speculam inveniam. Num igitur idoneus est Caucasus, aut Parnassus excelsior, aut Olympus ille utroque eminentior? Atqui in Olympum intuens quiddam non futile memini: verùm mecum simul laborare & subservire etiam te oportet. CH. Impera: quibus potero subserviam. MERC. Homerus poëta dicit, Aloëi filios, cùm & ipsi duo essent, & adhuc pueri, olim voluisse Ossam ex fundamentis revellere, & Olympo superimponere: deinde & huic Pelion, ita scalas sufficientes se habituros rati, & viam quâ in cœlum ascenderent. Illi igitur adolescentuli (impii enim erant) pœnas dederunt. Nos autem (non enim in Deorum injuriam hæc molimur)

cur

cur non & ipsi montes alios aliis involventes pariter ædificamus, quo videlicet exactiorem e sublimiori loco prospectum habeamus? CH. Et poterimus, Mercuri, duo *tantùm* cùm simus, sublatum Pelion aut Ossam *alii* imponere? MERC. Quidni, Charon? an nos putas illis infantulis ignaviores esse, idque cùm Dii simus? CH. Nequaquam: sed res ista incredibilem quandam operis magnitudinem habere mihi videtur. MERC. Non injuriâ: ignarus enim es, Charon, & minimè Poëta. At egregius Homerus duobus versibus nobis ilico scansile cœlum reddidit, montibus adeò facilè congestis. Et miror hæc tibi prodigiosa esse videri, cùm videlicet non ignores Atlantem, qui vel solus cœlum ipsum fert, & nos omnes sustinet. Fortè autem etiam de fratre meo Hercule audîsti, ut olim illi ipsi Atlanti successerit, & requiem illi parumper a pondere dederit seipsum oneri supponendo. CH. Hæc etiam audivi: an autem vera sint, tu Mercuri, & Poëta videritis. MERC. Verissima, Charon. Nam cujus rei gratia viri illi sapientes mentirentur? itaque primùm Ossam eruamus, ut carmen nobis præscribit, & ipse architectus Homerus. At super Ossam Pelion frondosas arbores habentem. Vide quàm facilè pariter & poëticè effecerimus! Age igitur conscensâ mole videam, num hæc sufficiant, an verò *plura* superstruere oporteat. Papæ! sumus adhuc in cœli radice: nam ab Oriente vix Ionia & Lydia cernuntur: ab Occidente non ampliùs Italiâ & Siciliâ. Porrò a Septentrione ea, quæ citra Istrum sunt, sola, & inde Creta non apertè

admodum. Quare nobis, portitor, Oeta etiam transponenda, ficuti videtur: deinde Parnassus supra omnes. CH. Sic faciamus. Vide solùm ne opus supra fidem producendo tenuius efficiamus: deinde cum ipso deturbati, Homericam illam ædificandi rationem amaram experiamur contritis *casu* calvariis. MERC. Bono sis animo: omnia enim tutò se habebunt. Oetam transpone: involvatur etiam Parnassus. En revertar iterum: bene habet: omnia conspicio: tu quoque jam ascende. CH. Porrige manum, Mercuri, non enim me parvam molem conscendere facis. MERC. Si quidem omnia videre vis, Charon, non licitum est utrumque, & securum scilicet & videndi cupidum esse. Sed dextram meam prehende, & ne pedem in lubrico ponas cave. Euge, tu quoque conscendisti. Jam verò, siquidem biceps est Parnassus, uterque altero occupato vertice sedeamus. Tu verò in orbem circumspiciens, omnia contemplare. CH. Amplam video terram, & paludem quandam ingentem circumfluentem, & montes, & fluvios Cocyto & Phlegethonte majores: & homines exiguos admodum, & antea quædam ipsorum. MERC. Urbes illæ sunt, quas antra esse existimas. CH. Vides, Mercuri, quàm nihil nobis effectum sit, sed frustra cum Castaliâ Parnassum, & Oetam aliosque montes sede movimus. MERC. Quid ita? CH. Equidem e sublimi nihil exactè despicio. Volebam autem non urbes solùm, ipsosque montes ceu in tabula *depictos* intueri, sed ipsos homines, tum quæ faciunt, tum quæ dicunt:

dicunt: ſicuti quum primùm mihi obviam factus ridentem me conſpexiſti, & interrogâſti quid riderem: audito enim aliquo ſupra modum oblectabar. MERC. Quidnam hoc erat? CH. Quidam ad cœnam a quodam ex amicis invitatus, in craſtinum, inquit, diem certè veniam. Atque interim dum hæc diceret, delapſa tecto tegula, neſcio quo movente, ipſum interemit. Riſi igitur, illo promiſſum non præſtante. Sed nunc ut ampliùs & videam, & audiam, deſcendere tum cenſeo. MERC. Quieſce: nam huic enim incommodo medebor, & brevi te quam maximè perſpicacem reddam, incantatione quâdam ab Homero ad hoc etiam acceptâ. Ac poſteaquam carmina pronunciavero, non ampliùs cæcutire, ſed omnia clarè videre memineris. CH. Dic ſolùm. MERC. Caliginem tibi ab oculis dimovi, quæ prius inerat, ut probè cognoſcas tum Deum, tum etiam hominem. CH. Quid eſt? MERC. Annon jam vides? CH. Maximè: cæcus ſanè Lynceus ille, ſi mecum componatur. Itaque tu prætérea me prædoceas velim, atque interroganti reſpondeas, ſed vin' tu ut te verſibus Homericis interrogem, ut intelligas neque me Homeri verſuum eſſe negligentem? MERC. Unde tu, quæſo, illius aliquid ſcire poſſes, qui nauta ſemper remexque fueris? CHAR. Videſne? hoc opprobrium eſt in artem. At ego cùm illum vitâ functum trajicerem, multa canentem audivi, *quorum* nonnulla etiamnum memini: quanquam tempeſtas non parva tunc nos corripuit. Cum enim cantilenam quanquam

navigantibus non admodum faustam cœpisset canere, quomodo Neptunus nubes coëgit, & injecto tridente tanquam tudiculâ quâdam pontum turbavit, omnesque procellas excitavit: cumque multis aliis turbis carminibus commotis mare permisceret, parùm abfuit quin tempestas & caligo derepentè incumbens, navim nobis subverteret: quando etiam nauseabundus ille cum ipsâ Scyllâ, & Charybde, & Cyclope, bonam carminum partem evomuit. MERC. Non ergo difficile fuit ex tanto vomitu pauca quædam conservare. CH. At dic mihi, Quisnam est ille crassissimus vir, conspicuus, & magnus, omnes supereminens capite & latis humeris? MERC. Milo hic est athleta Crotoniates: ei autem applaudunt Græci, quòd sublatum taurum per medium stadium ferat. CH. At quanto justiùs me laudarent, Mercuri, qui Milonem ipsum paulò post correptum naviculæ imponam, quum ad nos venerit a morte adversariorum invictissimo superatus, nescius quomodo ipsum supplantârit? tum profectò plorabit, recordatus harum coronarum, & applausûs. Nunc verò sese effert in admiratione habitus, propterea quòd taurum gestârit. Quid igitur arbitremur? num sperare ipsum se aliquando moriturum? MERC. Qui fieri potest ut ille nunc mortis in tanto vigore recordaretur? CH. Missum hunc facito, risum nobis haud ita multò post exhibiturum, quando navigabit, & ne culicem quidem, nedum taurum ferre poterit. Sed illud tu mihi dicas velim: quis hic alius vir gravis? Græcus non

 est,

est, ut ex veste videtur. Merc. Cyrus, ô Charon, Cambysis filius, qui imperium, quod olim Medi obtinebant, ad Persas transtulit; idémque Assyrios nuper devicit, & Bablyonem expugnavit, & nunc expeditionem in Lydiam moliri videtur, ut, superato Crœso, omnibus imperet. Ch. At ubi etiam est Crœsus ille? Merc. Illuc oculos in magnam illam arcem deflecte, quæ triplicem habet murum; Sardis illa. Annon Crœsum ipsum jam vides super auream spondam sedentem, & cum Atheniense Solone disserentem? vis auscultemus quidnam dicant? Ch. Maximè sanè. Croe. O hospes Atheniensis, vidisti enim divitias meas, & thesauros, & quantum mihi sit rudis auri, aliámque supellectilem preciosam, dic mihi quem omnium hominum felicissimum esse arbitreris. Ch. Quid tandem dicet Solon? Merc. Bono sis animo: nihil abjectum, ô Charon. Sol. Pauci quidem, ô Crœse, felices sunt; sed ex iis quos novi, Cleobin & Bitonem sacerdotis illius filios arbitror felicissimos extitisse. Ch. Argivæ illius hic dicit, qui nuper unà mortui sunt, postquam subeuntes matrem vehiculo insidentem ad templum usque traxerant. Croe. Esto; habeant illi felicitatis primas: at quis secundus fuerit? Sol. Atheniensis ille Tellus, qui & bene vixit, & mortem pro patriâ oppetivit. Croe. Ego verò, sceleste, non tibi videor felix esse? Sol. Nondum, ô Crœse, novi, nisi ad vitæ finem perveneris. Hujusmodi enim rerum mors est accuratus index, & vita feliciter ad metam usque transacta. Ch. Optime Solon, quòd nos-

tri non oblitus sis, sed cymbam ipsam hæc quæ decernat, dignam censeas. Sed quinam sunt illi, quos Crœsus emittit, & quid humeris gestant? Merc. Lateres aureos Apollini dicat, pro mercede oraculi, quo paulò post peribit. Est autem vir ille vatibus mirificè deditus. Ch. Num splendidum illud est aurum, quod cum rubore refulget subpallidum? illud enim nunc primùm video etsi semper audiverim. Merc. Hoc, ô Charon, est illud celebre nomen, & de quo acriter pugnatur. Ch. Atqui non video quid boni ipsi insit, nisi hoc solùm, quod, qui ferunt, eo graventur. Merc. Nescis quot propter ipsum bella, quot insidiæ, quot latrocinia, quot perjuria, quot cædes, quot vincula, quot longinquæ navigationes, quot mercaturæ, quot servitutes? Ch. Propter hoc, Mercuri, quod parum æri præstat? nam æs novi, ut qui a singulis vectoribus obolum, ut nôsti, exigam. Merc. Maximè. Verùm æris magna est copia: ideóque non multo in pretio ab ipsis habetur; hujusce verò parùm ex loco valde profundo metallorum-scrutatores effodiunt. Hoc tamen ex terrâ, ut & plumbum & reliqua metalla, *provenit*. Ch. Gravem hominum stultitiam narras, qui pallidam, gravemque possessionem amore tanto prosequuntur. Merc. At Solon quidem ille, Charon, eam, ut vides, non amare videtur: Crœsum enim ipsum deridet, & jactantiam Barbari, &, ut mihi videtur, vult ipsum aliquid percontari. Quamobrem auscultemus. Sol. Dic mihi, Crœse, putásne Pythium his lateribus *ad* rem aliquam indi-

gere?

gere? CROE. *Puto*, per Jovem. Nullum enim istiusmodi donarium Delphis habet. SOL. Putásne ergo fore ut Deum reddas beatum, si inter cætera etiam lateres aureos possideat? CROE. Quidni? SOL. Magnam mihi, Crœse, paupertatem in cœlo dicis, si Deos aurum ex Lydiâ accersere oporteat, si fortè desiderent. CROE. Ubi enim tantum proveniat aurum quantum apud nos? SOL. Dic mihi, num & ferrum in Lydiâ nascitur? CROE. Nullum prorsus. SOL. Ergo potiore *metallo* indigetis. CROE. Quînam ferrum est auro præstantius? SOL. Si respondere citra stomachum velis, *facilè* intellexeris. CROE. Interroga, Solon. SOL. Utrum præstantiores sint qui alios servant, an qui ab illis servantur? CROE. Qui servant profectò. SOL. Si igitur Cyrus, ut quidam perhibent, Lydos adoriatur, aureósne gladios exercitui facies, an ferrum tunc erit necessarium? CROE. Ferrum certè. SOL. Et nisi hoc comparaveris, abierit tibi aurum ad Persas captivum. CROE. Bona verba quæso. SOL. Absit ut hoc accidat. At saltem videris ferrum confiteri præstantius. CROE. Ferreos ergo lateres me Deo consecrare, aurum autem denuo revocare jubes? SOL. At ne ferro quidem ille indiguerit. Sed sive æs, sive aurum dicâris, aliis sanè, nimirum Phocensibus, aut Bœotis, aut Delphis ipsis, aut denique alicui tyranno aut prædoni possessionem, & insperatum lucrum suspenderis; Deus autem tuos aurifices parùm curat. CROE. Tu semper divitias mihi oppugnas, & invides. MERC. Non fert Lydus

iste,

iste, ô Charon, hanc loquendi libertatem & veritatem verborum: sed inusitata res illi videtur pauper homo non timens, sed quod in mentem venit liberè dicens. Atqui Solonis paulò post meminerit, quum ipsum oportuerit captum supra rogum a Cyro adduci. Nam Clothonem audivi nuper legentem, quæ cuique destinata sunt, in quibus & hæc erant scripta, fore ut Crœsus a Cyro caperetur, Cyrus autem ipse a Massagetide illâ occideretur. Viden' Scythicam illam quæ equo albo provehitur? Ch. *Video*, per Jovem. Merc. Tomyris illa est, quæ ubi Cyri caput propriâ manu absciderit, in utrem sanguine plenum intrudet. Sed & filium ejus adolescentem vides? Cambyses ille est. Hic post patrem regnabit, ac ubi millies in Libyâ & Æthiopiâ rem malè gesserit, furore tandem correptus, occiso Api morietur. Ch. O rem multo risu dignam! Sed quis jam ipsos aspicere sustineat, quum alios ita contemnunt? aut quis crediderit fore ut ille brevi sit captivus, hic autem in utre sanguine pleno caput habeat? Quis verò ille est, Mercuri, cui pallam purpuream fibula nectit, quem diadema decorat, cui coquus, pisce dissecto, annulum tradit, in insulâ circumfluâ? certè se regem esse gloriatur. Merc. Fellè Homeri versus ad res alias transfers, Charon. Cæterùm Polycratem Samiorum tyrannum vides, qui se ab omni parte felicem putat. Hic tamen ipse ab assistente famulo Mæandrio proditus Orœtæ satrapæ, miser sanè momento felicitate suâ lapsus, cruci suffigetur. Nam hæc quoque ex Clothone audivi.

CH. Præclarè, ô Clotho, generosè ipsos, ô optima, ipsorúmque capita trunca & crucifige; ut se homines esse sciant. Interim verò in sublime evehantur, ut qui ab eminentiore loco majore cum dolore decidant. Ego autem tum ridebo, quum horum ûnumquemque in navigio nudum agnovero, nec purpuram, nec tiaram, nec solium aureum afferentem. MERC. Ita certè res illorum se habebunt. Multitudinem autem vides, Charon, quorum alii navigant, alii bellum gerunt, alii judicio contendunt, alii agriculturam exercent, alii fœnerantur, alii mendicant? CH. Variam quandam video turbam, vitamque perturbationum plenam, eorumque urbes apum examinibus similes: in quibus proprium quisque aculeum habet, & vicinum pungit: pauci autem ex ipsis velut crabrones inferiorem agunt ferúntque. At agmen illud, quod ipsos clanculum circumvolitat, quinam sunt? MERC. Spes, ô Charon, metúsque, amentia, voluptates, avaritia, iræ, odia, & id genus alia: ex his autem ignorantia infra iis est permixta: atque in eâdem republicâ, per Jovem, degit odium, ira, zelotypia, imperitia, hæsitantia, avaritia. Metus autem, & spes super volitantes, ille quidem illapsus horrorem incutit, aliquando verò *tantùm* trepidare facit; spes verò supra caput sublatæ, ubi maximè quispiam eas prehensurum se putat, avolant, hiantes illos deserentes: quod & ipsum Tantalum apud inferos ex aquâ pati vides. Quod si oculos intenderis, Parcas etiam in alto conspicies unicuique fusum volventes, unde accidit, ut omnes

ex

ex tenuibus pendeant filis. Viden' tanquam aranearum stamina in unumquemque a fusis descendentia? CH. Equidem tenuissimum unicuique filum ut plurimum video innexum, hoc quidem illi, illud verò alii. MERC. Rectè, portitor; illi enim destinatum est, ut ab hoc, huic ut ab alio interficiatur; atque ut hic sit illius hæres, cujus filum fuerit tenuius, ille verò, hujus: nam tale quid hæc connectio denotat. Vides ergo cunctos a tenui *filo* suspensos? atque hic quidem in altum attractus, sublimis est: verùm paulò post decidens dirupto filo, ubi sustinendo ponderi non ampliùs par fuerit, ingentem strepitum edet: alius autem qui paululum tantùm a terrâ fuerit subductus, tametsi cadat sine strepitu, jacebit, casu vix etiam a vicinis exaudito. CH. Hæc, ô Mercuri, sunt prorsus ridicula. MERC. Atqui ne verbis quidem dignè possis exprimere quàm sint ridicula, Charon: in primis nimia ipsorum studia, quódque inter spes intereant ab optimâ morte arrepti, cujus nuncii & ministri, ut cernis, permulti sunt: epiali, febres, tabes, pulmonum inflammationes, gladii, latrocinia, cicutæ, judices, tyranni. Et horum omnino nihil ipsos subit dum rebus secundis utuntur: at ubi rem malè gesserint, illud *in ore* frequens, ohe, hæ, hæ, hei mihi, hei mihi. Sed si statim ab ipso initio perpenderent mortales se esse, & postquam in vitâ breve tempus fuerint peregrinati, relictis in terrâ rebus omnibus, tanquam ex somnio migraturos, prudentiùs profectò viverent, et mortui minùs angerentur.

Nunc

Nunc autem, quia præsenti rerum statu sperant se in perpetuum usuros, quum irruens minister vocârit, & abduxerit irretitos febre, vel tabe, abduci se ægrè ferunt, quòd se nunquam ab his avulsum iri expectârint. Quid enim non faceret ille, qui domum diligenter ædificat, & operarios urget, si noverit fore ut ea perficiatur, ipse verò, statim cum fastigium imposuerit, decedat, relictâ hæredi *domûs* ipsius fruitione, cum in illâ ipse ne cœnaverit quidem miser? ille verò qui lætatur, quod sibi masculam prolem uxor peperit, ideóque amicos convivio excipit, & patris nomen imponit, si sciret puerum septem annos natum periturum, nunquid tibi videretur gaudere quòd is sit natus? Sed *hujus rei* causa est, quod in eum intuetur, qui propter filium beatus est, athletæ scilicet patrem, qui Olympia vicerit: vicinum autem, qui nati cadaver effert, non respicit, neque novit, de quali sibi filio penderet. Quin & eorum qui de finibus dissidet vides quanta sit turba, & eorum qui pecunias coacervant: deinde, *ut*, antequam fruantur, ab irruentibus illis quos dixi nunciis & ministris avocantur? CH. Video isthæc omnia, & apud me cogito, quid sit ipsis in vitâ jucundum, aut quidnam sit illud, quo privati *tantopere* stomachantur. MERC. Quinetiam siquis eorum reges aspiciat, qui felicissimi esse videntur, extra instabilitatem &, ut dicis, ambiguum fortunæ constituti, tristia plura quàm jucunda comperiet iis adesse, metus, tumultus, odia, insidias, iras, adulationes: inter hæc enim omnes

nes versantur. Omitto luctus, morbos, animique perturbationes, ipsis æquè atque *vulgo* dominantes: quum verò hæc sint regum mala, opportunum est colligere qualia sint privatorum. Ch. Volo, igitur, Mercuri, dicere tibi, cuinam assimiles mihi videantur homines, eorúmque vita omnis. Vidistin' aliquando bullas in aquâ, e scatebrâ cum impetu defluente exurgentes: flatuosos dico tumores ex quibus spuma cogitur? illarúm igitur, aliæ quidem parvæ sunt, & protinus ruptæ evanescunt: aliæ verò diutiùs durant, & accedentibus ipsis aliis, hæ valdè inflantur, ac in maximum tumorem attolluntur: ac tandem aliquando illæ etiam prorsus ruptæ-dissolvuntur: neque enim secus fieri possit. Hæc tibi hominum vita. Omnes quidem flatu intumescunt, hi majores, illi minores; atque alii momentaneam & citò deficientem inflationem habent: alii simul atque constituti sunt, deficiunt. Itaque omnes rumpi necesse est. Merc. Tu nihilo deterius Homero, Charon, *hominum vitam* similitudine expressisti, qui genus ipsorum foliis assimilat. Ch. At tales quamvis sint, vides tamen, Mercuri, qualia faciant, inter se avidè de imperiis, honoribus & possessionibus decertantes; quibus omnibus relictis, ipsos unico cum obolo ad nos venire oportebit. Vis igitur, siquidem in edito loco sumus, maximâ voce acclamando eos adhorter, ut ab inanibus laboribus abstineant, vivantque mortem ob oculos semper habentes, dicens, O stulti, quid hæc tanto studio prosequimini? desistite a

laboribus;

laboribus: neque enim in perpetuum vivetis: nihil ex iis, quæ hîc præclara *habentur*, est sempiternum, nec aliquid horum moriens quisquam secum auferre possit: sed necesse est illum nudum abire; domum autem, & agrum, & aurum, esse semper aliorum, & dominos subinde mutare. Hæc & id genus alia si ipsis ex loco unde exaudiri possent, inclamarem, annon putas homines multum emolumenti percepturos, & longè prudentiores fore. MERC. O beate, nescis ut ipsos ignorantia & error affecerit, adeò ut ipsorum aures ne terebro quidem ampliùs aperiri queant: tam multâ cerâ eas obturârunt: Qualiter Ulysses sociis fecit, veritus ne Sirenas exaudirent. Quînam igitur audiri possint, etsi tu clamando disrumparis? nam quod apud vos Lethe potest, id hic ignorantia præstat: veruntamen ex ipsis pauci sunt qui cerâ in aures non receptâ in veritatem inclinant, acutum in rebus cernunt, & quales sunt intelligunt. CH. Nonne igitur illis inclamem? MERC. Illis ea quæ sciunt, dicere fuerit supervacaneum. Vides ut a plebe semoti rident quæ fiunt, eaque nullatenus probant, at liquet eos jam a vitâ ad vos fugam meditari? etenim etiam odio sunt *illis*, quòd illorum inscitiam redarguant. CH. Bellè, ô generosi, verùm perpauci sunt, ô Mercuri. MERC. Etiam hi sufficiunt. Sed jam descendamus. CH. Unum adhuc scire opto, Mercuri, quod cùm mihi ostenderis, absolutam narrationem effeceris; reconditoria scilicet corporum, ubi defodiunt, intueri. MERC. Monumenta, Charon, & tumulos, & sepulchra hæc vocant. At videsne ante

ante urbes aggeres illos, columnas, & pyramidas? illa omnia sunt cadaverum receptacula, & loca in quibus corpora conservantur. CH. Quid ergo saxa illi coronant, unguentóque inungunt? alii verò præ tumulis constructo rogo, ac foveâ effossâ, sumptuosas illas exurunt cœnas, & vinum mulsúmque (quantum conjicere est) in ipsas foveas infundunt? MERC. Nescio, portitor, quid hæc ad eos *pertineant*, qui apud inferos *agunt*. Verùm illis persuasum est umbras ab inferis reduces nidorem & fumum, quantum possunt, circumvolitando cœnare, & ex foveâ mulsum bibere. CH. Illos adhuc bibere & edere, quorum aridissimæ sunt calvariæ? atqui ridiculum est me tibi hæc dicere, cùm eos quotidie deducas; ac proinde scias an postquam semel terram subierint, denuo redire queant. Quinetiam ego prorsus ridicula paterer, Mercuri, non paucis occupatus negotiis, si oporteret ipsos non solùm deducere, sed etiam bibituros reducere. O stulti quæ *vestra* hæc amentia? qui nescitis quàm longo finium intervallo res mortuorum & viventium sint discretæ, & qualia sint ea, quæ apud nos sunt, & æquè mortuum esse illum qui sepulchro caret, & qui sepulchrum nactus est: in æquali honore esse Irum & regem Agamemnonem; Thersitæ autem æqualem esse Thetidos pulchricomæ filium, quin & omnes esse similiter mortuorum imbecilla capita, nudosque siccosque in prato asphodelo pleno. MERC. Hercule, quàm multa ex Homero hauris! sed quia submonuisti me,

volo tibi sepulchrum Achillis ostendere. Vides illud quod mari adjacet? Sigeum quidem illud Trojanum est; e regione autem conditus est Ajax in Rhœteo. CH. Non magna sunt monumenta, Mercuri. Verùm insignes illas urbes mihi jam commonstra, de quibus *tam magnifica* in inferis audimus; Ninum Sardanapali urbem, Babylonem, Mycenas, Cleonas, ipsúmque Ilium; multos enim inde profectos me trajecisse memini, adeò ut per totos decem annos neque subduxerim navigium, neque refecerim. MERC. Ninus quidem, ô Portitor, jàm est eversa, ita ut ne reliquum quídem sit ejus vestigium; nec ubi olim sita fuerit, facilè dixeris. Babylon autem illa est, quæ est bene turrita, quæ murorum magnum ambitum *habet*, haud ita multò post desideranda & ipsa, quemadmodum nunc Ninus. At Mycenas & Cleonas me tibi commonstrare pudet; ac in primis Ilium. Præfocabis enim, sat scio, Homerum ubi descenderis, propter magniloquentiam versuum. Verùm olim felices fuerunt: nunc autem etiam hæ interierunt. Moriuntur enim etiam urbes, ô Portitor, quemadmodum homines: quódque mirabilius, & integri fluvii. Inachi utique ne sepulchrum quidem adhuc in Argo superest. CH. Vah, quæ laudes, Homere, & quæ nomina! sacram viisque patentibus Ilium; tum Cleonæ bellè structæ. Sed interim dum loquimur, quinam illi sunt qui dimicant, aut cujus rei causâ se mutuò cædunt? MERC. Argivos vides & Lacedæmonios, ô Charon, atque semimor-

tuum illum ducem Othryadem, suo ipsius sanguine tropæum inscribentem? cujus rei causâ, Mercuri, *captum est* illis hoc bellum? MERC. Pro ipsomet agro, in quo pugnant. CH. O amentiam hominum, qui nesciunt, se etiamsi *nunc* eorum quisque totam Peloponnesum possideat, vix tamen pedis unius locum ab Æaco accepturos. Hunc autem agrum aliàs alii colent, hoc tropæo a fundamentis ab aratro sæpe revulso. MERC. Hæc quidem hoc modo se habebunt. At nos jam hinc descendamus, ac montibus his in suas sedes repositis, discedamus: ego sicut missus sum, tu ad navigium. Ad te autem brevì veniam & ipse mortuos deducens. CH. Bene fecisti, Mercuri; benefactor semper adscribêris, fructûs enim aliquid percepi tuâ ope ex hâc peregrinatione. O qualia infelicium hominum sunt negotia, reges, lateres aurei, hecatombæ, prælia! De Charonte autem ne verbum quidem.

DE SOMNIO, SEU VITA LUCIANI.

DESIERAM nuper in ludum-literarium ire, quum jam ætate pubertatem attigissem; pater autem meus, quâ me arte instrueret, unà cum amicis dispiciebat. Plerísque tandem videbatur Humanitas & labore multo, & tempore longo, & sumptu non exiguo, fortunâ denique splendidâ opus habere: nostras autem faculta-

tes

tes cùm tenues esse, tum celere quoddam auxilium postulare. Quòd si mechanicam aliquam artem didicissem, fore primùm ut ipse statim necessaria vitæ ab arte acciperem, neque ampliùs domi id ætatis alerer: deinde ut non multò post patrem exhilararem, semper domum referendo quod ab arte proveniret. Hinc secundæ consultationis caput est propositum, quænam ars optima, & ad discendum facillima, & libero homine digna esset: quæque promptas præberet suppetias, quæstumque perpetuum. Proinde alio, pro suâ unoquoque sententiâ aut experientiâ, aliam laudante; pater avunculum intuens (aderat enim is quoque statuarius optimus, & sculpendo & poliendo marmore inter probatissimos artifices habitus) non fas est, inquit, aliam artem, te præsente, potiorem haberi. Quare hunc abduc (meque demonstrabat) & acceptum doce lapidum artificem probum, & compositorem, & statuarium esse. Potest enim & hoc, naturâ, ut scis, præditus felici. Conjiciebat autem hoc ex ludicris illis quæ ex cerâ *confeceram:* quum enim a præceptoribus dimissus fui, ceram abradens vel boves, vel equos, vel etiam homines effinxi ad veram imaginem, ut patri videbar: quorum causâ plagas a præceptoribus accipiebam. Tunc autem propter ingenii dexteritatem etiam hæc laudi erant: & ex illâ fingendi arte, *omnes* spem bonam concipiebant, fore ut brevì artem hanc addiscerem. Simul igitur idonea videbatur dies auspicandæ arti: & tradebar avunculo, rem per Jovem non ini-

quo admodum animo ferens; imò mihi lusum quendam non insuavem habere videbatur, quodque ad nominis apud æquales illustrationem faceret, si & Deos sculpere, & parva quædam simulachra, cum mihi, tum quibus vellem adornare posse comperirer. Ac tum primùm illud, quod auspicantibus usu venire solet, accidebat. Celtem enim mihi tradens avunculus tabulam in medio jacentem leniter attingere jussit, tritum illud admonens, Principium totius facti dimidium. Cæterùm me durius præ imperitiâ impingente, tabula frangitur. Ille autem indignatus, arreptâ scuticâ quæ prope jacebat, nequaquam mansuetè, neque adhortantis-modo, me initiavit: adeò ut lachrymæ artis proœmium mihi *fuerint*. Inde igitur aufugiens domum redivi, continuò ejurans, lachrymisque oculos habens oppletos, & commemoravi scuticam, vibices ostendi, nimiámque illius crudelitatem accusavi, addens hæc illum invidiâ fecisse, ne se in arte superarem. Cùm stomachata, & multis *verbis* fratri conviciata fuisset mater, ubi nox supervenit, lachrymosus adhuc, totámque noctem cogitabundus decubui. Atque hactenus quidem ridicula sunt, & puerilia quæ diximus: quæ verò deinceps audietis, nequaquam contemnenda sunt, ô viri: sed quæ auscultandi percupidos auditores requirant. Nam ut ex Homero dicam; in somnis mihi venit divinum quoddam insomnium almam per noctem, adeò evidens, ut a veritate nihil distaret. Nam etiam adhuc post tantum temporis intervallum, &

visorum

viſorum ſpecies oculis inhæret, & auditorum vox auribus inſonat; tam plana fuerunt omnia. Duæ mulieres manibus prehenſum ad ſe utraque valdè violenter ac potenter me trahebant: unde parum abfuit quin me diſcerperent, inter ſe contendentes. Nam modò altera ſuperabat, & propemodum me totum tenebat, modò contrà ab alterâ tenebar. Tum in ſe invicem clamabant ambæ: hæc quidem quòd ſuum vellet me poſſidere: illa verò quòd aliena nequicquam ſibi vendicaret. Erat autem altera operaria, virilis, & ſqualida coma, manus callo habens obductas, ſuccincta veſte, marmoreo pulvere oppleta, qualis ſolebat eſſe avunculus, quum lapides poliebat. Altera facie venuſta, habitu decoro, & veſte modeſta. Poſtremò autem permittunt meo judicio, utrâ earum converſari malim. Et *ſic* prior illa dura, & virilis locuta eſt: Ego, chare puer, Statuaria ſum, quam heri diſcere cœpiſti, tibi familiaris, & a parentibus cognata: nam & avus tuus (addito avi materni nomine) fuit marmorarius, ambo præterea avunculi tui: & per nos valdè claruerunt. Quod ſi velis tricis, ac nugis, quæ ab illâ *profluunt*, alterâ indicatâ, abſtinere, me verò ſequi, mecúmque degere, primùm generosè educaberis, & robuſtos humeros habebis, ab omni quoque invidiâ alienus eris: nec patriâ tuíſque familiaribus unquam relictis, in terras alienas abibis. Omnes te laudabunt non ob ſtudia quidem *ſed ob facta.* Neque verò corporis vilitatem, aut veſtium ſorditiem averſeris. Nam ab his initiis profectus etiam Phidias ille Jo-

vem spectandum exhibuit, & Polycletus Junonem fabricavit, Myron laudatus est, & Praxiteles in admiratione fuit: & nunc idcirco hi cum Diis illis adorantur. Quòd si horum unus evadas, quomodo ipse apud omnes homines celebris non fias? patrem certè beatum efficies, & patriam omnibus spectabilem reddes. Hæc atque his etiam plura balbutiens, & plurima barbarè pronuncians, dixit Statuaria, summo studio omnia connectens, & mihi persuadere contendens. Sed non ampliùs memini: maxima enim pars mihi excidit. Cæterùm ubi tandem finem fecit *loquendi*, altera in hunc modum orditur. Ego verò, ô fili, Humanitas sum, jam consueta & nota tibi, tametsi nondum ad finem periculum mei feceris. Quanta utique bona sis adepturus, si statuarius evadas, illa modò exposuit. Nihil scilicet aliud nisi operarius eris, corpore laborans, & in hoc totam vitæ spem positam habens, obscurus ipse degens, modicum & minimè generosum quæstum faciens, abjecto animo, tenuis reditibus: nec amicis advocatus, nec inimicis formidabilis, nec civibus beatus prædicandus: sed illud solùm *videlicet* opifex, & e vulgo unus, præstantiorem te semper formidans, dicendi peritum colens, & leporis vitam vivens, potentioris denique lucrum existens. Quòd si etiam Phidias, vel Polycletus fias, & præclara multa opera edas, artem quidem laudabunt omnes, nemo tamen ex aspicientibus, si modò sanæ sit mentis, tibi similis esse optârit. Qualis-qualis enim fueris, *nihil nisi* mechanicus artifex, ma-
nibus

nibus operans, & ex iisdem victum quæritans censeberis. At contrà, si mihi obsequêris, primùm tibi multa priscorum virorum *præclara* opera, actáque admiratione-digna ostendam. Deinde & orationes eorum exponendo, & omnium, ut ita dicam, expertum te reddendo, etiam animum, quæ tui pars est præcipua, multis ac præclaris ornamentis exornabo, Modestiâ *scilicet*, Justitiâ, Pietate, Mansuetudine, Æquitate, Prudentiâ, Fortitudine, Amore honesti, rerum gravissimarum Desiderio. Hæc enim sunt verè incorrupta animi ornamenta. Præterea neque quicquam ante-actum te latebit, neque quod in præsentiâ est agendum, imò, quæ fieri decet, me duce prospicies. In summâ, omnia quæcunque seu divina sunt, seu humana, brevì te docebo. Et qui nunc pauper es, istius nescio cujus filius, qui de adeò illiberali arte nescio quid consultas, haud multò post, omnium æmulationem & invidiam excitabis, dum honoribus afficiêris, laudibus evehêris, & ob res præstantissimas celebraberis, & ab iis, qui genere atque opibus antistant, conspiciêris: & vestem hujusmodi geres (ostendens suam, gerebat autem admodum splendidam) & magistratu primóque consessu dignus existimaberis. Et si aliquò peregrè proficiscaris, etiam in alienâ terrâ non ignotus, nec obscurus eris. Talibus ego te insignibus vestiam, ut te aspicientium unusquisque proximè astantem impellendo commovens, digito te monstraverit, & *Hic est Ille*, dixerit. Quin siquid studio dignum sit, quod aut amicis,

aut universæ accidet civitati, omnes in te oculos convertent: tum siquid dixeris, plerique hiantes auscultabunt, admirantes & prædicantes te beatum ob dicendi vim, *tuumque* patrem ob prolis felicitatem. Et quod aiunt, ex hominibus aliquos immortales reddi, hoc tibi conferam. Etenim si ipse ex hâc vitâ decesseris, nunquam desines conversari doctis, & consuetudinem habere cum optimis quibusque. Demosthenem illum vides, cujus filius fuerit, & quantum ego illum reddiderim? vides & Æschinem, qui tympanistriæ filius erat, attamen propter me etiam Philippus *rex* illum coluit? ipse quoque Socrates ab istâ Statuariâ educatus, simul atque meliora intellexit, illâque relictâ ad me transfugit, audis ut ab omnibus decantetur? at si reliqueris tantos talesque viros, res *adeò* splendidas, orationes *tam* graves, habitum tam decorum, honorem, famam, laudem, primos consessus, potentiam, imperia, denique & illam, quam ex dicendo consequêris gloriam, &, quâ te omnes ob prudentiam prædicabunt, felicitatem, tuniculam sordidam indues, habitumque servilem assumes, vectes, cæla, celtes, scalpra in manibus habebis, deorsum inclinatus in opus, humilis, humiliáque tentans, omnibus denique modis abjectus: nunquam autem caput erigens, virile nihil liberúmque cogitans; sed tantùm providens, ut opera tua concinna & decora fiant; at ut ipse concinnus & ornatus sis minimè curans, imò saxis ipsis contemptiorem te reddens. Dum hæc diceret, ego, non expectato fine orationis, surgens sententiam

pro-

pronunciavi: & relictâ illâ deformi & operatrice, ad Humanitatem læto animo transivi: eóque magis quia mihi venit in mentem scutica, & *avunculum* plagas non paucas mihi statim auspicanti pridie inflixisse. Tum illa relicta primùm indignabatur, manusque complodebat, ac dentibus infrendebat: tandem quemadmodum Nioben audimus, diriguit, & in saxum mutata est. Quod si mirabilia passa fuerit, ne fidem negetis; nam res mirabiles nobis repræsentant somnia. Altera autem ad me respiciens, proinde, inquit, te ob hanc justitiam remunerabor, quoniam causam hanc rectè judicâsti. Jam veni, currúmque hunc ascende (monstrato curru, *qui* ab alatis equis Pegaso similibus *trahebatur)* ut videas qualia & quanta ignoraturus fuisses, si me non secutus esses. Cæterùm postquam ascendi, hæc quidem agitare & aurigari cœpit. Ego verò in sublime sublatus, ab oriente incipiens, ad occidentem usque contemplabar urbes, gentes, & populos, velut Triptolemus, in terram aliquid spargens. Verùm non ampliùs memini, quid esset illud, quod spargebam: cæterùm hoc solum *memini,* quod homines me sursum aspicientes laudarent, & ad quoscunque volando perveneram, illi me faustis acclamationibus prosequerentur. Porrò cùm mihi res tantas, & me laudantibus illis commonstrâsset, iterum reduxit, non ampliùs illâ veste indutum, in quâ avolaveram: sed eleganti cultu ornatus mihi videbar redire. Deprehendens igitur & patrem stantem & expectantem me,
ei

ei vestem illam & me qualis venirem ostendit, eúmque submonuit, qualia de me *ipse & amici* tantum non statuerant. Atque hæc quidem memini me vidisse, quum puer adhuc essem, &, ut mihi videtur, *recenti* plagarum metu perturbatus. Sed interea dum hæc dicuntur, ô Hercules, inquit quispiam, quàm longum hoc somnium & judiciale est! alius deinde interpellans, Hyemale, inquit, est somnium, quando noctes sunt longissimæ; aut fortè trinoctiale, quemadmodum ipse Hercules. Quid igitur illi in mentem venit sic apud nos nugari, mentionémque facere puerilis istius noctis, somniorúmque veterum & ætate jam obsoletorum? futilis est omnis frigida oratio. Numquid nos somniorum interpretes esse duxit? nequaquam, ô bone. Neque enim Xenophon *hoc putavit*, quum olim exponeret somnium, quo pacto ipsi visum fuerat in domo paternâ, & deinceps. Nôstis enim ut visionem suam, non ut conjectationem, neque quòd ita nugari statuisset, narravit, præsertim in bello & summâ rerum desperatione *constitutus*, circumstantibus hostibus: sed utilitatem quandam habuit illa narratio. Proinde etiam ego somnium hoc vobis exposui, hujus gratiâ nimirum, ut adolescentes ad meliora convertantur, & Humanitati adhæreant: maximè siquis ipsorum præ inopiâ pejus de se statuat, *animumque* ad deteriora inclinet, ingenium non illiberale perdens. Confirmabitur enim, sat scio, talis quispiam, ubi sermonem hunc audierit, me sibi sufficiens exemplum proponendo, &

cogi-

cogitando qualis essem, quum ad optima animum appuli, & literarum studia appetivi, minimè ob eam, in quâ tum eram, paupertatem animo fractus; deinde qualis huc ad vos redierim, etsi nihil aliud, nullo tamen statuariorum istorum obscurior.

JUDICIUM VOCALIUM.

IMPERANTE Aristarcho Phalereo Non. Octob. litem intendit σῖγμα literæ ταῦ apud septem Vocales Judices de vi & rapinâ bonorum, expoliari se dicens omnibus illis vocibus quæ per geminum ταῦ efferuntur.

DONEC, Judices Vocales, in paucis ab hâc ταῦ injuriâ sum affecta, cùm rebus meis abuteretur, & appelleret ubi par non erat, id ego damni non molestè tuli: quinetiam nonnulla quæ dicebantur, me non audire simulavi, præ modestiâ illâ quam vos nôstis me cum erga vos, tum erga cæteras syllabas servare. Postquam autem eò avaritiæ & dementiæ devenit, ut iis, quæ sæpe quietè subieram, parum contenta jam & majorem vim inferat; tandem necessitate coacta accuso ipsam apud vos, quæ utramque nostrûm novistis. Non exiguus verò super exclusione meâ me invasit timor. Nam cùm prioribus facinoribus majora semper addat, penitus tandem e propriâ sede me extrudet: ita ut parùm absit quin dum me tacitam contineo, literis ne annumerer quidem, in æquali autem timore etiam reliquæ literæ

 versentur.

versentur. Æquum est igitur non vos tantùm, quæ nunc Judices estis, sed & reliquas literas ab hujusmodi conatibus cavere. Enimverò si ut libet unicuique, e suo ordine in alium vi licebit irrumpere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis: non video quo pacto sua quique ordines jura, juxta quæ a principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo vos unquam ad tantam incuriam & negligentiam progressuras, ut injusta permittatis. Nec si vos litem prodideritis, mihi tamen injuriâ lacessitæ negligenda erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia, simul atque cœperunt leges violare, repressa fuisset. Neque enim pugnaret ad hunc usque diem λάμβδα cum ῥῶ, disceptans de *his vocibus* κίσσηρις (pumex) κεφαλαλγία (capitis dolor). Neque etiam γάμμα cum κάππα certamen iniisset: neque tam sæpe manus fermè conseruissent in fullonis officinâ pro voce γνάφαλα. Quin & desiisset γάμμα cum λάμβδα dimicare particulam μόγις (ægrè) illi auferens, imò suffurans. Aliæ etiam literæ confusionem legibus contrariam non aggrederentur. Decet enim unamquamque in eo manere ordine, quem sortita est: at ea, quæ non licet, transcendere, ejus est qui jus & æquum violat. Et qui primus nobis has leges expressit, sive ille fuerit Cadmus insularis, sive Palamedes Nauplii filius (quanquam nonnulli hanc prudentiam Simonidi tribuunt) non tantùm ordine dato, per quem sedes primariæ stabiliuntur, quænam prima, quænam secunda esse debeat, definive-
runt:

runt: verùm etiam qualitates & poteſtates, quas unaquæque noſtrûm habet, perſpexerunt. Et vobis quidem, Judices, majorem tribuerunt honorem, quia per vosmetipſas ſonum edere poteſtis. Semivocalibus verò ſecundum a vobis locum *conceſſerunt*, quia, ut clarè audiantur, acceſſione veſtrâ egent. Poſtremum verò omnium locum ut quædam haberent, ſanciverunt, *illæ ſcilicet*, quibus ne ullus quidem ſonus eſt. Has itaque leges vocales ſolas decet conſervare. Hæc verò ταῦ (non enim ipſam pejori vocabulo appellare queam, quàm eo quo nominatur, quod quidem per Deos immortales, niſi duæ ex vobis conveniſſent bonæ & aſpectu decoræ ἄλφα & ὐψιλὸν, non audiretur ſola) hæc inquam auſa eſt majori me injuriâ afficere quàm unquam aliàs, vi adnitens a nominibus & verbis patriis me extrudere, ſimul etiam ex conjunctionibus ipſis, & præpoſitionibus expellere, ut perferre non ampliùs poſſim immanem iſtam avaritiam. Verùm jam dicendi tempus eſt, unde & a quibus me injuriâ afficere cœperit. Peregrinabar olim in Cybelo, (id oppidulum eſt non injucundum, colonia, ut fama obtinet, Athenienſium) ducebam autem mecum & præſtantiſſimam Rho, vicinorum optimam: divertebam verò apud poëtam quendam comicum, Lyſimachum nomine, Bœotium ab origine generis, ut apparebat, qui ſe tamen e mediâ Atticâ oriundum dici affectabat. Apud hunc hoſpitem hujus ταῦ avaritiam deprehendi. Etenim quamdiu paucis manus injecit, adeò ut diceret τετταράκοντα (quadraginta)

ta) exuens me cognatis literis, eum esse literarum coalumnarum consuetudinem existimabam. Præterea cùm τήμερον & similes attraheret *voces*, ita ut has quoque sibi proprias diceret, ea etiam res erat mihi auditu tolerabilis, nec propter eam vehementer mordebar. Verùm postquam sumpto ab iis initio eò venit audaciæ, ut κατλίτερον, κάτλυμα, & πίτλαν pronunciaret, deinde deposito omni pudore βασίλιτλαν quoque appellaret, non parum ob hæc indignor & uror, verita nequis etiam temporis processu σῦκα τῦκα vocet. Ac per Jovem animum mihi despondenti, atque auxiliatoribus destitutæ, justam iram *quæso* condonate. Non enim de parvis & vilibus rebus mihi est periculum, cùm assuetis ac familiaribus meis literis dispolier. Garrulam meam avem κίσσαν medio, quod aiunt, sinu abreptam, κίτλαν denominavit. Quinetiam φάσσαν (palumbum) cum νήσσαις (anatibus) & κοσσύφοις (merulis) interdicente Aristarcho, eripuit mihi. Porrò non paucas μέλισσας (apes) detraxit. In Atticam etiam venit, & ex mediâ illâ montem Hymettum injustè sustulit, id vobis ipsis, aliisque syllabis cernentibus. Sed quid ista commemoro? totâ Thessaliâ me expulit, eámque dici vult Θετλαλίαν. Denique me omni θαλάσση (mari) exclusit: neque σεύτλοις ipsis (betis hortensibus) pepercit: ut jam quod vulgò dici solet, ne πάσσαλον (palum) quidem mihi reliquerit. Jam verò quòd *ego* litera sim injuriarum patiens, vos ipsæ mihi testes sitis; quæ nunquam Zeta accusarem, quæ smaragdum mihi detraxerit,

erit, & totam Smyrnam mihi eripuerit. Neque ipsum Xy, quamvis omnem συνθήκην violârit, ipsúmque Thucydidem talium quorundam scriptorum habeat patronum. Nam Rho meo vicino venia danda quòd, cum ægrotaret, meas apud se μυῤῥίνας (myrtos) plantârit, & aliquando atrâ bile percita me ἐπι κόῤῥης (in maxillam) cæderit. Ac talis quidem ego sum. Ut verò ταῦ illa etiam adversus reliquas literas est violentâ suâ naturâ, spectemus: illam autem nec ab aliis quidem literis abstinuisse, sed & Δ & Θ & Ζ ipsam injuriâ affecisse *ut pateat*, accerse mihi literas ab istâ injuriam passas. Num auditis, Vocales judices, Delta quid dicit, sustulit mihi meam ἐνδελέχειαν, & ἐντελέχειαν, præter omnes leges, vult pronunciari?, num auditis Theta ut plangit, & capillos vellit, eo quod κολοκύνθης (cucurbitâ) privetur? ζ ut conqueritur *sibi ademptum* esse συρίζειν (fistulâ canere), item hoc σαλπίζειν, (tubâ canere) adeò ut non ampliùs sibi ne γρύζειν quidem *(biscere)* liceat? Ecquis ista ferat? aut quæ pœna sat gravis erit huic ταῦ scelestissimæ? verùm hæc non tantùm sibi cognatum genus elementorum lædit, sed jam etiam ad humanum *genus* transivit, hoc quidem modo. Neque enim ipsos linguis rectà ferri sinit; imò verò, Judices, interim enim res humanæ me monuerunt γλώσσης (linguæ) quod & hâc me abegerit, quantum in se fuerit, & γλῶσσαν γλῶτταν fecerit. O linguæ verè vitium ταῦ! at iterum ad illud me conferam, & hominibus patrocinabor in iis, in quibus adversus ipsos peccat.

peccat. Nam quasi quibusdam vinculis illorum vocem torquere & discerpere conatur. Hic enim forsan pulchri aliquid intuitus καλὸν vult dicere: hæc vero ταῦ irruens ταλὸν enunciare cogit, primas sedes in omnibus quæ obtineat, se dignam censens. Rursum alius περὶ κλήματος (de palmite) differit: hæc autem ταῦ (quippe ærumnosum verè est) κλῆμα fecit τλῆμα. Nec plebeios tantùm homines injuriâ afficit: sed jam etiam magno illi Regi, cui & mare & terram cessisse dicunt, suisque naturis excessisse, ista inquam etiam huic insidiatur, &, Cyrus cùm sit, Tyrum nescio quem effecit. Hunc itaque in modum, quantum ad vocem attinet, homines lædit: sed re quomodo? plorant mortales, ac suæ sortis vices deflent, & Cadmum sæpe diris prosequuntur propterea quòd ταῦ in genus elementorum adduxerit. Aiunt enim tyrannos ejus literæ corpus secutos, atque figuram imitatos, postea simili figurâ ligna fabricâsse, quibus homines affigerent: & inde huic sceleratæ fabricæ improbam appellationem obvenisse. Ob hæc igitur omnia quot mortis generibus dignam esse ταῦ istam censetis? equidem existimo meritò hoc solùm ad supplicium ipsius ταῦ relinqui, ut pœnam in suâ illâ figurâ sustineat, quæ sanè ut crux esset istius operâ effectum est: & sic ab hominibus appellatur.

TIMON

TIMON, SIVE MISANTHROPOS.

TIMON.

O JUPITER Philie, hoſpitalis, ſodalitie, domeſtice, fulgurator, juramenti præſes, nubicoge, grandiſtrepe, & ſiquo te alio vocant nomine attoniti Poetæ, maximè quum hærent in verſu: (tunc enim ipſis multi nominis factus versûs ruinam ſuſtines, & rhythmi hiatum reples) ubi tibi nunc magnicrepum fulgur, & gravifremum tonitru? ubi ardens, candens, ac terrificum fulmen? nam hæc omnia jam nugas eſſe apparent, & fumum planè poeticum, nominum ſtrepitum ſi demas. Sed decantatum illud tuum telum eminus feriens, & promptum, neſcio quomodo penitus extinctum eſt & frigidum, ne minimam quidem ſcintillam iræ adverſus injuſtos retinens. Itaque quivis ex his, qui pejeraturi ſunt, citiùs extinctum ellychnium metuerit, quàm flammam fulminis cuncta domantis: ita titionem quempiam ipſis intentare videris, ut ignem vel fumum ejus (*vel* ex ipſo *manantem*) haud timeant, ſed hoc ſolum ex vulnere (*ſcilicet ſi tu eos fulmine percuteres*) incommodi ſe capere exiſtimant, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum eſt, ut jam Salmoneus tibi ſit auſus etiam obtonare: nec abſurdè admodum ſe gerens, ſi Jovi irâ uſque adeò frigido comparetur, cùm ſit vir ad facinora fervidus, & magnificè de ſe jactitans. Quidni enim, cum tu quaſi vi mandragoræ dormias? qui neque pejerantes audias, neque in-

justos observes; sed cæcutias lippitudine, & hallucineris ad ea quæ fiunt, auresque tibi obsurduerint, quemadmodum iis, qui ætatis sunt jam provectioris: nam cùm adhuc juvenis esses, ardenti animo, & ad iram vehemens, permulta in homines maleficos & violentos faciebas; neque tum unquam cum illis inducias agebas, neque unquam otiosum erat fulmen, quin & ægis concutiebatur, obstridebat tonitru, fulgur in morem velitaris pugnæ usque & usque mittebatur; terræ autem motus ita frequentes erant, ut cribri agitationem planè referrent; nix cumulatim *ruebat*; grando saxorum in morem, atque ut tecum grandiùs loquar, imbres rapidi & violenti *deferebantur*; flumen *erat* quæque gutta: adeò ut puncto temporis Deucalionis ætate tantum naufragium fuerit, ut omnibus sub aquâ demersis, vix unica scaphula servaretur, quæ in montem Lycorem appulit, humani generis quasi fomitem servans, quo majora deinde scelera subolescerent. Quare dignum socordiâ præmium ab illis reportas, cùm nemo jam tibi sacra faciat, nec coronas offerat nisi fortè obiter ex iis aliquis, qui in Olympiis vicerint, atque is quidem ita facit, non quòd pernecessariam rem se facere existimat, sed quòd veteri nescio cui instituto id dandum credit. Quin & homines paulatim te, Deorum præstantissime, in Saturni locum redigent, magistratu amoventes. Omitto dicere, quoties jam templum tuum sacrilegio expilârint: quidam etiam tibi ipsi manus Olympiæ admoliti sunt; & tu altifremus ille ne ausus quidem

dem es excitare canes, vel vicinos advocare, qui opitulantes tibi illos comprehenderent, cùm adhuc ad fugam se compararent. Sed *tu* generosus ille, gigantum extinctor, & Titanum victor sedebas, & cæsariem ab illis circumtondebaris, dum fulmen decemcubitale in dextrâ teneres. Hæc igitur, ô præclare, tam securè despicere quando desines? quando de tantis maleficiis pœnas sumes? quot orbis conflagrationes, quot diluvia satis esse queant ad compescendam tam inexhaustam hominum insolentiam? etenim ut communibus omissis, de meis verba faciam, ex quo tam multos ex Atheniensibus in sublime evehendo, & divites ex pauperrimis reddendo, & omnibus egenis opem ferendo, imò affatim, ut amicis benefacerem, universas opes effundendo, ex quo inquam propterea pauper evasi, jam ne agnoscor quidem ab illis, nec aspicere dignantur me, qui antea reverebantur, adorabant, meóque de nutu pendebant. Quòd si quando per viam ingrediens, fortè fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut eversum hominis jam olim defuncti cippum, ac temporis longitudine collapsum prætereunt, ne titulo quidem perlecto. Porrò alii procul me conspicati in aliam deflectunt viam, existimantes sese occursu infaustum & aversandum visuros spectaculum, *me inquam*, qui non ita pridem ipsis servator & benefactor fui. Propter hæc mala igitur in hanc remotam & desertam Atticæ partem concessi, & rhenone indutus terram colo, quatuor conductus obolis,

& cum solitudine, & ligone hîc philosophor. *Sed* hoc saltem commodi videor mihi percepturus, quod non ampliùs intuebor plerosque præter meritum felices: illud enim est molestius. Jam igitur tandem aliquando, Saturni & Rheæ proles, excusso profundo isto, gravique somno (longiorem enim quàm Epimenides dormivisti) & fulmine *prope extincto* denuo flatu suscitato, aut ex Ætnâ redaccenso, ingenti editâ flammâ iram strenui illius ac juvenilis Jovis ostendas, nisi vera sint ea quæ de te tuâque sepulturâ Cretenses fabulantur. Jup. Quis hic est, Mercuri, qui sic ex Atticâ juxta Hymettum in radice *scilicet* montis vociferatus est? sordidus totus ac squalidus, & rhenone amictus, fodit autem, ut arbitror, in terram pronus, homo loquax & confidens: nimirum est philosophus; alioqui enim non adeò impia adversus nos dixisset. Merc. Quid ais, ô pater? non nôsti Timonem *filium* Echecratidis, Colyttensem? Hic ille est qui toties nos convivio ex perfectis hostiis parato excepit, ille non ita pridem divitiis abundans, qui totas hecatombas *offerre solebat*, apud quem splendidè jovialia festa consuevimus agere. Jup. Eheu, quænam ista rerum commutatio! hiccine est honestus ille, dives, circa quem tam frequentes erant amici? unde igitur talis evasit? squalidus, ærumnosus, & fossor, & mercenarius, ut conjicio, cùm tam gravem ligonem in terram demittat? Merc. Illum, ut ita dicam, probitas evertit, & humanitas, atque in omnes egenos misericordia: verè autem ut dicam,

dicam, vecordia potiùs, & facilitas, & judicii defectus in amicis deligendis, quippe qui neutiquam intellexerit ſeſe corvis lupiſque gratificari; imò dum a vulturibus iſtis miſer jecur eroderetur, amicos eſſe ipſos judicabat ſociosſque præ quâdam erga eum benevolentiâ, cum *reverà* epulis gauderent. Illi enim, poſtquam oſſa penitus nudâſſent, circumroſiſſéntque, deinde ſiqua inerat medulla, hanc quoque admodum diligenter exuxiſſent, abierunt, exuccum, & radicitus ſucciſum deſerentes, ne noſcentes quidem ampliùs aut aſpicientes (cur enim *id facerent?)* aut opem ferentes, aut aliquid viciſſim largientes. Has ob res foſſor, & rhenone, ut vides, indutus, urbe præ pudore relictâ, mercede terram colit, propter mala inſaniens; quòd, qui ab eo ditati fuerant, nunc admodum faſtuosè prætereant, ac ne nomen quidem an Timon vocetur, noverint. Jup. At verò hic vir eſt neutiquam faſtidiendus & negligendus: tunc enim jure ſe infelicem eſſe indignaretur? quùm & nos eadem faceremus ac ſceleſti iſti adulatores, ſi obliviſcere viri, qui nobis tot ex pinguiſſimis *partibus* taurorum & caprarum in altaribus adolevit: eorum ſanè nidorem etiamdum in naribus habeo. Cæterùm propter negotia, magnámque pejerantium turbam, nec non eorum qui vi agunt rapiùntque, præterea ob formidinem quæ mihi ex ſacrilegis oritur, (ii enim multi ſunt, & a quibus haud facilè caveas, & ne minimum quidem nos connivere ſinunt) multo jam tempore Atticam non reſpexi;

ſpexi; & maximè ex quo philoſophia, & de verbis contentiones, apud iſtos increbuerunt, iſtis enim inter ſe pugnantibus, vociferantibúſque, ne exaudire quidem mortalium vota licet. Quare neceſſe eſt aut auribus obturatis ſedeam, aut ab ipſis perdar, dum virtutem neſcio quam & incorporea, nugáſque magnâ voce connectunt. Hinc àccidit, ut & hic neglectus fuerit, cùm haud mediocriter de nobis ſit meritus. Sed ut ut hæc ſe habent, Mercuri, aſſumpto Pluto, celeriter ad hunc eas; Plutus autem unà ſecum etiam ducat Theſaurum, & ambo apud Timonem perſeverent, nec tam facilè demigrent, etiamſi quàm maximè rurſum illos præ bonitate domo exigat. De aſſentatoribus autem iſtis, & ingratitudine eâ, quam erga illum oſtenderunt, poſtea videro; & pœnas dabunt ſimul atque fulmen præparavero. Radii enim ejus duo omnium maximi fracti ſunt & retuſi, quum illud nuper vehementiùs paulo in ſophiſtam Anaxagoram jaculatus ſim, qui diſcipulis ſuis perſaudebat, nullos eſſe nos qui Dii vocamur. At ab illo aberravi, nam obtentâ manu Pericles eum protexit: fulmen verò in Anacum templum aberrando-irruens, tum illud exuſſit, tum ipſum ad ſaxum penè eſt comminutum. Cæterùm ſufficiens interim hoc ſupplicii ipſis erit, ſi Timonem egregiè-locupletem-factum viderint. MERC. Quantum habet momenti altum vociferari, & obſtreperum, audacémque eſſe! idque non iis modò, qui cauſas agunt, verùm etiam qui vota faciunt, conducibile.

ducibile. En mox e pauperrimo dives evadet ille Timon, qui vociferatus eſt, & dicendi libertate in precibus uſus, ideoque Jovem ad ſe advertit: ſin vero tacitus incurvato-corpore fodiſſet, neglectus etiamnum foderet. PLUT. At ego, ô Jupiter, hunc aditurus non ſum. JUP. Quid ita, ô optime Plute, idque me jubente? PLUT. Quoniam per Jovem injuriâ me affecit, ejecit, & in multas partes dividit, idque cùm illi paternus eſſem amicus, meque tantùm non furcâ ex ædibus expulit, ſicut qui e manibus ignem abjiciunt. Num rurſus ad iſtum ibo, paraſitis, adulatoribus, & meretriculis objiciendus: ad eos mitte me, Jupiter, qui munus intellecturi ſint, qui amplexuri, quibus in pretio ſim, & exoptatiſſimus. At hi ſtupidi cum paupertate verſentur, quam nobis anteponunt: & acceptis ab eâ rhenone, & ligone, miſeri ſat ducant quatuor obolos lucrari, qui decem talentorum munera neglectim abjecerunt. JUP. Nihil in te iſtiuſmodi poſthac facturus eſt Timon, ligo enim probè eum docuit (niſi prorſus nullum dolorem ſentiunt illius lumbi) oportere ipſum te potiùs quàm paupertatem eligere. At tu mihi querulus admodum eſſe videris, qui nunc Timonem incuſes, quòd tibi liberè vagari permiſerit, patefactis foribus, neque domo concludens, nec in te zelotypiâ ardens. Aliàs autem contrà in divites ſtomachari ſolebas, dicens te ab illis, repagulis, clavibus, & impreſſis ſigillis ita fuiſſe concluſum, ut ne obliquè quidem aſpicere lucem tibi fas eſſet. Hæc igitur apud me deploràſti, in tan-

tis tenebris suffocari te dictitans, ideoque pallidus nobis apparuisti, curis plenus, contractos digitos habens, ut fieri solet in rationem collectionibus; quin & minatus es te ab illis aufugiturum, siquam nancisci occasionem posses. In summâ res admodum gravis tibi videbatur, in æreo, ferreóve thalamo, Danaës exemplo, virginem asservari, atque a sedulis scelestissimísque pædagogis educari, Fœnore, & Computo. Eos proinde absurdè facere aiebas, quod cùm te miserè amarent, possentque frui, non auderent tamen, nec, quamvis essent domini, securè suo amore uterentur; sed vigiles custodirent, in sigillum seramque nunquam conniventibus oculis intuente, abundè magnum fructum arbitrantes a se percipi, non quòd ipsis fruendi facultas adesset, sed quòd nemini fruendi copiam facerent: non aliter quàm in præsepi canis, qui nec ipse hordeo vescitur, nec famelicum equum vesci sinit. Quinetiam ridebas istos qui parcerent, asservaréntque, & (quod esset absurdissimum) se ipsos zelotypiâ prosequerentur: nescirent tamen *interim* fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut œconomus, aut puerorum præceptor *cellam* furtim subintrans intemperanter se ingurgitaret, infelicem & inamabilem herum ad fuliginosam & oris angusti lucernalem ac siticulosum ellychnium usuris invigilare sinens. Quî igitur absurdum non sit te olim hæc accusâsse, nunc verò his contraria Timoni objicere? PLUT. Atqui si veritatem inquisiveris, me utrumque rationi consentaneum facere judicabis. Nam & Timonis larga hæc effusio,

ſio, negligentia, non benevolentia, quod ad me attinet, meritò videatur. Illos verò qui me ædibus ac tenebris incluſum cuſtodiebant, & ut craſſior, pinguior, imò immenſus fierem, operam dabant, neque ipſi me attingentes, nec in lucem producentes, ut ne a quopiam viderer, deſipere *prorſus*, & in me contumelioſos eſſe judicabam; quippe qui me inſontem in tot vinculis computreſcere cogerent, neſcientes interim ſe paulò poſt e vitâ diſceſſuros, & me alii cuipiam fortunato relicturos. Quocirca neque illos probo, nec hos, qui nimium facilè mihi manus admovent: ſed eos, qui, quod eſt optimum, rebus modum imponunt, ut nec prorſus abſtineant, nec penitus profundant. Et enim per Jovem illud conſidera, Jupiter, ſi quis ubi juvenem & formoſam uxorem lege duxerit, poſtea neque obſervet neque omnino zelotypiâ proſequatur, concedens illi ut noctu atque interdiu eat quò velit, & rem cum quibuſlibet habeat, vel potiùs ultro producat ut adulteretur, fores aperiens, proſtituens, & omnes ad eam invitans, num hic amare videbitur? haud tu quidem hoc dixeris, Jupiter, qui ſæpenumero amorem ſenſeris. Rurſum ſiquis ingenuam uxorem lege domum deducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem: cæterùm nec ipſe contingat florentem ætate, decoramque virginem, nec alium ſinat aſpicere, ſed orbam ſterilemque includens in perpetuâ virginitate contineat, ac interim ſe amore teneri dicat, idque indicet vultûs colore, corpore emaciato, introrſum recedentibus o-

culis, num fieri poteſt, ut talis quiſpiam deſipere non videatur, quippe qui cum liberis oportuerit operam dare, fruique conjugio, puellam adeò formoſam atque amabilem ſinat emarceſcere, per omnem vitam tanquam Cereri ſacerdotum alens? hæc & ipſe indignor, a nonnullis ignominiosè calcibus cæſus, luxu conſumptus, & exhauſtus, a nonnullis contrà perinde ut ſtigmaticus fugitivus compedibus vinctus. Jup. Quid igitur adverſus illos indignaris? utrique enim egregias luunt pœnas: hi quidem dum Tantali in morem, nec bibere, nec edere, ſinuntur, ſed ore ſicco, auro tantùm inhiant; illi verò, dum harpyiæ ipſis, ceu Phineo, e faucibus cibos eripiunt. Sed abi jam, cordatiorem multò nacturus Timonem. Plut. An ille aliquando deſinet me velut ex foraminoſo cophino, priuſquam totus influxerim, datâ operâ exhaurire, quaſi conetur occupare, quo minùs influam, *veritus* ne copioſior incidens ipſum inundem? quare videor mihi aquam in Danaïdum dolium allaturus, fruſtràque infuſurus, dolii ſinu *liquorem* non continente: imò priùs propemodum effuſo quod influit, quàm influxerit: adeò latus dolii hiatus ad effuſionem, ac liber exitus. Jup. Proinde chaſma iſtud & hiatum niſi ſemel obſtruxerit, te propediem effuſo, facilè rhenonem rurſus & ligonem in fæce dolii reperiet. Verùm abite jam, illúmque ditate. Tu verò, Mercuri, memineris, cum redis, Cyclopas ex Ætnâ ad nos adducere, quò mihi fulmen exacuant ac reficiant, eo enim exacuto nobis

nobis opus erit. MERC. Pergamus, Plute. Quid hoc? num claudicas? equidem ignorabam, ô præclare, te non cæcum modò, verùm etiam claudum esse. PLUT. Hoc non est mihi perpetuum, Mercuri: sed quando ad aliquem a Jove missus proficiscor, nescio quomodo tardus & claudus sum utroque pede, ita ut ægrè metam pertingam, quum nonnunquam qui me opperiebatur, prius insenuit. Quum verò abire oportuerit, alatum videbis, avibus longè celeriorem. Itaque ubi primùm repagulum cecidit, protinus voce præconis victor pronuncior, saltu stadium transmensus, nec videntibus quidem aliquoties spectatoribus. MERC. Ista haud vera narras. Ego enim tibi permultos commemorare queam, qui heri ne obolum quidem habebant, unde emerent laqueum, repentè verò hodie divites factos, & sumptuosos, & bigis albis evectos, quibus ne asellus quidem antè suppetebat: ii tamen purpurati, manibus aureos annulos gestantes obambulant; ne ipsi quidem, ut opinor, credentes, quin per somnium divites sint. PLUT. Isthæc alia res est, ô Mercuri, neque enim tum meis ipsius ingredior pedibus: nec me Jupiter, sed Pluto ad eos mittit, utpote qui & ipse sit opum largitor, & splendidorum munerum dator, quod suo etiam nomine declarat. Itaque quoties est mihi ab alio ad alium demigrandum, cùm in tabellas injecerunt me & diligenter obsignârunt, sarcinæ in morem sublatum transportant. Interea cadaver illius alicubi in tenebricosâ ædium parte jacet, ve-

tere linteo in genua injecto tectum, de quo (*cadavere scilicet*) feles decertant. Porrò qui me speraverant *obtinere*, in foro operiuntur hiantes, non aliter quàm hirundinem advolantem stridentes pulli. Deinde ubi signum detractum est, & lineus funiculus incisus, apertæque tabellæ, novúsque meus dominus est pronunciatus, sive cognatus quispiam, sive adulator, sive servulus obscœnus, & cæteris prælatus amasiis, etiam tum mento subraso; pro variis omnigenísque voluptatibus, quas ipsi jam obsoletus suppeditavit, ingens præmium ferens generosus: is igitur quisquis tandem sit me ipsis cum tabellis arreptum fugiens adportat, mutato nomine vocatus Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus, pro eo qui modò vocabatur Pyrrhias, vel Dromo, vel Tibius; illos incassum hiantes, & se invicem intuentes relinquens, ac verum luctum agentes, quòd ejusmodi thynnus ex intimo sagenæ sinu effugit, devoratâ non exiguâ escâ. Atque hic repentè totus in me irruens, homo ineptus, crassâ cute, compedes adhuc horrescens, & siquis alius præteriens loro increpuerit, rectam arrigens aurem, & pistrinum tanquam templum adorans, non ampliùs iis, qui in eum incidunt, est tolerabilis: sed & ingenuos contumeliâ afficit, & conservos flagris cædit, experiens num sibi quoque similia liceant: donec aut in scortulum incidens, aut alendorum equorum studio captus, aut adulatoribus sese trahens, dejerantibus illum Nireo formosiorem esse, Cecrope, Codróve generosiorem,

nerosiorem, callidiorem Ulysse, ditiorem verò sedecim simul Crœsis, momento temporis *semel* effundat infelix, quæ minutatim multis ex perjuriis, rapinis, & flagitiis fuerant collecta. MERC. Ista fermè sic se habent uti narras. Verùm ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, quî tandem, cum sis adeò cæcus, viam invenis? aut quî dignoscis ad quosnam Jupiter te miserit, dignos esse existimans, qui ditescant? PL. Enimvero credis me reperire quinam illi sint, *ad quos mittor?* MERC. Per Jovem haudquaquam. Neque enim Aristide præterito ad Hipponicum, & Calliam accessisses, tum ad multos alios Athenienses, ne obolo quidem dignos. Cæterùm quid facis emissus? PLUT. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in aliquem incidero. Ille autem quicunque primus me fortè repererit, abductum possidet, te, Mercuri, ob lucrum insperatum adorans. MERC. Num ergo fallitur Jupiter, qui credat ex ipsius sententiâ te eos ditare, quos dignos existimârit, quî ditescerent? PLUT. Et jure quidem optimo *fallitur*, ô bone, quippe qui cùm me cæcum esse probè sciat, emittat vestigatum rem usque adeò repertu difficilem, quæque olim e vitâ decessit; quam ne Lynceus quidem facilè inveniret, cùm sit adeò obscura & minuta. Quare, cùm rari sint boni, improbi verò plurimi *sint*, *&* in civitatibus omnia obtineant, oberrans facilè in istius farinæ homines incido, & ab illis irretior. MERC. At quî fit ut, quando eos deseris, facilè aufugias, cùm viæ sis ignarus? PLUT.
Tum

Tum demum acutùm cerno, pedibúſque valeo ſolummodò quum fugiendi adeſt opportunitas. Merc. Illud etiam mihi reſponde: quî fit ut, cùm oculis ſis captus, (dicendum enim eſt) præterea pallidus, & cruribus gravis, tot habeas amatores, adeò ut omnes in te defigant oculos? & ſi potiantur, ſe beatos exiſtiment: ſin fruſtrentur, non ſuſtineant vivere: ex his quidem non paucos novi, qui tam perditè te amârint, ut ſe in pontum ingentia cete habentem, & altiſſimis de petris, præcipites abjecerint, rati faſtidiri ſeſe abs te propterea quòd illos nullo pacto reſpexiſſes. Quanquam ſat ſcio, tu quoque fateberis, ſiquid de te ipſo noveris, inſanire iſtos, qui talem amaſium depereunt. Plut. At enim credis me, qualis ſum, talem iſtis videri, nempe claudum, & cæcum, & quicquid aliud mihi ineſt vitii? Merc. Quidni, ô Plute, niſi & ipſi omnes ſint cæci? Plut. Haud cæci quidem, ô optime; verùm inſcitia errórque, quæ omnia occupant, caliginem illis offundunt. Ad hæc ipſe quoque, ne per omnia deformis ſim, perſonam valde amabilem induens, inauratam, gemmiſque diſtinctam, ac verſicoloribus amictus eis occurro: at illi rati ſeſe nativi vultûs venuſtatem aſpicere, amore capiuntur, diſpereuntque niſi potiantur. Quòd ſiquis me toto corpore denudatum illis oſtenderet, haud dubium eſt quin ſe damnarent, qui tantopere cæcutierint, amantes res neutiquam amandas, & deformes. Merc. Quî fit igitur ut, poſtquam divites facti ſint, & perſonam ſibi circumpo-

cumposuerint, adhuc fallantur, & siquis illis adimere conetur, penè caput potiùs quàm personam abjiciant? neutiquam enim necesse est, (ut mihi videtur) etiam tum illos ignorare, inauratam esse pulchritudinem, quum intus cuncta inspexerint. Plut. Ad id non paucæ res, ô Mercuri, mihi sunt adjumento. Merc. Quænam? Plut. Cum primùm aliquis me nactus apertis foribus admittit, clanculum mecum introit Arrogantia, Dementia, Jactantia, Mollities, Insolentia, Fraus, aliáque sexcenta: a quibus omnibus posteaquam èst occupatus animus, miratur non miranda, appetit fugienda: méque cunctorum illorum, quæ introierunt, malorum patrem stupet, illorum satellitio vallatum; & nihil non patiatur potiùs quàm me abjicere sustineat. Merc. Ut levis es, ô Plute, & lubricus & retentu difficilis, ac fugax, ansam nullam firmam præbens, *quâ prensus teneare:* verùm nescio quomodo anguillarum ac serpentum in morem inter digitos elaberis. At contrà paupertas viscosa est, & prehensu facilis, & mille uncos gerit ex omnibus corporis partibus enascentes, adeò ut, qui ad eam accesserint, ilicò hæreant, nec facilè queant avelli. Verùm interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. Plut. Quam? Merc. Nempe quòd Thesaurum non adduximus, quo vel in primis erat opus. Plut. Istâ quidem ex parte bono sis animo. Eum enim semper sub terrâ relinquo, cùm ad vos ascendo, imperans ut intus maneat foribus occlusis, nec cuiquam aperiat, nisi me vociferantem audierit.

rit. Merc. Jam igitur Atticam adeamus, & me ſequere chlamydi adhærens, donec ad remotum agrum pervenero. Plut. Rectè facis, Mercuri, qui me manu ducis. Etenim ſi me deſereres, forſan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem. Sed quis hic ſonus eſt, velut ferri ſaxo impacti? Merc. Timon ille prope montanum & petricoſum fodit ſolum. Papæ! & Paupertas adeſt, & Labor ille; tum Robur, Sapientia, Fortitudo, & id genus turba, omnibus ſub Famis ſigno inſtructis, longè præſtantior quàm tui ſatellites. Plut. Quidni igitur quàm ocyſſimè diſcedimus, Mercuri? neque enim quicquam memorabile præſtiterimus cum homine vallato iſtiuſmodi exercitu. Merc. Secus viſum eſt Jovi: quare nihil metuamus. Pa. Quònam iſtum, Argicida, manu adducis? Merc. Ad hunc Timonem a Jove miſſi ſumus. Pa. Itáne nunc Plutus ad Timonem, poſteaquam ego ipſum antea deliciis malè corruptum ſuſcepi: & his, videlicet Sapientiæ & Labori, traditum, ſtrenuum multique pretii virum reddidi? adeóne deſpicienda, injuriæque idonea Paupertas vobis videor, ut hunc, quæ mihi unica erat poſſeſſio, eripiatis, jam exactiſſimâ curâ ad virtutem excultum? ut Plutus illum denuo acceptum, & Contumeliæ & Arrogantiæ traditum, reddat talem, qualis olim fuit, mollem, ignavum, ſtolidumque, tum denique mihi reſtituat, ubi jam nihili factus erit. Merc. Sic, ô Paupertas, Jovi placitum eſt. Pa. Equidem abeo: & vos Labor, & Sapientia reliquique ſequimini

ni me. Brevì autem sentiet ille, qualem me reliquerit, bonam nempe adjutricem, & rerum præstantissimarum doctricem: quâcum donec habuit commercium, sano corpore, valentique animo perseveravit, virilem exigens vitam, & ad sese respiciens: supervacua autem et magnam istam rerum copiam, aliena, ita ut sunt, existimans. MERC. Discedunt illi: nos eum adeamus. TIM. Quinam estis, ô scelesti? aut quâ gratiâ huc advenistis, homini operario, ac mercenario negotium exhibituri! sed non læti abibitis, cùm omnes improbi sitis: nam ilico vos ego glebis & saxis petens comminuam. MERC. Nequaquam, ô Timon, ne ferito: neque enim mortales feries. Ego enim sum Mercurius, hic Plutus. Nos tuis precibus exauditis misit *ad te* Jupiter. Quare, quod bene vertat, opes accipe desistens a laboribus. TIM. Atqui vos jam ploraveritis, etiamsi Dii sitis, ut dicitis: siquidem odi pariter omnes, tum Deos, tum homines. Sed cæcum hunc, quisquis is est, certum est mihi hoc ligone comminuere. PLUT. Abeamus, per Jovem, Mercuri, (quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter insanire) ne malo quopiam accepto discedam. MERC. Nequid inscitè facias, Timon, quin potiùs nimiâ hâc ferocitate, & asperitate depositâ, bonam fortunam porrectis manibus excipe, rursus dives esto, & Atheniensium primus, solúsque fortunatus ingratos illos despicito. TIM. Nihil mihi vobis opus est: ne obturbate: sat opum mihi ligo: sum præterea fortunatissimus, si nemo ad me accesserit.

rit. MERC. Adeóne, quæso, inhumaniter? Hæcne Jovi referam tam dura atque aspera dicta? atqui par erat forsitan te homines odio habere, cùm ab illis tot gravia tuleris, nequaquam autem Deos odisse, cùm Dii tantopere tui curam gerant. TIM. At tibi, Mercuri, Jovíque pro vestrâ curâ plurimam habeo gratiam: sed hunc Plutum nequaquam accipiam. MERC. Quid ita? TIM. Quia mihi olim innumerabilium malorum author fuit, cùm me assentatoribus traderet, mihi insidiatores induceret, odium conflaret, voluptate corrumperet, & invidiæ obnoxium redderet, denique quum me repentè adeò perfidè & more proditoris desereret. Paupertas verò optima me laboribus viro dignissimis exercens, ac mecum conversans unà cum Veracitate & Libertate dicendi, & quibus opus erat suppeditavit laboranti, & rerum illam copiam contemnere docuit, effecítque ut mihi vitæ spes omnis ex me ipso penderet, & demonstravit quænam essent opes meæ, quas neque adulator assentans, neque sycophanta territans, neque plebs irritata, nec concionator suffragium ferens, neque tyrannus insidians queat eripere. Itaque laboribus jam corroboratus dum hunc agellum gnaviter exerceo, neque quicquam eorum malorum, quæ sunt in civitate, aspicio, abundè magnum & sufficientem victum a ligone accipio. Quare tu, Mercuri, iter-relegens abeas, & Plutum hunc ad Jovem abducas. Hoc autem mihi sat fuerit, si omnes omnino homines ejulare coegerit. MERC. Nequaquam, ô bone, neque enim omnes ad

eju-

ejulandum sunt accomodi. Quin iracunda ista pueriliáque missa facias, & Plutum excipias; non sunt rejicienda munera quæ a Jove proficiscuntur. PLUT. Vin', Timon, ut contra te partes defendam meas? an graviter feres siquid dixero? TIM. Dicito, sed nec multis, nec cum procemiis, quemadmodum perditissimi isti oratores solent: nam hujus Mercurii gratiâ te feram pauca dicentem. PL. Atqui mihi multis potiùs est dicendum, qui tam multis nominibus abs te accuser: vide tamen num quâ in re te, quemadmodum ais, læserim ego, qui dulcissimarum quarumque rerum tibi author fui, honoris, præsidentiæ, coronarum, aliárumque deliciarum: quin & meâ operâ spectabilis eras, & ab omnibus celebratus, ac studiosè cultus: verùm siquid ab adulatoribus molesti tibi accidit, ego non sum culpandus: imò ego a te injuriâ affectus sum, propterea quòd me tam ignominiosè sceleratorum hominum *libidini* subjecisti, qui te laudabant, & præstigiis dementabant, mihíque modis omnibus insidias struebant: porrò extremo loco dixisti, te a me proditum fuisse; e contra autem te potiùs accusare possum, cùm ipse sim modis omnibus a te expulsus, & capite protrusus foràs: unde tibi pro molli chlamyde rhenonem hunc veneranda ista Paupertas circumposuit. Itaque testis est mihi hic Mercurius, quantoperè Jovem oraverim ne ad te venirem, qui te tam hostiliter erga me gessisses. MERC. At nunc vides, ô Plute, qualis jam factus sit? proinde audacter cum illo consuetudinem habe. Tu verò

fode ita ut facis: tu interim Thesaurum sub ligonem adducito: tibi enim inclamanti auscultabit. TIM. Parendum est, Mercuri, rursúsque ditescendum. Quid enim facias, cùm Dii ipsi compellant? tamen vide in quot me miserum conjecturus sis incommoda, qui, cùm hactenus felicissimè vixerim, tantum auri repentè accepturus sim, & tot tantasque curas suscepturus, cùm nihil mali fecerim. MERC. Sustine, Timon, meâ gratiâ, tametsi grave est istud, & intolerandum, quò videlicet palpones illi invidiâ rumpantur. Ego autem superatâ Ætnâ in cœlum revolabo. PLUT. Abiit quidem ille, ut mihi videtur, nam ex remigio alarum conjicio; tu verò hic opperire; ubi enim abiero, Thesaurum ad te transmittam. Sed terram feri potiùs; te compello, auri Thesaure: Timonem hunc exaudi, & te offer eruendum. Fodi Timon, altè ligonem adigens, at ego a vobis discedam. TIM. Age verò, ô ligo, nunc corrobores teipsum, neque porrò defatigere, dum Thesaurum ex terræ penetralibus in lucem eruis. Hem prodigiorum author Jupiter, amici Corybantes, ac lucrifer Mercuri, unde auri tantum? num somnium hoc est? metuo ne carbones reperturus sim experrectus. Atqui aurum profectò est signatum, subrubescens, ponderosum, & aspectu quàm gratissimum: ô aurum ingens generis humani bonum; namque ignis instar eximiè micas tum noctu tum interdiu. Ades ô mihi charissimum, & desideratissimum: nunc demum credo & Jovem ipsum aurum esse factum.

Quæ enim virgo tam formosum amatorem per tegulas illapsum expanso sinu non excipiat? ô Mida & Crœse, & Delphis appensa donaria, quàm nihil estis præ Timone & Timonis opulentiâ? cui ne Persarum quidem rex par est. O ligo, & rheno charissime, vos huic Pani suspendere par est. At ego totum hunc mercatus agrum, turriculâque ad aurum asservandum exstructâ, quæ magna satis erit quam ego solus inhabitem, eam & pro sepulchro habere, quum mortuus fuerô, statuo. Hæc igitur decreta sunto, placitaque in reliquum vitæ, omnium congressum fugere, notum habere neminem, omnes despicere: Porrò amicus, hospes, sodalis, ara Misericordiæ, meræ nugæ: tum miserari lachrymantem, egenti opitulari, legis transgressio *habeatur*, & morum subversio: mihi autem vita sit, itidem ut lupis, solitaria, & unus sibi sit amicus Timon: cæteri omnes hostes, & insidiatores: cum horum quopiam congredi, piaculum: adeò ut siquem aspexero duntaxat, nefastus sit ille dies. In summâ nihil apud nos statuatur discriminis inter eos & saxeas vel æneas statuas: & neque missum ab ipsis caduceatorem recipiamus, neque fœdera feriamus: solitudo terminus esto inter me & istos. Cæterùm tribules, curiales & populares, quin & ipsa patria frigida & inutilia nomina *habeantur*, & fatuorum hominum ostentatio. Solus Timon dives esto, despiciat omnes, solus ipse secum oblectetur, ab assentationibus, & odiosis laudibus liberatus; Diis sacra faciat, solus epuletur, sibi

ipsi vicinus & conterminus, excutiens *se* ab aliis: & decretum esto ut se omnino excipiat comiter, si mori oporteat, & coronam sibi ipsi imponere. Denique nomen suavissimum esto Misanthropos, hominum osor. Morum autem notæ sint, morositas, asperitas, feritas, iracundia, inhumanitas: & siquem conspexero incendio conflagrantem, & supplicantem ut extinguam, pice, oleóque restinguere: & siquem hyeme flumen deferat, isque porrectis manibus roget ut retineatur, eum demerso capite propellere, ita ut se rursus attollere nequeat. Hoc pacto parem gratiam reportabunt. Hanc legem rogavit Timon Echecratidæ filius Colyttensis, & concionis decretum confirmavit idem Timon. Age hæc decreta sunto: hæc fortiter tueamur. Cæterùm magni fecerim, si hoc omnibus innotescat, me esse supra modum divitem. Hæc enim res ad restim illos adiget. Sed quid illud? eheu, quæ celeritas ista? undique concurrunt pulverulenti atque anheli, haud scio unde aurum odorati. Utrum igitùr hoc conscénso colle saxis eos ambigam, ex loco superiori dejaculans; an hâc tantùm in re legem violabimus, cum illis scilicet semel congrediendo, ut contempti, magis agantur? Hoc satius esse duco. Quare hic subsistentes jam eos excipiamus. Age prospiciam, primus eorum iste quis est? nempe Gnathonides adulator, qui mihi nuper eranum petenti, funem porrexit, quum apud me sæpenumero integra dolia evomuerat. Sed bene est quod ad me venit: ante alios enim ejulabit. GNAT. Non-

ne dicebam fore ut Dii Timonem bonum virum non negligerent? salve Timon formosissime, suavissime, & compotor hilarissime. TIM. Tu quoque salve Gnathonides, vulturum omnium voracissime atque hominum perditissime. GNA. Tu semper dicacitate gaudes; sed ubi est convivium? nam novam tibi adfero cantilenam ex his, qui nuper evulgati sunt, dithyrambis. TIM. At elegos canes, & quidem perquam patheticè ad hunc ligonem. GNA. Quid istuc? feris ô Timon? antestor: ô Hercules! hei hei! te ob vulnus inflictum apud Areopagitas in jus voco. TIM. Atqui si cunctêre paulisper, quòd te occiderim mox in jus vocabis. GNA. Nequaquam. Quin tu omnino vulneri medêre, paululum auri inspergens: præsentissimum enim illud est remedium ad sistendum sanguinem. TIM. Etiam manes? GNA. Abeo. At tibi malè erit quòd ex viro commodo tam sævus factus sis. TIM. Quis hic est recalvaster qui accedit? Philiades, assentatorum omnium execratissimus. Hic cùm a me solidum acceperit fundum, tum in filiæ dotem talenta duo, laudationis præmium, cùm me canentem reliquis omnibus silentibus solus supra modum laudâsset, dejerans me oloribus longè magis canorum esse, postquam me nuper ægrotantem vidit (nam adieram opis indigus) plagas egregius ille vir impegit. PHIL. O impudentiam! nunc demum Timonem agnoscitis? nunc Gnathonides amicus & conviva? digna igitur passus est ille, cùm sit ingratus. At nos qui jam olim familiares su-

mus, æquævi, ac populares, tamen modestè agimus, ut ne insilire videamus. Salve, here; fac ut a sceleratis istis assentatoribus caveas, qui non nisi ad mensam præstò sunt; quoad cætera nihil a corvis differunt. Nulli hominum hujus ætatis est ampliùs fidendum, ingrati omnes & scelesti. At ego cùm tibi talentum afferrem, quo ad urgentem necessitatem uti posses, non abhinc multum in viâ accepi te factum esse supra modum divitem. Proinde veni te hæc admonendi causâ; quanquam fortasse, cùm adeo prudens sis, his meis sermonibus haud indigeas, qui vel Nestorem admonere possis, quid factu opus sit. TIM. Ita fiet, Philiades. Sed adesdum ut te quoque ligone comiter excipiam. PHIL. Viri, caput mihi ab hoc ingrato effractum est, propterea quòd illum, quæ in rem illius erant, admonui. TIM. Ecce, tertius iste orator Demeas accedit, decretum dextrâ tenens, séque profitens mihi cognatum esse Hic cùm de meo solvisset reipublicæ uno die sedecim talenta, (damnatus enim fuerat, ac in vincula conjectus, quod solvendo non esset: ego autem illum misertus liberavi) ubi nuper illi forte obvenisset, ut Ægeidi tribui donativum Theoricum distribueret, atque ego adiens debitam portionem, quæ mihi exinde obtingebat, poscerem, se ignorâsse dixit me civem esse. DEM. Salve, Timon, præcipuum tui generis præsidium, fulcimentum Atheniensium, propugnaculum Græciæ; profectò jam pridem te populus frequens, & utraque curia opperitur. Sed priùs decretum audi,

audi, quod de te conſcripſi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius Colyttenſis, vir non modò probus & integer, verùm etiam ſapiens quantum alius in Græciâ nemo, nunquam per omnem vitam deſtitit optimè de Republicâ mereri: præterea pugillatu, luctâ, curſúque die eodem, quadrigâ præterea & bigâ equeſtri in Olympiis vicit. TIM. At ego ne ſpectator quidem unquam in Olympiis fui. DEM. Quid tum ſpectabis poſthac. Sed multa hujus generis ſatius eſt addi. Tum anno ſuperiore apud Acharnenſes pro Rep. fortiſſimè ſe geſſit, & Peloponneſiorum duas acies concîdit. TIM. Quâ ratione? quippe qui nec unquam arma geſſerim, nec miles conſcriptus fuerim. DEM. Modeſtè quidem de te loqueris: nos autem ingrati eſſemus, ſi oblivîſcemur. Præterea ſcribendis plebiſcitis, & in conſultationibus, & in adminiſtrandis bellis, non mediocrem utilitatem attulit Reipub. Ob hæc omnia viſum eſt curiæ, plebi, magiſtratibus tributim, plebeiis ſingulatim, communiter omnibus, aureum ſtatuere Timonem juxta Palladem in arce, fulmen dextrâ tenentem, & radios ſuper capite habentem: eúmque ſeptem aureis coronis coronare, háſque coronas hodie in Bacchanalibus per novos Tragœdos promulgari: nam hodie in honorem ejus Bacchanalia ſunt agenda. Hujus ſententiæ autor fuit Demeas orator, cognatus illius, propinquus, & diſcipulus. Etenim orator optimus eſt Timon, præterea quicquid voluerit. Hoc igitur tibi decretum, ego autem & filium meum ad te adducere volebam, quem tuo nomine

mine Timonem denominavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quantum mihi ſcire contigit, nunquam uxorem duxeris? DEM. At ducam anno proximo, ſi Deus dederit: liberiſque operam dabo: & quod naſcetur (erit enim maſculus) Timonem jam voco. TIM. An uxorem tum ſis ducturus, haud equidem ſcio, tantâ a me plagâ acceptâ. DEM. Hei mihi, quid hoc eſt rei? Tyrannidem occeptas Timon, pulsáſque ingenuos, cum ipſe nec purè ingenuus ſis, nec civis? verùm pœnas dabis propediem cùm aliis nominibus, tum quòd arcem incenderis. TIM. At, ô ſceleſte, non conflagravit arx: proinde palam eſt te eſſe ſycophantem. DEM. Verùm effoſſo ærario dives factus es. TIM. Neque hoc effoſſum eſt: quare ne hæc quidem, quæ dicis, ſunt credibilia. DEM. Verùm effodietur poſthac. Et tu interim omnia, quæ in eo *condita*, poſſides. TIM. Alteram itaque plagam accipe. DEM. Hei ſcapulis meis! TIM. Ne vocifereris, alioqui tertiam tibi inferam: etenim res planè ridicula mihi acciderit, ſi cum inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum ſceleſtum homuncionem non protrivero: tum fruſtra vicerim in Olympiis pugilatu & luctâ. Sed quid hoc? annon Thraſycles Philoſophus hic eſt? profectò ipſe eſt; expansâ ſanè barbâ, ſublatiſque ſuperciliis, & magnum quiddam ſecum murmurans, accedit, Titanicum obtuens, capillis ſuper fronte retrorſum rejectis, alter planè Boreas aut Triton, quales Zeuxis pinxit. Hic ille eſt qui decenter ornatus, inceſſu moderatus, amictu modeſtus,

destus, mane mirum quàm multa de virtute disserit, damnans eos qui voluptate gaudent, frugalitatem laudans: at ubi lotus ad cœnam venit, puérque ingentem illi calicem porrexit, (meraco autem maximè delectatur) quasi Lethæam hauserat aquam, matutinis illis sermonibus maximè contraria facit, dum milvi instar præripit obsonia, & proximum opposito cubito arcet, mento condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, & prono corpore, ac si virtutem in patinis sese inventurum speret: dùmque catinos indice digito diligenter extergit, ut ne vel paululum alliati edulii relinquat: semper querens, quò placentam integram aut aprum sibi solus accipiat; quodque gulæ & insatiabilitatis fructus est; temulentus, vino insanus, non ad cantum modò, saltationémque, verùm ad convicium usque & iram. Adhæc multus super pocula sermo: tum enim maximè de temperantiâ, & sobrietate verba facit, idque cùm a mero jam malè afficitur, & ridiculè balbutit. Accedit his deinde vomitus: postremò sublatum illum de convivio efferunt aliqui, ambabus manibus tibicinæ retentum. Attamen ne' sobrius quidem ulli primas partes cesserit, vel mendaçio, vel audaciâ, vel avaritia. Quin & assentatorum longè princeps est, pejerat promptissimè, anteit impostura, comitatur impudentia: in summâ vir est omnifariâ sapientiâ cumulatus, omni ex parte exactus variéque absolutus: quare, cum sit adeò bonus, brevì ejulabit. Quid hoc? papæ! sero nobis Thra-

sycles.

ſycles. THRAS. Noc hoc animo *ad te* venio, Timon, quo plurimi iſti, ſcilicet quo ii qui tuas opes admirati, argenti, auri, opiparorum conviviorum ſpe adducti concurrerunt, multam aſſentationem exhibituri apud hominem, qualis tu es, ſimplicem, & res ſuas cum aliis facilè communicantem. Scis enim offam in cœnam mihi ſat eſſe, opſonium verò ſuaviſſimum, cœpe, aut naſturtium, aut ſi quando lubeat epulari lautiùs, paulum ſalis: potum verò *mihi* Enneacrunum *ſuppeditare*: tum hoc pallium quâvis purpurâ potius. Nam aurum mihi quidem nihilo pretioſius videtur iis qui in littoribus ſunt, lapillis. Verùm tuâ ipſius gratiâ huc me contuli, ne te corrumpant, peſſima & inſidioſiſſima poſſeſſio, divitiæ, quippe quæ multis ſæpenumero immedicabilium malorum cauſa extiterint. Etenim, ſi me audies, ante omnia opes univerſas in mare projicies, utpote non neceſſarias bono viro quippe Philoſophiæ poſſit opes perſpicere: ne tamen in profundum, ô bone, ſed prope inguinum tenus ingreſſus, paulò ultra fluctuoſam littus, me uno ſpectante. Sed ſi hoc nolis, tu eas alio potiore modo confeſtim domo efferas; ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuſcunque opus eſt, huic quidem quinque drachmas, alii minam, alii talentum. Porrò ſiquis erat Philoſophus, æquum eſt ut duplam triplámve portionem ferat: mihi autem, quanquam meâ ipſius gratiâ non poſtulo, ſed ut amicis indigentibus impertiam, ſat erit, ſi peram hanc, ne duos

duos quidem integros modios Ægineticos capientem, plenam præbueris. Paucis enim contentum & moderatum decet esse philosophum, nihílque ultra peram cogitare. Tim. Equidem ista, quæ dicis, probo Thrasycles. Ergo si videtur, priusquam peram expleam, age tibi caput tuberibus opplebo, ligone admetiens. Thras. O Democratia! ô Leges! a nefario homine in liberâ civitate pulsamur. Tim. Quid stomacharis, ô bone Thrasycles? num te *inter metiendum* defraudavi? atqui mensuræ chœnices quatuor adjiciam. Sed quid hoc est? complures simul adveniunt, Blepsias ille, & Laches, & Cniphon, in summâ, agmen eorum qui mox lugebunt. Quidni igitur ego in rupem hanc conscendo, ac ligonem quidem jam dudum fatigatum paulisper interquiescere sino, ipse verò quamplurimis saxis in unum collatis, procul in ipsos grandino? Bl. Ne jace, Timon; abimus enim. Tim. At vos nec sine sanguine, nec sine vulneribus, abibitis.

De iis qui MERCEDE conducti in divitum Familiis vivunt.

Ecquid tibi primum, Amice, & quid postremum, ut aiunt, recenseam ex his, quæ tum pati, tum facere coguntur ii, qui mercedis gratiâ in aliorum familiis vivunt, & in locupletum istorum amicitiam accensentur, si modò ejusmodi illorum servitutem convenit amicitiam appellare? Novi enim multa, imò propè

maximam

maximam partem eorum quæ ipsis accidunt, non ipse quidem tale vitæ genus expertus, (neque enim necessarium mihi erat periculum, nec unquam, ô Dii, sit) sed multi eorum, qui in hoc vitæ genus inciderunt, mihi enarrârunt: quorum alii in ipsis malis etiamdum constituti, quanta & qualia ferrent, deplorabant; alii tanquam e carcere quodam profugi, non sine voluptate commemorabant ea quæ perpessi fuerant: imò, quibus liberati fuerant, recensendo admodum oblectabantur. Atque hi quidam erant digniores, quibus fides haberetur, ut qui *ejus sacri* ritus omnes (ut ita dicam) complevissent, omniáque ab initio ad finem usque perspexissent. Non ergo perfunctoriè & oscitanter hos audiebam, veluti naufragium aliquod & inopinatam salutem enarrantes: cujusmodi sunt isti, qui juxta templa deraso capite simul multi, tertios fluctus, procellas, rupes, jacturas, malos fractos, gubernacula revulsa narrant: in primis autem, Dioscuros apparentes (nam hi sunt hujusmodi tragœdiæ proprii) aut quempiam alium ex improviso *apparentem* Deum, summis antennis insidentem, aut clavo astantem, & ad molle aliquod littus navim dirigentem, ad quod ubi appulisset, futurum erat ut paulatim ac lentè dissolveretur, at ipsi tutò descenderent, idque ope ac favore divino. Itaque isti frequenter hæc ad præsentem necessitatem tragicè exaggerunt, ut a pluribus stipem accipiant, cùm non modo calamitosi, verùm etiam Diis chari videantur. Porrò ii dum tempestates

eas,

eas, quas in domibus tulerant, & tertios, quintos, decimósque fluctus, si fas est dicere, referrent, utque primùm a littore solverint, cùm mare se aliquantulùm serenum ostendebat, quótque molestias toto navigationis tempore sustinuerint, dum vel sitiebant, vel nauseabant, vel dum antlia eorum salsugine exundabat: denique ut infelici navigio in cautem quampiam sub undis latentem, aut in præruptum scopulum effracto miseri ægrè enatârint, nudi, cunctarúmque rerum necessarium inopes: hæc *inquam* interea dum referrent, visi sunt mihi multa præ pudore subticere, & volentes ac scientes oblivisci. At ego tum illa, tum alia nonnulla ex illorum narrationibus collecta deprehendo istiusmodi convictibus inesse, quæ omnia, ô præclare Timocles, tibi percensere non gravabor. Jampridem enim mihi videor animadvertisse, te de *capessendâ* hâc vitæ ratione cogitare: ac primùm quidem, cùm hâc de re sermo incidisset; tum præsentium aliquis mercenarium istiusmodi vitæ genus laudare cœpit, fortunatissimos eos affirmans, quibus, præterquam quòd amicos habeant Romanorum optimates, & sumptuosas cœnas, idque sine symbolis, cœnent, & in conspicuo *loco* versentur, & omnigenâ cum recreatione ac voluptate in albâ rhedâ, si ita ceciderit, resupini peregrinentur, non parvi est emolumenti insuper etiam mercedem amicitiæ & benefactorum istorum accipere: omnia enim istis haud dubiè nec sata nec culta provenire. Hæc igitur, atque id genus alia cùm audires animadverti ut his inhiares,

& os apertum ad escam perquam avidè exporrigeres. Proinde ut nos in posterum culpâ vacemus, nec objicere queas, quòd cum te viderimus tantum cum squillâ deglutientem hamum, non retineremus, nec priusquam in guttur demergeretur, revelleremus, nec præmoneremus: sed quòd postquam hamo retrorsum adducto & infixo te jam trahi, & per vim duci videre expectâssemus, tum adstantes quum nihil opis afferri possit, fleremus: hæc inquam, ne aliquando possis dicere; quæ si dicantur, meritò omnino dicantur, nec a nobis refelli queant, quo minùs peccâsse videamur, quòd ista non prædixerimus, audi ab initio omnia. Ac rete quidem ipsum, sagenásque impervias, foris, non intus ex penetrali, per otium antè contemplare: & cùm aduncam hami partem, & aculeum retrorsum conversum, & tridentis cuspides in manus assumpseris, & ad malam inflatam expertus fueris, nisi prorsus acuta, inevitabilia, & in vulneribus molesta *infligendis*, & vehementer trahentia, & inexplicabiliter retinentia videantur, nos quidem inter formidolosos, atque idcirco famelicos, adscribe: téque ipsum ad fiduciam hortatus, hanc prædam aggredere, si vis, lari in morem totam escam hiatu deglutiens. Atque totus hic sermo fortasse tuâ omnino causâ instituetur; quanquam non ad vos philosophos solùm pertineat, aut hos quicunque vitæ gravius institutum sibi delegerunt: verùm etiam ad grammaticos, rhetores, & musicos, omnésque qui ad docendi munus cum

aliis

aliis vivere quæstumque facere volunt. Cæterùm cum ferè communia similiáque sint ea quæ his omnibus accidunt, palam est non eximia quidem philosophis contingere, imò turpiora, cùm sint cum aliis communia, siquidem ii qui conducunt, non aliis præmiis eos quàm reliquos dignantur, nihilóque magis in honore habent. Quicquid igitur narrationis series inveniet, eos potissimum qui talia faciunt, deinde eos qui talia sustinent, ejus culpam ferre æquum est: ego verò culpari non debeo, nisi verè & liberè dicere reprehensionem mereatur. Verumenimverò reliquum hominum vulgus, puta palæstricos, adulatores plebeios, ac suopte ingenio humiles & abjectos homines, ne operæ quidem pretium fuerit, ab istiusmodi convictibus dehortari, neque enim obtemperarent: neque illis vitio vertere æquum est, quòd non relinquant suos conductores, etiamsi plurimis contumeliis affecti ab illis fuerint. Sunt enim ad eam vitæ rationem accomodati, eáque non indigni: præsertim cùm nihil aliud habeant, ad quod se convertant, & in quo se exerceant: adeò ut si quis hanc vitam illis adimat, inertes ilico, desides, inutilésque sint. Quamobrem nec ipsi rem aliquam indignam patiuntur, nec illi contumeliosi videantur, si (quod aiunt) in matellam imminxerint. Etenim jam inde ab initio ad contumelias illas parati sese in familias conferunt. Et illorum ars est, ferre & perpeti quicquid acciderit. Cæterùm quod ad eruditos attinet, de quibus antea mentionem feci, æquum est ut illis indigner,

digner, & pro virili enitar, eos inde revocare, & in libertatem vindicare. Videor autem mihi rectè facturus, si causis, ob quas ad hoc vitæ genus quidem se conferunt, excussis, eas nec valdè urgentes nec necessarias esse demonstravero. Sic enim omnis excusatio illis præripietur, primúmque subeundæ servitutis voluntariæ argumentum. Plerique igitur paupertatem, & rerum necessariarum inopiam proponentes, prætextum hunc satis idoneum se putant obtendisse, quòd ultro ad hoc vitæ genus accesserint: ac sibi sufficere credunt, si dicant veniâ dignum esse quod faciunt, quum rei in vitâ molestissimæ, nempe paupertatis, effugium quærunt. Postea Theognis est in promptu, crebrúmque illud in ore, *nam omnis paupertate subigitur.* Et quotquot alia terricula abjectissimi quique poëtæ de paupertate protulerunt. Equidem si viderim ex hujusmodi convictu eos verè paupertatis effugium aliquod nancisci, non admodum anxiè cum eis de vehementer amplectendâ libertate disceptarem: sed quandoquidem, ut egregius alicubi orator dixit, ægrotorum alimentis similia capiunt, quî fieri possit, ut non in hoc ipsum malè sibi consuluisse videantur, nimirum semper illis manente eodem vitæ illius argumento? semper enim *manet* paupertas, *semper* accipere necesse est, nihil seponitur, nihil superest quod reservetur; verùm quicquid datum fuerit, ut detur, ut affatim capiatur, prorsus omne insumitur, & ita ut ne id quidem in usus sufficiat. At bene cederet, si non excogitarent hujusmodi

sub-

ſubſidia, quæ paupertatem ſervant, eíque duntaxat opitulantur, ſed quæ illam planè tollerent: atque forſitan idcirco eſſet in mare cete habens ingentia projicienda, ut dicis Theogni, & præruptis de ſcopulis *præcipitanda*. At ſi quis ſemper pauper, & egenus, & mercede conductus, hoc ipſo ſeſe arbitretur aufugiſſe paupertatem, non video quî fieri poſſit, quo minus hic ipſe ſeſe fallere videatur. Rurſum alii dicunt paupertatem, nec metum nec ſtuporem ſibi incuſſuram, ſi modò reliquorum hominum in morem poſſent laborando ſibi victum ſuppeditare. At nunc ſibi fractas eſſe corporis vires ſeu ſenio, ſeu morbis, eóque ad eam vitam mercenariam, ut quæ ſit facillima, confugere. Age igitur, verúmne dicant videamus, & num ea quæ dantur, illis ex facili ſuppetant, nec multum, nec plus quàm alii *in conſequendo victu* laborent. Nam id quidem etiam votis expetendum, ut citra laborem, nullóque negotio paratum argentum accipias. Sed hoc meritò dici non poteſt: uſque adeò laborant & defatigantur in his convictibus, ut hîc majore valetudine ad id *ferendum* potiſſimum egeant, quippe cùm quotidie ſexcenta non deſint *negotia*, quæ corpus conficiant, adque extremam uſque defectionem delaſſent. Verùm hæc idoneo tempore dicemus, quum reliquas etiam illorum moleſtias commemorabimus. In præſentiâ ſat erat oſtendere, neque eos vera dicere, qui eâ de cauſâ *in ſervitutem* addicere ſeſe aiunt. Supereſt igitur, quodque veriſſimum quidem eſt, ſed minimè ab

illis proferri solitum, eos voluptatis gratiâ multísque atque amplis spebus incitatos, in *divitum* familias insilire, auri, atque argenti vi obstupefactos, & se beatos fore existimantes ob convivia, reliquasque delicias, sperantesque futurum uti jamjam, nemine vetante, affatim ex aureo poculo bibant. Hæc sunt quæ illos adducunt, atque ex liberis servos faciunt: non rerum necessariarum penuria, quam prætexunt, sed non necessariarum cupiditas, atque ingentium illarum & amplarum opum affectatio. Itaque quemadmodum miseros istos, atque infelices amantes, callidi quidam & veteratores amasii receptant, & fastidiosè tractant, ut semper sint illorum amasii, operam dantes; cæterùm pro amoris fructu ne summum quidem osculum impertiunt: amorem enim factâ copiâ dissolutum iri intelligunt: hanc igitur *amoris dissolutionem* arcent, & diligenter cavent; quod ad alia attinet, amantem spe semper retinent: metuunt enim ne desperatio illum a vehemente cupiditate abducat, amantémque a se alienet. Proinde arrident, pollicentúrque, & semper facturi sunt, *sempér*que gratificaturi, *semper*que ingentium sumptuum rationem habituri: donec imprudentes ambo senuerint, atque utrique jam præterierit ætas, huic ad amandum, illi ad dandum. Itaque nihil ipsis in omni vitâ ultra spem *meram* est peractum. Ac sanè propter voluptatis cupiditatem omnia ferre, non omnino fortè vitio vertendum: quin magis venia danda siquis voluptate capiatur, & hanc undequaque consectetur ut eâ potiatur: quanquam turpe

turpe forsan ac servile, aliquem se ob eam jus alienum tradere. Nam longè suavior est voluptas quæ ex libertate *proficiscitur*. Attamen hoc illis aliquo pacto ignoscendum, si modò consequantur. Verumenimverò ob solam voluptatis spem multas perferre molestias, ridiculum, & stultum arbitror, maximè cùm videant labores esses certos, manifestos, & inevitabiles: illud verò quod speratur, quod nihil aliud tandem est nisi voluptas, ne tam longo quidem tempore contigisse; præterea nec verisimile videri ut aliquando contingat, si modò quis *rem* ex veritate reputet. Ut Ulyssis quidem socii, dulci degustatâ loto, reliqua negligebant, ac præ voluptate præsente honesta contemnebant, ita ut in illis honestatis oblivio non omnino rationi incongrua foret; nimirum animo voluptatis illius sensu occupato. Verùm famelicum alii cuipiam loto sese ingurgitanti, nec quicquam inde impertienti, assistere, idque solùm ob spem quòd credat fore ut & ipsi degustare aliquando detur, *assistere, inquam*, recti & honesti oblitum, Dii boni, quàm hoc ridiculum, & verberibus Homericis reverà dignum! Ergo quæ istos ad hosce convictus adducunt, & quibus impulsi se divitibus dedunt, ad quodcunque libitum fuerit utendos, hæc sunt, aut his quàm simillima. Nisi siquis & eos commemorandos esse judicet, qui solâ gloriâ incitantur, quæ ex convivendo cum illustribus & nitidis viris oritur. Sunt enim qui hoc admirandum, supráque plebem esse existiment: nam quod ad me propriè attinet,

 recu-

recusârim vel cum magno Rege solummodo vivere, convictórque videri, si nihil fructûs ex eo convictu perciperem. Cum igitur hæc sit causa, *cur talem ineant vitam*, age jam consideremus apud nosmetipsos, cujusmodi sint illis perferenda priusquam admittantur, & obtineant, cujusmodi verò in ipsâ vitâ jam constituti patiantur: postremò qualis fabulæ catastrophe illis contingat. Neque enim illud dicere licet, hæc etsi molesta sint, superatu tamen esse facilia, neque multo labore ad ea opus esse, sat autem esse si modò velis, & quidvis postea factu fore facile. Imò necesse est ut diu sursum ac deorsum cursites, assiduè fore obsideas, & ut manè excitatus eum opperiaris, dum protruderis, dum excluderis, dum impudens interdum, atque importunus videris, quando janitori malè syrissanti, ac nomenclatori Libyco subjiceris, quumque nominis tui recordationem mercede redimis. Quin etiam vestitus tibi est apparandus supra tuas facultates, pro illius quem colis dignitate, diligendi colores, quibus ille delectatur, ne discrepes, & oculos ejus, quum videris, offendas. *Oportet etiam* ut ipsum affecteris gnaviter, vel potiùs antecedas, atque interim à famulis protrudaris, ac veluti pompam quandam expleas. At ille per multos dies ne aspicit quidem te. Quòd si res optimè tibi aliquando cesserit, & te respexerit, & accersitum quidlibet interrogârit, tum denique tum multus sudor, multa æstuatio, intempestiva trepidatio, sannæque eorum qui adsunt ob tuam perplexitatem, ac sæpe cùm

sit

ſit reſpondendum quis eſſet Græcorum rex, mille naves illis fuiſſe dicis. Hoc autem modeſti pudorem vocant, audaces timiditatem, improbi verò inſcitiam. Tu igitur primam hanc divitis comitatem periculoſiſſimam expertus, damnatâ tui animi magnâ imbecillitate diſcedis. Porrò ubi jam multas noctes inſomnes duxeris, multóſque dies cruentos egeris, non per Jovem Helenæ & Priami Pergamorum causâ, verùm ſpe quinque obolorum; contigerit autem tibi quiſpiam Deus tragicus qui tibi adſit: exinde reſtat ut exploreris num literas nôris. Atque ea quidem exercitatio diviti non eſt injucunda, quippe qui laudatur interim, ac felix prædicatur: cæterùm tibi videtur tum de animâ, omníque vitâ propoſitum eſſe certamen: nam id meritò te ſubit, futurum ut alius nemo te admittat, cùm a priore rejectus fueris, viſúſque deſpicabilis. Cogeris igitur in varias curas diſtrahi, dum iis invides qui tibi reluctantur (finge enim & alios eſſe ejuſdem fortunæ competitores, te verò tibi videri cuncta non ſufficienter reſpondiſſe) dum etiam metuis, & ſperas, & in ejus faciem oculos defigis: dúmque peris, ſi parvi faciat ea, quæ dicis: at gaudes, ſiquid ridens audit, ac bonâ ſpe fultus conſiſtis. Conſentaneum autem eſt multos eſſe qui tibi adverſentur, alióſque tuo loco ponere velint: quorum unuſquiſque clanculum velut ex inſidiis *in te* jaculatur. Deinde cogita promiſſâ barbâ, & canâ cæſarie virum examinari, numquid utile nôrit, & aliis quidem ſcire, aliis ſecus, vi-

deri: media interim ætas, omnísque tua vita anteacta curiosiùs disquiritur. Quòd siquis, vel civis invidiâ, vel vicinus levi quâpiam de causâ tibi infensus, deferat, & adulterum vel pæderastem interrogatus dicat: illud vulgo dictum, ex Jovis tabulis est testis. Et si omnes pariter te laudent, suspecti, dubii, ac largitione corrupti videbuntur. Necesse igitur est, ut omnia prosperè tibi cedant, nihílque prorsus adversetur; nam hoc solum pacto vincere possis. Age omnia tibi successerint; mirum in modum felix es: ipse enim tuam doctrinam probavit, & amicorum præcipui, & quibus ille plurimam in rebus hujusmodi fidem habet, non sunt dehortati: præterea vult etiam conjux, non refragatur procurator, non œconomus: Nemo etiam tuam vitam insimulavit, dextra omnia, omníque ex parte fausta sunt sacra. Vicisti igitur, ô beate, & coronatus es in Olympicis ludis; imò potiùs Babylonem cepisti, vel Sardium arcem occupâsti. Et habebis Amaltheæ cornu, & Gallinarum lac mulgebis. Jam sanè par est ut pro tantis laboribus quàm maximè bona capias, ne corona tua sit duntaxat frondea, & merces non contemnenda præstituatur, eáque commodè ad usum nullo negotio persolvatur, reliquus item honor vulgari major tibi deferetur: quin & a laboribus illis, a luto, a cursitationibus, a vigiliis requiescas: & quod in votis esse solet, porrectis pedibus dormias, & ea tantùm facias quorum causâ primum receptus es, & conductus. Sic quidem *rem se habere* oportebat, Timocles

cles, nec tam ingens foret malum subditâ cervice jugum ferre leve & portatu facile, quodque omnium est maximum, auro illitum. Sed multum, imò nihil non abest, *ut ità se res habeat:* siquidem in mediis ipsis id genus convictibus sexcentæ res accidunt, ingenuo viro neutiquam tolerandæ. *Quæ* cùm ordine audieris, ipse tecum reputato, num ea perpeti quisquam queat, cui vel minimum cum eruditione commercium fuerit. Exordiar autem, si videtur, a primo convivio cui te affuturum verisimile est, futuræ consuetudinis primordio. Statim igitur ad te venit quispiam qui te ad cœnam accedere jubeat, famulus non incomis, quem tibi priùs propitium reddere oportet, inditis in manum, ne videaris incivilis, ad minimum quinque drachmis: ille verò accissans, apage, inquit: num quid ego a te *accipiam?* quibus addit, Dii prohibeant: tandem flectitur, ac discedit, latè diducto rictu te deridens. Porro tu sumptâ veste nitidâ, teque decenter admodum exornato, lotus venis, solicitus interim ne ante alios venias: inurbanum enim illud, sicuti postremum venire grave. Proinde observatâ opportunitate mediâ ingrederis, téque omnino honorificè excipiunt: tum arreptâ manu quisquam jubet te paulum supra divitem inter duos ferme veteres amicos accumbere. Túque veluti Jovis ædem ingressus, nihil non admiraris, & ad omnia quæ geruntur intentus es. Nova enim & incognita tibi omnia. Interim familia te spectat, præsentium quisque, quid facias, observat: neque non

ea

dum se comparant. Quare totum illud convivium tuum est, & plurimi de te sermones. Cæterùm tu propter insuetudinem, tenuis acrisque vini plus æquo potus, jamdudum urgente alvo malè te habes: attamen neque decorum tibi ante alios surgere, neque manere tutum. At productâ interim potatione, dum sermo alius ex alio nascitur, dum spectaculo spectaculum accedit, (omnia enim sua tibi ostentare cupit) non mediocriter discruciaris, cui *non liceat* neque videre quæ geruntur, neque auscultare siquis voce citharáque canat magni pretii adolescentulus. Laudes tamen necesse est; cæterùm *animo* illud optas, ut vel terræ motu illa omnia concidant, aut incendium aliquod renuncietur, quò tandem aliquando convivium dirimatur. Habes, amice, primum illud & suavissimum convivium, mihi certè nec cepâ, nec sale candido jucundius, quando quantúmque velim liberè edenti. Ut igitur ructus acidos, qui hæc sequuntur, prætermittam, & nocturnum vomitum, manè vobis erit de mercede conveniendum: quantum, & quò anni tempore tibi sit accipiendum. Ergo præsentibus duobus, tribúsve amicis, accersito te, & sedere jusso, *sic* loqui incipit: Cujusmodi sint res nostræ, jam vidisti; utque nihil fastûs ipsis inest, sed ostentatione carent omnes, moderatæ sunt, & quæ plebi conveniunt. Te autem ita gerere par est, quasi hæc omnia nobis essent communia. Ridiculum enim foret si cum potissimam mei partem, nimirum animam meam, vel per Jovem liberorum (si
quos

quos habeat liberos, quibus eruditione sit opus) tibi committam, non aliarum item rerum *te mecum* ex æquo dominum ducam. Cæterùm quando certi quippiam est præfiniendum, equidem video tuæ vitæ frugalitatem, animúmque paucis contentum, atque intelligo te non mercedis spe adductum in familiam nostram venisse, verùm aliarum rerum gratiâ, putà nostræ in te benevolentiæ, & honoris, quem apud omnes consequêris: aliquid tamen præfiniatur. Quinetiam ipse quid velis, dicito, habitâ ratione, vir amicissime, illorum etiam munerum, quæ nos anniversariis festis tibi daturos est consentaneum: neque enim hujusmodi *munera* negligemus, etsi nunc hæc pactione non complectamur. Scis autem complures per annum ejusmodi occasiones *incidere.* Horum igitur habitâ ratione, æquiorem nimirum mercedem nobis irroges: præsertim cùm deceat vos eruditos viros constantiores esse, quàm ut a pecuniâ abduci possitis. Ille his dictis totum te spe variâ labefactatum, sibi tractabilem reddidit: tu verò qui dudum talenta, multáque nummorum millia, totósque agros & domuum multitudinem somniâras, quanquam hominis parcimoniam tacitus apud te intelligis, tamen ob pollicitationem tibi blandiris: atque illud, *communia nobis erunt omnia,* ratum verumque fore arbitraris: ignorans hujusmodi dicta, labra quidem rigâsse, palatum verò non rigâsse. Tandem præ pudore ipse illi *jus statuendi* defers: verùm ille facturum sese negat: & aliquem ex amicis præsentibus in eo negotio medium

dium intercedere jubet, & salarium pronunciare quod neque ipsi grave sit, ut qui & in alia magis his necessaria sumptus faciat, nec accepturo tenue. Atque is seniculus quispiam adulationi a, pueris assuefactus, heus tu, inquit, non potes negare, te omnium qui sunt in urbe esse fortunatissimum, cui hoc primum contigit quod multis valde cupientibus vix a fortunâ dari possit: nempe ut in hujus hominis consuetudinem admittaris, ut communes penates habeas, inque familiam in Romanorum imperio primariam recipiaris; id enim Crœsi talenta & Midæ divitias superat, si modò modestus esse nôris. Equidem multos vidi celebres viros qui voluissent, etsi dandum quid fuisset, solius gloriæ causâ, cum isto vivere, & circa ipsum aspici, & familiares, atque amici videri. Non possum tuam felicitatem satis prædicare, qui faustæ hujus fortunæ præmium etiam accipies. Ergo hoc sufficere putem, nisi planè sis nepos, (ac minimum quiddam pronunciat,) præsertim si cum tuâ spe comparetur: attamen contentus sis necesse est. Neque enim jam possis effugere, cùm intra retia tenearis. Frænum igitur mussans recipis. Ac initio quidem ei non admodum torquenti, nec acutè pungenti te præbes obsequiosum, donec illi tandem paulatim assueveris. Tum homines qui sunt foris, postea te admirantur, quòd te conspiciant intra cancellos versantem, nullóque prohibente ingredientem, & illustrem inter domesticos factum. At ipse nondum vides, quamobrem illis beatus videaris. At tamen

tamen gaudes, téque ipſum decipis, ac ſemper meliora fore putas; nihilominus accidit ſecus quàm ſperaſti, & quemadmodum adagio dicitur, Mandrabuli in morem res procedit, quotidie, ut ita dicam, decreſcens, ac retro labens. Unde paulatim, velut in luce dubiâ, tum primùm deſpiciens, intelligere incipis, aureas illas ſpes nihil aliud fuiſſe quam inauratas quaſdam ampullas: labores autem eſſe graves, veros, inevitabiles, atque aſſiduos. Quinam hi ſint forſan me rogabis: neque enim video quid in hâc conſuetudine ſit adeò moleſtum, neque intelligo iſta quæ commemoras gravia, & intolerabilia. Audi igitur, vir generoſe, non, inſitne huic rei moleſtia, ſolùm inquirens, ſed fœditatem, vilitatem atque omnino ſervilitatem *quam ineſſe dicam*, non perfunctoriè audiens. Principiò memineris ex eo tempore non ampliùs liberum atque ingenuum te putare; hæc enim omnia, genus, libertatem, progenitores extra limen relicturum te ſciàs, quum in hujùſmodi ſervitutem temetipſum addicens ingredieris. Siquidem libertas tecum ingredi nolet, ad res tam ignobiles humileſque te conferente. Servus itaque, etſi nomine ipſo graviter offenderis, non unius, ſed multorum neceſſariò ſervus eris: & capite demiſſo a diluculo ad veſperam, idque vili mercede, operam navabis. Adde quod non admodum probabis, neque magni fies ab hero, ut qui ad ſervitium a puero non fueris inſtitutus, ſed ſerò didiceris, & ætate multum provectus ad id erudiri cœperis. Excruciat autem te ſubiens liber-

libertatis memoria, facítque ut interdum resilias, ideoque in servitute miserè te habeas. Nisi ad libertatem tibi sufficere putas, quod non Pyrrhiæ, nec Zopyrionis sis filius, nec, uti Bithynicum aliquod mancipium, a præcone vociferante divenditus. Atqui, vir optime, quum instante novilunio Pyrrhiæ & Zopyrioni commixtus, manum itidem, ut alii famuli, porrigis, capísque quodcunque illud est tandem quod datur, hæc est venditio. Nam præcone nihil opus erat ad hominem qui sui fuerit præco, multóque tempore ipsi sibi dominum ambiverit. Age sceleste, libenter dicam, in eum præcipuè qui sese philosophum esse dicit, siquis te pirata captum inter navigandum, aut prædo in servitutem tradidisset te ipsum deplorares, ut qui præter meritum infeliciter ageres: aut siquis manu injectâ te duceret, servum esse asserens, leges inclamares, graviter ferres, atque indignareris: & ô Terra! ô Dii! magno clamore vociferareris: nunc verò, ipse te ob paucos obolos, id ætatis in quâ, etiamsi servus natus esses, tamen tempestivum fuisset jam ad libertatem respicere, cum ipsâ virtute ac sapientiâ ultro vendidisti, nihil multos illos sermones reveritus, qui ab egregio Platone, Chrysippo, & Aristotele disseruntur, quum libertatem laudant, servitutem damnant. Nec pudet te cum hominibus assentatoribus, circumforaneis, & scurris, ex æquo æstimari, & in tantâ Romanorum turbâ solum peregrino in pallio versari, & linguam Romanam perperam & barbarè sonare, præterea tumultuosa

convivia

convivia agitare, & conferta magnâ hominum copiâ, ex collectitiis quibusdam & maximâ ex parte improbis, conflatâ. Inter quæ laudas odiosè, bibísque præter modum: deinde manè ad tintinnabulum expergefactus, discussâ somni parte dulcissimâ, unà sursum ac deorsum circumcursas, hesterno luto tibiis etiamdum adhærente. An usque adeò lupinorum, aut agrestium olerum tenuit te penuria, & frigidâ manantes aquâ fontes defecerunt, ut præ consilii inopiâ ad ista devenires? at palam est te, non aquam, non lupinum, sed bellaria, & opsonia, ac vinum fragrans peroptantem, captum fuisse quemadmodum lupus, merito admodum fauces res id genus appetentes transfixum. Itaque præstò sunt hujus intemperantiæ præmia: & perinde atque simiæ, a trunco revinçtus collo, aliis quidem risui es, tibi verò deliciis affluere videris, quod caricarum affatim comedere licet. Cæterùm libertas, ingenuitas, cum gentilibus, & tribulibus evanida sunt omnia: & ne memoria quidem istarum rerum manet. Ac ferendum foret, si turpitudo solùm rei inesset, ita ut pro libero servus viderêre *tantùm*, labores autem non accederent cum illâ famulorum colluvie communes: sed vide num quæ tibi imperantur leviora sint his, quæ Dromoni aut Tibio mandantur. Nam doctrinæ, cujus gratiâ se illius desiderio teneri simulans, te in familiam suam receperat, exigua ipsi cura est. Quid enim, ut aiunt, asino cum lyrâ est commercii? non parum tamen (an non vides?) macerantur desiderio

vel Homericæ ſapientiæ, vel Demoſthenicæ vehementiæ, vel Platonicæ ſublimitatis; quorum ex animis ſiquis aurum, argentum, atque harum rerum curas tollat, nihil fuerit reliquum præter faſtum, mollitiem, luxum, laſciviam, inſolentiam, & imperitiam. Atque ad iſta nihil prorſum opus te. Verùm quoniam promiſſam habes barbam, & vultu gravitatem præ te fers, atque Græcanico pallio decenter amictus es, norúntque omnes te grammaticum eſſe, vel rhetorem, vel philoſophum, pulchrum ille ſibi putat, talem quendam iis, qui ſibi præeunt, & in pompâ anteambulant, permiſceri. Hinc enim videbitur Græcanicarum diſciplinarum ſtudioſus, & in ſummâ, in eruditione elegans. Itaque, vir egregie, vidêris pro literis admirandis barbam & pallium mercede locaviſſe. Proinde ut perpetuò apud illum conſpiciaris oportet, nec abſis unquam, ſed diluculo excitatus in famulitio temet conſpiciendum præbeas, nec ordinem deſeras. Porrò ille nonnunquam injectâ tibi manu, quicquid in mentem inciderit, *de eo* tecum nugatur, obviis oſtentans, quàm ne per viam quidem incedens incurius ſit literarum, ſed otium quod ſuppetit, inter ambulandum in re honeſtâ collocet. At tu miſer nunc curſim, nunc gradatim, ſcanſim ſæpe & deſcenſim (nam ſcis hujuſmodi eſſe urbem) obambulans, tum ſudas, tum anhelas. Eo interim domi cum amico quopiam ad quem acceſſit, confabulante, cùm ne locus quidem tibi ſit, ubi ſedeas, librum in manus ſumptum, neſcius quid agas, ſtans legis. Poſtquam autem

tem impastum, impotúmque te nox occupavit, vix intempestivè lotus circa noctem ferè mediam ad cœnam venis, non ampliùs pari in pretio habitus, neque conspiciendus iis qui adsunt. Verùm siquis recentior advenerit, tu post tergum *rejiceris*. Itaque in angulum aliquem abjectissimum retrusus, accumbis testis tantùm eorum quæ apponuntur, ossa, si ad te usque pervenerint, more canum circumrodens: vel durum malvæ folium, quo reliqua involvunt, si fastidiatur ab iis qui priori loco accumbunt, præ fame libenter masticaturus. Neque verò deest aliud contumeliæ genus: nam tu solus ne ovum quidem habes. Neque enim convenit ut eadem requiras quæ hospites & ignoti, siquidem hæc tua inscitia est. Nec similis aliis *tibi apponitur* avis: verùm diviti illi pinguis & succulenta; tibi verò dimidiatus pullus, subdurúsve aliquis palumbus, in manifestam contumeliam, & ludibrium. Sæpe etiam, si *quid* desit, alio quodam repentè superveniente, tollens minister ea quæ tibi erant apposita, illi apponit, hoc tibi in aurem immumurans, *tu profectò noster es*. Et quum vel suis subventale medium secatur vel cervus, aut distributorem tibi modis omnibus propitium habeas oportet, aut Promethei partem feras, ossa nimirum adipe obducta. Nam quod ei qui supra te *accumbit*, patina sinitur astare, donec satiatus repudiet, te contrà tam celeriter prætercurrat, cui ingenuo tolerabile est, & bilem quantum vel cervi *habent*, habenti? atque illud equidem nondum dixi quòd reli-

 quis

quis ſuaviſſimum ac vetuſtiſſimum vinum bibentibus, tu ſolus malum quoddam & craſſum bibis: ſemper curans ut in argento vel auro bibas, ne color arguat, te uſque adeò neglectum eſſe convivam. Atque utinam ex eo ad ſatietatem uſque bibere liceret: at nunc ubi crebrò popoſceris, miniſter audiſſe diſſimulat. Adde quòd multa idque confertim, imò ferè omnia diſcruciant: maximè quum tibi cinædus aliquis antefertur, aut choreæ ducendæ præceptor, aut qui cantilenas Ionicas contexit Alexandrinus quiſpiam homunculus. Nam quî ſperes tu, ut in accubitu æqueris iis, qui amatoria ſubminiſtrant, quíque in ſinu literulas geſtant? proinde in aliquo convivii latibulo præ pudore abſtruſus, ſuſpiras, ut conſentaneum eſt, téque ipſum deploras, tuámque fortunam incuſas, quæ tibi ne gratiarum quidem guttulam aſperſerit. Ac prorſus mihi videris potare ut componere poſſes amatorias cantiunculas, aut ſaltem ab aliis compoſitas dignè canere. Vides enim quâ in re ſitum ſit, ut quis præferatur, ac probetur. Quin & illud ferre queas, ut magi quoque aut arioli perſonam, ſi neceſſe ſit, induas, ex horum genere qui amplas hæreditates, qui imperia, qui cumulatas opes pollicentur: quandoquidem vides etiam iis amicitias benè cedere, eoſque plurimi a divitibus fieri. Eóque vel unum quodlibet horum fieri percupias, ut ne rejectaneus & inutilis fias. Atqui tu infelix, neque in iſtis es illecebroſus. Quare neceſſe eſt ut te ſubmittas, ac tacitus feras, clam apud te plorans, & neg-

lectui habitus. Etenim si te famulus aliquis susurro deferat, qui solus omnium non laudaveris heræ puerum saltantem, aut citharâ canentem, istâ ex re non leve discrimen *impendet*. Oportet igitur ut ranæ terrestris in morem sitiens vocifereris, atque operam des, ut inter laudantes sis insignis & præcipuus; quin sæpiculè, silentibus reliquis, tibi provisa quæpiam laus est proferenda, quæ multam commonstret assentationem. Porrò te esurientem & sitientem unguento collini, & capite gestare coronam, aliquantulum est ridiculum. Tunc enim similis es columnæ obsoleti cadaveris, libamina ducentis. Nam ei infuso unguento, & impositâ coronâ, bibunt ipsi, edúntque apparatas epulas. Porrò si Zelotypus fuerit herus, eíque sint formosi pueri, vel uxor juvenis, & tu non omninò sis a Venere & Gratiis alienus, non satis tuta res est, nec periculum contemnendum. Aures enim & oculi regis multi sunt, qui non solùm vera vident, sed semper aliquid addunt, ne connivere videantur. Quamobrem vultu demisso, quemadmodum in Persicis conviviis, tibi est accumbendum, verito nequis eunuchus videat te oculos in concubinam aliquam conjicientem: moxque alter eunuchus, cui jamdudum arcus in manu tensus est, malam *tui*, qui videris quæ videre nefas, inter bibendum sagittâ transfigat. Jam relicto convivio, ubi paululum dormieris, sub galli cantum expergefactus, ô me miserum! inquis, ô infortunatum! cujusmodi pristinos convictus & amicos reliqui, & vi-

tam tranquillam, somnúmque ad cupiditatem dimensum, ac liberas deambulationes, & in quale barathrum memet præcipitem dedi? quorsum, Dii immortales! aut quoddam est hoc splendidum præmium? non enim fieri poterat, ut plures illis commoditates alio modo mihi suppeditarem: quin & accedebat libertas, omniáque penes me erant. Nunc verò, quod aiunt, leo cordulâ victus, sursum ac deorsum circumferor: quodque omnium est maximè deplorandum, nec efficere possum ut in existimatione sim, nec gratiam emereri queo: harum enim rerum rudis sum, ac imperitus, maximè si cum illis comparer, qui hæc *velut* artem profitentur. Proinde injucundus sum, ac minimè conviviis aptus, quippe qui ne risum quidem concitare nôrim. Quin me, dum in conspectu ejus sum, molestum esse illi intelligo, ac in primis qùum ipse seipso vult esse jucundior. Illi enim tetricus videor: in summâ, nullo pacto ipsi accommodari possum. Etenim si meam gravitatem tuear, injucundus, ac propemodum fugiendus videor: contrà si risero, vultúmque quàm possum maximè ad hilaritatem composuero, contemnit illico, & respuit. Idque perinde mihi videtur esse ac siquis personâ tragicâ indutus Comœdiam agat. Postremò quam tandem aliam vitam mihi demens vivam, posteaquam alteri hanc vixi? Dum hæc tecum meditaris, sonuit tintinnabulum, & jam necesse est eadem aggrediaris, & obambules, & stes, sed ceromate inunctis priùs femoribus poplitibúsque, si modo velis par esse labori. Deinde

inde convivium idem & eâdem apparatum horâ; jámque vivendi ratio superiori contraria: tum vigiliæ, sudor, defatigatio, paulatim subruunt te, vel tabam vel pulmonis inflammationem, aut colicum dolorem, aut egregiam illam podagram inducendo. Attamen reluctaris: ac sæpe cùm tibi *per valetudinem* esset decumbendum, neque hoc conceditur: morbus enim prætextus esse putatur, quo officia defugias. Itaque præter omnes perpetuò palles, & jam jam morituro similis es. Et hæc sunt, quæ in urbe *feras necesse est*. Quod si quando sit peregrinandum (ut ne interim referam alia incommoda) sæpe fit ut pluvio cœlo, ubi postremus veneris, (nam is locus tibi sorte contigit) vehiculum opperiaris, donec nullo jam reliquo loco ubi sedeas, prope coquum aut heræ comptorem te infarciant, ne stipulis quidem affatim substratis. Nec me piget tibi referre quod Thesmopolis ille Stoicus narravit sibi accidisse, rem planè ridiculam, & quam alii cuivis accidere posse non desperaveris. Convivebat enim cum opulentâ quâdam ac delicatâ muliere ex illustribus illis civibus. Cùm autem aliquando peregrè proficiendum esset, primò quidem sibi hoc planè ridiculum accidisse dixit, traditum fuisse sibi, qui philosophus esset, quendam cinædum picatis cruribus, derasâ barbâ, propè se collocandum: quem, ut conjicio, illa secum honoris gratiâ ducebat. Quin & nomen cinædi commemorabat: *aiebat* enim Chelidonium appellari. Hoc utique primum cujusmodi *fuerit, vide*, juxta virum tetricum, &

 senem,

senem, canóque mento (ſcis autem quàm profundam & venerabilem barbam habuerit Theſmopolis) aſſidere hominem fucatum, picturatis oculis, lubrico aſpectu, fractâ cervice, non Chelidonem per Jovem, id eſt hirundinem, ſed vulturem magis, revulſis barbæ plumis; ac niſi magnopere illum deprecatus fuiſſet, reticulum etiam in capite geſtans, aſſediſſet. Præterea autem per totum hoc iter moleſtias innumerabiles pertuliſſe ſeſe illo cantillante, & garriente, imò (niſi ipſe hominem coërcuiſſet) fortaſſe etiam in rhedâ ſaltaturo. Secundo loco tale quiddam etiam ſibi mandatum fuiſſe *addebat*. Accerſito illo, mulier, Theſmopoli, inquit, ita. Dii tibi benefaciant, officium non exiguum poſcenti præſta, nihil refragans, nec ut te ſæpius rogem expectans. Cúmque hic, ut par erat, omnia facturum ſe promiſiſſet, hoc, inquit, te rogo, quandoquidem video te virum probum, diligentem, & amantem, caniculam, quam nôſti, Myrrhinam in vehiculum recipe, eámque mihi ſerva, & cura ne quid illi deſit: miſera enim illa gravi eſt ventre, & partui propinqua: at iſti ſceleſti & immorigeri famuli non ſolùm non ejus, ſed ne mei quidem ipſius magnopere rationem habent in peregrinationibus. Quare putes te mihi non mediocre beneficium facturum, ſi chariſſimam mihi jucundiſſimámque caniculam ſervâris. Pollicebatur *ſe ſervaturum* Theſmopolis, cùm illa tantopere rogaret, ac propemodum fleret. Res autem prorſus ridicula erat: canicula e pallio paulum infra barbam proſpectans, ac

ſubinde

ſubinde immeiens, (etſi Theſmopolis hæc non addidit) ac gracili voce latrans, (tales enim catellæ ſunt Melitææ) neque non philoſophi mentum oblingens, maximè ſiquid pridiani juris inhæreret. Porrò cinædus aſſeſſor ille, quum aliquando non inſulsè & in alios, qui convivio aderant, jocatus eſſet, poſtquam ad Theſmopolidem dicacitas pervenit, de Theſmopolide, inquit, unum hoc dicere poſſum, eum e Stoico Cynicum jam nobis eſſe factum. Equidem audivi caniculam etiam in Theſmopolidis pallio peperiſſe. Hujuſmodi ludibriis, imò potiùs contumeliis convictores excipiunt, manſuetos illos *ad ferendas* contumelias paulatim reddentes. Novi præterea mordacem oratorem, qui juſſus in convivio declamavit, neutiquam ineruditè per Jovem, ſed vehementer, magnóque cum applauſu: tum autem laudabatur inter bibendum, quod non ad clepſydram, ſed ad vini amphoram diceret: auſúmque illud ſuſcepiſſe dicebatur pro ducentarum drachmarum pretio. Hæc quidem fortaſſe ſunt tolerabilia. Porrò ſi dives ipſe aut poëſeos fuerit aut hiſtoriæ ſcriptor, qui ſua ſcripta recitet in convivio, tum vel maximè diſrumparis oportet laudando, aſſentando, novóſque laudandi modos excogitando. Sunt autem qui velint in admiratione ob formam eſſe; & licet naſos cubitales interdum habeant, Adonidas, & Hyacinthos oportet eos vocare. Tu igitur ſi non laudâris, protinus in lapicidinas Dionyſiacas aſportaberis, tanquam qui illi tum invideas, tum inſidieris. Oportet etiam ut illi

ſint

sint sapientes & oratores: ac quamvis solœcismum aliquem commiserint, id quod dici solet, Atticâ eloquentiâ, & Hymetti melle plena videatur oratio, atque deinceps in legem abeat, ut ita loquantur *homines*. Atqui hæc, quæ viri faciunt, fortasse sunt ferenda. At verò mulieres, (nam mulieribus hoc etiam studio est, ut doctos aliquos in suo convictu conductitios habeant, quique vehiculum affectentur) videtur enim illis hoc quoque unum esse inter alia ornamenta, si dicatur eas esse eruditas & philosophas, & carmina componere. Sapphicis haud multo inferiora, ac propterea etiam hæ conductitios Rhetores, Grammaticos, & Philosophos secum circumducunt. Hos autem audire solent, (id quod ipsum est ridiculum) quum vel comuntur, vel capillos religant, vel in convivio: aliàs enim non vacat. Cæterùm sæpe etiam interim dum Philosophus differit, interveniens ancilla literas ab adultero missas porrigit: ac præclari illi de pudicitiâ sermones intermittuntur, opperientes donec illa rescripserit adultero, & ad auditionem redeat. Quum autem longo post tempore Saturnalibus, aut Panathenæis instantibus, miserit tibi miseram pœnulam, aut subputrem tunicam, tum præcipuè multam magnámque pompam celebrare oportet. Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, præcurrens ante alios nunciat, & accepto non exiguo nuncii præmio, discedit. Manè verò tredecim tibi *aliquid* afferunt, quorum quisque commemorat, ut multa dixerit, ut sub-

submonuerit, cùm ei commissum esset negotium, optimam vestem elegerit: omnes itaque accepto *præmio* discedunt, insuper mussitantes, quòd plura non dederis. Salarium enim ipsum est duorum circiter, & quatuor obolorum: idque si tu postules, gravis, & importunus videris. Quò igitur accipias, hero blandiendum est & supplicandum: est & captandus officiis œconomus. Estque hic alius etiam servitutis modus. Neque verò negligendus is, quem in consilium adhibet, & qui amicus est. Deinde quod acceperis, jam dudum debebatur vel vestiario, vel medico, vel cerdoni cuipiam. Quare dona, quæ accipis, pro donis haberi non possunt, sed sunt prorsus inutilia; invidia verò multa est: quinetiam calumnia sensim excitatur apud virum qui jam libenter admittit, siquid contra te dicatur: quippe qui perspiciat te jam assiduis laboribus attritum, & ad munia famulatûs obeunda claudicantem, atque deficientem, & podagram tibi suborientem. Proinde posteaquam id quod erat in te florentissimum decerpsit, ævíque partem maximè frugiferam, ac præcipuum corporis vigorem detrivit, jamque te lacerum pannum reddidit, tum circumspicit in quod sterquilinium te deportatum abjiciat, atque alium ex iis, qui perferendis laboribus sunt idonei, in tuum locum assumat. Ibi insimulatus, vel quòd pusionem ejus tentâris, vel quòd homo senex uxoris ancillam virginem vitiâris, vel aliûs hujusmodi criminis, noctu obvolutus, in cervicem extrusus, discedis desertus ab omnibus, & rerum omnium in-

ops,

ops, optimam podagram unà cum senectute comitem sumens. Cùm interim quæ quondam sciveris, tanto temporis spatio dedidiceris, tum ventrem culeo reddideris ampliorem, inexplebile quoddam, & implacabile malum; etenim gula ea quibus insuevit, flagitat; quæ dum dediscit, indignatur. Præterea nemo alius te posthac recepturus est, jam exoletum, & equis senio confectis similem, quorum ne pellis quidem perinde ac antea est usui. Quin ex hoc ipso quod ejectus es, calumnia majorem ad verisimilitudinem conficta, facit ut aut adulter, aut veneficus, aut aliud quippiam tale videaris. Nam accusator etiam tacens fide dignus habetur: tu verò Græculus, moribus levibus, & ad scelus omne facilis. Vos enim omnes hujusmodi esse ducunt; ídque jure optimo: nam mihi causam advertisse videor, cur ita de vobis sentiant. Etenim plerique qui in familias veniunt, quoniam boni aliud nihil nôrunt, divinationem ac veneficia pollicentur, in rebus, quæ ad amorem pertinent, gratiam, & hostibus mala. Idque eruditos sese affirmantes, palliis involuti, & promissas habentes barbas non contemnendas. Quare eadem de omnibus meritò suspicantur; quos optimos putabant, cùm tales videant, ac in primis usitatam illis, & in conviviis, reliquóque convictu adulationem observent, quinetiam in captando lucro servilem animum. Ejectos autem eos oderunt, neque injuriâ: & undiquaque rationem quærunt, quâ si possint, eos funditus perdant. Cogitant enim fore ut multa illa suæ

naturæ arcana, ut qui omnia exactè nôrint, & qui nudos illos viderint, in vulgus efferant. Illud igitur eos angit. Omnes enim sunt similes pulcherrimis istis libris; quorum aurei *sunt* umbilici, & purpurea extra pellis: sed intus vel est Thyestes liberos suos comedens, vel Oedipus cum matre consuescens, vel Tereus cum duabus pariter sororibus rem habens. Tales & ipsi sunt, splendidi, & admirandi, sed qui sub purpurâ multam tragœdiam intus occultant: quorum unumquemque si evolveris, Euripidis alicujus, aut Sophoclis fabulam non parvam invenies; extra verò est purpura splendida, & aureus umbilicus. Harum itaque rerum sibi conscii, oderunt, atque insidias parant, siquis ab illis defecerit, qui eos probè cognitos depingat, *qualésque sint*, evulget. Jam verò libet mihi Cebetis illius exemplo & imaginem quandam hujusce vitæ tibi depingere, quam contemplatus scire queas, num ex usu tuo sit eam adire. Equidem libenter rogarem, vel Apellem quempiam, vel Parrhasium, vel Aëtionem, vel Euphranorem tabulam hanc depingere. Verùm quia fieri non potest, ut nunc artificem aliquem tam egregium, támque absolutum nanciscar, tenuem pro virili imaginem tibi adumbrabo. Ergo pingatur sublime ac inauratum vestibulum, neque id humi situm in solo, verùm procul a terrâ, in collis fastigio, cujus aditus valdè sit acclivis & lubricus, ita ut plerumque, qui jam in vertice se fore sperarent, lapso pede *præcipitati* cervicem frangant. Intus autem Plutus ipse sedeat, totus, sicuti videtur,

detur, aureus, formosus admodum, & amabilis. Porrò amator, ubi vix tandem conscendit, jámque ad fores accessit, obstupescat, oculis in aurum defixis. Deinde & Spes, quæ & ipsa speciosa vultu est, & versicoloribus amicta, *manu* prehensum introducat, mirè jam ipso ingressu attonitum. Exinde Spes illi semper præeat: tum aliæ mulieres, Fallacia & Servitus, eum exceptum Labori tradant: Hic verò miserum illum diu exercitatum tandem Senectæ tradat jam morbidum, & colore commutato. Postrema verò Contumelia arreptum illum ad Desperationem & pertrahat, & ex eo tempore Spes avolans evanescat: tum ille non ampliùs per fores aureas, per quas fuerat ingressus, sed per posticum & occultum exitum expellatur, nudus, ventricosus, pallidus, senex: lævâ pudorem occultans, dextrâ seipsum strangulans. Occurrat autem exeunti Pœnitudo frustrà lachrymans, & miserum insuper conficiens. Atque hic esto picturæ finis. Tu igitur, optime Timocles, ipse diligenter consideratis singulis, expende num e re tuâ sit ut in hanc imaginem per aureas illas fores ingressus, per illas longè dissimiles tam turpiter excidas. Quicquid autem feceris, memineris sapientis illius, qui dixit, Deum in culpâ non esse, sed culpam esse ejus, qui delectum fecerit.

VITA-

VITARUM AUCTIO.

JUPITER.

TU quidem compone ſcamna, & locum advenientibus adorna: tu verò ſiſte Vitas ordine adductas, ſed exornatas priùs, ut formoſæ appareant, & quamplurimos alliciant. Tu autem, Mercuri, quod felix fauſtúmque ſit, proclama, & emptores, ut jam ad forum adſint, convoca. Philoſophicas autem omnis generis, & variarum ſectarum Vitas proclamabimus. Quòd ſi quis præſentes pecunias numerare nequeat, is conſtituto ſponſore ſequenti anno ſolvet. MERC. Multi conveniunt: Itaque nec cunctari, nec diu ipſos detinere par eſt. JUP. Vendamus igitur. MERC. Quem vis ut primum producamus? JUP. Comatum illum, ex Ioniâ profectum, gravitatem enim quandam præ ſe fert. MERC. Heus tu, Pythagorica *Vita,* deſcende, téque his qui ſunt congregati, conſpiciendum præbe. JUP. Proclama. MERC. Optimam vitam vendo, & maximè venerandam; quis emet? quis homine major eſſe vult? quis cupit univerſitatis harmoniam nôſſe, & reviviſcere? MERCAT. Formâ certè non eſt illiberali: verùm quid potiſſimùm ſcit? MERC. Arithmeticam, Aſtronomiam, Prodigiorum ſcientiam, Geometricam, Muſicam, Præſtigiorum artem: vatem ſummum vides. MERCAT. Licet ne ipſum interrogare? MERC. Quód fauſtum ſit, interroga. MERCAT. Cujas es tu? PYTH. Samius. MERCAT. Ubi verò inſtitutus

es?

es? PYTH. In Ægypto, apud ſapientes qui illic ſunt. MERCAT. Age verò, ſi te emam quid me docebis? PYTH. Nihil equidem docebo, ſed ut reminiſcaris faciam. MERC. Quomodo facies ut reminiſcar? PYTH. Primùm animam tuam puram reddendo, & ſordes, quæ ipſi inhæreſcunt, abluendo. MERCAT. Atqui finge me jam purum eſſe: quis erit modus quo facies ut reminiſcatur? PYTH. Primùm quidem, longa quies, & taciturnitas, & quinquennale ſilentium. MERCAT. Ergo, bone vir, te Crœſi filium decet erudire: ego enim loquax, non ſtatua eſſe volo. Verùm quid poſt illud quinquennale ſilentium fiet? PYTH. In Muſicâ, & Geometriâ exercebere. MERCAT. Rem lepidam dicis: ſi me priùs citharœdum fieri, deinde ſapientem oporteat. PYTH. Poſt hæc numerandi artem addiſces. MERCAT. Nunc etiam numerare ſcio. PYTH. Quomodo numeras? MERCAT. Unum, duo, tria, quatuor. PYTH. Vides ea eſſe decem, quæ tibi quatuor videntur, & perfectum trigonum, noſtrúmque juramentum. MERCAT. Per maximum igitur juramentum quatuor, nunquam aut diviniores, aut ſanctiores ſermones audivi. PYTH. Poſt hæc verò, hoſpes, de terrâ, aëre, aquâ, & igne ſcies, cujuſmodi ſit illis impetus, quam habeant formam, & quomodo moveantur. MERCAT. Formam ne habent ignis, aër, & aqua? PYTH. Certè manifeſtam. Neque enim ſine formâ & ſpecie moveri poſſent. Præterea ipſum etiam Deum numerum eſſe, & harmoniam cognoſces. MERCAT. Mira narras.

PYTH.

Pyth. Ad hæc quæ dicta sunt, te ipsum quoque, qui unus videris, alium conspici, alium verò esse scies. Mercat. Quid ais? alius sum, & non is qui tecum nunc colloquor? Pyth. Nunc quidem ille es, quondam verò in alio corpore, alióque nomine videbaris; & progressu temporis iterum in aliud transibis. Mercat. Hocne dicis, immortalem ne fore, dum plures in formas mutabor? sed de his satis. Jam quod ad victûs rationem attinet, qualis es? Pyth. Nullum quidem animal edo; sed reliqua omnia, præter fabas. Mercat. Quamobrem odisti fabas? Pyth. Non *odi:* sed sacra sunt, & ipsarum natura mirabilis: ac primùm genitale sunt in totum: & si fabam adhuc viridem exueris, videbis eam virilibus membris similem naturam *habere*. Elixam verò si certis noctibus Lunæ exposueris, sanguinem facies. Et quod majus est: consuetum est Atheniensibus, fabis magistratus eligere. Mercat. Præclarè & religiosè omnia dixisti. Verùm te exue: etenim nudum te videre volo. Hercle! Femur est illi aureum: Deus, non mortalis videtur esse: itaque illum omnino emam. Quanti illum æstimas? Merc. Decem minis. Mercat. Tanti acceptum habeo. Jup. Scribe nomen emptoris, & unde sit. Merc. Italus videtur esse, Jupiter, ex iis qui Crotonem, & Tarentum, ibique sitam Græciam incolunt. Atqui non unus tantùm, sed propè trecenti ipsum communiter emerunt. Jup. Abducant: alium adducamus. Merc. Vis squalidum illum ex Ponto? Jup. Maximè. Merc. Heus tu, ex quo

pera dependet, qui exomidem indutus es, accedas, & confessum hunc circumeas. Vitam virilem vendo: vitam optimam, & generosam, vitam liberam; quis emet? MERCAT. Quid dixisti, præco? tûne liberum vendis? MERC. Maximè. MERCAT. Annon times plagii te accuset, aut in Areopago tibi litem intendat? MERC. Nihil ipsi curæ est quòd venditur: omnino enim liberum se esse putat. MERCAT. At cui foret usui hic sordidus, támque miserè affectus? nisi quis fossorem, & aquæ gerulum facere ipsum velit. MERC. Non hoc tantùm: imò si ipsum quoque janitorem constitueris, ipso longè fideliore quàm *aliis* canibus utêre: nimirum & ille canis appellatur. MERCAT. Cujas autem est, & quam artem profitetur? MERC. Ipsum interroga: sic enim facere præstiterit. MERCAT. Vultum ipsius severum & tristem timeo, & ne me accedentem allatret, aut per Jovem mordeat; non vides ut baculum sustulit, & supercilia contraxit, & limis oculis præ se fert minax aliquid & iracundum? DIOG. Ne timeas: cicur enim est. MERCAT. Primùm quidem, ô bone, cujas es? DIOG. Omnis ego sum soli. MERCAT. Quid ais? DIOG. Mundi civem vidès. MERCAT. Quem verò imitaris? DIOG. Herculem. MERCAT. Cur non igitur & leoninam pellem induis? quoad baculum enim ipsum assimilas. DIOG. Hoc palliolum leonicæ pellis loco mihi est, & quemadmodum ipse adversus voluptates pugno, non jussus, sed sponte meâ, cùm vitam expurgare constituerim. MERCAT. Euge, quàm præclarum

præclarum institutum! sed quid te potissimùm scire dicamus? aut quam artem nôsti? DIOG. Liberos homines facio, & medeor affectibus. In summâ, Veritatis & Audaciæ in loquendo antistes esse volo. MERCAT. Age, ô Antistes, si te emero, quomodo me exercebis? DIOG. Primùm ubi te accepero, & deliciis exuero, & unà cum egestate conclusero, te palliolo amiciam: deinde ad labores compellam: tum humi dormire, aquam bibere, & iis rebus quæ casu offeruntur, vesci faciam. Divitias verò siquas habueris, meo consilio, eas in mare projicies: nuptias, liberos, patriámque non curabis; sed tibi nugæ erunt hæc omnia: & relictâ domo paternâ, sepulchrum, aut desertam turriculam, aut dolium incoles; & pera tibi erit lupinis & libris opisthographis plena. Hoc modo instructus, magno illo rege feliciorem te prædicabis. Quòd siquis verberet te aut torqueat, nihil horum molestum esse putabis. MERCAT. Quomodo hoc dicis, me cæsum scilicet non doliturum? non enim testudinis aut carabi cute circumseptus sum. DIOG. Illud Euripidis imitabere: paucis immutatis. MERCAT. Quale illud est? DIOG. Mens tibi dolebit, sed lingua erit expers doloris. Quæ verò imprimis tibi adsint necesse est, hæc sunt: oportet ut sis impudens, & audax, & omnibus ordine, tam regibus, quàm privatis maledicas: Ita enim *fiet ut omnes* in te oculos conjiciant, téque fortem esse existiment. Barbara quoque vox, & sonitus absonus, ac planè similis sit canino: intentus sit vultus: & gressus, qui talem vultum

 deceat;

deceat; in ſummâ belluini & agreſtes ſint mores omnes: abſint autem verecundia, lenitas & modeſtia: erubeſcendi etiam facilitatem de facie prorſus abſtergas: loca hominibus frequentiſſima conſectere: & in his ſolus, & ſine ullo commercio eſſe velis, neque amicum, neque hoſpitem adeundo: nam res iſtiuſmodi hoc imperium diſſolvent. In conſpectu verò omnium ea facias audacter, quæ ne privatim quidem quiſpiam alius faceret: & Venerem maximè ridiculam eligas. Denique ſi tibi videtur, crudo polypo, vel ſepiâ devoratâ mortem oppetas. Hæc eſt illa felicitas, quam tibi procuramus. Mercat. Apage, ſceleſta enim & inhumana dicis. Diog. Sed, heus tu, ſanè facillima, & quæ quis nullo negotio aſſequatur. Neque enim ad *gloriam conſequendam* tibi opus erit eruditione, orationibus, ac nugis; ſed hæc eſt compendiaria ad gloriam via. Sive enim imperitus fueris, ſive coriarius, ſive ſalſamentarius, aut faber, aut nummularius: nihil tamen vetat quo minùs ſis admirationi, ſi modò adſit impudentia, & audacia, & conviciari egregiè didiceris. Mercat. Ad hæc non indigeo tuâ operâ. Forſan autem nauta, vel hortulanus per occaſionem fieri poſſes: idque ſi velit iſte duobus ad ſummum obolis te vendere. Merc. Eum accipe. Nam ab eo libenter liberabimur, cùm nos clamoribus obturbet, prorſúſque omnes contumeliis & maledictis laceſſat. Jup. Alium accerſe, purpuratum illum & coronatum Cyrenæum. Merc. Agite, animum advortite omnes. Hæc res ſumptuoſa eſt & divitibus

 indiget.

indiget. Vita hæc jucunda, vita ter beata eſt. Quis cupit delicias? quis molliſſimum emet? MERCAT. Accede tu, & dic quid nôris. Emam enim te, ſi utilis fueris. MERC. Ne obturba ipſum, ô bone, neque interroga: ebrius enim eſt. Itaque non poterit tibi reſpondere, cum linguâ, ut vides, titubet. MERCAT. Ecquis mentis compos emat tam corruptum & intemperans mancipium? quot unguenta olet, quàm lubrico, & errabundo greſſu incedit! ſed dic, Mercuri, quibus artibus ſit præditus, & quænam tractare ſoleat. MERC. In ſummâ convictor eſt, & compotor egregius: & ad laſcivas ſaltationes unà cum tibicinâ exercendas amatori, & perdito cuipiam hero idoneus. Cæterùm *parandorum* bellariorum gnarus eſt, & in ordinandis eduliis exercitatiſſimus: breviter, voluptatis ingenioſus eſt artifex. Inſtitutus autem eſt Athenis, & Siciliæ tyrannis ſervivit, apud quos in magno pretio fuit. Summa verò propoſiti ipſius eſt, omnia contemnere, omnibus rebus uti, undique voluptatem corrogare. MERCAT. Tempus eſt ut aliquem ex divitibus, & pecunioſis iſtis circumſpiciendo quæras. Ego enim non ſum idoneus qui hilarem emam vitam. MERC. Iſte, ô Jupiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit. JUP. Amove illum, aliúmque adduc: ſeu potiùs duos iſtos, ſcilicet ridentem illum Abderitam, & flentem illum Epheſium: ſimul enim vendi volunt. MERC. Deſcendite in medium. Vitas optimas vendo: omnium ſapientiſſimos proclamo. MERCAT. O rem contrariam,

riam, Jupiter! ille quidem perpetuò ridet: hic aliquem videtur lugere: omnino enim plorat: heus tu, quid hoc sibi vult? quid rides? DEMOC. Interrogas? quoniam ridicula videntur omnia quæ facitis, ac vos ipsi. MERCAT. Quid ais? nos omnes irrides, résque nostras nibili facis! DEMOC. Sic est, serium enim nihil ipsis inest: sed inania sunt omnia, & atomorum concursio, & infinitio. MERCAT. Nequaquam, imò tu vanus es reverà, & imperitus. O contumeliam! non desines ridere? tu verò quid fles, ô optime? nam tecum colloqui longè, ut puto, melius fuerit. HERACL. Existimo enim, ô hospes, calamitosas & flebiles esse res humanas, nihílque ex illis non esse fato obnoxium: eas idcirco miseror, & lamentor. Præsentia magni non facio: futura planè ærumnosa *fore puto:* conflagrationes dico, mundíque totius calamitatem: ista sunt quæ ego deploro; quóque nihil stabile est; sed omnia in cyceonem quodammodo convolvuntur: tum *quod* eadem res delectat, & offendit, estque cognitio, ignoratio, magnum, parvum: sursum, deorsum feruntur omnia, pérque vices in hoc sæculi ludo mutantur. MERCAT. Quidnam est sæculum? HERACL. Puer ludens, ludens talis, contendens. MERCAT. Quid verò homines sunt? HERACL. Mortales Dii. MERCAT. Quid verò Dii? HERACL. Immortales homines. MERCAT. Heus tu ænigmatà dicis, an griphos componis? planè enim, tanquam Apollo, nihil explicas. HERACL. Nihil enim vos curo. MERCAT. Itaque neque quisquam mentis compos

te

te est empturus. HERACL. At ego omnes sine discrimine homines plorare jubeo, tam eos qui me emunt, quàm qui non emunt. MERCAT. Hoc malum ab insaniâ non distat: neutrum horum emam. MERC. Inempti etiam hi manent. JUP. Alium proclama. MERC. Visne loquacem illum Atheniensem? JUP. Maximè. MERC. Accede tu. Vitam bonam & prudentem proclamamus, quis emet sanctissimum hominem? MERCAT. Dic mihi, quàm potissimùm artem nôsti? SOC. Pæderastes sum, & in rebus quæ ad amorem spectant prudens. MERCAT. Quî ergo te emam? etenim opus habeo pædagogo ad puerum, qui mihi formosus est, erudiendum. SOC. At quis magis me idoneus esse queat, qui cum formoso puero versetur? etenim non sum amator corporum: sed animam formosam existimo: & quanquam sub eodem palliolo mecum decumbent, dicentes illos audies, se nihil grave a me perpeti. MERCAT. Incredibilia dicis, eum qui sit pæderastes, nihil præter animam curare; præsertim cùm jacendi sub eâdem veste fiat copia. SOC. Atqui per canem, & platanum, rem se sic habere juro. MERCAT. Hercle! quanta absurditas Deorum! SOC. Quid tu dicis? non videtur tibi canis esse Deus? nonne vides quantus sit in Ægypto Anubis, in cœlo Sirius, apud inferos Cerberus? MERCAT. Rectè dicis: ego verò peccavi: verùm cuinam vitæ generi insistis? SOC. Civitatem quandam, quam mihi ipsi extruxi, incolo: peregrinâ autem politiâ utor, meásque leges præscribo. MERCAT. Unum aliquod ex tuis dogmatibus audire velim.

velim. Soc. Audi ergo maximum illud, dogma ſcilicet meum de uxoribus. Cenſeo nullam debere cujuſquam eſſe propriam, ſed quenquam, qui ita voluerit, nuptiarum eſſe participem. MERCAT. Quid ais? ſuntne abrogandæ leges de adulterio? Soc. Ita per Jovem, utque non verbo dicam, reliquæ omnes nugæ eâ de re conſtitutæ. MERCAT. Quid verò tibi de pueris in ætatis flore videtur? Soc. Et hi optimatibus, qui præclari aliquid ſtrenuique geſſerunt, præmio erunt, ut eos oſculentur. MERCAT. Papæ quanta liberalitas! ſed quæ tuæ ſapientiæ eſt ſumma? Soc. Ideæ, & eorum quæ exiſtunt paradigmata. Nam quæcunque vides, terram, quæ ſupra terram ſunt, cœlum, mare, omnium horum imagines obſcuræ extra univerſitatem exiſtunt. MERCAT. Ubi autem exiſtunt? Soc. Nullubi: nam ſi alicubi eſſent, non eſſent. MERCAT. Hæc, quæ dicis, paradigmata non video. Soc. Meritò: cæcus enim eſt tibi animæ oculus. Ego autem omnium rerum video imagines, & te latentem, & me alium: in ſummâ, duplicia video omnia. MERCAT. Ergo emendus es, ſapiens cùm ſis, & acutè cernas. Age videam quid tu a me pro ipſo exiges. MERC. Da duo talenta. MERCAT. Emi quanti dixiſti: pecuniam verò in poſterum numerabo. MERC. Quodnam igitur tibi nomen eſt? MERCAT. Dion Syracuſius. MERC. Age, quod felix fauſtúmque ſit, accipe eum. Te jam voco, Epicure. Quis hunc emet? eſt riſoris illius diſcipulus, item illius ebrii, quos paulò antè proclamabamus. Unius autem rei cognitione vincit

ipſos,

ipsos, quatenus magis est impius. Cæterùm suavis est, & gulæ amans. MERCAT. Quo pretio venditur? MERC. Duabus minis. MERCAT. Accipe. Verùm ut quoddam *prætereà* sciam, quibus delectatur eduliis? MERC. Dulcia edit, & mellita; maximè verò ficus. MERCAT. Bene se res habet: emam enim ipsi Caricarum massas. JUP. Alium accerse: illum videlicet ad cutem detonsum, severóque vultu, Stoicum. MERC. Rectè dicis: videtur enim magna multitudo, quæ ad forum accurrit, illum expectare. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam. Quis vult omnia scire solus? MERCAT. Quomodo hoc dicis? MERC. Quod solus hic sapiens est, solus pulcher, solus justus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator, & alia quotquot sunt. MERCAT. Itaque, ô bone, solus etiam coquus est, & coriarius, & faber, & similia. MERC. Sic videtur. MERCAT. Accede, ô bone, & dic mihi tuo emptori qualisnam sis? ac primùm annon doleas te vendi & servum esse? CHRY. Nequaquam: neque enim in nobis hæc sunt: quæcunque verò in nobis non sunt, ista indifferentia esse solent. MERC. Non intelligo quorsum hæc dicis. CHRY. Quid ais? non intelligis quòd horum quædam sunt prælata, quædam e contra rejecta? MERCAT. Ne nunc quidem intelligo. CHRY. Meritò quidem: neque enim assuetus es vocabulis nostris: neque imaginationem habes quæ facilè apprehendit. Peritus verò qui dialecticam penitus contemplatus est, non hæc tantùm novit; verùm etiam qualiter, & quantum accidens & præter accidens inter se differant. MERCAT.

Per

Per philosophiam quæso, ne invideas etiam hoc dicere, quidnam sit accidens, & præter accidens: nescio enim quomodo vocum istarum numero perculsus sum. CHRY. Imo ego perlibenter tibi id dixero: siquis claudus existat, illisóque pede claudo ad lapidem ex inopinato vulnus acceperit, is certè accidens habuit claudicationem, vulnus autem præter accidens accepit. MERCAT. O argutiam! præterea verò quidnam potissimùm scire te profiteris? CHRY. Retia sermonum, quibus implico, & obstringo, denique tacere cogo eos qui mecum conversantur, planè capistrum illis obducens. Isti verò tantæ *orationis* vi nomen est, Syllogismus celeberrimus. MERCAT. Hercle fortem & inexpugnabilem syllogismum dicis. CHRY. Vide ergo, estne tibi puer? MERCAT. Quidni? CHRY. Si crocodilus hunc ad flumen errantem nactus rapuerit, postea verò se redditurum polliceatur, hâc lege ut verum dicas, quod de pueri redditione decretum est: quid illum decrevisse dices? MERCAT. Quæstionem rogas, ad quam respondere difficile est: dubito enim utrùm dicendo *puerum* recipiam. Sed tu quæso per Jovem, respondens, incolumem puerum mihi serva, ne priùs ipsum devoret. CHRY. Bono sis animo: etenim alia magis mira te docebo. MERCAT. Quænam sunt illa? CHRY. Istum sermonem metentem, & dominantem, præterea eam, quæ est supra omnes, Electram, & opertum illum. MERC. Quis ille opertus sermo aut quæ Electra est quam dicis? CHRY. Electram illam dico valdè celebrem, Agamemnonis

nonis filiam, quæ eadem novit ſimul & non novit. Aſtante enim Oreſte illi adhuc incógnito, novit quidem Oreſtem ſuum eſſe fratrem, hunc verò Oreſtem eſſe ignoravit. Rurſus verò opertum illum, ac planè mirabilem ſermonem audies. Reſponde mihi: nôſtine tuum patrem? MERC. Maximè. CHRY. Quid igitur? ſi prope te ſtatuerem quempiam opertum, atque interrogarem: nôſtine hunc? quid diceres? MERC. Scilicet, me non nôſſe. CHRY. Atqui hic tuus erat pater. Itaque ſi iſtum non nôſti, palam eſt te patrem tuum non nôſſe. MERCAT. Nequaquam: ſed ſi ipſum detexeris, verum novero. Sed quiſnam tuæ ſapientiæ eſt finis? aut quid facturus es, ſi ad virtutis faſtigium perveneris? CHRY. In his, quæ naturâ prima ſunt diu verſabor; dico divitias, ſanitatem, & ſimilia. Sed priùs oportet *te* multos labores impendere, libris exiguis literis deſcriptis oculos admovendo, interpretationes congerendo, teque ſolœciſmis atque abſurdis vocibus implendo. In ſummâ, te ſapientem fieri fas non eſt, niſi ter ex ordine helleborum biberis. MERCAT. Egregia ſunt iſta tua, & viro admodum digna. Verum Gniphona & fœneratorem eſſe, (hoc enim tibi ineſſe video) num dicemus eſſe viri, qui helleborum biberit, & juſtam virtutis magnitudinem attigerit? CHRY. Maximè: ſolum enim ſapientem fœnus exercere decet. Quandoquidem enim illius proprium eſt ſyllogiſmis concludere, fœnerari autem & uſuras computare, atque ſyllogiſmis concludere, parum differre videntur, hoc etiam, ut & illud, ſoli

ſtudioſo

ſtudioſo competit: nec illum ſimpliciter fœnus, quemadmodum alii ſolent, accipere decet, verùm etiam alterius quoque fœnoris fœnus. Num ignoras enim fœnus aliud eſſe primum, aliud ſecundum, velut quandam illius progeniem? vides autem quid ſyllogiſmus concludat; ſi primum fœnus acceperit, accipiet ſecundum: atqui primum accipiet, ergo & ſecundum. MERCAT. Num ergo & de mercede, quam pro ſapientiæ diſciplinâ a juvenibus accipis, ſimilia dicamus? & manifeſtum eſt ſolum ſtudioſum pro virtute mercedem accepturum eſſe? CHRY. Intelligis. Certè non meâ causâ, ſed dantis gratiâ accipio. Cum enim alius ſit effuſor, alius comprehenſor, me quidem ipſum, ut ſim comprehenſor, præparo, diſcipulum, verò, ut fiat effuſor. MERC. At tu contrarium dixiſti, juvenem eſſe comprehenſorem, te verò, qui ſolus dives es, effuſorem. CHRY. Heus tu ſcommate me perſtringis: ſed vide tu, ne te petam ſyllogiſmo, qui demonſtratione non egeat. MERCAT. Quid verò mali ex hoc telo *accidet?* CHRY. Dubitatio, & ſilentium mentíſque ſubverſio. Quod autem eſt maximum, ſi voluero, te celerrimè lapidem reddam. MERCAT. Quomodo lapidem *me reddes?* neque enim Perſeus, ô bone, mihi eſſe videris. CHRY. Hoc modo. Annon lapis eſt corpus? MERCAT. Certè. CHRY. Quid verò? nonne & animal corpus eſt? MERCAT. Maximè. CHRY. Tu verò, *nonne* es animal? MERCAT. Sic videtur. CHRY. Lapis igitur es, cùm ſis corpus. MERC. Nequaquam: ſed me per Jovem ſolve, & de novo fac hominem. CHRY.

Non

Non est factu difficile: quare rursus sis homo. Dic enim mihi, anne omne corpus animal est? MERCAT. Non. CHRY. An verò lapis, animal est? MERCAT. Non. CHRY. Tu verò corpusne es? MERCAT. Maximè. CHRY. Corpus autem cùm sis, animalne es? MERCAT. Maximè. CHRY. Ergo non es lapis, animal cùm sis. MERCAT. Euge! effeceras ut jam mea crura non aliter ac Niobes frigescerent & fixa essent: attamen te emam. Quantum pro ipso numerabo? MERC. Duodecim minas. MERCAT. Accipe. MERC. Solusne ipsum emisti? MERCAT. Non per Jovem: verùm illi omnes quos vides. MERC. Certè multi sunt, iique validis humeris, & metente sermone digni. JUP. Ne tempus teras: alium accerse. MERC. Te Peripateticum accerso, formosum, divitem. Agite, emite hunc prudentissimum, qui omnia omnino scit. MERCAT. Qualisnam ille est? MERC. Modestus, mitis, vitâ bene compositâ: quódque maximum est, duplex. MERCAT. Quid dicis? MERC. Alius quidem foris apparet, intus verò alius esse videtur: itaque si emas ipsum, memento internum hunc, externum illum appellare. MERCAT. Quid verò potissimùm novit? MERC. *Novit* triplicia esse bona, animæ scilicet, corporis, & rerum externarum. MERCAT. Humana sapit; sed quanti venditur? MERC. Viginti minis. MERCAT. Multum certè dicis. MERC. Nequaquam, ô beate: etenim pecuniam aliquam habere ipse videtur: itaque non possis quin emas. Præterea autem protinus ab eo disces, quamdiu vivat culex, &

quàm

quàm profundè mare a sole illustretur, & qualis sit ostrearum anima. MERCAT. Hercle quanta argutia! MERC. Quid si audias alia multa his acutiora, de semine, & generatione, déque embryonis in utero formatione? utque risibilis est homo, non risibilis autem asinus, neque ad ædificandum, neque ad navigandum habilis? MERCAT. Planè admiranda, & utilia præcepta narras: itaque viginti minis ipsum emam. MERC. Esto. Quis adhuc reliquus est? iste Scepticus: accede tu Pyrrhia, statim ut proclameris: multi jam effluunt, & in paucis erit venditio. Verùm tamen quis emet istum? MERCAT. Ego. Sed primùm dic mihi tu, quid nôsti? PHIL. Nihil. MERCAT. Quìd ita? PHIL. Quia nihil omnino mihi videtur existere. MERCAT. Nos verò nihilne sumus? PHIL. Neque hoc scio. MERCAT. Neque te existere *nôsti?* PHIL. Hoc multò etiam magis ignoro. MERCAT. O hæsitationem! verùm quid sibi volunt hæ stateræ? PHIL. Sermones in illis trutino, & ad æqualitatem redigo: postquam autem eos exquisitè similes, & æqualis esse ponderis videro, tunc quis horum verior sit, ignoro. MERCAT. Ex aliis autem rebus, quid compositè facere soles? PHIL. Omnia facio, præterquam quòd fugitivum non persequor. MERCAT. Quare hoc tibi est impossibile? PHIL. Quia, ô bone, non comprehendo. MERCAT. Rectè, tardus enim & piger esse videris. Verùm quis tibi considerationis est finis? PHIL. Ignorantia: & nihil videre, neque audire. MERC. Ergo te surdum simul & cæcum dicis. PHIL. Imò

Imò judicio etiam & ſenſu careo: in ſummâ, nihil a verme diſcrepo. MERCAT. Propterea emendus es. Quanti illum valere æquum eſt ut dicas? MERC. Atticâ minâ. MERCAT. Accipe. Heus tu quid dicis, téne emi? PHIL. Incertum eſt. MERCAT. Nequaquam: emi enim, & pecuniam numeravi. PHIL. Hâc de re aſſenſionem retineo, & eam conſidero. MERCAT. Atqui ſequere me ut famulum decet. PHIL. Quis ſcit num vera dicas? MERCAT. Præco, mina, & qui adſunt. PHIL. An aliqui etiam nobiſcum ſunt? MERCAT. At ego te jam conjectum in piſtrinum, adducam ut credas me tuum eſſe herum miſeriore argumentandi modo. PHIL. Hâc de re aſſenſionem etiam retineo. MERCAT. Sed per Jovem jam oſtendi. MERC. Tu quidem deſine obniti, & eum, qui te emit, ſequere. Vos autem cras advocabimus. Etenim idiotas, & fabriles, viléſque vitas proclamaturi ſumus.

LUCIANI SOMNIUM, SIVE GALLUS.

MICYLLUS.

AT te, ſceleſtiſſime Galle, cùm ſis adeò invidus, & vocem tam acutam habeas, ipſe perdat Jupiter, qui quidem opibus affluentem me ac dulciſſimo in ſomnio verſantem, & admirabili felicitate fruentem, penetrabile quiddam, & clamoſum reſonans expergefeceris; adeò ut ne noctu quidem effugere liceat paupertatem vel te ipſo longè nequiorem: atqui ſi conjectandum eſt tum e ſilentio, quod etiamdum

dum ingens eſt, tum e frigore nondum, ut aſſolet matutino tempore, me mordente, (nam hoc mihi certiſſimum eſt ſignum adventantis diei) nondum media eſt nox; ſed iſte pervigil, perinde quaſi vellus illud aureum ſervet, ab ipſâ protinùs veſperâ vociferari cœpit, verùm haudquaquam impune; ſiquidem mox pœnas de te ſumam, & fuſte comminuam, ſi diluxerit modò, nam nunc negotium mihi faceſſeres in tenebris ſubſiliendo. Gal. Here Micylle, arbitrabar me tibi rem gratam eſſe facturam, ſi quoad poſſem altâ nocte lucem antevertiſſem, quo poſſes ante diluculum ſurgens multum operis conficere; ſi etenim, priuſquàm Sol exoriatur, vel unicam feceris crepidam, eatenus progreſſus fueris in parando victu: quod ſi tibi magis libet dormire, ego quidem quieſcam, & longè magis quàm piſces mutus ero. Cæterùm tute videto, ne per ſomnium dives factus, eſurias experrectus. Micyl. O prodigiorum averſor Jupiter! ô malorum depulſor Hercules! quid hoc mali eſt? vocem humanam ſonuit Gallus. Gal. Itane verò hoc prodigium tibi eſſe videtur, me eâdem, quâ vos, linguâ loqui? Micyl. Quomodo enim hoc non ſit prodigium? ſed avertite, Dii, malum nobis. Gal. At tu mihi videris admodum illiteratus eſſe, Micylle, nec Homeri poemata legiſſe, in quibus Xanthus Achillis equus, cum hinnitui longum vale dixiſſet, medio in prælio conſtitit diſſerens, & verſus integros recitans, non ut ego nunc proſâ oratione loquens; quin etiam vaticinabatur ille, déque futuris edebat oracula, neque quicquam

quam prodigiosum facere videbatur, neque is qui tum audiebat, malorum aversorem, uti tu, implorabat, averruncandum existimans, quod audierat. At quid fecisses, si tibi navis Argoæ carina fuisset elocuta, uti olim in Dodonæâ sylvâ phagus per se loquens oraculum edidit? aut si tergora serpere vidisses, si carnes boum mugire semiassas coctasque verubus transfixas? ego verò quum Mercurii sim assessor, loquacissimi, deorumque omnium facundissimi, præterea contubernalis vobis & convictor, humanam vocem nullo planè negotio ediscere debui. Quòd si mihi taciturnum te pollicearis, veriorem tibi causam aperire non gravabor, cur eâdem, quâ vos, utar voce, & unde mihi liceat hoc modo loqui. MICYL. Sed nunquid somnium hoc est, Gallum mecum sic sermocinari? sed dicito per Mercurium, ô præclare, quænam alia sit tibi causa cur loquaris. Ut taceam, neque cuiquam proferam, quid attinet te sollicitum esse? quis enim fidem mihi sit habiturus, si cui narrem, me Gallum hæc loquentem audivisse? GAL. Ausculta igitur, nam sermonem tibi quàm maximè incredibilem, sat scio, dicturus sum, Micylle; hic enim, qui nunc tibi Gallus videor, non ita pridem homo fui. MICYL. Profectò & olim istiusmodi quiddam de vobis audivi, adolescentulum quendam Gallum fuisse, Marti adamatum, atque hunc Deo compotâsse, & comessatum fuisse, & rerum amatoriarum conscium fuisse: cùm itaque Venerem adiret Mars cum eâ cubiturus, hunc quoque Gallum unâ se-

deferat optionem, utrùm te iſta narrantem audire malim, an feliciſſimum illud ſomnium, quod paulò antè vidi, denuo videre, haud ſciam utrum eligerem: uſque adeò cognata germanaque puto eſſe tua cum ſuaviſſimis illis viſis, & ex æquo vos æſtimo, te pariter ac pretioſum illud inſomnium. GAL. Etiamnum tu ſomnium illud, quod dudum tibi viſum eſt, in animum revocas, & vana quædam conſervas ſimulachra, &, uti loquuntur Poetæ, inanem quandam felicitatem memoriâ conſectaris? MICYL. Imò nunquam, mihi crede, Galle, illius viſi obliviſcar: tantum mellis ſomnium aufugiens in oculis mihi reliquit, ut præ illo vix queam palpebras attollere, rurſus in ſomnum coëuntes: qualem itaque voluptatem movent pennæ in auribus verſatæ, talem titillationem mihi præbent ea, quæ vidi. GAL. Mirum quendam, mehercule, mihi narras amorem inſomnii, ſiquidem alatum cùm ſit (ut aiunt) ſomnumque habeat volationis terminum, jam ſepta tranſilit, & in apertis oculis immorans, mellitum adeò evidenſque apparet. Quare pervelim audire cujuſmodi ſit iſtud, quod te ſupra modum delectat. MICYL. Paratus ſum dicere; nam dulce eſt hoc ipſum meminiſſe, & commemorare de illo quippiam. Tu verò, Pythagora, quando narrabis tuas transformationes? GAL. Ubi tu, Micylle, deſieris ſomniare, melque illud ab oculis abſterſeris: interim prior dicito uti intelligam, utrùm per portam eburneam an per corneam tibi ſomnium advolârit. MICYL. Per neutram harum, ô Pythagoras.

GAL.

GAL. Atqui duas has tantum commemorat Homerus. MICYL. Valere finas nugatorem illum poetam, qui nihil de somniis intellexit, pauperum fortasse somnia per istas commeant portas, qualia videbat ille, neque id admodum perspicuè, quippe captus oculis: mihi verò per aureas quasdam portas dulcissimum hoc advenit *somnium*, & ipsum aureum, & aureis undique circumamictum, & auri plurimum *secum* adducens. GAL. Desine, optime Mida, de auro fabulari, nam proculdubiò ex illius voto istud tibi accidit insomnium, & totas auri fodinas mihi videris adduxisse. MICYL. Multum, ô Pythagora, aurum vidi, multum quam putas pulchrum! quo fulgore coruscans! quid tandem Pindarus in illius laudem dicit? nam in memoriam redige, si quidem meministi, cùm aquam præstantissimam dicens, postea aurum admiratur, idque jur , statim ab initio carminis omnium bellissimi. GAL. Num illud quæris? Aqua quidem est optima; aurum verò, velut ignis ardens, noctu emicat eximiè superbarum divitiarum præstantissimum. MICYL. Per Jovem, isthuc ipsum. Pindarus enim aurum perinde laudat, ac si somnium meum vidisset. Sed ut tandem cognoscas quale fuerit, ausculta jam, sapientissime Galle: nôsti heri me domo non edisse: siquidem Eucrates dives ille fortè mihi in foro obviam factus, lotum me in tempore ad cœnam venire jusserat. GAL. Hoc probè scio, qui totum esuriebam diem, donec profundâ tandem vesperâ domum reversus, subuvidus vinoque madens, quinque illas fabas

 proferens

proferens non admodum opiparam cœnam Gallo, qui quondam fuerit athleta, quique olim in Olympicis ludis non sine gloriâ decertârit. MICYL. Aſt ubi reverſus a cœnâ fabas tibi objeciſſem, obdormii protinus: tum mihi, juxta Homerum, ambroſiâ ſub nocte, divinum verè ſomnium aſſiſtens. GAL. Sed prius quæ tibi apud Eucratem acciderint, Micylle, narra, & cujuſmodi fuerit cœna, quæque in convivio acta ſunt omnia: nihil enim prohibet, quò minùs denuo cœnes, velut ſomnium quoddam ejus cœnæ exhibendo, & quæ tum ederis, rurſum commemoratione quaſi ruminando. MICYL. Credebam moleſtum futurum me, ſi hæc quoque retuliſſem; verùm quoniam tu deſideras, id quoque narrabo; cùm nunquam antehac in vitâ cœnâſſem apud ullum divitem, ô Pythagora, herì bonâ quâpiam fortunâ in Eucratem incidi; atque ego quidem ſimulatque illum dominum *vocando* ſalutâſſem, uti conſueveram, ſubducebam me, ne pudori illi eſſem, ſi vili in veſte fuiſſem aſſectatus: at ille, Micylle, inquit, hodiè natalitia filiæ celebro, plurimoſque ad convivium amicos invitavi: verùm quoniam aiunt quendam ex his incommodâ eſſe valetudine, neque poſſe ad convivium noſtrum accedere, tu ejus loco venito lotus, niſi ipſe fortè, qui vocatus eſt, ſemet adfuturum renunciaverit; nam nunc quidem ambigit. Hoc ubi audiſſem, adorato divite diſcedebam, omnes obſecrans Deos, ut epialum, aut laterum dolorem, aut podagram immitterent valetudinario illi, cujus ego ſellæ occupator,

tor, & vicarius in cœnâ succedaneusque eram vocatus; idque spatii, quod usque ad balnei tempus intercessit, longissimum sæculum esse judicabam, subinde respiciens quot pedum esset solarii umbra, & quando me lavisse oporteret. Hîc ubi tempus advenisset, ociùs me corripio, atque abeo nitidè admodùm cultus, sic obverso palliolo, ut in puriore parte amictus videretur: offendo autem ad fores & alios complures, in quibus etiam illum, sub cujus titulo me cœnare oportebat, qui ægrotare dicebatur, in sellâ gestatoriâ a quatuor viris portatum: & indicabat quidem malè se habere; nam ex alto gemebat, tussiebatque, & exscreabat quoddam ex abdito, quodque screatu vix attingi posset, totus pallidus ac tumens, annos natus circiter sexaginta: ferebatur autem philosophus quispiam esse, ex his, qui apud adolescentulos nugas deblaterant; at barba mirè erat hircina, supra quam credi posset tonsoris egens. Porrò increpante Archibio medico, quòd ita affectus advenisset, non decet, inquit, officio deesse præsertim hominem philosophum, etiamsi obstent sexcenti morbi. Nam se a nobis contemni putaret Eucrates: haudquaquam, inquam ego, imò collaudabit te, si domi potiùs apud te emori velis, quàm in convivio animam unà cum phlegmate exscreans. Atque ille quidem præ arrogantiâ dissimulabat sese dicterium audîsse. Haud multo post accessit & Eucrates lotus, conspectoque Thesmopolide (nam id erat philosopho nomen) præceptor, inquit, probè quidem fecisti, quòd ipse ad nos

veneris; tametsi nihilo deterius tibi fuerat futurum, siquidem etiam absenti omnia ordine missa fuissent. Dumque hæc dicebat, introgreditur manus illi porrigens famulis etiam innitenti. Ego igitur jam abire parabam; verùm ille conversus, ubi diu secum hæsitasset, postea quam me tristem admodum videret, ades, inquit, tu quoque, Micylle, ac nobiscum cœna; nam filium in mulierum conclavi unà cum matre convivium agere jubebo, quo tibi sit locus. Ingrediebar itaque, quum parùm abfuisset, quin essem velut lupus *ad prædam* frustra hians; pudefactus, quòd Eucratis filiolum e convivio viderer expulisse. Ast ubi jam esset discumbendi tempus, primùm tollentes Thesmopolim composuerunt, sanè non sine negotio, quinque utique proceri juvenes, cervicalia illi supponentes undequaque, quo nimirum in eodem habitu permanere, & diu persistere posset. Deinde cùm nemo sustineret illi accumbere, me adductum reclinant, ut eodem in lecto essemus: deinceps cœnabamus, ô Pythagora, opiparam quandam, & variam cœnam, multo in auro, multoque item argento. Pocula erant aurea, ministri formosi, cantores, scurræ; in summâ, jucundissima erat conversatio. Cæterùm unum molestiâ me afficiebat non mediocri, Thesmopolis obturbans, & virtutem nescio quam mihi commemorans, docensque duas negationes unam affirmationem efficere, & si dies sit, noctem non esse; nonnunquam & cornua mihi dictitabat esse, atque id genus multa continuato sermone apud me,

cui nihil opus erat, philosophabatur, & voluptatem rescindebat, quum non sineret me exaudire eos, qui citharâ & voce canebant. Hæc mihi, Galle, cœna. GAL. Non admodum jucunda, ô Micylle, maximè quia cum illo deliro sene forte conjunctus eras. MICYL. Audi nunc & insomnium; putabam Eucratem ipsum, liberis orbum, nescio quomodo moribundum fuisse. Dehinc ubi me accersisset, ac testamentum condidisset, quo me hæredem omnium scripserat, paulum superstitem obiisse: me verò, cùm adiissem facultates, aurum argentùmque ingentibus quibusdam scaphis exhaurire, perpetuò scaturiens, & affatim affluens: cætera verò, vestes, mensas, pocula, ministros, omnia mea, ut par erat, esse. Postea bigis albis vectabar resupinus, cunctis, qui intuebantur, conspiciendus, & invidiosus. Accurrebant permulti, ac circumequitabant, plures sequebantur. Ego interim illius indutus vestitum, gravesque annulos gerens, circiter sedecim, digitis insertos, epulum quoddam splendidum jubebam adornari, quo amicos exciperem. Illi autem, ut par erat in somnio *credere*, aderant; & jam epulæ erant comportatæ; & convivium instruebatur. In his cùm versarer, & aureis phialis omnibus propinarem, qui aderant, amicis, cùm jam inferrentur bellaria, intempestivo tuo clamore nobis convivium perturbâsti, mensasque subvertisti, ac divitias illas ita dissipâsti, ut ad venti arbitrium agitatas auferri feceris. Num tibi videor stomachatus in te injuriâ? nam somnium id, quod mihi accidit,

vel

vel tres noctes perpetuas libenter viderem. GAL. Adeóne es auri cupidus, & opum avidus, Micylle? idque solum omni modo admiraris & in multo auro possidendo sitam esse felicitatem judicas? MICYL. Non ego solus, ô Pythagora, ita *judico*: sed & ipse tum, cùm Euphorbus esses, auro atque argento comis intexto prodibas pugnaturus cum Achivis, idque in bello, ubi ferrum, quàm aurum gestare satius erat: Tu, *inquam*, id temporis voluisti auro revinctos cincinnos habens in periculum descendere; atque ob eam (opinor) caussam Homerus comas tuas Gratiis similes dixit, quòd auro argentoque revincirentur; longè enim nimirum meliores, atque amabiliores videbantur, quòd essent auro religatæ, unáque cum eo relucerent. Quanquam, Auricome, moderatè te gerebas, quod cum Panthi esses filius, aurum in pretio habuisti: nam & ipse deorum omnium hominumque pater, ille Saturno Rheâque progenitus, cùm Argolicam illam puellam adamaret, nihilque inveniret amabilius in quod se transformaret, neque quo Acrisii custodias posset corrumpere, audisti ut aurum factus sit, atque *ita* per tegulas illapsus potitus est eâ, quam deperiebat. Quid igitur præterea tibi commemorem, quàm multos usus præbeat aurum? & ut eos, quibus adfuerit, formosos & sapientes, & potentes reddat, decus & gloriam illis concilians? utque nonnunquam ex obscuris & ingloriis claros, & celebres repentè efficiat? nam nôsti vicinum mihi, & ejusdem artificii Simonem, qui paucis antè diebus apud

me

me cœnavit, cùm injectis duobus farciminis frustis legumen Saturnalibus coquerem.' GAL. Novi simum illum & brevem, qui fictilem ollulam, quæ nobis erat unica, suffuratus, peractâ cœnâ, abiit, sub alâ gestans: nam ipse vidi, Micylle. MICYL. Atqui cum eam sustulerit, tam multos ille Deos postea jurabat. Sed non cur prodebas, ac vociferabare tum, ô Galle, cùm nos furto spoliari conspiceres? GAL. Coccyzabam, quod solum poteram id temporis. Verùm quid Simon ille? nam videbare de eo aliquid dicturus. MICYL. Ei consobrinus erat, vir supra modum dives, nomine Drimylus; is, quoad vivebat, ne obolum quidem donaverat Simoni: nam quî *daret*, cum ne ipse quidem pecunias attingeret? postquam verò pridie mortuus est, omnia illa secundùm leges *ad Simonem descenderunt*; & nunc Simon ille, qui pannis sordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpureâ & coccineâ veste amictus, famulosque & currus, & aurea pocula, mensasque pedibus innixas eburneis possidet, ab omnibus adoratur, jamque nos ne aspicit quidem. Etenim nuper cùm illum procedentem conspexissem, salve, inquam, Simon; at ille indignè ferens, edicite, inquit, mendico isti, ne nomen meum diminuat; neque enim Simon, sed Simonides appellor: porrò (quod est *omnium* maximum) mulieres etiam illius amore capiuntur, atque is quidem fastidiosè se gerit erga illos, despicitque, & alias quidem admittit, comemque se *iis* præbet, aliæ verò, quæ negliguntur, necem conscituras sibi minantur.

minantur. Vides quantas commoditates pariat aurum; quandoquidem eos, qui sunt deformissimi, transfigurat, & amabiles reddit, non secus ac cestus ille poëticus. Audis insuper & Poetas dicentes, ô Aurum, res quam comiter excipimus, pulcherrima possessio. Item, Aurum est quod mortalibus imperat. Sed quid interim risisti, Galle? GAL. Quoniam tu quoque per inscitiam, Micylle, simili modo falleris opinione de divitibus, quo vulgus: verùm (crede mihi) longè ærumnosiorem vitam, quàm vos, agunt: hæc autem tibi loquor, qui ipse & pauper, & dives aliquando fuerim, atque omne vitæ genus sim expertus: porrò paulò post ipse quoque hæc omnia cognosces. MICYL. Per Jovem tempestivum jam est ut tu referas, quomodo transformatus sis, & quid in unoquoque vitæ genere perspexeris. GAL. Ausculta, hoc tantùm præmonitus me neminem feliciorem in vitâ, quàm tu sis, unquam vidisse. MICYL. Quàm ego sim, ô Galle? hanc felicitatem tibi ipsi imprecor: nam me te increpare impellis. Verùm age, narra exordiens ab Euphorbo, quo pacto fueris in Pythagoram transformatus; deinceps ordine usque ad Gallum; consentaneum enim est te varias res tum vidisse, tum tulisse in tam diversis vitæ formis. GAL. Quemadmodum initio ab Apolline profecta anima in terram devolârit, & corpus humanum subierit, ut *illic* pœnam quandam dependeret, longum dictu foret, præterea neque mihi referre fas est, neque tibi ejusmodi audire. Verum ubi Euphorbus

bus factus essem—MICYL. Sed ego, priusquam essem is, qui nunc sum, ô præclare, quisnam eram? hoc mihi priùs dicito, nunquid & ego versus fuerim itidem ut tu. GAL. Maximè. MICYL. Quis igitur eram? si quo modo potes dicere: pervelim enim isthuc cognoscere. GAL. Tu formica eras Indica ex earum genere, quæ aurum effodiunt. MICYL. Itane neglexi infelix exiguam *partem* ramentorum in vitam importare, ex illo pro viatico sumptam? sed age, quid posthæc futurus sim dicito, nam te scire consentaneum est; siquid enim bonæ sit rei, jam nunc surgens me suspendam ab istâ perticâ, in quâ nunc stas. GAL. Isthuc profectò nullâ ratione possis cognoscere. Cæterùm cùm Euphorbus essem, (nam ad illa redeo) in Trojâ pugnabam, atque a Menelao necatus in Pythagoram postea veni; verùm eousque sine tecto perduravi, donec Mnesarchus mihi domum ædificâsset. MICYL. Num quæso absque cibo potuque? GAL. Maximè; nihil enim istis rebus opus, nisi corpori duntaxat. MICYL. Illa igitur, quæ ad Trojam gesta sunt, mihi priùs dicito: num erant talia, qualia Homerus fuisse dixit? GAL. Unde is resciviſſet, Micylle, qui quidem, dum ista gerebantur, camelus erat in bactris? ego autem tibi dico nihil tam supra modum naturæ tunc temporis fuisse; neque Ajacem usque adeò magnum, neque Helenam adeò formosam, quemadmodum arbitrantur homines: siquidem vidi candidâ quandam & procerâ cervice, ut hanc Cygno prognatam esse *omnes* conjicerent: cæterùm anum omnino,

nino, & ætate æqualem propemodum Hecubæ. Hanc Theſeus primùm raptam in Aphidnis poſſedit, qui Herculis ætate vixit: porro Hercules priùs Trojam ceperat patrum noſtrorum temporibus, qui per id temporis maximè florebant: nam hæc mihi Panthus narravit, ſe, cùm eſſet admodum adoleſcens, vidiſſe Herculem dicens. Miycl. Quid autem? num Achilles talis erat, nempè quâvis in re præſtantiſſimus? an et hoc eſt alia fabula? Gal. Cum illo quidem congreſſus non ſum, Micylle, neque res, quæ apud Achivos geſtæ ſunt, ita accuratè poſſum referre. Quî enim ſcire potui, cùm hoſtis eſſem? certè Patroclum illius amicum haud ita magno negotio peremi haſtâ tranſverberatum. Micyl. Deinde te Menelaus multo minore negotio. Verùm iſtis de rebus ſatis. Nunc res Pythagoricas refer. Gal. In ſummâ, Micylle, ſophiſta eram, (oportet enim utique verum fateri) alioqui non imperitus, neque inexercitatus in præſtantiſſimis diſciplinis. Profectus ſum autem in Ægyptum, quo cum prophetis congrederer, propter ſapientiam *conſequendam*. Ibi adyta ingreſſus Ori & Iſidis libros perdidici. Et cùm rurſus in Italiam vela feciſſem, Græcos iis in locis ita inſtitui, ut me pro Deo ducerent. Micyl. Audieram equidem iſthæc, præterea quemadmodum creditus fueris poſt mortem revixiſſe, utque aureum femur illis aliquando oſtenderis. Verùm illud mihi dicito, quid tibi venit in mentem, ut legem ſtatueres, uti neque carnibus, neque fabis veſcerentur *homines?* Gal. Ne perconteris iſta, Micylle.

Micyl.

MICYL. Quamobrem, ô Galle? GAL. Verum ſcilicet tibi de his rebus fateri erubeſco. MICYL. Atqui non par eſt ut graveris aliquid dicere viro contubernali & amico; nam herum poſthàc abſit ut dixerim. GAL. Nihil ſani, aut præclari erat. Verùm animadvertebam me, ſi conſueta modò atque eadem, quæ vulgo traduntur, præcepiſſem, mortales in admirationem minimè pertracturum; ſed quò magis peregrina proponerem, fore judicavi ut eo magis novus viderer illis, *ideòque admirandus*. Proinde nova comminiſci decrevi, &, eorum cauſa ut eſſet arcana, effeci, ut dum alii alias conjectarent, omnes obſtupeſcerent, quemadmodum in obſcuris oraculis ſolet uſu venire. MICYL. Viden'? me quoque viciſſim irrides non minùs atque Crotoniatas, ac Metaponticos, & Tarentinos, cæteroſque, qui te muti ſequuntur, & adorant veſtigia, quæ tu calcata reliquiſti. Verùm ubi Pythagoram exueras, quem poſt eum induiſti? GAL. Aſpaſiam, Mileſiam illam meretricem. MICYL. Papæ! quid dicis? num inter alia mulier quoque fuit Pythagoras? itane fuit aliquando tempus, quo tu, Galle generoſiſſime, ova pariebas, & cum Pericle rem habebas, Aſpaſia cùm eſſes? atque ex illo gravida facta es? præterea lanam carpebas, tramamque deducebas, & meretricum in morem te componebas? GAL. Iſta quidem omnia feci: tametſi non ego ſolus, verùm & ante me tum Tireſias, tum Elati proles Cœneus: proinde quicquid in me convitii dixeris, tantundem & in illos dixeris. MICYL. Age igitur utra tibi vita erat ſuavior,

cùm

cùm vir esses; an cùm Pericles tecum haberet consuetudinem? GAL. Vides cujusmodi sit istud quod exquiris? responsum scilicet, quod neque Tiresiæ expediebat. MICYL. Atqui si minùs fateare, tamen istud Euripides satìs explicuit, cùm ait se malle ter sub clypeo consistere, quàm parere semel. GAL. Imò præmoneo te paulò pòst puerperam fore, siquidem & tu mulier es olim futurus, idque sæpius in multo temporum circuitu. MICYL. Non tu pendebis, ô Galle, qui omnes mortales Milesios aut Samios esse ducas? nam aiunt te etiam tum, cùm Pythagoras esses, venustâ formâ decorum, sæpius Aspasiam fuisse tyranno. Verùm age post Aspasiam, in quem virum aut mulierem denuò renatus es? GAL. In Cratem Cynicum. MICYL. O Castor, & ô Pollux! quam dissimile! ex scorto philosophus? GAL. Deinde rex, deinde pauper, paulò pòst satrapa, dehinc equus, graculus, rana, aliaque innumerabilia, perlongum autem fuerit singula recensere; postremò Gallus, atque id sæpius, nam hoc vitæ genere sum delectatus. Quinetiam servivi apud multos alios, reges, pauperes, divitesque; postremò nunc tecum vivo, rideoque quotidie, cùm video te quiritantem & lugentem propter paupertatem, ac divitum admirantem fortunas, præ ignorantiâ malorum, quæ illis adsunt. Nam si curas nôris, quibus illi distringuntur, teipsum profectò riseris, qui antea credideris eum, qui sit opulentus, semper omnium esse felicissimum. MICYL. Ergo, Pythagora, aut quocunque alio nomine gaudes appellari, ne confundam orationem

tionem alias alio nomine compellando. GAL. Nihil intererit ſive Euphorbum, ſive Pythagoram, ſive vocâris Aſpaſiam, ſive Cratem; quandoquidem iſta omnia ſum; veruntamen rectiùs feceris ſi (quod in præſentiâ eſſe videor) Gallum me voces, ne contemnas avem quaſi vilis eſſe videretur, præſertim cum tam multas in ſe contineat animas. MICYL. Ergo, Galle, quandoquidem omnia penè vivendi genera jam expertus es, atque omnia nôſti, velim mihi dilucidè narres ſeorſim, quæ ſit divitum, quæ pauperum vitæ conditio, ut cognoſcam, veréne iſthuc affirmes, me divitibus eſſe feliciorem. GAL. En hunc ad modum perpende, Micylle; te quidem non magnoperè tangit cura belli, ſiquando rumor ſit adventare hoſtes, neque ſollicitus es, ne in agros incurſantes populentur, neve hortum proculcent, aut vineas vaſtent; ſed ſimulatque tubam audieris, ſi tamen audieris, de teipſo uno circumſpectas, quo deflectus ſervari queas, ac diſcrimen effugere. Contrà illi tum de ſe ſolliciti ſunt, tum animo diſcruciantur, cum de mœnibus quicquid opum poſſidebant in agris, id omne rapi ferrique conſpiciunt. Et ſi tributum ſit ſolvendum, *illi* ſoli accerſuntur; ſive in prælium exeundum, periclitantur, aut peditum turmis, aut equitum alis præfecti. Tu interim vimineum gerens clypeum expeditus, ac levis ad ſaluti conſulendum, paratus victoriale convivium agere, ſiquando victoriâ potitus imperator ſacra fecerit. Rurſum pacis tempore tu quidem, cum de plebe ſis,

 ingreſſus

ingressus in concionem, tyrannidem in divites obtines: illi verò trepidant, pavitantque, ac largitionibus te placant: etenim ut balnea, ludi, spectacula, aliaque omnia tibi abundè suppetant, illi operam dant. At tu censor, & acerbus judex, perindè quasi dominus ne alloquio quidem interdum dignaris illos; & si tibi videatur, ingentibus saxis in illos degrandinas, aut ipsorum bona proscribis. Ipse neque calumniatorem metuis, neque latronem, ne tollat aurum, vel ædium conscenso fastigio, vel pariete perfosso: & nihil habes negotii vel in supputandis, vel repetendis pecuniis, vel cum sceleratis dispensatoribus confligendo, vel istiusmodi curarum participando. Verùm simulatque unam crepidam perfeceris, mercedemque retuleris septem obolos, serâ vesperâ surgis, &, si libuerit, lavaris: tum empto saperdâ quopiam, aut mœnidibus, aut paucis ceparum capitulis, temet ipse oblectas, canens plerumque, optimâque cum Paupertate philosophans; adeò ut eas ob res salubri sis valentique corpore, & contra frigus obdurueris. Nam labores, qui te exacuunt, certatorem haudquaquam contemnendum reddunt adversum eas res, quæ compluribus inexpugnabiles esse videntur. Atque hinc fit ut nullus ex gravioribus illis morbis insidias tibi moliatur; quod siquando levis ceperit febricula, ad exiguum tempus illi obsecutus, & inediâ excutiens, protinus exilis: illa verò fugit illicò, quippe metuens te, quem videat frigidâ *aquâ* temet ingurgitantem, & medicorum ambagibus longum plorare denunciantem.

ciantem. At illi ex adverſo propter intemperantiam quid tandem mali non habent infelices? podagras, tabes, pulmonum inflammationes, aquas intercutes: nam hæc *omnia* à ſumptuoſis illis conviviis naſcuntur. Proinde nonnulli ex his, dum Icari in morem ſe nimis attollunt, & ſoli ſe propius admovent, neſcii pennas ſibi cera eſſe adglutinatas, ingentem nonnunquam ſtrepitum edunt, prono capite in mare delapſi. Cæterùm qui, Dædali inſtar, non admodum ſublimia, neque excelſa appetunt, verùm *humilia*, terræ*que* vicina, adeò ut cera nonnunquam ſalis aſpergine madeſcat, ii tutò plerumque tranſvolant. Micyl. Moderatos iſtos & cordatos narras. Gal. Verùm aliorum, Micylle, naufragia fœdiſſima conſpicias, nempe ubi Crœſus revulſis alis riſum exhibet Perſis conſcenſo rogo, aut Dionyſius tyrannide exutus Corinthi literas docet, poſt tantum imperium pueros ſyllabas connectere cogens. Micyl. Dic mihi, Galle, tu cum rex eſſes (nam ais te regem quoque fuiſſe) quale expertus es id vitæ genus? certè tum admodum felix eras, quandoquidem id, quod eſt bonorum omnium caput, poſſidebas. Gal. Ne mihi in memoriam regeras, ô Micylle; uſque adeò ſupra modum infelix tum eram. Quoad quidem res externas, quemadmodum dixiſti, planè fortunatus eſſe videbar; at intus innumerabilibus curis diſtringebar. Micyl. Quibus tandem curis? nam rem prorſus abſurdam, neque credibilem narras. Gal. Imperabam equidem regioni neutiquam exiguæ, Micylle, omnigenarum rerum feraci, cum inco-

incolarum multitudine, tum urbium pulchritudine cum primis admirandæ, præterea fluminibus navigabilibus irrigatæ, ac mari portuoso usæ. Adhæc exercitus ingens, bene instructus equitatus, satellitium haud exiguum, triremes, pecuniarum vis major quàm ut possit numerari, vasorum aureorum plurima copia, & reliquus imperii apparatus omnis, supra modum accumulatus. Cum itaque prodirem, plerique adorabant, Deum quempiam intueri se rati; aliique ex aliis concurrebant, quò me conspicerent: nonnulli conscensis tectis magni æstimabant, si plenè contemplari licuisset quadrigam, pallium, diadema, anteambulones, & eos qui sequebantur. Ego inter hæc mihi conscius, quàm multæ res me discruciarent, versarentque, illis quidem propter inscitiam ignoscebam, me autem miserebar, qui similis essem magnis illis Colossis, quos aut Phidias, aut Myron, aut Praxiteles fecit. Quorum quisque extrinsecus est Neptunus aut Jupiter, omni ex parte decorus, ex auro & ebore elaboratus, & aut fulmen, aut fulgur, aut tridentem dextrâ tenens. Cæterùm si immisso capite, quæ sunt intùs, inspicias, videbis vectes, paxillos, & clavos per universum transfixos, neque non stipites, & lutum, & cuneos, & picem, & multam id genus deformitatem intùs habitantem. Omitto dicere muscarum & murium araneorum copiam, qui nonnunquam in eis mansitant. Hujusmodi quædam res etiam regnum esse videtur. MICYL. Nondum explicuisti lutum, & clavos, & vectes imperii, quænam sint,

ſint, neque magnam illam deformitatem, quænam ſit. Nam unicè & cum admiratione ſpectari inter vectandum, tam multis imperare, ac numinis inſtar adorari, hactenus quidem cum Coloſſi exemplo quadrat: ſiquidem hoc quoque divinum quiddam eſt; nunc autem quæ ſunt intra Coloſſum exponito. GAL. Quid primum tibi referam, Micylle? utrùm metus, curas mordaces, ſuſpiciones, odium, quo regem perſequuntur ii, qui cum illo vivunt, inſidias, atque has ob res ſomnum rarum, eumque levem, ac plena tumultûs inſomnia, cogitationes perplexas, ſpes ſemper improbas; an otii penuriam, & occupationes, judicia, expeditiones, edicta, fœdera, conſultationes? quibus rebus fit, ut ne per ſomnium quidem aliquâ re ſuavi frui liceat; verùm ut omnibus de rebus ſolus diſpiciat neceſſe eſt, & mille negotia ſuſtineat;

Quippe nec Atriden Agamemnona dulcis habebat
Somnus, multa animo volventem.

Idque dum reliqui omnes Achivi ſterterent. Adde quòd Lydum illum diſcruciat filius mutus; Perſam verò Clearchus Cyro milites peregrinos conſcribens, atque alium Dion cum Syracuſanis nonnullis ad aurum communicans; alium Parmenion collaudatus: item Perdiccam Ptolemæus, Ptolemæum Seleucus. Quin illa quoque moleſtiam adferunt, amaſius non ſponte convivens, & concubina alio gaudens; tum ſi qui defectionem parare dicantur; aut duo quatuorve Satellites inter ſe ſuſurrantes. Porrò (quod eſt omnium graviſſimum) ami-

cissimi quique vel maximè suspecti sunt habendi, semperque sperandum magni aliquid mali ab illis proventurum; nam alius à filio veneno necatus est, ipse autem *filius* ab amasio; alium simile quoddam fortasse mortis genus eripuit. MICYL. Apagesis, atrocia sunt ista, quæ narras, Galle. Quare mihi tutius fuerit cerdonicæ operæ pronum incumbere, quàm ex aureâ phialâ propinatum poculum haurire, cicutâ & aconito temperatum. Nam mihi quidem hoc unum est periculi, ut si scalpellum aberret, deflectatque ab incisione rectâ, me intersecandum leviter *ex parte aliquâ* digiti cruentet. At isti, ut ais, letifera agunt convivia, idque innumeris in malis constituti; deinde ubi conciderint, persimiles esse videntur tragœdiarum histrionibus, quorum multos videre est, quoad Cecropes sunt, Sisyphi, aut Telephi, diademata gestantes, & enses eburneis scapulis *ornatos*, & comam vagam, & chlamydem auro intertextam. Quod siquis eorum (qualia multa accidunt) titubans mediâ in scenâ cadat, risum profectò movet spectatoribus, personâ unà cum ipso diademate contritâ; vero autem actoris capite cruentato, cruribusque maximâ ex parte renudatis: ut jam interioris amictus quàm miseri sint panni fiat perspicuum, ac cothurnorum, quos pedibus induxerat, appareat deformitas, utque pedis modo neutiquam respondent. Viden' ut me jam similitudines excogitare docueris, optime Galle? cæterùm tyrannis talis quædam res esse tibi visa est: verùm ubi equus esses, aut canis, aut piscis, aut rana, quomodo eam

vitæ

vitæ rationem ferebas? GAL. Prolixum excitas sermonem, & qui non sit præsentis temporis: cæterùm ut summatim dicam, nulla ex omnibus vitis mihi non visa est tranquillior quàm humana, naturalibus duntaxat cupiditatibus, & necessitatibus circumscripta. Siquidem publicanum equum, aut sycophantam ranam, aut sophistam graculum, aut cupedinarium culicem, aut cinædum gallum, atque id genus alia, quæ vos esse studetis, inter illos non videas. MICYL. Hæc, quæ dicis, Galle, fortasse vera sunt. Verùm non pudet me apud te fateri id quod mihi accidit: nondum possum cupiditatem illam dediscere, quam à puero habui, ut dives evadam. Quin nunc quoque somnium illud ob oculos versatur aurum ostentans. Potissimùm autem excrucior propter execrandum illum Simonem, qui tantas inter opes delicietur. GAL. At ego te istoc levabo morbo, Micylle; & quandoquidem nox etiamdum est, surge modò, ac sequere me; nam te ad ipsum Simonem adducam, atque in aliorum divitum ædes, quo *nimirum* videas, quomodo res habeant apud illos. MICYL. Quomodo hoc fieri potest, jam obseratis foribus? nisi fortè me etiam parietes transfodere compelles. GAL. Nequaquam. Verùm Mercurius, cui sum sacer, eximium hoc mihi dedit, ut siquis longissimam caudæ plumam *habuerit*, quæ ob mollitiem inflectitur. MICYL. Atqui duas habes ejusmodi. GAL. At dextram *ex his* avulsam cuicunque ego gestandum dedero, is, quoad voluero, fores omnes poterit aperire, & omnia videre,

ipſe non viſus. MICYL. Ignorabam equidem, Galle, te etiam præſtigiatorem eſſe. Itaque ſi plumam hanc mihi ſemel præbueris, videbis illico Simonis univerſas opes huc deportatas; nam eas huc rediens transferam. At ille rurſum ſoleas obrodens ſordibus purgabit. GAL. Atqui nefas eſt iſthuc facere: ſiquidem Mercurius *illud mihi* mandavit, ut ſiquis pennam tenens iſtiuſmodi quippiam patrârit, vociferando furem proderem. MICYL. Rem neutiquam veriſimilem narras, nempe Mercurium, cum ipſe ſit fur, non ſinere alios, ut idem faciant. Sed tamen abeamus, ab auro enim *manus*, ſi potero, abſtinebo. GAL. Pennam priùs revellito: quid hoc rei? ambas revulſiſti. MICYL. Hoc tutius, Galle, minuſque deforme tibi futurum eſt, ne alterâ caudæ parte mutilatus claudices. GAL. Age ſanè, ſed utrùm Simonem priùs adibimus, an alium quempiam divitem? MICYL. Minimè; ſed Simonem, qui jam dives factus pro diſſyllabo tetraſyllabus eſſe affectat. Sed jam ad fores acceſſimus. Quid igitur deinceps faciam? GAL. Pennam ſeræ admove. MICYL. Ecce, dii boni! oſtium perinde atque clavi patefactum eſt. GAL. Perge antrorſum: vides illum vigilantem ac ſupputantem? MICYL. Video per Jovem, & quidem ad obſcuram ſiticuloſamque lucernulam; præterea pallet, haud ſcio unde, Galle, totuſque exaruit, à curis ſcilicet extenuatus; non enim alioqui ægrotare dicebatur. GAL. Auſculta quid dicat. Intelliges enim, unde ſe ita habeat. SIMON.
Nimirum

Nimirum septuaginta illa talenta tutò admodum sub lecto defossa sunt, & ne unus quidem vidit: at verò sedecim illa Sosylus equiso vidit me sub præsepi occultantem; itaque de curando stabulo non est admodum sollicitus, præsertim cum laboris non sit amans. Ac verisimile est illam multò plura sustulisse; nam unde alioqui Tibius tam ingens salsamentum ipsi obsonâsset? quin & dicebatur inaurem emisse uxori drachmis quinque. Hi prorsus dissipant mea infelicis bona. At neque pocula, quæ tot mihi sunt, in tuto loco sunt posita; vereor igitur ne quis ea suffosso pariete tollat. Complures mihi invident, atque insidias parant, præter cæteros autem Micyllus iste vicinus. MICYL. Ita per Jovem, nam tibi sum similis, ac patellas sub alâ gesto. GAL. Tace, Micylle, ne nos præsentes deprehendat. SIM. Optimum igitur fuerit, ut ipse insomnis servem. Surgam & totam obibo domum in orbem *obambulans*. Quis iste? video te per Jovem, ô parietum perfossor; quandoquidem es columna, benè res se habet. Refossum aurum numerabo iterum, ne quid fortè me prius latuerit. En rursum obstrepuit mihi nescio quis: nimirum obsideor, atque insidiis appetor ab omnibus: ubi mihi gladius? si quemquam deprehendero. Rursum aurum defodiamus. GAL. Sic tibi habent, ô Micylle, res Simonis, sed abeamus ad alium quempiam, donec noctis adhuc aliquantulum superest. MICYL. O miser, cujusmodi vivit vitam? hostibus eveniat ad hunc modum divites esse; itaque pugno in

maxillam illi illiso volo discedere. SIMON. Quis me percussit? latrocinio despolior miser. MICYL. Plora ac vigila; & fias auro colore similis, penitus illi adhærescens. Nos autem, si videtur, Gniphonem fœneratorem visamus; nam nec is procul hinc habitat. Hæc etiam janua nobis patefacta est. GAL. Vides hunc etiam præ curis vigilantem, supputantem usuras, & digitos callo obductos habentem, cui propediem relictis his omnibus sit in blattam aut culicem, aut muscam abeundum. MICYL. Video equidem miserum ac vecordem hominem ne nunc quidem blattâ aut culice multò melius viventem. Ut verò etiam iste totus rationibus intabuit! nunc ad alium eamus. GAL. Ad tuum, si videtur, Eucratem; en & hæ fores patuere; itaque introeamus. MICYL. Paulò ante hæc omnia mea erant. GAL. At etiam nunc tu divitias somnias? vides igitur Eucratem ipsum à famulo, virum natu grandem. MICYL. Video profectò obscœnitatem quandam, & lasciviam non virilem; quinetiam alterâ ex parte ipsam item uxorem à coquo constuprari. GAL. Quid ergo? num optâris & horum hæres existere, Micylle, cunctaque possidere quæ sunt Eucratis? MICYL. Haudquaquam, Galle: imò fame peream priùs quam tale quid patiar. Valeat aurum, & convivia; duo oboli mihi potiores divitiæ sunt, quam si à domesticis mihi domus perfodiatur. GAL. Sed jam nunc, quandoquidem dies fermè diluxit, ad domum nostram redeamus: reliqua, ô Micylle, aliàs videbis.

DEORUM CONCILIUM.

JUPITER.

NE ſuſurretis ampliùs, ô Dii, nec in angulis coacti in aurem alii cum aliis colloquamini, indignantes, quod multi indigni noſtri ſympoſii ſunt participes. Sed quandoquidem de his datum eſt Concilium, quiſque palam ſuam dicat ſententiam, & accuſet. Tu verò, Mercuri, præconium ex lege pronunciato. MERC. Audi, tace: quis ex perfectis Diis, quibus id licet, in concione vult verba facere? de inquilinis & peregrinis futura eſt Deliberatio. MOM. Ego Momus, ô Jupiter, ſi mihi dicendi copiam feceris. JUP. Hoc tibi jam concedit præconium; itaque permiſſu meo nihil erit opus. MOM. Dico igitur nonnullos ex nobis malè facere, quibus non ſufficit ſe Deos ex hominibus factos fuiſſe, ſed niſi pediſſequas ſuos & famulos honore nobis æquales effecerint, nihil magni, nihil præclari præſtitiſſe ſe putant; velim autem, Jupiter, mihi liberè loqui concedas: neque enim aliter *loqui* poſſim: imò omnes ſciunt quàm liberâ ſim linguâ, nihilque eorum, quæ parùm honeſtè fiunt, ſilentio præterire ſoleam. Redarguo enim omnia, & palam, quæ ſentio, dico, neminem reformidans, nec ſententiam meam præ verecundiâ celans. Quare pleriſque moleſtus videor, & naturâ ad calumniandum propenſus, publicuſque accuſator ab ipſis appellor: Sed quandoquidem licet, & proclamatum eſt, tuque das,

ô Jupiter,

ô Jupiter, mihì liberè loqui, nihil reformidans dicam. Multi, inquam, parùm contenti quòd ipsi communis nobiscum consessûs sint participes, & ex æquo epulentur, idque cum sint dimidiâ ex parte mortales; suos quoque ministros & sodales in cœlum evexerunt, & *Deorum ordinibus* adscripserunt. Et nunc æqualem cum aliis distributionem sortiuntur, & victimarum sunt participes, quanquam pensionem, quam debent inquilini, nobis non persolverunt. Jup. Nequid obscurè dicas, ô Mome, sed dilucidè & apertè, & nomen cujusque addas. Jam enim in medium oratio ita tibi projecta est, ut multi conjecturas faciant, & aliis alii tua dicta accommodent. Oportet autem liberum concionatorem nihil præ metu tacere. Mom. Euge, ô Jupiter, quòd ad me loquendi libertatem cohortaris; hoc enim factum est omnino regium & magnificum. Quare dicam etiam nomen. Generosissimus videlicet ille Bacchus, semi-homo, nec à maternâ stirpe Græcus, sed mercatoris cujusdem Syrophœnicis *nempe* Cadmi ex filiâ *nepos*, posteaquam immortalitate donatus est, qualis quidem ipse sit, non dico, neque mitram, neque ebrietatem, neque incessum: videtis enim omnes, opinor, quàm molli & effœminatâ sit naturâ, semi-insanus, à diluculo statim merum spirans. Hic totum sodalitium nobis ascivit, & adducto choro adest, Deosque fecit Pana, Silenum, & satyros, agrestes quosdam, & caprarios plerosque, homines saltationi deditos, & formâ monstrosos. Quorum hic quidem cornua habens, &

dimidiâ

dimidiâ corporis parte deorsum capram referens, barbamque habens promissam, ab hirco parùm differt. Ille vero glaber senex, naso simo, qui plerumque asino vehitur, Lydus iste est: Satyri autem acutas aures habentes, & calvi ipsi cornigerique, qualia sunt quæ hœdis recens natis excrescunt. *Hi* gente Phryges; caudas habent etiam omnes. Videtis cujusmodi Deos nobis faciat hic Generosus? Itane verò mirum est, si homines nos contemnant, cum tam ridiculos monstrososque videant Deos? mitto enim dicere eum & duas mulieres adduxisse, alteram ab ipso amatam, nempe Ariadnam; cujus etiam coronam ostrorum choro inseruit; alteram vero Icarii agricolæ filiam. Quodque, ô Dii, est omnium maximè ridiculum, Erigones quoque canem adduxit, ne doleret puella, si non haberet in cœlo familiarem illam, & quam in deliciis habuit, caniculam. Annon ista vobis videntur contumeliosè, petulanter, & in derisionem facta? De aliis etiam audite. JUP. Nihil dicas, Mome, aut de Æsculapio, aut de Hercule. Video enim quò orationis tuæ impetu rapiaris. Nam horum alter medicum agit, & morbis levat *ægrotos*, & multorum aliorum instar est; Hercules autem, qui meus est filius, immortalitatem non paucis laboribus emit. Itaque ne ipsos accuses. MOM. In tui quidem gratiam tacebo, Jupiter, etsi multa possem dicere: quanquam si nihil aliud, adhuc tamen ignis signa ferunt. Porro si liceret & adversum te libertate loquendi uti, multa dicere possem. JUP. Atqui in me maximè

mè tibi licet dicere. Nunquid & me ut inquilinum in jus vocas? MOM. In Cretâ non tantum hoc audire est, sed & aliud quid de te dictitant, tuumque sepulchrum ostendunt. Ego verò neque illis credo, nec ex Achivis Ægiensibus, qui te subdititium esse dicunt: sed quæ potissimùm reprehensione digna existimo, hæc dicam. Etenim delictorum hujusmodi principium, & causam cur noster consessus nothis adulteretur, tu ipse, Jupiter, præbuisti, mortalibus mulieribus te commiscendo; & alias aliâ formâ ad ipsas descendendo: ita ut nos metueremus, nequis te comprehensum sacrificaret, cum taurus esses, vel aurifex aliquis te conficeret, cum aurum esses, & pro Jove nobis aut monile, aut armilla, aut inauris fieres. Attamen hisce semideis cœlum implevisti; neque enim aliter possum dicere. Et res est quàm maximè ridicula, siquis ex improviso audierit Herculem factum esse Deum, Eurystheum autem, qui ille imperabat, e vitâ discessisse, & prope sita esse Herculis templum, qui famulus, Eurystheique sepulchrum, qui herus erat. Rursus Thebis Bacchus quidem Deus est, ejus autem consobrini, Pentheus, Actæon, & Learchus, omnium hominum fuêre miserrimi. Ex quo autem semel tu Jupiter rebus hujusmodi fores aperuisti, & ad mortalium consuetudinem te convertisti, omnes te imitati sunt; nec masculi Dii solùm, sed, quod est turpissimum, etiam Deæ fœminæ. Quis enim ignorat Anchisen, Tithonum, Endymionem, & Jasionem, aliosque? Itaque

hæc

hæc omittenda censeo; longum enim reprehendere *singula* foret. Jup. Nihil, Mome, de Ganymede dicas; irascar enim, si exprobrato genere puerulum contristaveris. Mom. Proinde neque de Aquilâ dicam, quod & illa in cœlo versetur, regio sceptro insidens, ac tantùm non super tuo capite nidificans, & Deus esse videatur? an & illam Ganymedis causâ omittemus? at, ô Jupiter, Attis, & Corybas, & Sabazius, unde nobis accersiti sunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui candyn & tiaram gestat, nec Græcam vocem sonat: adeò ut siquis ei propinet, non intelligat. Itaque Scythæ & Getæ hæc, quæ illis acciderunt, videntes, nobis longum valere jussis, ipsi immortalitate donant homines, suisque suffragiis, quoscunque libuerit, Deos creant, eodem modo, quo Zamolxis servus clam nescio quomodo nobis adscriptus est. At sanè hæc omnia, Dii, sunt mediocria. Cæterùm tu canino vultu Ægyptie, qui sindone amictus es, quisnam es, ô bone, aut quomodo dignum te censes, qui sis Deus, cum latres? quid & sibi vult Memphites ille taurus, versicolor, qui adoratur, edit oracula, & prophetas habet? pudet verò me Ibidas commemorare, simias, hircos, & alia longè his absurdiora, quæ nescio quomodo in cœlum ex Ægypto se inseruerunt. Hæc vos, ô Dii, quî sustinetis videre ex æquo aut etiam magis vobismet adorari? aut tu, Jupiter, quo fers animo, quòd arietis cornua tibi nata sint? Jup. Turpia profectò sunt quæ de Ægyptiis narras. Attamen pleraque illorum, Mome, mys-

 teria

teriâ in se habent, & quæ neutiquam par est profanum deridere. MOM. Planè nobis, Jupiter, opus est mysteriis, ut Deos cognoscamus esse Deos, & cynocephalos eos, quibus canina sunt capita. JUP. Missas fac, inquam, res Ægyptiorum: aliàs enim de his per otium deliberabimus. Tu autem de aliis dicito. MOM. De Trophonio, Jupiter, quódque me potissimùm angit, de Amphilocho; qui quanquam scelesti hominis & matricidæ filius sit, in Ciliciâ *tamen* præclarus ille vaticinatur, multa mentiens, & duorum obolorum gratiâ præstigiatorem agens. Proinde tu, Apollo, non ampliùs celebraris; sed jam lapis omnis, omnisque ara vaticinatur, quæ sit oleo perfusa, & coronas habeat, cuique vir præstigiator suppetat, quales multi sunt. Jam etiam Polydamantis athletæ statua febricitantibus in Olympiâ medetur, & Theagenis in Thaso. Quin Hectori quoque sacra faciunt in Ilio, & Protesilao e regione in Chersoneso. Ex quo autem in tantum numerum excrevimus, frequentius est perjurium & sacrilegium; & nos omnino despexerunt homines, idque meritò. Et hæc quidem de nothis & adscriptitiis Diis. Cæterùm ego multa peregrina nomina jam audiens quorundam, qui neque sunt apud nos, nec ullo modo esse possunt, multùm, ô Jupiter, etiam propter hæc rideo. Ubi enim gentium est illa multùm decantata Virtus, & Natura, & Fatum, & Fortuna, vana rerum vocabula, & quæ subsistentiam non habent, stolidis hominibus, philosophis scilicet, excogitata?

gitata? & tamen, quanquam ab ipsis temerè sint commenta, ita tamen simplices ad credendum adduxerunt, ut nemo nobis nè sacrificare quidem velit, cùm persuasum habeat fore, ut etsi infinitas hecatombas nobis obtulerit, fortuna tamen nihilo minùs faciat, quæ fato decreta sunt, & cuique à principio destinata. Quare libenter ex te quæsiverim, Jupiter, an alicubi videris aut Virtutem, aut Naturam, aut Fatum. Nam hæc te in Philosophorum disputationibus audire scio, nisi tam surdus sis, ut clamantes ipsos non audias. Quanquam multa habeo dicenda, dicendi tamen finem faciam. Video enim multos mihi dicenti succensere, & exibilare; maximè verò eos quos orationis libertas perstrinxit. Tandem ergo si vis, Jupiter, decretum de his jam conscriptum legam. JUP. Lege: neque enim omnia citra rationem reprehendisti. Et sanè multa ex iis cohibenda sunt, ne ampliùs augeantur.

DECRETUM.

QUOD FELIX FAUSTUMQUE SIT.

CONCILIO legitimè coacto, septimâ die mensis ineuntis, Jupiter summus fuit administrator, præsidebat Neptunus, præerat Apollo, Momus Noctis F. scribam agebat, & Somnus sententiam dixit. Quandoquidem peregrini multi, non Græci modò, sed & Barbari, etsi nequaquam digni sint, qui nostræ reipub. sint participes, adscripti nescio quomodo & Dii habiti, cœlum impleverunt, ita

ut plenum sit symposium tumultuosâ turbâ variarum linguarum hominum & collectitiorum: defecit autem ambrosia & nectar, ita ut minâ jam ematur sextarius propter bibentium multitudinem. Illi verò præ arrogantiâ, pulsis veteribus verisque Diis, semetipsos præter omnem morem patrium primis sedibus dignati sunt, & in terrâ ante alios honorari volunt; decernatur à Senatu & populo, ut Concilium in Olympo cogatur circa solstitium hybernum, & eligantur arbitri septem Dii perfecti, tres quidem ex veteri Curiâ, quæ sub Saturno *fuit*, quatuor autem ex Duodecim, interque eos Jupiter; hique arbitri sedeant ipsi, præstito legitimo Juramento per Stygem: Mercurius autem proclamato præconio omnes congreget; quicunque volunt huic Concilio annumerari: veniant autem illi adductis testibus juratis, certisque sui generis indiciis. Atque hi quidem hinc sigillatim transeant; arbitri autem examinantes aut Deos esse declarabunt, aut ad suos tumulos majorumque sepulchra ablegabunt. Siquis verò ex rejectis, semelque arbitrorum judicio secretis, comprehendatur in cœlum ascendens, ille præceps in Tartarum detur. Præterea quisque rerum suarum satagat; nec medeatur Minerva, nec vaticinetur Æsculapius, neque tam multa solus faciat Apollo, sed uno quopiam delecto *munere*, aut vates, aut citharædus, aut medicus sit. Porrò Philosophis denuncietur, nè vocabula nova fingnat. nec de iis, quæ omnino nesciunt, nugentur. Quicunque autem jam templis & sacrificiis digni habiti